

Γιατί είμαστε δεξιόχειρες

Πώς εξηγεί η επιστήμη αυτό το φαινόμενο

Κυττάζετε ένα μαραγκό που εινε έτοιμος να καρφώσει μια πρόκα πάνω σε μια σανίδα. Πιάνει την πρόκα με το άριστερο του χέρι κι' αρπάζει το σφυρί του με το δεξί. Έκείνο που κάνει θα το κάνατε και σεις στη θέσι του. 'Αλλά γιατί τάχα θα εμπιστευόσαστε στο άριστερό σας χέρι τον παθητικό ρόλο να κρατά την πρόκα και την τιμή να την χτυπά με το σφυρί θα την παραχωρούσατε στο δεξί; Τί σας κάνει να χρησιμοποιήτε πάντα το δεξί χέρι σ' όλες τις σοβαρές πράξεις;

Πολύ πιθανόν δεν τ' σκεφθήκατε ποτέ. Αυτό συμβαίνει πάντα για όλες τις συνηθισμένες πράξεις της ζωής μας. Μας φαίνονται τόσο φυσικές, που δεν μας προκαλούν την παραμικρή απορία ή περιέργεια.

Αλλά το πράγμα αυτό αξίζει να κινήση την προσοχή μας. 'Αν κυττάζετε το βρέφος θα ιδίτε πως δεν έχει καμιά προτίμηση. Κουναίει και τ' δύο του χέρια με την ίδια ευκολία. 'Αργότερα, όμως, όταν χρειαστή να καταβάλη περισσότερη δύναμη ή να κάνει μια επιδεξιά κίνηση, ή προτίμησής του θα στραφεί όριστικά προς το δεξί χέρι, χωρίς να του το υποδείξη ή να του το μάθω κανείς (εκτός αν εινε άριστερόχειρ). 'Εκείνοι εξ' άλλου, που χρησιμοποιούν με την ίδια ευκολία και τα δύο τους χέρια, όπως άριστερόχειρ). 'Εκείνοι εξ' άλλου, που χρησιμοποιούν με την ίδια ευκολία και τα δύο τους χέρια, όπως άριστερόχειρ). 'Εκείνοι εξ' άλλου, που χρησιμοποιούν με την ίδια ευκολία και τα δύο τους χέρια, όπως άριστερόχειρ).

Πού οφείλεται, λοιπόν, αυτό το περίεργο ένστικτο, που μας κάνει να χρησιμοποιούμε περισσότερο το δεξί χέρι από το άριστερό;

Στο κεφάλαιο αυτό έχουν γίνει πολλές υποθέσεις. Δεδομένου ότι η ανατομία του εγκεφάλου δεν παρουσιάζει κανένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, που να δικαιολογή αυτή την προτίμηση, μερικοί φυσιολόγοι έκαμαν τη σκέψη ότι τα νεύρα που διακλαδίζονται στο άριστερο χέρι βρίσκονται πιο κοντά στην καρδιά και την κουράζουν περισσότερο. Προσπαθούμε, λοιπόν, ένστικτικώς να κουράσουμε το κεντρικό όργανο της ζωής όσο λιγότερο μπορούμε και γι' αυτό χρησιμοποιούμε περισσότερο το δεξί χέρι. 'Η θεωρία αυτή, όμως, διαψεύδεται από τα γεγονότα. Παρατηρήθηκε π. χ. ότι οι δεξιοί ημιπληγικοί (έκείνοι, δηλαδή, που έχουν πάθει παράλυση γίκοι (έκείνοι, δηλαδή, που έχουν πάθει παράλυση γίκοι (έκείνοι, δηλαδή, που έχουν πάθει παράλυση γίκοι).

Σήμερα, επικρατεί μια άλλη θεωρία, που στηρίζεται στη «μηχανική» του σώματός μας. 'Επιχειρήστε να κάμπετε μισή στροφή. Θα ιδίτε πως θα το καταφέρετε ευκολότερα προς τα άριστερά, παρά προς τα δεξιά. Οί χορευταί, οί πατινέρ κλπ. κάνουν ευκολότερα μια στροφή προς τα άριστερά παρά προς τα δεξιά. Οί σωφωρ επίσης στρίβουν ευκολότερα προς τα άριστερά παρά προς τα δεξιά.

Από τ' άλλο μέρος, όλοι ξέρουμε πως οί περισσότεροι άνθρωποι κοιμούνται στο δεξί πλευρό. Οί άνθρωποι που χρησιμοποιούν μπαστούνι το κρατούν επίσης με το δεξί χέρι. Οί ποδοσφαιριστάι χτυπούν τη μπάλλα με το δεξί ποδί. 'Εχει εξακριβωθεί ακόμη ότι πέφτουμε περισσότερες φορές προς το δεξί μέρος παρά προς το άριστερό.

Όλα αυτά τα γεγονότα και πολλά άλλα δίνουν την εξήγησι του φαινομένου που μας απασχολεί. Παρατηρήθηκε, πράγματι, ότι τα δύο ήμισυ του σώματός μας διαφέρουν κατά το βάρος. Το δεξί πλευρό περικλείει το σπυρίδι, που εινε ένα βαρύ όργανο. 'Η καρδιά που βρίσκεται στο άριστερό μέρος εινε πολύ ελαφρότερη. Για να αντισταθμισθί το βάρος του σπυριδιού, φτιάχνουν τα σκάφανοι βαρύτερα στο άριστερό μέρος των. Διαφορετικά, θα ύπηρχε κίνδυνος ν' ανατραπούν. Κοιμόμαστε από το δεξί πλευρό, πιάνομε το μπαστούνι μας με το δεξί χέρι κτλ., γιατί το βάρος του σώματός μας ειναι μεγαλύτερο προς τα δεξιά. Προκειμένου, αντίθετα, να κάνουμε μια στροφή, όπως στο χορό, αισθανόμαστε πιο ελαφρό το άριστερό μέρος και γι' αυτό γυρίζομε κατά προτίμηση προς τα άριστερά.

Το σπυρίδι μας, λοιπόν, μας κάνει τ' αισθανόμαστε πιο «γεμάτο» και πιο δυνατό το δεξί μέρος του σώματός μας. Γι' αυτό τείνομε ένστικτικώς να χρησιμοποιήσαμε κατ' προτίμηση το δεξί μας χέρι, που το αισθανόμαστε πιο δυνατό. Ειναι αυτόνομο ότι η συνεχής χρησιμοποίησις του του δίνει μεγαλύτερη δύναμη κι' επιδεξιότητα, εις βάρος του άριστερού, που το έχομε καταδικάσει σε σχετική αδράνεια.

Μιά άπότη

Πρωτότυπο διήγημα

Η Έμυ ήταν η καλύτερη φίλη μου και η πιο ικανή συνεργάτρια του άντρός μου, που διηύθυνε έναν Έκδοτικό Όικο.

Την αγαπούσαμε και οί δύο: ο άντρας μου για τις ικανότητες της κι' εγώ για τον τίμιο κι' εύθυ χαρακτήρα της. Ήταν μια κοπέλλα σοφάδαρη ή Έμυ, που αγαπούσε τη δουλειά της. 'Ορφανή από γονείς, ζούσε σ' ένα μικρό χαριτωμένο διαμέρισμα, στο πέμπτο πάτωμα, μιας πολυκατοικίας. Το σπίτι της είχε μια μεγάλη ταράτσα που την είχε μεταβάλει σ' ένα θαυμάσιο κήπο, με τ' α πιο όρνια λουλούδια, γλυσίνες, γαρύφαλλα και τριαντάφυλλα.

Ο άντρας μου, ο Έρνέστος, ήταν απορροφημένος απ' τη δουλειά του, κι' επειδή δεν είχαμε παιδιά, συχνά πήγαινα στο σπίτι της Έμυ και κοινοβεντάζαμε, σαν δυο αγαπημένες φίλες, για χίλια δυο πράγματα.

Μιά μέρα, που ξαναπήγα σπίτι της, την είδα να κόβη τ' α πιο ώραία τριαντάφυλλα του κήπου της, να τ' α δένει σε ανθοδέσμη και να τ' α πετά στην κάτω ταράτσα, του τέταρτου πατώματος. 'Εκεί, σε μια πολυθρόνα, ήταν ξαπλωμένος ένας νέος ώχρος, κίτρινος σχεδόν.

Είπε ο Γιώργος, μου είπε ή Έμυ. Ένα αξιολάτρευτο παλληκαρι, ευγενικό. Μ' εινε ο καυμένος καμπούρης και φθισικός. Είπε ζήτημα αν θα ζήση μερικες βδομάδες. Μένει μαζί με τον αδελφό του.

Όταν ο Γιώργος πέθανε, ή Έμυ τον έκλαψε σαν αδελφό της. Τότε γνώρισα το Φράνκο, το μεγαλύτερο αδελφό του άτυχου καμπούρη. Τον εύρισκα συχνά στο σπίτι της Έμυ.

Σε μένα ο Φράνκο έκανε εντύπωση ψυχρού ανθρώπου. Ήταν ένας τύπος αβλητικός, συμπαιθητικός ίσως, μ' α εγωιστής. Τ' α είπα μια μέρα στην Έμυ αυτό, μ' α αυτή μου απάντησε πως ο Φράνκο είχε τον ίδιο αισθηματικό και ονειροπόλο χαρακτήρα όπως κι' ο Γιώργος.

Μουδωσε, πρόσθεσε ή Έμυ, να διαβάσω όχτώ διηγήματά του. Είπε τόσο δειλός που ντρέπεται να όμολογήση πως γράφει. Θα σου τ' α δώσω να τ' α διαβάσης.

Πραγματικά, ή Έμυ μου τ' α έφερε στο σπίτι. Τ' α διάβασα με μιάς και θαύμασα την όμορφιά του γραψίματος, τη θεία έμπνευσι. Ήταν αληθινά άριστογραφήματα.

Τ' α έδωσα και στον Έρνέστο, που μόλις τα διάβασε, φώναξε ένθουσα-σμένος:

Είπε θαύμα! Είπε φαινόμενο! Η Έμυ έφερε την άλλη μέρα στο σπίτι μας το Φράνκο. Με την κουβέντα ξεθάραψε και μ' α όμολόγησε πως είχε γράψει κι' ένα μυθιστόρημα, μ' α άπομενε το τρίτο μέρος για να τ' α τελειώση. Καμμία έκταοστή χειρόγραφα.

Τ' α ίδιο βράδυ διάβασα το μυθιστόρημα στον Έρνέστο και στην Έμυ. Ήταν κάτι τ' α υπέροχο, κάτι που σπάνια μπορεί να γραφθί σήμερα. Έννοείται ότι ο Έρνέστο άνάγκασε τον Φράνκο να υπογράψη όμέσως συμβόλαιο μαζί του για την έκδοσι.

Σε φτάνει ένας χρόνος να τ' α τελειώσης; τον ρώτησε.

Δηλαδή, ναί και όχι, απάντησε ο Φράνκο. Νά... ή Έμυ κι' εγώ θα παντρευτούμε... καταλαβαίνετε...

Ναί, ναί, καταλαβαίνω, είπε ο άντρας μου, ο γάμος θα σ' απορροφήση. Δεν θαχης και τόσο καιρό. 'Ας βάλουμε λοιπόν έναμση χρόνο...

★

Οί νεόνυμφοι έφυγαν για μιά με-

γάλη περιόδεα. Η Έμυ μ' α έγραφε τακτικά ένδιαφέροντα γράμματα, ενώ ο Φράνκο έστελνε σπάνια μερικες κάρτες. Όσο για τ' α υπόλοιπα χειρόγραφα του μυθιστορήματος, αυτά δεν είχαν ακόμα σταλή. Ο άντρας μου άρχισε ν' ανήσυχ.

Τέλος, ο Φράνκο και ή Έμυ γύρισαν απ' τ' α ταξίδι τους. Ένα βράδυ, ή Έμυ ήρθε στο σπίτι μας και παρέδωσε στον άντρα μου ένα μάτσο χειρόγραφα.

Σου έφερα τ' α τρίτο μέρος του μυθιστορήματος, του είπε, κυττάζοντας τον με τ' α ειλικρινές βλέμμα της. Τ' α έγραφα εγώ. Ίσως να μ' α αξίζει και τόσο, όπως τ' α άλλα δυο μέρη, μ' α δεν μπορούσε να γίνη αλλοιώς. Ο Φράνκο μου είπε ψέμματα την πρώτη φορά όταν μου ήλπιζε για τ' α έργα του. Και τ' α διηγήματα και τ' α μυθιστόρημα εινε του Γιώργου, του αδελφού του, του άτυχου καμπούρη, που ποτέ του δεν μου άποκάλυψε το μυστικό του, γιατί ήταν πάντα δειλός. Ο Φράνκο φαντάστηκε πως θα μπορούσε να τελειώση αυτός το μυθιστόρημα. Φυσικά δεν κατάφερε τίποτα, γιατί δεν έχει ταλέντο κι' έγραφα εγώ τ' α τέλος. Αυτάμει πολύ γι' ό' α αυτά, κ. Έρνέστο.

Τ' α χειρότερο απ' ό' α εινε ότι ο Φράνκο δεν συγχαίρει ποτέ την Έμυ γιατί μ' α είχε αποκαλύψει την άπότη του. Άρχισε γι' αυτόν μιά περίοδος ταπεινώσεων. Η άρνησι του να γράψη άλλα διηγήματα που του τ' α ζητούσαν τ' α πιο σημαντικά περιοδικά, έγινε άφορη μ' α μαθευτή ή αλήθεια. Ο Φράνκο γελοιοποιήθηκε. Σιγά - σιγά άρχισε να μ' α μισή όλους και πρώτ' απ' ό' α τη γυναίκα του, την Έμυ.

Γυρνούσε στις ταβέρνες, με γυναίκες υπόπτου διαγωγής, μεθούσε, ώσπου ένα βράδυ...

★

Έκείνο τ' α βράδυ βρισκόμουν στο σπίτι της Έμυ. Ήταν έντεκα ή ώρα, όταν ο Φράνκο φάνηκε στο κατώφλι του γραφείου. Ήταν τύφλα στο μεθύσι. Η Έμυ έτρεξε κοντά του, μ' α αυτός την έσπρωξε με δύναμη κι' ή άτυχη φίλη μου έπεσε κάτω. Τότε σαν τρελλός ο Φράνκο, άρχισε να σπάζη τις καρέκλες, τ' α μπτιμελό, να σχίζη τα βιβλία. Εγώ και ή Έμυ είχαμε χωθή σε μιά γωνία ώστόσο του τ' α περάση ή τρέλλα.

Όταν χόρτασε με τ' α μανία της καταστροφής, ο Φράνκο άρχισε να γελά όγρια.

Θα σ' α σκοτώσω και τις δύο! ούρλιαξε.

Εβγαλε ένα περιστρόφο, σημάδεψε πρώτ' απ' την Έμυ και πυροβόλησε. Η σφαίρα σφηνώθηκε εύτυχώς στον τοίχο. Τ' α χέρι του Φράνκο έτρεμε απ' τ' α μεθύσι. Τότε άρπαξε μιά καρέκλα, του την κατάφερε στο κεφάλι κι' ο Φράνκο ζαλίστηκε και σωριάστηκε κάτω. Το πρόσωπό του είχε γεμίσει αίματα.

Οί γείτονες άκούγοντας τις φωνές και τ' α θόρυβο έτρεξαν άμέσως. Τους διηγήθηκαμ τι είχε συμβή. Τηλεφώνησαν στην αστυνομία, που σε λίγο συνέλαβε τον Φράνκο. Έτσι σωθήκαμε απ' την ξαφνική τρέλλα του.

Η Έμυ παράτησε για πάντα τ' α σπίτι της και τον άντρα της. Ήρθε να καθίση μαζί μας. Μιά καινούργια ζωή ' αρχίση γι' αυτή. Μιά ζωή γαλήνια, δίχως έγνοιες, με μόνη χαρά να γράψη μερικά ώραία βιβλία και να βρή ίσως μιά μέρα τον άντρα που θα την αγαπήση πραγματικά που θα την κάνει εύτυχισμένη.

NALY KAL

Θεατρικός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΤΗΛ. : 27-135 — 29-967 ☉ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 3.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Έρωτας στο βούρκο

Τ' α γράμμα αυτό εινε από τ' α πιο δραματικά που μπορεί να φέρη τ' α ταχυδρομείο. Ο άνθρωπος που άνέχεται. Ο άπατημένος που εινε εν γνώσει της άπάτης. Αν ήταν ο άπατώς άπατημένος, τ' α πράγμα δεν θα είχε μεγάλη σημασία. Δε θα είχε, πάντως, καμιά πρωτοτυπία. Από τ' αν καιρό της Εύας, ύπάρχει μιά μηλιά κι' ένα φείδι για ν' άπατούν τον Άδάμ. Τις περισσότερες φορές χωρίς να τ' α ξέρη. Τελευταίος, λένε, το μαθαίνει. Άλλά κι' αφού τ' α μάθω οί αντιδράσεις, σε κάθε άντρα, δεν εινε οί ίδιες. Κυμαίνονται, κατά την εποχή και κατά την ίδιουσυγκρασία του καθενός. Εινε εκείνοι που εξαγριώνονται και ζητούν να καθαρίσουν με αίμα την προδοσία. Σε καιρους ρωμαντικούς προσέφευγαν στη μονομαχία και καλούσαν στο πεδίο της τιμής τον άνθρωπο που είχε προσβάλει την τιμή τους. Στις λαϊκές τάξεις συνήθιζαν πολύ, και συνθιζείται ακόμα ως ένα σημείο, ή σφαγή της γυναίκας που άπάτησε τον άντρα της. Στους καιρους μας πρακτικότεροι και πιο ειρηνικοί οί άνθρωποι, προτιμούν την οδό του διαζυγίου.

Άλλά υπάρχουν σύζυγοι — δεύτερη κατηγορία — που ούτε μονομαχούν, ούτε σφάζουν, ούτε χωρίζουν. Τους φαίνεται περιττή ή πολυτέλεια του διαζυγίου. Και δεν μιλώ εδώ για τους ανθρώπους με κατανόηση, που ξέρουν να σφίγγουν την καρδιά τους και να συγχωρούν όταν διαπιστώσουν κάποια συμπτωματική άδυναμία της συντροφιάς τους. Γυναίκες ενάρετες, που σε μιά στιγμή άτονίας της θελήσεως, λησμονούν την άξιοπρέπεια και τις υποχρεώσεις τους. Στην περίπτωση αυτή ή συγγνώμη άποτελεί βαθύτατη ανθρώπινη και ευγενεια χαρακτηρισμό. Άλλά εδώ, στη δεύτερη κατηγορία, πρόκειται για σύζυγους παχυδέρμους, που ξέρουν ότι ή παρεκτροπή της γυναίκας τους δεν εινε ζήτημα μιάς στιγμιαίας κάμψης της θελήσεως, αλλά εινε σύστημα, μόνιμο καθεστώς με εναλλασσόμενα τ' α πλήθος τ' α θαυμαστών, που καταναλίσκουν τ' α συζυγικά κάλλη. Τ' α ξέρουν και τ' α άνεχονται. Ίσως μερικοί και διευκολύνουν τη δραστηριότητα της συντροφιάς των, μιά δραστηριότητα που συμβαίνει κάποτε να τους άποκομίση και ύλικα ώφέλη.

Άλλά ή τελευταία αυτή περίπτωση δεν μ' α ένδιαφέρει, δεν πρόκειται να μ' α απασχολήση. Πρόκειται για τύπους που τις πιο πολλές φορές καταφεύγουν στο γάμο με τον ειδικό άλλο σκοπό. Η συντροφιά του βίου εινε γι' αυτούς έμπόρευμα που πρόκειται να άποφέρει κέρδη σημαντικά. Πόρως και έσθλι-ωσις. Ο άνθρωπος όμως που κλείνει σήμερα τ' α πόνο του σε φάκελλο, δεν άντικει σ' αυτή την κατηγορία. Κάθε άλλο παρά άνήθικος. Ξέρει τ' α διατρέχοντα. Ξέρει ότι στις κυκλοφορικές γυναίκες άντικει ή συντροφιά του. Μιά από τις πρώτες κυκλοφορίες. Φυτό άνδροχαρές και φι-

λάνθρωπο, δεν άρνείται σε κανένα τις θωπείες του. Πρόθυμη στην άποδοχή προσκλήσεων. Άλλά κι' αν συμβή να μη λάβη προσκλητήριο, δίνει μόνη σημεία της ύπαρξής της. Καλέ ή ίδια. Έπρεπε να εινε τυφλός και κουφός ο σύζυγος για να τ' α διαφύγουν όσα βλέπουν και άκούνε γνωστοί και φίλοι. Άριστ' α πληροφορημένος. Καμμία άμφιβολία για την άπλυτη διαφθορά της γυναίκας του. Και όμως μένει κοντά της. Ούτε την άποπέμπει, ούτε διαζύγιο ζητεί. Μένω γιατί την αγαπώ. Η άγάπη με κάνει να τ' α άνεχομαι όλα. Εγίνα ο γελοίος. Άποφεύγω τ' αν κόσμο. Περιπατώ με σκυμμένο κεφάλι. Διασταυρώνομαι με γνωστούς μου, κι' έτσι καθώς με κυττάζουν νομίζω ότι με φτύνουν... Μερικά πρόσωπα που τον αγαπούν δεν διατάζουν να τ' α άνοίξουν τ' α μάτια. Σ' α να μην τάχη άνοιχτά. Τ' α υποδεικνύουν τ' α καθήκον που έχει άπέναντι του έγωισμού και της άξιοπρέπειας του. Συμφωνεί άπόλυτα μαζί τους. Συμφωνώ, αλλά δεν μπορώ είν' άνώτερο από τη θέλυσί μου. Την αγαπώ τόσο! Τρέμω μήπως όταν θελήσω να την περιορίσω, μου φύγη. Και τότε θ' α μου εινε πιο άφόρητο από την προσβολή που μου κάνει. Γι' αυτό, άνέχομαι τους τόσους έξτελεισμούς και τις τόσες ταπεινώσεις. Αισθανομαι βρώμικος, ντροπισμένος, κηλιδωμένος. Κάτι χειρότερο: άντιμετωπίζω την περιφρονησι της. Η άνοχη που την κάνει να ιε βλέπη στα σκουπίδι. Άλλά και ή αστηρότης μου θα εινε για συνέπεια να μ' α εγκαταλείψη. Στη σκέψη αυτή παραλύω. Συμβιβάζομαι πιο εύκολα με τη σημερινή άκαθάρτη κατάσταση, παρά με την ιδέα ότι θα τ' α χάσω από κοντά μου. Την αγαπώ τόσο...

Τ' α τροπάριο της άγάπης. Άλλά να εινε άγάπη ή βίσιος; Η άγάπη στην ύψηλή της έννοια, ή τ' α πάθος ενός ανθρώπου που θυθίζεται ως τ' α λαιμό τ' α δούρκο. Περιέργη άγάπη αυτή που περιβάλλεται από τ' α σα στρώματα άκαθαρσίας! Ο κρίνος που ανασύρεται μέσα από σάρους κοπριάς. Καταλαβαίνει κανείς την χωρίς ανταπόκρισι άγάπη. Δεν εινε άπαραίτητη ή αμοιβαίότης για να τοποθετήσετε σ' ένα ανθρώπινο πλάσμα την άγάπη σας. Ποσες φορές δεν αισθανθήκατε ερωτική κλίσι σε πρόσωπα που δεν ύποπτεύουν καν την παρουσίαν σας στη ζωή. Άπειρες οί δίχως ανταπόδοσι άγάπες. Ο έρωτας δεν εινε γραφείο συμφησιολογίου και ανταλλαγών. Τ' α γεγονός ότι δεν σας αγαπούν δεν άποκλείει τη μονόπλευρη σας άγάπη. Αγαπούμε και δεν μ' α αγαπούν. Μ' α αγαπούν και δεν αγαπούμε. Τίποτα πιο καινό στη ζωή. Έκείνο όμως που δυσκολεύεται να καταλάβη κανείς εινε ή δρωμική άγάπη. Ο έρωτας που άνθίζει στα ρείθρα τ' α υπόνομου. Ο έρωτας που γίνεται ο δωμος πάνω στον όποιο θυσιάζονται και άνδρισμός και περηφάνεια, και έγωισμός, και άξιοπρέπεια. Αυτό, θ' α πητε ίσως, εινε ο αληθινός έρωτας. Επιτρέψτε τις επιφυλάξεις μου. Δεν έρω αν εινε έρωτας. Πάντως εινε από τ' α δράματα που αξίζουν τη συμπάνοια τ' ανθρώπων.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Διερμηνέας εδώ!... (Του 'Αρχέλαου)

Λυρικό τραγούδι

Έχεις φύγει

Έχεις φύγει. Δεν μου γράφεις... Τί να κάνω; Περιμένω κάποιο γράμμα σου νάρθη και τις ώρες και τις μέρες μου τις χάνω, πνιγόντας τις, μέσ' τ' αν πόνο τ' α βαθύ. Έχεις φύγει. Δεν μου γράφεις... Τί να γίνη; 'Αν δεν μούσκεψαν τ' α μάτια μου απ' τ' α κλάμμα την ζωή μου, την κυττάζω ν' άργοσβύνη, περιμένοντας δυο λόγια, μ' ένα γράμμα.

Έχεις φύγει... Δεν τ' α πίστεψα μιά μέρα που μου τόπες με χαμόγελο σκληρό, πως πεθύμησες αλλοιώτικον άέρα κι' άλλον έρωτα, πολύ πιο τρυφερό, πως βαρέθηκες τ' α γάδια τ' α δικά μου που σου δίνουν τόσο άνιστα φίλιά, πως κουράστηκες να βρίσκεσαι κοντά μου κι' ότι θέλεις ήλιο... κι' όχι άντηλιά.

Μοδές πη πως ή άγάπη μου σε πνίγει γιατί πέρναγε, σαν νάτανε συνήθεια... Δεν σε πίστεψα, μ' α όταν είχες φύγει τότε άντίκρισα, παυό μου, την αλήθεια. Δεν σε είχα στο πλευρό μου... Δεν μπορούσα τ' α κρυστάλλινο σου γέλιο, να χαρώ κι' αν έζούσα, έννοιαθα όμως πως δεν ζούσα κι' ότι ο κόσμος, ήταν κάτι θλιβερό.

Έχεις φύγει... κι' όμως πάντα περιμένω τη στιγμή που θα μου δώση ο ταχυδρόμος, ένα γράμμα σου, πικρά μετανοιωμένο, μ' α δεν έρχεται. Κι' ο φόβος μου κι' ο τρόμος ειναι, όχι πως δεν θέλεις να γυρίσης γιατί ξέρεις, πόσο... πόσο σ' αγαπώ, αλλά ντρέπεσαι να με ξανααντικρύσης και δεν θες ν' άκούσης όσα θα σου πώ...

Κι' όμως έλα... Τ' α πικρό παράπονό μου δεν θ' α βγή από τ' α στόμα μου σκληρό, είσαι τ' α νεύρο, να ξέρης, τ' α στερόν μου είσαι, άγάπη μου, ή μόνη μου χαρά που μ' α σώρη σκοτεινά κι' αν με τυλίγη, θ' α την σχήση μ' ένα φως, ήλιολούμενο, σου τ' α ορκίζομαι... Γι' αυτό, κι' αν έχης φύγει και δεν γράφεις... τί να κάνω; Περιμένω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗ

*Ήταν ένα δροσερό βράδυ του Σεπτεμβρίου.

Η μικρή Νίνα καθόταν απ' έξω απ' το σπίτι της, που βρισκόταν κοντά στην ακρογιαλιά, λίγα βήματα πιο πέρα. Ήταν βυθισμένη στις σκέψεις της. Πότε - πότε δάκρυα έβρεχαν τα μάγουλά της. Την άλλη μέρα, την αύρι, ο αγαπημένος της "Αντζέλο θαφευγε μακριά.

*Ήταν μόλις δέκα εφτά χρόνων η Νίνα, μα οι στεναχώριες του πολέμου της είχαν δώσει μιαν ωριμότητα γυναικεία. Σ' ένα βουβάρδιο σιμό, στη μικρή τούτη πολιτεία των χωράδων, είχε χάσει το 1943 τη μητέρα της και τα δυο μικρά της αδελφία. Τότε θέλησε να πεθάνει, γιατί δεν είχε πια κανένα, παρά το γέρο πατέρα της. Μα έξαφνα ήρθε ο "Αντζέλο. Ήταν ένας νεαρός ναυτικός. Γνωρίστηκαν και τα λόγια του της έδωσαν κουράγιο. Η ζωή ξανάρχισε να χαμογελάει, στη μικρή Νίνα. Κι' όσο οι μέρες περνούσαν η καρδιά της πλημμύριζε σιγά - σιγά απόνα πρωτόγνωρο αίσθημα: αγαπούσε, αγαπούσε για πρώτη φορά στη ζωή της. Και ήταν γλυκεία αυτή η αγάπη, γιατί κι' ο "Αντζέλο την αγαπούσε πολύ. Τα βράδια πήγαινε και την εύρισκε. Κάθονταν και οι δυο στο κατώφλι του σπιτιού της, αγναντεύοντας τη θάλασσα. Μιλούσαν πιοτερο τα μάτια τους παρά τα χείλη τους. Ήταν και οι δυο τους εύχιστοι. Μα να

πευ τώρα ο "Αντζέλο ήθελε να φύγει μακριά, στη μεγάλη πολιτεία για να βοηθούσει, να προκόψει και σ' ένα δυο χρόνια να γυρίσει για να την παντρευτεί.

Θα γυρίσω, μικρούλα μου, της έλεγε, και θα παντρευτούμε. Μην κλάεις.

Πώς μπορούσε όμως να μην κλάει αφού αύριο, με το χάραμα, ο αγαπημένος της θαφευγε; Πώς μπορούσε να μην κλάει η Νίνα, αφού δεν θ' άκουγε πια να της τραγουδάει με το μαντolino του;

* Ο "Αντζέλο έφυγε το άλλο πρωί. Η μικρή του τον αποχαίρει με τα δάκρυα στα μάτια. Η Νίνα δεν γνώριζε τη μεγάλη πολιτεία, μα θα τα θυσιάζε όλα, το χωριό της, τον πατέρα της, για να τον ακολουθήσει όπουδήποτε, αν εκείνος της το έλεγε. Μονάχα ο "Αντζέλο ήταν η παρηγοριά της. Έπρεπε να τον περιμένει με τον έρωτα στην καρδιά και τη γαλήνη στην ψυχή. Ο "Αντζέλο δεν θα ξεχλούσε ποτέ τη μικρή γλυκεία του αγαπημένη.

Πέρασαν μέρες, πέρασαν μήνες κι' ο "Αντζέλο δεν έγραψε. Η Νίνα ωστόσο ένοιωσε πως δεν μπορούσε να την ξεχάσει.

Πέρασαν μήνες, πέρασαν χρόνια, — χρόνια γεμάτα αγωνία, χωρίς ο "Αντζέλο να γράψει. Η Νίνα άρχισε να νοιώθει πως ο αγαπημένος της την είχε ξεχάσει.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δον - Κιχώτης

Μετά ποζος περιωπής κι' εις εύτυχίαν πλέων έβάδιζον εν ταίς όδοις προχθές την μεσημβρίαν κι' ως μέγιστος κατακτητής κι' ως άλλος Ναπολέων προς δράσιν την κατάλληλον εξήχον ευκαιρίαν. Και πράγματι εξοφάνικα — "Ω! Μούσα Μελπομένη! — Γυνή προσήλθεν τρέχουσα και ολοφυρομένη — "Ω! Σώστε με! άνεκραξεν εν νευρική κρίσει — "με κυνηγά εις ανανδρος να με ευλοκήση!... Κι' ιδών τον δράστην σπεύδοντα όπίσω της κυρίας ετάνυσον το σώμα μου εις ένδειξιν ανδρείας και έλαβον απόφασιν ηρωικήν εν πρώτοις ν' αναδειχθώ "Αρτανιόν και μέγας Δον - Κιχώτης. Και θέσας όπισθεν έμου το θύμα επειγόντως, προς δε σταθείς προκλητικώς κι' ετοιμασθείς δεόντως, — Στήθι! του είπον εύθαρσως. Πλήν ούτος μετά λύσσης

επέπεσεν προς σύλληψιν βιαίαν της γούσης... — "Ανάθεμα! έδόθησαν, με ύβρεις άνανδρίας, — "εάν οιγής της γυναικός έστω και μία (θρίξ). — "Εχω αποφάσεις κατά νούν ένδόξους (και γενναίους) να προσκαλέσω πάραυτα πλείστους (πολιτμανέας). Και όντως με την απειλήν το ζήτημα (έλυθη). ήγουν ο δράστης σοδαρώς κι' άκρως έ- (θρουθήθη) κι' άφηκεν την λεγάμενην, εν άκαρεί (ώϊμένα, και εις το εύλο, φίλτατοι, έφούσκωσεν (...έμένα!... Ο ΓΓΓΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο πατέρας της, ο γέρο - φάρας, δούλευε όσο μπορούσε και είχε κάπως συνέλθει απ' τον πόνο του για το χαμό της γυναίκας του και των δυο αγοριών του. Μια μέρα είπε στη Νίνα: — "Ετοιμάσου, κορούλα μου, να παντρευτείς.

Η Νίνα όμως περίμενε άκόμα τον άγαπημένο της. Όστόσο είχαν περάσει πέντε ολοκληρά χρόνια από τότε. Ο πατέρας της την πίεζε να παντρευτεί τον Τόνιο, ένα ήλιοκαμμένο παλληκάρι, — ήταν φάρας κι' αυτός — κι' η άτυχη Νίνα είπε στο τέλος το ναί.

Έτσι έγινε ο γάμος. Βγαίνοντας απ' την εκκλησία η Νίνα έκλαιγε. Κι' όλοι γύρω της σκέφτονταν πως αυτά τα δάκρυα της ήταν δάκρυα εύχιας. Μα η Νίνα έκλαιγε γιατί ήξερε πια καλά πως ο "Αντζέλο δεν θα γυρνούσε ποτέ.

Ο Τόνιο, ο άντρας της, δεν ήξερε το δράμα που παιζόταν στην ψυχή της. Και την πήγε χαρούμενος στο σπίτι του, ένα σπίτι χωριάτικο, αρκετά εύχλωρο. Σε μια φωτογραφία χαμογελούσε μια γυναίκα νέα και ωραία. Ήταν η πρώτη του γυναίκα που είχε σκοτωθεί στον πόλεμο απ' τους βομβαρδισμούς.

— Σε παντρεύτηκα, της είπε συγκινημένος ο Τόνιο, γιατί της μοιάζεις. Μονάχα τα μάτια σου είναι μαύρα και φαίνονται θλιμμένα. Μα και συ μ' αγαπάς όπως εκείνη και η αγάπη μας θα μας κάνει εύτυχισμένους.

Όχι, η Νίνα δεν τον αγαπούσε, δεν θα μπορούσε να τον αγαπήσει. Αυτό το ήξερε καλά. Είχε παντρευτεί τον Τόνιο για να υπακούση στον πατέρα της, μα δεν ήταν εύτυχισμένη.

Πέρασαν εφτά μήνες απ' το γάμο της. Η Νίνα κλαίει, κλαίει τη χαμένη της αγάπη. Ο Τόνιο που την αγαπάει αληθινά, δεν μπορεί να καταλάβει τη θλίψη της. Κάθε φορά που τη ρωτάει τί έχει, εκείνη χαμογελάει πικρά και ξεσπάει σ' άναφυλητά. Ο Τόνιο, κι' αν του ε-ξηγήσει, δεν θα καταλάβει. Είναι ο άντρας που τον έψωσε η θάλασσα, κάπως ώμος και πρωτόγονος, μα ειλικρινής κι' αγαπάει με τον τρόπο το δικό του.

Η «μικρή» Νίνα κλαίει τη χαμένη της εύτυχία. Ο "Αντζέλο δεν γύρισε ποτέ. Κι' ούτε θα γυρίσει. Τι τη θέλει τη ζωή της η Νίνα; Η σκέψη αυτή βασανίζει το μυαλό της. Είναι μέρες και μέρες τώρα που η σκέψη τούτη την τρώει σά σαράκι: «Τι τη θέλω τη ζωή».

Η θάλασσα είναι κοντά, πολύ κοντά, δυο βήματα απ' το σπίτι της. Δεν έχει παρά να κάνει λίγα βήματα...

Ποτέ ο άμοιρος ο Τόνιο δεν κατάλαβε γιατί η μικρή του Νίνα, έπεσε στη θάλασσα και πνίγηκε. Μονάχα ο άπαρηγόρητος γέρο - πατέρας της που σέρνει πια τα βήματά του, έρείπιο σωστό, μονάχα αυτός ξέρει γιατί η κόρη του, η αγαπημένη του Νίνα έκανε τους γάμους της με το ναλάνο κύμα...

ΚΑΡΛΟ ΣΠΡΕΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Καλλιτεχνικό γεγονός για την Αθήνα θα αποτελέσει η άφιξη του περιηγητή Ιταλού καντασωνίστα Τίνο Ρασσι, που αναγγέλλεται για τις 12 Δεκεμβρίου.

Ο διάσημος τραγουδιστής, που είναι πάρα πολύ γνωστός στο Αθηναϊκό κοινό από τις ταινίες του, θα μείνει εδώ δεκαπέντε μέρες.

Η Λυρική Σκηνή ετοιμάζει για την ερχόμενη βδομάδα το καλλιτεχνικό μνημόσυνο του άειμνηστου μουσουργού Διον. Λαυράγκα, με την όπερα κωμική του «Φακανάπας».

Αργότερα η Λυρική Σκηνή θ' αναλάβει την καινούργια όπερα του κ. Καλομοίρη «Εωτικά νερά».

Το έργο έχει πειρατική υπόθεση και για να δοθεί το περιβάλλον που χρειάζεται, η σκηνή του θεάτρου «Ολύμπια» θα διαρρυθμιστεί έτσι ώστε να παρουσιάσει μια μεγάλη φρεγάδα.

Αναγγέλλεται για την ερχόμενη βδομάδα η εμφάνισις στο «Ρεξ» του θιασού πρόξας της Γαλλικής κομωδίας με επί κεφαλής τη Βέρα Κορέν, που είναι γνωστή στ' Αθήνας και από τον κινηματογράφο, και τον Μωρίς «Εσκάγν».

Ο Γαλλικός θιασός θα παρουσιάσει στο αθηναϊκό κοινό τα ωραιότερα έργα του Γαλλικού δραματολογίου: «Φαίδρα» και «Ανδρομάχη» του Ρακίνα, «Ένα καπρίτσιο» του Μυσσέ, «Παριζιάννα» του Μπέκ, «Το μυστικό» του Μπερνστάιν κ. ά., με καινούργια σκηνικά και κοστούμια.

Η Καίτη Βερώνη κατά τη διάρκεια της παραμονής της στην Κωνσταντινούπολη, εντουμπλάρει μια τουρκική ταινία σε Έλληνική γλώσσα.

Ο θιασός των αδελφών Καλουτά ανεβάσει αυτή τη βδομάδα στην Κωνσταντινούπολη την καινούργια επιθεώρησι «Ένωμένοι για την Κορέα» που έγραψε εκεί ο συγγραφέας κ. Βασ. Σπυρόπουλος εν συνεργασία με Τουρκούς συγγραφείς.

Την περίοδο αυτή η Πόλη έχει συγκεντρώσει τους περισσότερους Έλληνες τραγουδιστές. Μετά την αναχώρησι και της Έλλης Κανδλάκη φάνουν σήμερα τους όκτώ: (Μόλλυ - Μαρούδας — Μπελνίτα — Μανιατάκης — Θέκλα Λαζαρίδου — Ρούμπη — Εύστρατοπούλου).

Ύστερα από άπουσία τριών ετών στην Αμερική και στην Αίγυπτο, γύρισε στην Αθήνα ο τραγουδιστής Νίκος Γούναρης.

Στα μουσικά πρωινά του «Μοντιάλ» έκαμε την επανεμφάνισι της ως σολίστ η γνωστή χορεύτρια της Λυρικής Σκηνής Μιράντα - Βούλγαρη.

Έξ' άλλου, στα μουσικά πρωινά του «Πάλλας» έκαμε την πρώτη του εμφάνισι ένας νέος τραγουδιστής της τζαζ, ο Γιάννης Αποστολόπουλος, που μοιάζει — κατά κοινήν όμολογίαν — και στη φωνή και στο πρόσωπο με το φράνκ Σινάτρα.

Ο Γιώργος Οικονομίδης παρουσιάζει στο «Πάλλας» ένα εξαιρετικό πρόγραμμα με ό,τι εκλεκτότερο μπορεί να προσφέρει το ελληνικό τραγούδι. Την προσεχή Κυριακή ο συμπάθης καλλιτέχνης την αφιέρωσε στο ζεύγος Μαίρη Λώ και Νίκη Γιάκοβλεφ. Επίσης παρουσιάζει ξένες άττρασιόν.

Το ελληνικό χορευτικό ζευγάρι Ρούφη - Ζανόφσκου που σημειώνει τώρα μεγάλο σουξέ στην Έλβετία, έχει προτάσεις να μεταβεί στην Αργεντινή.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Παθιές ναι, σύγχρονες γυναίκες

Θελα να ξέρω τάχα για ποιο λόγο μάς μιλάνε οι σοφοί, και σπουδασμένοι, γι' άλλες εποχές καλές, και μάς λένε... και μάς λένε και μάς πονοκεφαλάνε για τις σημερινές, που δεν ήτανε τρελλές, σαν τις σημερινές, να πούμε, που κανείς δεν αμφιβάλλει, ότι έχουν τ' μαλά τους, παραπάνω απ' το κεφάλι. Όσον άφορα έμένα, δίκως διόλου να ντραπώ, την αλήθεια θα σας πω:

Οι παλιές αυτές γυναίκες δεν με συγκινούν έμένα, μ' όσα αν έχουν ειπωμένα, μ' όσα αν έχω άκουσμένα, κι' είναι μάλλον προφανές, γιατί τον ένα ή άλλο λόγο, μιλημένα — τιμημένα, προτιμώ να καμαρώνω τα χειλάκια τους βαμμένα, μ' άλλους λόγους, φίλτατοι μου, προτιμώ τις σημερινές.

Αν μου δίνανε να πάρω τη Γκατιέ τη Μαργαρίτα δεύτερος κι' εγώ Αρμάνδος, θα έπάταγα στην πττα πάντα με «τάς καμελίας», όπως έγραφε ο Δουμάς, μα όσο αν ήτανε ωραία και κομψή κι' έλκυστική, όταν έγινε πατρώ, έφημη, φωμαστική, θαχε αξίωσι να τρέχω να της βρώ...στρεπτομυκίνη! Προτιμώ για Μαργαρίτα, της φουρνάρισσας την κόρη, που ο μπαμπάς της κι' η μαμά της την παχαίνουν με το σαν να είναι γαλοπούλα και στο πάχος την κυττάνε, αν Χριστούγεννα λυγώσουν, να τη σφάζουν να τη φάνε.

Για σταθίτε μια στιγμή... Και η άλλη; Του Ροδόλφου ή άδεχαστη Μιμή, που ήτανε άλλη κοπέλλα και ούδέποτε «ποζέ» κι' έγραψε «Μποεμ» για δούλην ο Έρρίκος ο Μυρζέ; Τόσο άδοξο είχε τέλος, τόσο έγινε λεπτή, που μπορούσε να πεθάνει με δυο στάλες Ντι - Ντι - Τί!... Δεν μ' άρεσουν οι κλάφες, δεν μ' άρεσουν οι καυμοί και αντί για τη Μιμή, μια μοντέρνα πιτσιρίκα, που βολέττες δεν πουλίζει, να τα πούμε νέτα σκέτα και κυκλοφορεί με νάζι, σαν δροσόλουστη βιολέττα.

Και αν είχα την Έλένη, την παλιά του Μενελάου, με τη θεία όμορφιά της, πουχε από τη Λήδα, πάρει θά την πάθαινα μια μέρα, πονηρά και λάου - λάου, και θά μούφευγε μ' έκεινον τον παληόμαγκα, τον Πάρι... Δεν θά μ' άρεσε η Έλένη, όσο αν ήταν μορφονιά, που την βλέπ' η γειτονιά, πεταχτή και ναστιμούλα, κι' όποιον άντρα και να πάρη με τα στέφανα του γάμου, μάλλον δεν θά τον άφήση για το γυιόκα του Προίμου.

Ούτε την 'Ιουλιέττα δεν θά ήθελα να έχω, στο μπαλκόνι της να τρέχω με μια σκάλα ν' ανεβώ. Για να κάνω άκροβατίες δεν πιστεύω πως άντεχω, και, ποιος ξέρει, τί υπελάδες νύχτα μέρα θά τραβώ!... 'Ιουλιέττα ήταν έκεινη. Όμορφη, άσπρη σαν τα γιούλια, μα εγώ θά προτιμούσα κάποια σύγχρονη μας Τζούλια, είκοσι χρόνων δασκάλα.

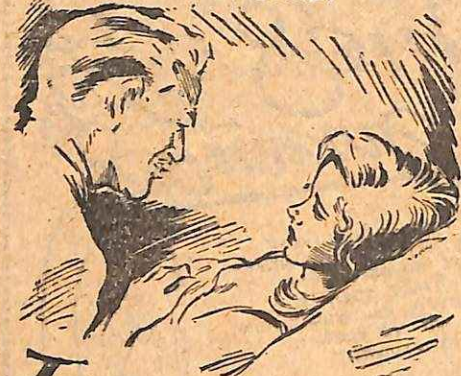
Που δεν έχει απαιτήσεις, όπως είναι και σωστό, σαν να ήμουν σαλτιμπάγκος και... να γκρεμισασκιστώ! Προτιμώ τη γειτονιά μου που έχει τόσες μορφονιές, στην ανάγκη δε υπάρχουν και οι άλλες γειτονιές — δίκως ναχη κανείς να βρίσκη, μια Έλένη, όλο χαρί, που μπορεί κανείς να βρίσκη, μια Έλένη, όλο χαρί, Κάποια που να σε σκλαδώνη μ' ένα φέρισμο άβρο, όπως δά, κάθε κοπέλλα που διαβάει «Θησαυρό»!...

Ευχαριστώ Mrs. Τάβια Σινερίου Γ.

Ευχαριστώ Mrs. Τάβια Σινερίου Γ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το ρομάντζο μιας μικρής αρρώστης

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ)

Τη νύχτα η Ρίτα μετανόει για το φέρεμά της στον Παύλο. Φοβάται μην ο αγαπημένος της αυτοκτονήσει. Σηκώνεται και νύνται για να τρέξει κοντά του. Αλλά στο πάγκο του σανατορίου πέφτει κάτω άρτιστη. Εκεί τη βρίσκει το πρωί ο Λούλης που ψάχνει ανήλικους. Τη μεταφέρουν στο χειρουργείο. Έχει δυνατό πυρετό. Κάι μέσα στο παραμιλητό της καλεί τον Παύλο. Ο Λούλης τὸ καταλαβαίνει όλα κι όμως την περιποιείται με λατρεία, πρόθυμος να θυσιάσει πρὸς χάριν της.

Στην έξοδο του θαλάμου, διασταυρώθηκε μ' ένα γέρο χοντρό πουμπαινε εκείνη την ώρα. Γύρισε το βλέμμα του δεξιά κι' αριστερά σ' όλο το θάλαμο.

Μ' ένα φοβερό καρδιοχτύπι, η Ρίτα γνώρισε τὸ γέρο - Στράλη, τὸν πατέρα του Παύλου!

Μόλις την είδε, τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ ένα χαμόγελο. "Έτρεξε δίπλα της, ἔκατσε στὸ κρεβάτι της, κι' ἀκούμπησε στὸ κομμοδινό ένα μπουκέτο πού κρατούσε.

— Κύριε Στράλη!... μουμύρισε παγωμένη η Ρίτα.

— Τί κάνεις, Ρίτα; Πῶς εἶσαι;... τὴ ρώτησε ἐκείνος, μὲ μιὰν ἀπρόσπτη πρυφρότητα, πού ἐκείνη δὲν τὴν περίμενε διόλου.

— Καλά... Πολὺ πὶο καλά... "Έδωλε ένα μεγάλο κορμὸ μαντήλι ὁ γέρο - Στράλης, καὶ σκούπισε τὸν ἰδρώτα του, πού σκέπαζε τὸ μέτωπό του μ' ὅλο τὸ κρῶ...

— Κύριε Στράλη!... Ξανάπε ἐκείνη. Πῶς ἦρθα ἐδῶ μέσα;...

— ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ πῶ λίγα καὶ σταράτα πράματα: Σὲ πίκρανε ἄλλοτε, κόρη μου... Σήμερα ὅμως, σὲ βεβαιῶνῶ ὅτι ἀλλάξα!... "Έντελῶς, ριζικά...

Τὸν κύτταξε κλεφτὰ ἡ Ρίτα, καὶ τὸν εἶδε φανερὰ συγκινημένον... Ξαφνικά, μιὰ ὀδυνηρὴ σκέψη πέρασε πέρα γιὰ πέρα τὸ μυαλό της: Ὁ Παύλος;... Τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Παύλος;... Γιὰ νάρθη ὁ πατέρας του ἐδῶ, καὶ φοβερὸ εἶχε προφητῆ!...

— Ἐπίασε τὰ χέρια τοῦ γέροντος, καὶ τὰ σφιξε δυνατὰ, σπασμωδικὰ.

— Πέστε μου!... τὸν παρακάλεσε. Τί ἔχει ὁ Παύλος;... Ζῇ;...

— Ἄν δὲν πρόφταινα, δὲ θὰ ζοῦσε!... τὴς ἀπάντησε.

— Θεέ μου!...

Καλὰ τὸ εἶχε προαισθανθῇ, καλὰ τὸ εἶχε προαντίψει!... "Ἐκλείσε τὰ ματάκια της, μιὰ θανάσιμη ὠρότης σκέπασε τὰ χαρακτηριστικά της, κι' ἀπὸ τὰ χεῖλιά της ξεχείλισε ἡ ἀγόνια πού πλημμύριζε τὴν καρδιά της:

— Πέστε μου!... Πέστε μου τί ἔγινε, κύριε Στράλη!...

— Ἐκάνε κάποις καλύτερα ὁ ἀρχοντάνθρωπος.

— Γι' αὐτὸ ἦρθα... τὴς ἀπάντησε σιγά. Γιὰ νὰ στὰ πῶ όλα...

Κύτταξε ἕνα γύρω, εἶδε τὴς ἄλλες ἄρρωστες νὰ μὴ τοῦ δίνουν προσοχή, κι' ὕστερα ἀρχισε σιγά - σιγά τὴν ἀφήγησί του... ἸΔ'.

... Φεύγοντας ἀπὸ τὸ σανατόριο, ὕστερ' ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἐκείνη σκηνή, ὁ Παύλος ἐνοιαῖζε τὸ κεφάλι του σὰν ἀπότομα ἀδειασμένο... Δὲν μπορούσε νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις του. Περπατοῦσε σὰ μεθυμένος. Παραπατοῦσε... Μέσ' στὴν καρδιά του εἶχανε σταλάξει σὰ σταγόνες ἀπὸ ἀναλυτὸ μολύβι τὰ λόγια τῆς ἀγαπημένης του. "Αγαποῦσε τὸ γιαντῶ. Τὸν ἄνθρωπο πού τὴν εἶχε σώσει, πού τὸν εἶχε συνηθίσει σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ κινδύνου, σ' ὅλη τὴν ἀρρώστειά, κοντὰ της, στὸ προσκέφαλό της, πιστὸ κι' ἀφοσιωμένο... Καί, μὴπως εἶχε ἀδικο ἢ φτωχιά;... Ὁ Λούλης τὴς εἶχε σταθῇ, προστάτης, φίλος, ἀδερφός, στὸ Λούλη εἶχε δώσει τελικά καὶ τὸν ἐρωτὰ της... "Ἦταν ἀναπόδευκτο αὐτὸ ἄνθρωπο καὶ μοιραῖο... Καὶ τώρα, τὴν εἶχε χάσει ὁ Παύλος!... Τὸ εἶχε τόσο ἀνεπιφύλαχτα δηλώσει αὐτὸ ἡ Ρίτα, πού δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι, σὰν τίμια κοπέλλα, θὰ κρατοῦσε τὸ λόγο της...

Εἶχε πάρει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ πρὸς τὴν "Αθήνα ὁ Παύλος μὲ τὰ πόδια, παραπατώντας σὲ κάθε βῆμα, κινδυνεύοντας κάθε στιγμή νὰ βρεθῇ κάτω ἀπὸ τίς ρόδες κανενὸς αὐτοκινήτου... "Ἐκανε ὥρες νὰ φτάσῃ στὴν "Αθήνα. Πότε σταματοῦσε, καὶ χειρνομοῦσε μονολογώντας σὰν τρελλός, πότε ἔτρεχε σὰ νὰ τὸν κυνηγᾶνε, καὶ πότε ἔκατσε σὲ καμμιὰ γωνία λαχανιασμένος, μὲ τὴν ψυχὴ τὸν στὸ στόμα. Κι' ὅλα γύρω του — αὐτὸκίνητα, θόρυβοι, τοῦ δρόμου, ἀνθρώποι — δὲν παύανε νὰ τοῦ θυμίζουν, νὰ τοῦ τρυπᾶνε τὸ μυαλό μὲ τὴ φριχτὴ, πυρωμένη ἀλήθεια: «Ἡ Ρίτα δὲν σ' αγαπάει!... Ἡ Ρίτα ἀγαπᾷ ἕναν ἄλλον!...».

"Ἦταν νύχτα βαθεῖα ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του. Στὴν ἀρχὴ δὲν πρόσεξε τὴν πόρτα του, καί, σὰ μεθυμένος τὴν προσπέρασε καὶ προχώρησε λίγα σπιτία παρα πᾶτω. "Υστερα, κατὰλαβε τὸ λάθος του, καὶ γύρισε πίσω. Χτύπησε τὸ κουδούνι. Τοῦ ἀνοίξε ἡ μικρὴ ψυχοκρήνη, ἀγουρῶν ἐμπνημένη, μὲ τὰ μάτια της πρησμένα. Χωρὶς νὰ τὴν καλησπερίσῃ, ἀφηρημένος, ἀμίλητος, ὁ Παύλος, μπήκε μέσα καὶ προχώρησε στὴν κἀμάρα του, χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω του. Μπαίνοντας, ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι του. "Ἐπίασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ χέρια του. "Ἐνοιαῖζε ὅλες τίς σκέψεις του νὰ χορεύουνε μέσ' στὸ κρανίον του, ἀνίκανες νὰ συγκρατήσουν ἕνα...

ὁλῶς πληροφορημένος

Μιὰ σεβαστὴ, ἡλικιωμένη κυρία συνοδεύει δυὸ κοριτσάκια στὸ Ζωολογικὸ Κήπο. Περνοῦν ἐμπρὸς ἀπ' τὰ κλουβιά τῶν διαφόρων ζώων καὶ ἡ κυρία ἐξηγεῖ στίς μικρούλες τί εἶδους ζῶο εἶναι τὸ καθένα καὶ τί συνήθειες ἔχει.

Οἱ μικρούλες τὴν ἀκούνε μὲ μεγάλη προσοχή.

Φτάνουν τέλος καὶ στὸ κλουβὶ ἐνὸς πελαργοῦ.

Οἱ μικρούλες τὸν κυττάζουν μὲ ἀπορία καὶ θαυμασμό.

— Τί ποὺ εἶναι αὐτὸ, θεία; ρωτοῦν τὴν κυρία.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ πελαργός, τοὺς λέει ἐκείνη. Εἶναι τὸ ποὺλὶ πού... φέρνει τὰ μωρὰ στὰ σπιτία.

Τὰ κοριτσάκια κυττάζου... αὶ μὲ σημασία καὶ κρυφοχαμογελοῦν πονηρά. "Υστερα σκύβει τὸ ἕνα στὸ ἄλλο καὶ τοῦ ψιθυρίζει:

— Δὲν νομίζεις πῶς πρέπει νὰ τὴς πούμε τὴν ἀλήθεια καὶ καυμένης τῆς θείας;...

Ο ΦΑΚΟΣ

συλλογισμὸ μὲ συνέπεια, μὲ ἀλληλουχία...

"Ἐβλεπε πᾶ καθεὰ πόσο ἀσκοπο ἦταν νὰ παλέψῃ... Τόσον καιρὸ τώρα, ἡ κακὴ του μοῖρα τὸν ἐσπρωχνε μὲ μιὰ σοδιτικὴ σκληρότητα μακριὰ ἀπὸ τὴ γυναικα πού ἀγαποῦσε... Πόσο εἶχε παλέψῃ γιὰ νὰ τὴν κερδίσῃ! Δὲν τὸ εἶχε καταφέρει. "Όλα τὰ στοιχεῖα εἶχανε συνωμοτήσει γιὰ νὰ ἀλλοκληρώσουν τὸ χωρισμό!... Καὶ τώρα, πού τὴν εἶχε ξαναβρῇ, ἡ ἀγαπημένη του βρέθηκε πνιγμένη ὡς τὸ λαῖμὸ στὴν ὑποχρέωσι γιὰ κάποιον ταῖτο, πού τὴν εἶχε στὸ τέλος ἐπιβλήσῃ καὶ σὰν ἐραστής... "Εραστής!... Δὲν μπορούσε νὰ τὸ χωρέσῃ τὸ ἀναστατωμένο κεφάλι τοῦ Παύλου ὅτι ἕνας ἄλλος θ' ἀγκάλιαζε δικαιοδικα τὴ μικρὴ του Ρίτα, θὰ τὴ φιλοῦσε, θὰ ἐξουσίαζε τὴ ζωὴ της... Αὐτὰ τὰ δικαιώματα τὰ εἶχε ὀνειρευτῇ ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, κι' εἶχε ζήσει ὡς τώρα προσμένοντας ὅτι τὸ ὄνειρό του θὰ ἐναρμονίζονταν κάποτε σὲ χειροπιαστὲς πραγματικότητες. Πᾶς θὰ ζοῦσε, λοιπόν, τώρα, πού τὰ ὄνειρα εἶχανε μαδηρεῖ σὰν ξερά φύλλα τοῦ ὀθινοπάρου μέσ' στὸ τοσυχτερό ξεροδὸρι τῆς ζωῆς;...

Δὲν μπορούσε, δὲν ἦταν δυνατό νὰ ζήσει! Καὶ δὲν ἤθελε νὰ ζήσει πιά... Ξαφνικά, μέσα στὸ ταραγμένο μυαλό του καρφώθηκε ἀδυσώπητα ἡ τραγικὴ ἰδέα: Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ παρατείνῃ τὴ ζωὴ του ἀνώφελα, χωρὶς ἀγάπῃ, χωρὶς ἐλπίδα!... "Ἡ Ρίτα εἶχε κολλῇ γιὰ πάντα πᾶς νὰ ζήσει κι' αὐτός;... Μὲ τί δύναμι; Μὲ τί ἀντοχή; Γιὰ ποῖο λόγο;...

"Αργά, σκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, καὶ μισανοίξε τὴν ἐνδιάμεση πόρτα, πού ὡδηγοῦσε στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του. "Ἐκεῖ, τότερε, σ' ἕνα κλειδωμένο συρτάρι τῆς ντουλάπας, βρισκόταν τὸ πιστόλι!... Κρυμμένο ἐκεῖ ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς Κατοχῆς, ἀχρηστο, παρατεταμένο, βᾶδγανε στὸ φῶς γιὰ νὰ παίζει τὸν τραγικὸ τοῦ ρόλου, δίνοντας τὴν τελικὴ λύσι σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἀδιέξοδο...

Τὸ συρτάρι τῆς ντουλάπας ἦταν ἀνοιχτό. Τὸ τράβηξε ὁ Παύλος, σήκωσε κατὰ ἀσπρόρουχα, καὶ ξαφνικά ἀνατρίχιασε: Εἶδε τὸ θάνατο μπροστὰ του, μαῦρο, κρῶ, ἀποκρουστικό!... Μ' ὅλο τὸν ἀποτροπιασμό πού τοῦ προκάλεσε τὸ μαῦρο πιστόλι, ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ τόπιασε!... Τὸ φάνηκε τόσο κρῶ ἡ κανὴν του, πού ἀνατρίχιασε συγκρομος... Πᾶς θὰ τὸ φούχιαζε αὐτὸ τὸ φρικαστικό παιχνίδι τοῦ θανάτου;... Κι' ὅμως, ἔπρεπε νὰ τὸ πᾶσῃ στὰ χέρια του, νὰ τὸ ζυγώσει ψυχραῖμα στὸν κρόταφό του, καὶ νὰ πιέσῃ βαρραλέα τὴ σκανδάλῃ!

Σὲ μιὰ στιγμή, ἀστραπιαία, σὰν ἱλιγγιάδες ἐπελυσίμι μιὰς κινιματογραφικῆς ταινίας, πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὴν ταραγμένη του θύμησι ὅλα τὰ γεγονότα πού τὸν εἶχαν ὡς τώρα συγκλονίσει: Ὁ ἐρωτὰς του γιὰ τὴ μικρὴ, τὴν ντελικάτη γειτονιπούλα του, πούμοιαζε μὲ τὸ λεπτὸ λουλούδι τὰ τρυφερά τους ραντεβού, ἐκεῖ, στίς γωνίτσες τῆς γειτονίας τους, τὰ κλεφτὰ τους φιλιὰ, τὰ λαβραῖα τους ἀγκαλιασμάτα. "Υστερα, ἡ φανατικὴ ἡ ἀλύγιστὴ ἐχθρότητα τοῦ πατέρα του, πού ἀρχισε νὰ καταδιώκῃ μὲ τέτοια λύσσα τὸν ἐρωτὰ τῶν δυὸ παιδιῶν. "Ἐπειτα, ἡ φοβερὴ ἐκείνη σκηνὴ ἀνάμεσα στοὺς δυὸ, ὅταν ἡ Ρίτα δῆλωσε ξεκαθάρα κι' ἀνεπιφύλαχτα στὸν Παύλο ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιά, ὅτι ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλον. "Υστερα, ἡ δικὴ του βεληματικὴ ἐξορία σ' ἐκείνη τὴν πληχτικὴ ἐπαρχιακὴ γωνία, τὸ ἀδόσταχτο μαρτύριο τῆς μοναξιάς του, ἡ ἀρρώστεια του, ὁ γυρισμός του στὴν "Αθήνα, ἡ φριχτὴ ἀπακάλυψι τῆς ἀρρώστειας τῆς δικῆς της, τὸ Σανατόριο, ὁ Λούλης. Καί, στὸ τέλος, ἡ ὁμολογία τῆς μπροστὰ καὶ στοὺς δυὸ ἄντρες πού τὴν ἀγαποῦσαν καὶ τὴ διεκδικοῦσαν μὲ μανία, ὅτι ἀγαποῦσε ὃν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ, — τὸ γιαντῶ, τὸν Λούλη!

Στὴ σκέψι αὐτῇ, πού χύμηξε σουβλερὰ νὰ τρυπήσῃ πέρα γιὰ πέρα τὴν καρδιά του, ἔκλεισε τὰ μάτια του ὁ φτωχὸς ὁ Παύλος, δαγκώνοντας τὰ χεῖλιά του, καὶ χούστιασε ἀποφασιστικά τὸ πιστόλι! Τὸ ὄπλο δὲν τῷ νοίωσε πιά κρῶ μέσ' στὸ χέρι του. "Αντὶ νοίωσε πιά φίλο, σὰν ἕνα συμπαθητικὸ φίλο γεμάτον κατανόησι, πού ἐχότανε νὰ τοῦ προσφέρει τὸν ἀπολυτῶσι τὸ αἷμα ἑκούρως... Σὲ μιὰ στιγμή, θάχανε τελειώσει ὅλα! Μιὰ σφαῖρα στὸν κρόταφο καὶ τὸ βασανισμένο αὐτὸ κεφάλι, κεραυνο-

δολημένο, θάχε πᾶσι ἀμέσως νὰ σκέφτεται... Κι' ἡ Ρίτα; Τί θάλεγε ἡ Ρίτα; Δὲν θὰ λυπότανε;... Δὲν θάκλαιγε;... Γιατί θὰ κλάψῃ ὅμως;... Μήπως αὐτὴ δὲν τοῦχε δώσει τὸ πιστόλι; Μήπως αὐτὴ δὲν θὰ τραβοῦσε ἀπὸ μακριὰ τὴ σκανδάλῃ, ἀγκαλιασμένη μὲ τὸ Λούλη;...

"Α γ κ α λ ι α σ μ ἔ ν η μ ἔ τ ὸ Λ ο ῦ ζ η !... Στὴ σκέψι αὐτῇ, στὴν ἀνυπόφορα βασανιστικὴ εἰκόνα τῆς ἐρωτικῆς ἐγκαρδιότητος τῆς Ρίτας τοῦ μ' ἕναν ἄλλον, μ' ἕναν ξένο, ὁ Παύλος σήκωσε ἀστραπιαία τὸ ὀπλισμένο χέρι του, καὶ τὸ πλησίασε στὸ δεξιὸ του κρόταφο... "Αμέσως ὅμως τότε, καὶ πρὶν ἀκουστῇ ἡ πιστολί, ἕνα ἄλλο χέρι ἀρπάξε δυνατὰ τὸ χέρι μὲ τὸ πιστόλι στὸν ἀέρα καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε γεμάτη ἀγωνία σ' αὐτὸ τοῦ Παύλου:

— Τί πᾶς νὰ κάνης;... Τρελλάθηκες;...

Γύρισε ὁ Παύλος, καὶ βρέθηκε φάτσα μὲ τὸν πατέρα του! Ὁ γέρο - Στράλης τὴν ἀρπάξε τὸ ὄπλο, καὶ τώρα, κατακίτρινος, τρέμοντας, ψιθύριζε:

— Μιὰ στιγμή ν' ἀργούσα ἀκόμα... Θεέ μου!...

Τὸν ἀγαποῦσε τὸ μοναχογιὸ τοῦ ὁ Στράλης. Κι' ἡ ἰδέα πᾶς σὲ λίγο, ἂν δὲν εἶχε φτάσει ἐκείνος στὴν κρίσιμη στιγμή, ὁ Παύλος θάπλεε τώρα μέσα στὸ αἷμα του, τὸν ἔκανε νὰ νοιώθῃ τρεμουλὰ σ' ὅλο του τὸ σῶμα!... Βιαστικά, ἔχωσε τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του.

Τὸν εἶχε ἀγκαλιάσει τώρα σφιχτὰ τὸ γιὸ τοῦ, καὶ τοῦ ψιθύριζε:

— Γιατί θέλησες νὰ τὸ κάνης αὐτό, Παῦλο;... Γιατί, γιγι μου;... Γιατί;...

Τοῦ ἔφευγε ὁ Παύλος, κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του Στράλῃ, ὑπομονητικός, ἔκατσε κι' ὁ γέρος δίπλα του καὶ τοῦ χαιδεψε τὰ μαλλιά: — Πές μου τὰ ὅλα σὲ μένα... Δὲν εἶμαι ὁ πατέρας σου;... Δὲν σ' ἀγαπᾶ;...

Καθὼς ἦταν σκυμμένος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Παύλος, χωρὶς νὰ σήκωσῃ τὸ κεφάλι του: — Οὔτε πατέρας μου εἶσαι, οὔτε μ' ἀγαπᾶ!

Χλώμιασε ὁ γέρο - Στράλης: μὰ δὲν θυμῶσε. Τὸ πιστόλι τὸν εἶχε κάνει ἀνάνκι... Ἐβλεπε ὅτι ὁ γιγιός του εἶχε φτάσει στὸ τελευταῖο ἀκαλοτάτῃ τῆς ἀπὸγνώσεως: καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀγριέψῃ ἄλλο, νὰ προκαλέσῃ καινούργια του ἀγανάκτησι, καινούργια του ἀπογοητευσί.

— Γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι, Παῦλο;... τοῦ εἶπε μονάχα.

— Γιατί τὸ ἀξίζεις!... ἀπάντησε βραχνὰ ὁ Παύλος. "Ἐξ αἰτίας σου ἔφτασα στὸ θάνατο, ἔξ αἰτίας σου θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου μιά καὶ δὲν μὴν μὲνι πιά τίποτ' ἄλλο...

— Δὲν θὰ νινάξῃς τίποτα!... Θὰ μὴν πῆς τί θὲς νὰ κάνω, καὶ σ' ὀρκίζομαι πᾶς θὰ τὸ κάνω ἀμέσως — σ' ὀρκίζομαι στὴ ζωὴ σου...

Χαμογέλασε πικρὰ ὁ νέος:

— Τώρα πιά, πατέρα;...

— Γιατί «τώρα πιά»;... Τί ἔγινε ἀνεπαρόντως;... "Όλα θὰ τὰ διορθώσουμε, μὲ λίγη καλὴ θέλησι, μὲ λίγες υποχωρήσεις... "Εγώ, μιὰ φορὰ, εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάνω πολλὰς!...

Σήκωσε τὸ κεφάλι του ὁ Παύλος, καὶ κύτταξε τὸν πατέρα του μὲ μάτια δακρυσμένα:

— Τί υποχωρήσεις νὰ κάνης, πατέρα;... "Ἡ Ρίτα πᾶ δὲν μ' ἀγαπᾷ!...

Φοῦντωση γιὰ μιὰ στιγμή καὶ κόρωσε ὁ γέρο - Στράλης:

— Τί λὲς ἐκεῖ!... τοῦ ἔφευγε. Σπουδαία τὰ λάχανα!...

Πετάχτηκε ὀρθὸς ὁ Παύλος, μὲ τὰ μάτια του πού ἀστραπαβολούσαν:

— Ἄν δὲν εἶναι σπουδαία τὰ λάχανα γιὰ σένα, πατέρα, φώναξε, εἶναι γιὰ μένα! Τὰ μὴ μ' ἀγαπᾷ πιά ἡ Ρίτα, εἶναι ἡ πῖο ἀδόσταχτη δυστυχία πού μπορούσε νὰ πέσῃ ἀπάνω στὸ κεφάλι μου!... Δὲν τὴν καταλαβαίνω τὴ ζωὴ χωρὶς τὴ Ρίτα!... "Ακούς;... Τὸ νοιώθεις;... Δὲν θέλω νὰ ζῶ χωρὶς τὴ Ρίτα!... Ὁλέω νὰ πεθᾶνω! Τ' ἀκούς;... Ὁλέω νὰ πεθᾶνω!...

Τὸν εἶχε πιάσει τὸν πατέρα του σπασμωδικὰ ἀπὸ τὰ πέτα τοῦ σακκακιῦ του, καὶ τὸν κοινοῦσε!... Τὸν κοινοῦσε μὲ μανία! Ὁ γέρο - Στράλης, ἀντὶ νὰ θυμῶσῃ, ἀντὶ ν' ἀμυνθῇ, προστάθηκε μὲ ἥπιο τρόπο νὰ τὸν καθησυχάσῃ:

— Σιγά... Μὴν κάνης ἔτσι, Παῦλο μου... Παιδί μου... Μὲ παρεξήγησες...

— Τί σε παρεξήγησα;... Μήπως ἐσὺ δὲν εἶσαι ὁ αἴτιος ὅλης αὐτῆς τῆς καταστροφῆς, πού χτυπάει σήμερα κατακέφαλα καὶ τὸ παιδί σου;...

— Παῦλο!...

— Ἐσὺ δὲν ἔκανες ὅ,τι μπορούσες, ὅ,τι σοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι, νόμιμο καὶ παράνομο, τίμιο καὶ ἀτίμιο, γιὰ νὰ μᾶς χωρίσῃς, ἔμένα καὶ τὴ Ρίτα;...

— Σύχασε, παιδί μου... "Ἡρέμησε...

— Ἐσὺ δὲν τῆς ἐπέβαλες νὰ μὲ διώξῃ, λέγοντάς μου ψέμματα ὅτι ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλον;... "Ἐσὺ δὲν ἀνοίξες τὴν πόρτα τοῦ Σανατορίου καὶ τὴν ἐσπρωξες, χωρὶς λύπη, μέσας;... "Ἐσὺ δὲν τὴν καταδίκασες σὲ θάνατο, χωρὶς οἶκτο, χωρὶς, τυφικε;...

— Παῦλο!...

— Φυσικά, κι' ἐκείνη, μόλις βρέθηκε μόνη της, χωρὶς ἔμένα, χωρὶς τὸν πατέρα της, πού κι' αὐτὸν τὸν σκότωσες ἐσὺ, ζήτησε ἀπὸ ἐνστικτο νὰ στηριχθῇ κάπου... Καὶ βρῆκε νὰ στηριχθῇ — πού ἄλλου;... — ἀπάνω στὸ γιαντῶ πού πάλεψε μὲ τὸ θάνατο καὶ τὸν νίκησε, καὶ τὴν ἀπόσπασε ἀπὸ τὰ μαῦρα τοῦ νύχια, γιὰ νὰ τὴν κερδίσῃ ὅμως ὁ ἴδιος, ὁ γιαντῶς, σὰ σωτήρας!...

— Σύχασε... Δὲν μπορεῖ νὰ μὴ σ' ἀγαπά... Δὲν πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾷ!...

Δὲν ἀξίζω νὰ μ' ἀγαπᾷ!... φώναξε δυνατὰ ὁ Παύλος.

— Δὲν ἀξίζεις;...

— Naί, δὲν ἀξίζω... Γιατί εἶμαι ἕνας ἐλεεινός... Γιατί τὴν ἀφῆσα στὰ νύχια σου χωρὶς νὰ τὴν υπερασπιστῶ... Γιατί ἀρκεστικὰ σ' ὅ,τι ἔδωλεπα στὴν ἐπιφάνεια — αὐτὸ πού μουδεῖναις ἐπιτήδεια ἐσὺ... — κι' ἀγνόησα τὸ βάθος, τὴν πραγματικότητά!... Δὲν ἀξίζω νὰ μ' ἀγαπᾷ, γιατί ἀφῆσα ἕναν ἄλλο νὰ τὴ διεκδικήσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο, καὶ νὰ γίνῃ στὰ μάτια της ἥρωας καὶ σωτήρας... Δὲν ἀξίζω, στὸ τέλος, νὰ μ' ἀγαπᾷ, γιατί ἔχω γιὰ πατέρα μου ἕναν κοινὸ δολοφόνου!...

— Παῦλο!... Τί λὲς;... ἔκανε ὁ γέρο - Στράλης παγωμένος...

— Naί, δολοφόνου!... οὐρλιάσε ὁ Παύλος. Κι' εἶσαι πῖο ἐλεεινός ἐσὺ ἀπὸ ἕναν πού βγάλες ἀντρίκια ἕνα μαχαίρι καὶ τὸ βυθίσεις σ' ἕνα στήθος, γιατί τὸ δικό σου τὸ ἐγκλημα εἶναι κρῶ, εἶναι ἔμμερο, εἶναι ὑπόλο, καὶ δὲν τὸ τιμωρεῖ ὁ νόμος...

— Παῦλο!...

Μ' αὐτὸ ὅμως, συνέχισε ἀκράτητος, κουνώντας πάλι δυνατὰ τὸν πατέρα του, δὲν θὰ πῇ ὅτι δὲν εἶσαι καὶ ὑπόλογος στὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ!... Δὲν θὰ πῇ ὅτι δὲν εἶσαι ἕνας δολοφόνου!... Δολοφόνου!... Δολοφόνου!...

Ξαφνικά, σὰν νὰ μὴν τὸν κρατοῦσαν τὰ πόδια του, ὁ Παύλος σωριάστηκε στὸ κρεβάτι του. Τὸ σῶμα του ὅλο ἀναταραζόταν ἀπὸ δυνατοὺς λυγμούς... Ὁ γέρο - Στράλης ἔμεινε ὀρθὸς μπροστὰ στὸ γιγιό, ἀνασείνοντας γρήγορα, χλωμός, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, σὰ μεγάλος ἐνοχός... Κι' ἐνοιαῖζε πᾶς ἦταν πραγματικά μεγάλος ἐνοχός ἀπέναντι στὸ ἴδιο τὸ παιδί του...

... Τί νὰ κάνῃ τὸν πατέρα του, σκεπτόμενος, ἀμίλητος, χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ. — Τί νὰ κάνῃ τὸν πατέρα του, σκεπτόμενος, ἀμίλητος, χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ.

Μιά στάρ που έχασε και ξαναβρήκε τον εαυτό της

Όπως όλοι οι άνθρωποι, έτσι και οι «αστέρες» πέφτουν πολύ συχνά θύματα των διαφημιστών τους και, από τη μία στιγμή στην άλλη, «παίρνουν τα μυαλά τους αέρα» και ζητούν άμοιρες μεγάλων ήθοποιων!

Κάτι παρόμοιο ακριβώς συνέβη και στην όμορφη στάρ Τζόαν Λέσλι. Ανακαλύφθηκε από ένα «λαγωνικό ταλέντων» στα 1940 στη Ν. Υόρκη, πήγε θριαμβευτικά στο Χόλλυγουντ, έλαβε μέρος σε πολλές ταινίες με επιτυχία κι έπειδή στο μεταξύ της είχαν «φουσκώσει τα μυαλά», το 1946 άρνήθηκε να ανανεώσει το συμβόλαιό της.

— Γιατί, μίς Λέσλι, δεν υπογράφετε το νέο συμβόλαιο που σας προτείνουν; τη ρώτησε ο διευθυντής της εταιρείας.

— Να σας πω αμέσως, του απάντησε η Τζόαν. Έχω την βεβαιότητα ότι είμαι πιά μια φτασμένη βεντέτα του κινηματογράφου. Ζητώ, λοιπόν, αύξηση του μισθού και τέτοια μου οτις άφισες των έργων που παίζω να μπαίνουν μεταξύ των πρώτων και με πολύ μεγάλα τυπογραφικά στοιχεία... Έκείνος την κύτταξε στα μάτια και χαμογέλασε:

— Αποδομαι πολύ, μίς Λέσλι, της είπε, αλλά δεν αποδέχομαι κανένα από τα παράλογα αιτήματά σας. Έχετε πολύ δρόμο ακόμη να διανύσετε για να θεωρηθείτε φτασμένη βεντέτα. Χαίρετε, μίς Λέσλι...

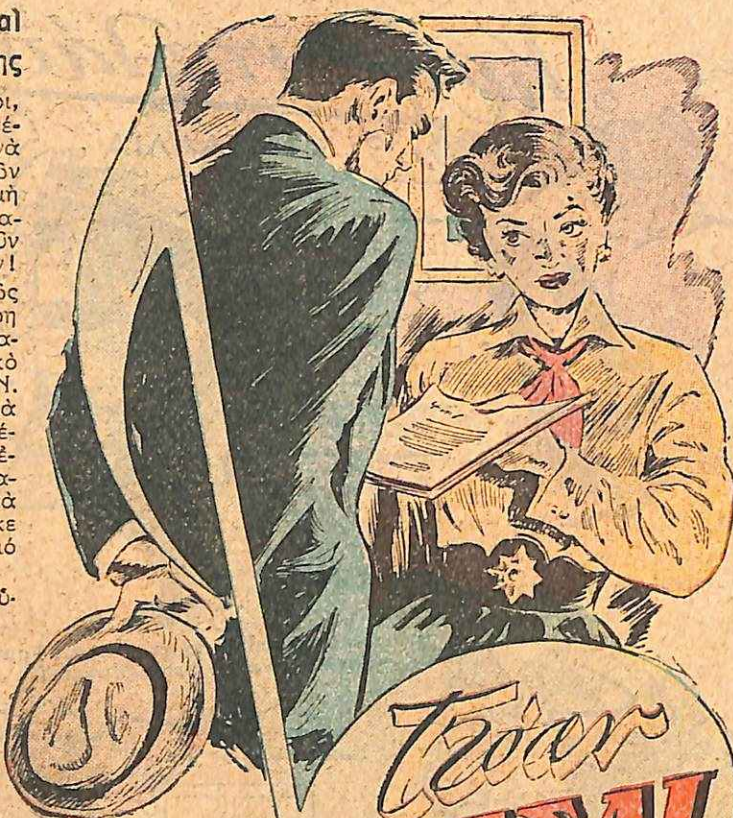
Λίγο αργότερα η Τζόαν υπέγραψε ένα συμβόλαιο συνεργασίας με εξαιρετικούς όρους με τα στούντιο «Ηγκλ-Λάιον» του Χόλλυγουντ. Συγχρόνως έκανε αγωγή κατά των στούντιο Γουόρνερ και ζητούσε αποζημίωση 150.000 δολλαρίων «επί αθέτησης συμφωνημένων».

Η αγωγή της όμως απερρίφθη κι η Τζόαν συνέχισε την καριέρα της στο νέο στούντιο. Αλλά τα πράγματα εκεί δεν ήρθαν όπως τα λογάριαζε. Μέχρι το 1948 έλαβε μέρος μόνο σε δυο ταινίες που όχι μόνο δεν της πρόσθεσαν τίποτα στη φήμη της, αλλά και τη ζημίωσαν γιατί ήταν κατώτερας ποιότητας!...

Όταν λοιπόν έληξε κι αυτό το δεύτερο συμβόλαιό της, η Τζόαν άρνήθηκε και πάλι να το ανανεώσει. Προτίμησε να αναπαυθεί για ένα διάστημα, παρά να λάβει μέρος σε φιλμ που δεν θα είχαν καμιά καλλιτεχνική επιτυχία.

Αλλά τότε άρχισε ένας έκνευριστικός δημοσιογραφικός θόρυβος γύρω από την υπόθεση Γουόρνερ-Λέσλι. Όλοι οι ρεπόρτερ έγραφαν έναντιον της πολλά και διάφορα ειρωνικά σχόλια. «Οποιοσδήποτε κινυγάζει τα πολλά χάνει και τα λίγα», έγραφε ένας. «Μιά στάρ που έχει αξιώσεις Γκρέτας Γκάρμπο!», έγραφε άλλος.

Ο θόρυβος αυτός κράτησε ένα ολόκληρο χρόνο. Είχε όμως και

«Η όμορφη στάρ Τζόαν Λέσλι»

την καλή του πλευρά. Πολλά άλλα στούντιο δεν άργησαν να προσέξουν τη νεαρή και «πολυθόρυβη» καλλιτέχνη και να της προτείνουν συνεργασία. Τελικά την πήρε η «Μέτρο», αλλά χωρίς όρους και αιτήματα εκ μέρους της Τζόαν...

— Αν θα δεχτείτε καλλιτεχνική πρόοδο και αυστηρή πειθαρχία στους κανονισμούς, της δήλωσαν, μόνοι μας θα σας δώσουμε ό,τι είναι δίκαιο...

Και η Τζόαν αναγκάστηκε να υποταχθεί για να μη χάσει τη καριέρα της.

Αυτή είναι με λίγα λόγια η ιστορία της Τζόαν Λέσλι που ζήτησε πολλά και παρ'όλίγο να χάσει και τα λίγα.

Η Τζόαν γεννήθηκε στο Νητρώιτ του Μίτσιγκαν της Αμερικής στις 26 Ιανουαρίου του 1925. Όταν μεγάλωσε και έγινε 14 χρόνων ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι γεμάτο νειάτα και ωμορφιά. Εκείνη την εποχή την ανακάλυψε ένα «λαγωνικό» ωμορφων κοριτσιών, που την έφερε αμέσως στα φωτογραφικά στούντιο της μεγάλης εταιρείας «Ηστμαν Κόντακ Κόμπαν», η οποία την προσέλαβε ως μοντέλλο για την έκδοση χρωματιστών καλλιτεχνικών φωτογραφιών.

Απ' εκεί τώρα μέχρι τα στούντιο του Χόλλυγουντ η απόστασι δεν ήταν μεγάλη. Κι έτσι το 1940 η Τζόαν

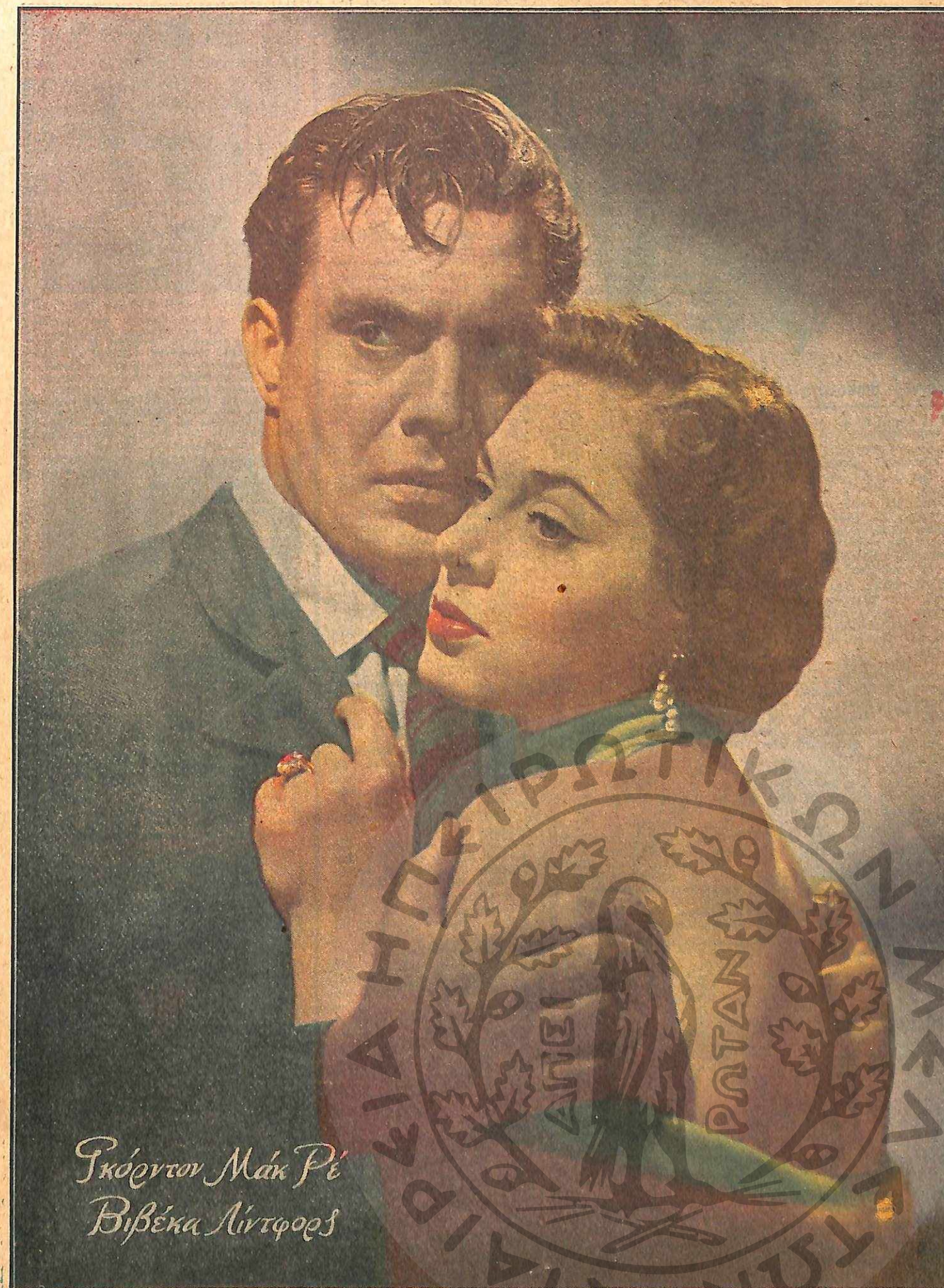
Λέσλι πέρασε στην πόλι των άστρων. Από το 1940 μέχρι το 1948 η Τζόαν έλαβε μέρος σε περισσότερα από 20 φιλμ. Σπουδαιότερα μεταξύ αυτών είναι τα: «Λοχίας Γυόρκ», με τον Γκάρντ Κούπερ, «Ο Δραπέτης της Σιέρρα», με τον Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, «Ο Έκδικητής», πάλι με τον Μπόγκαρτ, «Ο Ουρανός της Δόξης», με τον Τζέιμς Κάγκνεϋ, «Δυο μάγκες απ' το Μίλγουοικ», με τον Ντέννις Μόργκαν και άλλα, που έσημείωσαν μεγάλη επιτυχία.

Σήμερα η Τζόαν είναι παντρεμένη και μητέρα ενός ωμορφου κοριτσιού τριών χρόνων. Μένει σε μια ωμορφη βίλλα στο δάσος του Μπρέντγουντ στο Χόλλυγουντ και το διάθεσιμο καιρό της τον αφιερώνει στη κοροούλα της και στο αγαπημένο της σπόρ, το τένις, για το όποιο τρέφει πραγματικό πάθος.

O. PENNY

Κρίσις...

Η κινηματογραφική κρίσις στην Αγγλία έχει φτάσει στο μη περαιτέρω. Οι σκηνοθέτες και παραγωγοί Άλμπερτ Χάμερ, Κάρολ Ρήντ και Ντέιβιντ Λην αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σχέδιά τους για το γύρισμα τριών μεγάλων φιλμ. Κι ο οργανισμός «Άρθουρ Ράινκ» άηγγειλε πως περιόρισε στο ήμισυ την παραγωγή που προέβλεπε για το έτος 1950.

Γκόρτον Μάκ Ρέ
Βιβέκα Λίντφορς

Πιθονές άπιθανότητες

«Η σκηνή σ' εν' απόμερο παραθαλάσσιο κέντρο. Χειμωνιάτικη λιακάδα. Έρμη. Σ' αυτό, έχει δίκιο! Όταν σκέφτομαι πως οι φίλοι του αδερφού μου μπορεί να του πετάξουν ποτέ κατ'αμυντρα μια φόβερη βρισία, μούρχεται να τρελλαθώ...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ο... ο άλλος...»
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν σάς είπα; Έφυγε για την Αμερική.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, αυτό μου το είπατε. Άλλα, είναι βέβαιο πως δεν θα γυρίσει;
ΕΚΕΙΝΗ: Έντελώς. Μου παρήγγειλε μ' ένα φίλο του να τον συγχωρήσω και να τον ξεχάσω. Κατάλαβε, λέει, πως δε μ' αγαπάει πια... κι αν παντρευόμασταν θα μ' έκανε δυστυχισμένη... (Πικρό χαμόγελο). Όταν είπα στο φίλο του, ότι θα γίνει έγωγ τώρα, εκείνος μου απάντησε πως «αυτά στην εποχή μας δεν παίζουν κανένα ρόλο». Τού μίλησα για τις ευθύνες του φίλου του για τη θέση μου μπροστά στους γονείς μου, στους συγγενείς... Χαμογέλασε. «Ευθύνες δεν υπάρχουν» μου είπε. «Η-σtoria μου δεν έχει καμιά πρωτοτυπία: Το άμυαλο αίσθηματικό κορίτσι που πίστεψε στα ψεύτικα λόγια κάποιου, παρασύρθηκε, και τα λοιπά και τα λοιπά. Τα ξέρετε όλα τώρα».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τριανταπεντάρης, συμπαθητικός, κομψό ντύσιμο σπόρ. Έχει σοδαρό ύψος κι' άκουει με προσέχη τον ταραγμένο μονόλογό της.

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπετε, η ιστορία μου δεν έχει καμιά πρωτοτυπία: Το άμυαλο αίσθηματικό κορίτσι που πίστεψε στα ψεύτικα λόγια κάποιου, παρασύρθηκε, και τα λοιπά και τα λοιπά. Τα ξέρετε όλα τώρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καταλαβαίνω το δράμα σας. Άλλα όχι πάλι και να πέσετε να πνιγείτε. Είσαστε νέα, ώμορη, μορφωμένη... η ζωή δεν σταμάτησε για σας. Έπι τέλους, δεν ζούμε και στα χίλια δακτύδια.

ΕΚΕΙΝΗ: Ο πατέρας μου...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μή σκέπτεστε πια τέ-

Γνωρίζετε ότι...

... Το μεγαλύτερο νεογνό που υπάρχει στον κόσμο είναι το φαλιγόπουλο, που όταν γεννιέται έχει το μισό μήκος της μητέρας του; (Τό νεογνό του ανθρώπου μόλις είναι το 1/4 της μητέρας του, στο ύψος). Πριν από λίγο καιρό, αιχμαλωτίστηκε μια γαλινα μήκου 9 μ. 60, που είχε μέσα στην κοιλία της ένα έμβρυο μήκου 5 μ. 90; Μια άλλη φορά, αιχμαλωτίστηκε μια γαλινα μήκου 24 μέτρων, που είχε μέσα στην κοιλία της ένα έμβρυο μήκου 12 μέτρων και βάρους 8.000 κιλών!

... Ο πιο σδαστικός μονάρχης είναι ένας Νέγρος φύλαρχος, ο Μπόη Μανβίνσε, που βασίλευε σε μικρά δάση, κατά μήκος του ποταμού Κονγκό, στην Ισημερινή Αφρική. Όταν θανατιζόταν, έδωκε βρισκαντά γύρω του χτυπάνι με τα χέρια τους πελαμίκια, για να επικρατήσουν την πράξη του. Όταν στήνουν — το μη πύστις κατά γήρας δεν λείπει στο κράτος του — εκείνος που βρισκείται πιο κοντά του μαζεύει πάνω σ' ένα φύλλο δέντρου το φύσιμό του και το φυλάει με ευλάβεια μεταξύ των πολυτίμων αντικειμένων που έχει στην κοιλία του. Ένας από τους αδικαιώτους του, ο Γιάουμ, έχει την άποσπλη να ρίχνει με κουστική σκόνη μέσα στο μάτι των 350 γυναικών του, όταν συμβεί να τον παρακούσουν ή να του κάνουν καπριτία;

... Το μεγαλύτερο ποταμίο φάρι είναι η «Αραπαίμα» που βρίσκεται στα όρη της Νότιας Αμερικής; Το μήκος του φτάνει τα 4 μ. 50 και το βάρος του τα 250 κιλά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Το μεγαλύτερο ποταμίο φάρι είναι η «Αραπαίμα» που βρίσκεται στα όρη της Νότιας Αμερικής; Το μήκος του φτάνει τα 4 μ. 50 και το βάρος του τα 250 κιλά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

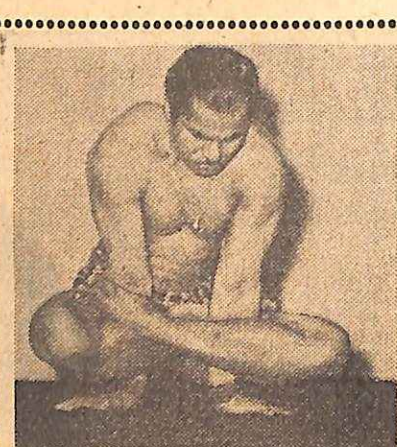
... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

... Τα μεγαλύτερα αυγά που υπάρχουν στον κόσμο είναι εκείνα που γεννάει το πουλί-έλεας της Μαδαγασκάρης; Τα αυγά αυτά έχουν μήκος 32 εκατοστών και διάμετρο 23 εκατοστών; Έπειτα απ' αυτά, έρχονται τα αυγά της στρουθοκαμηλού, που έχουν μήκος 15-17 εκατοστών και διάμετρο 13 εκατοστών; Για το βράσιμο ενός αυγού στρουθοκαμηλού χρειάζονται 45 λεπτά;

ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ!

Δυό 'Ινδοί «γιάγκι» έβρισαν πρό ήμερών στο Παρίσι, για να επιδείξουν τις καταπληκτικές τους ικανότητες. Μπροστά σ' ένα ακροατήριο από καθηγητές, γιάτρούς και άλλους επιστήμονες, ο καθηγητής Γκοσθονάν, ηλικίας 60 χρόνων και ο μαθητής του Παρνάνικ 49 χρόνων, εξετέλεσαν γυνώι μερικές καταπληκτικές ασκήσεις ελέγχου των νεύρων και μυών τους, και σταμάτησαν τη λειτουργία του στομάχου και της καρδιάς. Στη φωτογραφία μας, ο καθηγητής Παρνάνικ σε μια εκπληκτική άσκηση του.

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΗΚΕ ΜΕ ΤΗΝ ΤΗΛΕΘΡΑΣΙ

Η ηθοποιός Φαίη Έμμερσον, τέως σύζυγος του Έλλιστ Ρούσσελτ, δίκωψε πρό ήμερών το πρόγραμμά της σ' ένα σταθμό τηλεόρασης λεγοντας: «Θα μου επιτρέψετε τώρα να σας παρουσιάσω διά της τηλεόρασης τον μνηστήρα μου, που η τηλεόρασις με βοηθήσε να γνωρίσω». Και παρουσίασε τόν διευθυντή της ορχήστρας Χέντερσον.

ΕΝΑΣ ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΩΝ ΜΠΕΡΝΑΝΤΟΤΕ

Ένας Παρισινός σωφρ λεωφόρου, που εξυπηρετεί τη γραμμή των Σεβρών — Βερσαλλιών, είναι γνήσιος απόγονος του Οίκου Μπερνάντοτε της Σουηδίας. Ο σωφρ αυτός που λέγεται Πιέρ Μπερνάντοτε, ανήκει σ' ένα κλάδο της οικογένειας αυτής που από πολλών χρόνων έχει εγκαταστασθ στη Γαλλία. Παρά την ταπεινή του θέση, ο Πιέρ δεν παύει να στείλει ένα συγχρητήριο τηλεγράφημα στον συγγενή του Βασιλέα Γουσταύο VI επ' ευκαιρία της ανόδου του στο θρόνο της Σουηδίας.

Αυλαία). Δ. Κ. ΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Με το φκικό του μχιού

ΜΕ ΤΥΜΠΑΝΟΚΡΟΥΣΙΕΣ είχε διαφημισθ ο Νόμος 751 που καθορίζει τα σχετικά με την προστασία των έρεδρων. Έν τούτοις, μόλις εξετιμήσθηκαν οι πρώτοι ένθουσιασμοί, ο Νόμος πέρασε στο περιθώριο. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: Το υπουργείο Εργασίας διώρισε τελευταία 200 έφεδρους — όλους με τα νόμιμα προσόντα — με τόν βαθμό ακόλουθου στο υπουργείο Έθνικης Οικονομίας. Η πρόσληψις τους όμως δεν πραγματοποιήθηκε έπειδή διευτυπώη ή αξίωσις να υποβληθούν οι έφεδροι σε εξετάσεις, ενώ ο Νόμος 751 σαφέστατα καθορίζει ότι οι προστατευόμενοι του Νόμου προσλαμβάνονται χωρίς τις διαδικασίες διαγωνισμών, έφσον έχουν τα νόμιμα προσόντα.

Αποδεικνύεται λοιπόν ότι το Κράτος πρώτο δίνει το παράδειγμα άσεβείας προς τόν Νόμο. Έν τούτοις δεν παύει να ζητά από τούς ιδιώτας να εφαρμόζουν με θρησκευτική ευλάβεια τούς Νόμους που αυτό τόν ίδιο άθετεί! Δεν είναι εξωφρενικό τόν φαινόμενο;

ΕΙΝΕ ΑΣΙΕΠΑΙΝΗ ή πρωτοβουλία τού Δήμου Αθηναίων να παραγωγή στη λαχαναγορά ειδικό χώρο στους παραγωγούς, ώστε να πωλούν απ' ευθείας στους καταναλωτάς τα προϊόντα τους. Έτσι θα εξουδεθερωθούν τα πλήρη «χειρών» που μεσολαδούν από τόν παραγωγό έως τόν καταναλωτή.

Η πρωτοβουλία είναι λαμπρή, αλλά για να αποδώσει πρέπει να ευρεθί τρόπος προστασίας των παραγωγών από τούς διαφροούς... καλοθελήτας που θα θελήσουν να τούς προσφέρουν τις υπηρεσίες τους για τό... καλό τους. Ανάγκη λοιπόν είναι να τεθί ή νέα αυτή προσπάθεια υπό τόν αυστηρό έλεγχο και τήν προστασία της αγοράνομίας. Έτσι μόνον υπάρχει έλπις να πωληθούν φτηνά τα άγροτικά προϊόντα και συγχρόνως να ώφεληθούν οι παραγωγοί.

Ο κ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ της Ύγιεινής έδηλωσε ότι «διά νόμου θα καταργηθούν τα διάφορα κλαδικά ύγειονομικά ταμεία, τα όποια άπομυλούν τας οικονομίας τού λαού και θα συγχωνευθούν εις ένα κρατικόν όργανισμό». Έχει άδικο ο κ. ύπουργός. Τα κλαδικά ταμεία ύγείας ευυπηρετούν τα μέλη τους όσον κανένας κρατικός όργανισμός. Δεν έχει παρά να εξετάση μία προς μία τις σχετικές περιπτώσεις ο κ. Κωστόπουλος και κατόπιν να κινή τή σύγκρισι με τή δράσι τού Ι.Κ.Α.

Έκείνο που θα χρειασθί ίσως είναι μία άναπροσαρμογή της λειτουργίας των ταμείων σύμφωνα με τις σημερινές οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες. Αυτό όμως είναι ένα άλλο νακοίνωσις τού ύπουργείου. Η άπορία λοιπόν έγκειται εις τόν έξης: άφού δεν τραβίεται τόν είδος και άφού γι' αυτόν ακριβώς τόν λόγο δεκάδες χιλιάδων τόνων κατεστράφησαν στο παρελθόν και πουλήθηκαν ως κτηνοτροφές, γιατί γίνονται νέες παραγγελίες; Γιατί εξοδεύεται έντελώς άδικο τόν πολύτιμο συνάλλαγμα, που δεν μας περισσεύει βέβαια. Αυτές είναι οι άπορίες τού κοινού, δικαιολογημένες βέβαια, όπως θα όμολογήση και ή ύπηρεσία τού ύπουργείου...

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ τής άποσυμφορήσεως τών Αθηνών και τού Πειραιώς και τής άποπομπής τών έτεροδημοτών δεν είναι τόσο άπλο, όσο φαίνεται. Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι άνάμεσα στους έτεροδημώτας ύπάρχουν και επικίνδυνα στοιχεία, πάχουν και έπικίνδυνα στοιχεία, που πρέπει να άπομακρυνθούν. Υπάρχουν όμως — και αυτοί είναι οι

περισσότεροι — φιλήσυχοι και νομοταγείς άνθρωποι, που έγκατεστάθηκαν εδώ, άνοιξαν δουλειές και ζούν τίμια, χωρίς να γίνονται βάρος σε κανένα. Αυτοί οι άνθρωποι καλούνται να έγκαταλείψουν ό,τι έδημιούργησαν και να έπιστρέψουν στις πατρίδες τους όπου πρέπει να ξαναρχίσουν από τόν άλφα. Βέβαια ή έπαρχία έχει ανάγκη από ένίσχυσι. Άλλα τόν ζήτημα τής όμαδικής άπομακρύνσεως τών έτεροδημοτών πρέπει να μελετηθί με τή μεγαλύτερη προσοχή. Για να μην άνοίξουν άλλες κοινωνικές πληγές, τή στιγμή που πάμε να κλείσουμε τή μία...

Η ΓΕΝΙΚΗ Γραμματεία Τουρισμού κατηγόρηται και στη θέσι της δημιουργήθηκε ένας «Έθνικός Όργανισμός Τουρισμού». Άς μας έπιτραπή να νομίζουμε ότι από τή μεταβολή αυτή δεν προκύπτει ή βεβαιότητα ότι θα γίνουν πολλά και σπουδαία πράγματα στο σημαντικώτατο αυτό για τήν έθνική μας οικονομία τομέα. Ούτε μπορεί ν' άποδοθί μεγαλύτερη τού δέοντος άμείασις στο γεγονός ότι στη θέσι τού Γεν. Γραμματέως Τουρισμού διώρισθη ένας Γεν. Διευθυντής και μάλιστα ένας άτυπολόγος πράκτωρ, άν και έξαιρετος κατά τα άλλα άνθρωπος.

Δυστυχώς καμμία κυβέρνηση ως τώρα δεν συνέλαβε τόν πραγματικό νόημα τού Τουρισμού. Όσα γίνονται είναι άυτοσχεδιασμοί και ψευτοπειράματα. Και ή έθνική μας οικονομία πληρώνει να σπασμένα. δηλαδή ό λαός!

ΔΕΝ ΕΧΟΜΕ κανένα λόγο να άμφισβητήσουμε τή διαβεβαίωσι τού ύπουργού Έφοδισμού κατά τήν όποία είναι έντελώς φανταστικά όσα έγράφησαν στον καθημερινό Τύπο περί σκανδάλων στην προμήθεια βακαλάου και ρυζιού. Δεν ύπάρχουν σκανδάλια, ύπάρχουν όμως μερίδες χαλασμένου βακαλάου που μοιράσθηκαν ήδη στο κοινό και μερίδες κατεστραμμένου ρυζιού, για τόν όποιον θα άποζημιωθί τόν δημόσιο. Αυτά λοιπόν δεν είναι σκανδάλια, αλλά... κάτι είναι. Άλλωστε ειδικά για τόν ρυζι δεν ύπάρχει κανείς τρόπος να έλεγχθί ή ποιότης του, σάκκο με σάκκο, και κατά συνέπεια είναι άδύνατο να εξακριβωθί ή έκτασις της ζημίας. Αυτά, χωρίς να άμφισβητηθί ή καλή προαίρεσις τού ύπουργού, ό οποίος όρθός διαψεύδει τας περί σκανδάλων, άλλα... «ούχι όρθός» δεν δίνει μεγάλη σημασία στις αλλοιώσεις τών ειδών.

ΥΠΑΡΧΕΙ όμως και μία άλλη περίπτωση, ή όποια φυσικόν είναι να προκαλή μερικές άπορίες στο κοινό. Πρόκειται για τούς 10.000 τόνους κονιοποιημένον γάλακτος, που ύπέστησαν αλλοίωσι και γι' αυτό έγκατελείφθη ή διανομή τους και διεταχθί ή διά δημοπρασίας έκποίησις τους. Τόν κονιοποιημένο γάλα όμως δεν τόν συμπαθεί καθόλου τόν κοινό. Αυτό τόν όμολογεί και ή άνακοίνωσις τού ύπουργείου. Η άπορία λοιπόν έγκειται εις τόν έξης: άφού δεν τραβίεται τόν είδος και άφού γι' αυτόν ακριβώς τόν λόγο δεκάδες χιλιάδων τόνων κατεστράφησαν στο παρελθόν και πουλήθηκαν ως κτηνοτροφές, γιατί γίνονται νέες παραγγελίες; Γιατί εξοδεύεται έντελώς άδικο τόν πολύτιμο συνάλλαγμα, που δεν μας περισσεύει βέβαια. Αυτές είναι οι άπορίες τού κοινού, δικαιολογημένες βέβαια, όπως θα όμολογήση και ή ύπηρεσία τού ύπουργείου...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΙΕΡΓΑΤΕΣ

Μη φεύγεις,

Ο μελλοθάνατος έδειχνε πως δεν περνούσε τις τελευταίες ώρες της ζωής του...

ΤΟ ΠΕΝΤΟΧΙΛΙΑΡΟ ένός... μελλοθανάτου

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας **Χ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ**

Στο άλλοτε μέγαρο Καραπάνου, εκεί που είναι σήμερα τα γραφεία του Ταμείου Συντάξεως των Υγειονομικών, είχε τα γραφεία του, πριν από είκοσι και πλέον χρόνια, ένας γνωστότατος και πλουσιώτατος Έλληνας, μεγαλοεπιχειρηματίας και φιλάνθρωπος. Η φιλάνθρωπιά του, μ' όλα ταύτα, δεν μπορεί να βεβαιώσω ότι έπληγα από ψυχική ανάγκη. Μάλλον ήταν ένα είδος πολιτικής που απέβλεπε στη δημιουργία μιας καλής φήμης γύρω στο άτομο που. Γεγονός είναι ότι έδινε, αν όχι σε όλους όσους του ζητούσαν, πάντως σε πάρα πολύ κόσμο.

Αυτά τα αληθινά ή επίπλαστα αισθήματα φιλάνθρωπιας σκόφθηκε να τα κάνει επιχείρησι ένας άλλος που είχε το γραφείο του στο ίδιο μέγαρο και είχε την εξαιρετική τύχη να συνδέεται φιλικά με τον μεγαλοεπιχειρηματία.

Μια φορά λοιπόν του έστειλε ένα συγκινητικότατο γραμματάκι, που έλεγε περίπου τα εξής:

«Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο γραφείο μου μια χήρα προστάτρια εξ παιδιών. Δεν έχει να προμηθευθί ούτε το ψωμί τους. Πρόκειται για ένα δράμα απ' αυτά που δεν περιγράφονται εύκολα. Εγώ τη βοηθήσα με τα πενιχρά μέσα που διέθετα. Αν θέλης στείλε της κάτι. Αξίζει τον κόπο».

Δεν ξέρω αν συνεκινήθη ή όχι ο μεγαλοεπιχειρηματίας, τον είδα όμως — έπειδη συνέπεσε να βρίσκωμιν στο γραφείο του — να βάζει μέσα σ' ένα φάκελλο πέντε χιλιάδικα και να τα στέλνει στον φιλάνθρωπο μεσολαβητή. Πέρασαν δέκα περίπου μέρες και σε μια νέα επίσκεψί μου βρήκα τον μεγαλοεπιχειρηματία σκυμμένον σ' ένα γράμμα που φαίνεται να τον είχε συγκινήσει κάπως και που έλεγε περίπου τα εξής:

«Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο γραφείο μου ένας δυστυχισμένος οικογενειάρχης, φυματικός, που καθεταί με τη γυναίκα του και τα παιδιά του σ' ένα ανήλιο δωμάτιο. Είναι η προσωποποίηση της δυστυχίας. Εγώ τον βοήθησα με τις φτώχες μου δυνατότες. Αν σου είναι εύκολο στείλε του κάτι. Θα κάνει θάραστο έργο».

Σε λίγο ένα καινούργιο πεντοχίλιον κλείστηκε μέσα σ' ένα φάκελλο και στάλθηκε μέσον του φιλάνθρωπου μεσολαβητού στο φυματικό οικογενειάρχη που ήταν η προσωποποίηση της δυστυχίας.

Τα μπιλιετάκια πήγαιναν κι' έρχόντανε κάθε βδομάδα περίπου ένα. Το ένα μιλούσε για τον «τραγικό άνθρωπο, που

ήταν χωρίς πόδια», το άλλο για τα «δυστυχισμένα όρφανά που δεν είχαν κανένα προστάτη», το τρίτο για «το φιλόπαιχον ταμειόν» δεν ξέρω ποιάς αδελφότητος κλπ. Ο μεγαλοεπιχειρηματίας δεν ήταν τόσο πολύ ευαίσθητος, αλλά έδειχνε μια προθυμία για την ικανοποίηση των αιτημάτων των διάφορων αποκλήρων της Μοίρας, που ήταν πραγματικά συγκινητική. Ήταν τόσο πλούσιος ώστε δεν έπαιζαν μεγάλο ρόλο τα λίγα πεντοχίλιαρα που διοχετεύονταν μέσον του φίλου του στους πάσχοντες. Κάποτε όμως βαρέθηκε ο άνθρωπος. «Αλλάστε οι φιλάνθρωπικές χορηγίες του επεξεκτείνονταν και προς διαφορετικές άλλες κατευθύνσεις. Ήταν υποχρεωμένος λοιπόν να βάλει κάποιον φραγμό στις παρεμβάσεις του φίλου του.

Έτσι πέρασε λίγος καιρός χωρίς μπιλιετάκια και χωρίς... χήρες και όρφανά. Μεσολάβησε όμως ένα «κοινωνικό δράμα» που δεν ήταν δυνατόν ν' αφήσει ασυγκίνητο τον εγκρίτο φίλο μου: Ένας νέος, εξαίρετος, πολύ καλός οικογενειάρχης που είχε όμως πτωχεύσει, βρισκόταν στο τελευταίο στάδιο της ζωής του. Ήταν ένα πάρα πολύ μορφωμένο παιδί που θα μπορούσε να γίνει ένας σημαντικός κοινωνικός παράγων αν δεν του κατέστρεφε τη ζωή του μια καταραμένη αρρώστια.

Για την περίπτωση αυτή δεν άρκούσε ένα τυπικό γράμμα. Έπρεπε να γίνει αυτοπροσώπων ή παρουσίασις στον φιλάνθρωπο μεγαλοεπιχειρηματία. Και πραγματικά ένα μεσημεράκι ο καλός προστάτης του τον παρουσίασε. Έγινε μια σύντομη εξιστορήσις του δράματος, αλλά δεν χρειάζονταν και πολλά λόγια γιατί ο νέος έδινε ζωντανή την εικόνα της καταστάσεώς του. Ήταν άχρος, μελαγχολικός, ισχνός και αδικαιολογητώς αξύριστος. Εισέπραξε ένα γενναίο ποσόν αλλά και τη διαβεβαίωσιν του φιλάνθρωπου ότι θα τον παρακολουθούσε με σιτοργή και στο μέλλον.

Ένα μήνα αργότερα στο γραφείο του μεγαλοεπιχειρηματία έφθασε ένα γράμμα. Ήταν από τον δυστυχισμένο νέο ο οποίος «ελάμβανε το θάρρος» να ζητήσει συμπληρωματική βοήθεια. Του εξιστορούσε την κατάσταση του ή οποία, κατά το διάστημα του μηνός που πέρασε, είχε επιδεινωθή σε σημείο κρίσιμου. Ευτυχώς, ο παραλήπτης της επιστολής δεν ήταν κανένας ανάλγητος άνθρωπος. Κάλεσε άμέσως τον προστάτη του νέου και του παρέδωσε ένα ποσόν με την παράκλησι να το διαβιβάσει όπου δει. Την επομένη ο ενδιαφερομένος παρουσιάσθηκε στο γραφείο του δωρητού και ζήτησε να τον ευχαριστήσει. Πέρασε ένας άλλος μήνας, και ένα πρωί έφθασε...

ΕΛΛΗΝΙΑΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

Η αγαπημένη του αθηναϊκού κοινού συμπρέτα της «Λυρικής Σκηνής» κ. Μαρία Παπαδοπούλου που ενθουσιάζει τους θεατές των «Ολυμπίων» με τον χαριτωμένο ρόλο της Μή, στην όπερέττα του Φράνς Λέχαρ «Η χώρα του μεδιόματος». Η κ. Παπαδοπούλου χορεύει θαυμάσια τους κινεζικούς χορούς του έργου και τραγουδάει γλυκιάτα τα κινεζικά τραγούδια του.

στά χέρια του φιλάνθρωπου ένα άλλο γράμμα απ' αυτά που ραγίζουν την καρδιά του πιο σκληρού ανθρώπου. Αποστολεύς ήταν ο ίδιος ο δυστυχισμένος νέος. Θα μεταφέρει εδώ μερικά αποσπάσματα από την επιστολή που μου την παραχώρησε... για την ιστορία, ο φίλος μου και που βρίσκεται ακόμα στα άρχεια μου:

«Αυτή είναι η τελευταία φορά που καταφεύγω σε σάς για να σάς ζητήσω δύομισυ χιλιάδες δραχμές. Δεν πρόκειται δυστυχώς να τις διαθέσω στους γιατρούς ή στα φάρμακα. Σας γράφω από το κρεβάτι του πόνου και είναι αυτό το τελευταίο γράμμα της ζωής μου. Περνώ τις τελευταίες μου ώρες. Δεν θα σας ξαναενοχλήσω πιά. Αυριό βράδυ δεν θα ανήκα σ' αυτό τον κόσμο και τα χρήματα που σας ζητώ είναι για τα έξοδα της κηδείας μου...»

«Έγραφε κι' άλλα πολλά ο τραγικός νέος. Ο παραλήπτης της επιστολής δεν άργησε ούτε στιγμή. Έβαλε σ' ένα φάκελλο πέντε κολληστά χιλιάδικα — διπλάσιο ποσό από το ζητούμενο — και το έστειλε μ' ένα υπάλληλο του απ' ευθείας στα χέρια του ετοιμθανάτου. Έτσι, για να του δώση μιαν ύστατη παρηγορία.

Δεν ξέρω τώρα αν ο τόσο φιλεύσπλαχνος δωρητής λυπήθηκε πολύ και αισθάνθηκε την ανάγκη αντιδράσεως, αλλά είναι γεγονός ότι το ίδιο βράδυ έπληξε με τη γυναίκα του και ένα οικογενειακό τους φίλο στην πολυθρόνη τότε ταβέρνα «Στρέλνα» της οδού Πατισίων. Η σάλα ήταν γεμάτη και την ώρα που έμπαινε η μουσική έπαιξε ένα παθητικότατο ταγκό, ενώ μερικά ζευγάρια λικνίζονταν κάτω από ένα έλαφο έρμηθρο ποός. Όλες οι παρέες φαίνονταν μιά συντροφιά από δυο άνδρες και δυο γυναίκες που δορυβούσαν όσον κανείς άλλος και έδειχναν, με την παράταξι των άδελων μπουκαλιών, πως είχαν κάνει ήδη γενναία θυσία στο Βάκχο.

Όταν άναψαν τα φώτα, ο φιλάνθρωπος έπρόσεξε ιδιαίτερος τα δυο ζευγάρια της πολυθρόνης παρέας. Άλλα δεν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια του. Από τους δυο άνδρες ο ένας ήταν ο φίλος του που μεσολάβησε υπερ ηρώων και όρφανών και ο άλλος, αυτός που έπρεπε ήδη να είχε παραδώσει το πνεύμα του στον Ψωίτο. Ξανάτριψε τα μάτια του ο φίλος μου, είδε το... φάντασμα, προφίλ και ανάσας, βεβαιώθηκε ότι δεν έπρόκειτο για κανένα σωσία του, βεβαιώθηκε επίσης ότι δεν περνούσε τις τελευταίες ώρες της ζωής του και κατάλαβε ότι είχε πέσει θύμα μίας επιμελώς κατασκευασμένης απάτης. Σκέφθηκε για μια στιγμή να δημιουργήσει επεισόδιο και να περιώση τα τυχόν υπολείμματα του ύστατου πεντοχιλιαρού, αλλά τον εμπόδιζε η γυναίκα του.

Ο «ετοιμοθάνατος», μόλις τον άντελήφθη, έκέρωσε και παρα λίγο να τα τινάξει στα σοβάρια. Επωφελήθηκε του ημίφωτος που δημιουργήθηκε επί τη ευκαιρία ενός νέου ταγκό, και το έσκασε αφήνοντας στα κρύα του λουτρού τον μεσολαβητή και τις δυο γόσσες.

Η υπόθεσις δεν είχε δραματική συνέχεια. Άπλως ο μεσολαβητής εγκατέλειψε το γραφείο του και διέκρινε κάθε επαφή με τον μεγαλοεπιχειρηματία. Ο τελευταίος πάλι εγκατέλειψε από τότε κάθε φιλάνθρωπη δραστηριότητα και ο πρό εισπραξίας ετοιμοθανάτος είναι σήμερα ισοκλήτης πολυτελεστάτης πολυκατοικίας και... κοινωνικός παράγων!

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τα «άτλαντικά» νάντια

Ένας έμπορος της Νέας Υόρκης, ο Άρρις Μπόου, τετραπλάσιασε την πελατεία του από τη στιγμή που διαφήμιζε με τις εφημερίδες ότι μόνον αυτές πουλάουσε «άτλαντικά» νάντια. Κανείς, βέβαια, δεν σκέφτηκε να τον ρωτήσει τί πράγμα ήταν αυτά τα «άτλαντικά» γάντια, κι' όλοι έτρεχαν στο κατάστημα για να τα αγοράσουν, νομίζοντας ότι ήταν διαφορετικά από τα άλλα.

Ήξερε φαίνεται την έλαφρότητα των πελατών του εκ των προτέρων.

Ο Γκάρι Κούπερ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ των αστερων

Σύντομες ειδησούλες

★ Η Βιβιάν Ρομάνς και η Σουλβάν Μάγκανο συναντήθηκαν πρό ημερών σ' ένα νυχτερινό κέντρο του Παρισιού. Φορούσαν και οι δυο θαυμάσια μαντά από βιζόν και φαίνεται πως η σύμπτωση αυτή δεν άρεσε στη Βιβιάν που έσπευσε να δηλώση ειρηνικά: «Παρ' όλγο να μη την αναγνωρίσω. Πρό δυο έτών έπαιζε το ρόλο της καμαριέρας μου στο φιλμ «Σταυροδρόμι των πόθων» στο οποίο πρωταγωνιστούσα!

★ Η Σοφία Ντεμαρέ που παντρεύτηκε πρό ημερών τον Ζαν ντε Μπαροντσέλλι κατόρθωσε να ξεγελάσει τους δημοσιογράφους και τους φωτογράφους σε σημείο που να μη παραυρεθί κανείς στους γάμους της. Η Σοφία, εδώ και τέσσερις μήνες φορούσε βέρα και έλεγε πως... είχε παντρευτή κρυφά, Έτσι μπόρεσε ν' αποφυγή κάθε παρακολούθησι και να τελήσει τους γάμους της, χωρίς την ενοχλητική παρουσία των απρόσκλητων εκπροσώπων του τύπου.

★ Ο πόλεμος της Κορέας έγινε αφορμή να κάνουν χρυσές δουλειές οι αϊθουσες προβολής πολεμικών ιδίως έπικαιρων, στις «Ηνωμένες Πολιτείες. 14 αϊθουσες τύπου «Σινεάκι» που είχαν κλείσει από την εποχή του πολέμου, ξανάνοιξαν και συχνά σχηματίζεται ουρά στα ταμεία τους.

★ Δυο Γερμανοί ήθοποιοί, ο Πάουλ Ντάλκε και ο Πάουλ Κλίνγκερ τελείωσαν τώρα στο Παρίσι το γύρισμα του αστυνομικού φιλμ «Υπόθεσις 749». Οι πρώτες σκηνές γυρίστηκαν στο Αμβούργο, στο Μόναχο και στο Βισμπάντεν. Τον πρώτο γυναικείο ρόλο, τον παίζει η Λεονώρα Όμπερ, αυστριακής καταγωγής, που τελευταίως πολιτογραφήθηκε Αμερικανίς.

★ Το Χόλλυγουντ σχημάτισε ένα καινούργιο ζευγάρι: Γκρίνγκ Κρόσμπι — Γκρόουχ Μάρε. Οι δυο αυτοί ήθοποιοί θα παίξουν για πρώτη φορά μαζί στο φιλμ «Κύριος Μιούζικ». Σε μία σκηνή τραγουδούν ντουέτο μια μελωδία που θεωρείται σήμερα στην Αμερική η πιο έξωφρε-

νική της χρονιάς. Πρόκειται για το τραγούδι «Η ζωή είναι τόσο παράξενη» που τα λόγια του έχει γράψει ο ίδιος ο Γκρόουχο.

★ Κατά το 1949 γυρίστηκαν στην Αμερική 409 ταινίες, στις Ίνδιες 250, στην Ιαπωνία 200, στο Μεξικό 110, στη Γαλλία 106 και στην Ελλάδα... τέσσερες!

★ Ο Κάρυ Γκράντ, που υπήρξε ο τρίτος, κατά σειράν σύζυγος της Βαρβάρας Χάττον, της πιο πλουσίας γυναίκας του κόσμου, δήλωσε τα εξής: «Είπε αδύνατον να ζήσει κανείς ευτυχισμένος κοντά σε μια τόσο πλούσια γυναίκα. Εγώ κέρδιζα 3.000 δολάρια τη βδομάδα και πάλι είχα την εντύπωσι πως δεν ήμουν πλάι της παρά ένας... παρσίτος!

★ Η μεγαλύτερη επιτυχία του μεταπολεμικού γαλλικού κινηματογράφου είναι το μουσικό φιλμ του Ραίι Βεντούρα «Θα πάμε στο Παρίσι». Μέχρι σήμερα το φιλμ αυτό έχει προανμετοποιήσει κέρδη ανερχόμενα σε 55 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα!

★ Το Σωματείο των Αμερικανών Καλλιτεχνών του κινηματογράφου, ύστερα από γενική ψηφοφορία των μελών του, ανέδειξε την Έλίζαμπετ Τάιηλορ ως την ωραιότερη γυναίκα των Ην. Πολιτειών. Την ακολουθούν κατά σειράν επιτυχίας η Άβελ Γκάρντνερ και η Έστερ Ουίλλιαμς.

★ Το φιλμ «Κβό Μάντις» που τελείωσε πρό ημερών στη Ρώμη ο σκηνοθέτης Μέρβιν Λερού είναι το έργο με τα περισσότερα ρεκόρ. Στοιχίσε δυο δισεκατομμύρια γαλλικά φράγκα, έινε δηλαδή το πιο ακριβό φιλμ που γυρίστηκε ποτέ. Για το γύρισμά του ανοικοδομήθηκε το 1/4 της αρχαίας Ρώμης. Τέλος κατ' το γύρισμά του, που άπαιτησε 9 μηνών έντατικη εργασία, ο σκηνοθέτης διημέυσε 300.640 διάφορα πρόσωπα. Το φιλμ αυτό στοιχίσε, στο Λε Ρού 9 κιλά (ένα κατά μήνα) και 2.700 καυγάδες (10 την ημέρα).

★ Ο Γκάρι Κούπερ έτοιμάζεται να φύγει για την Κένια για να κυνηγήσει άγρια θηρία. Μη φαντασθήτε πως αυτό το άπαιτούν οι σκηνές μιας νέας ταινίας του. Πήρε απλούστατα άδεια από το καιρό είχε αποφασίσει να την χρησιμοποιήσει κατ' αυτόν τον τρόπο. Μαζί με τα όπλα του, θα πάση και δυο κάμερα (κινηματογραφικές μηχανές λήψεως) για να γυρίση ένα ντοκυμανταίρ του οποίου θα είναι ο ήρωας και πρωταγωνιστής. Να ένας αστεράς που έρεει να συνδυάζη το τερπνόν μετά τον ωφέλιμο.

★ Η Μαρτίν Καρόλ, που μόλις τελείωσε στο Παρίσι το γύρισμα του φιλμ «Χρυσή μου Καρολίνα», έτοιμάζεται να φύγει για την Αμερική. Θα μείνη εκεί δυο μήνες. Τρία νέα φιλμ περιμένουν από τώρα το γύρισμά της. Η Μαρτίν όμως δεν αποκάλυπτε τίποτα σχετικό μ' αυτά γιατί φοβάται μήπως της πάρουν τους σούλους.

★ Η Γαλλίδα στήρ Σιμόνη Ρενάν απαιτεί να γράφεται το όνομά της με δυο «Ν», δηλαδή Σιμόννη. Μία στυή της φιλμ αποκάλυψε πως το έκανε αυτό ακολουθώντας τις συστάσεις... του αστρολόγου που συχνά συμβουλευείται!

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες της ζωής

Στον «Άγι» Πολύκαρπο»

Μια μέρα σου συμβαίνει ένα ατύχημα. Ας πούμε — κούφια ή ώρα που το ακούει — πέφτεις και σπας το πόδι σου. Σε πάνε στο νοσοκομείο. Σε κуттάνε οι δόκτορες και λένε: — Πρέπει να μείνεις εδώ ένα μήνα!

Τι θα κάνης; Το παίρνεις απόφασι. Ένας μήνας είναι — λες — θα περάση. Σ' ένα μήνα θα βγώ από δω μέσα και θα κυκλοφορήσω ελεύθερος και υγιής, όπως πρώτα.

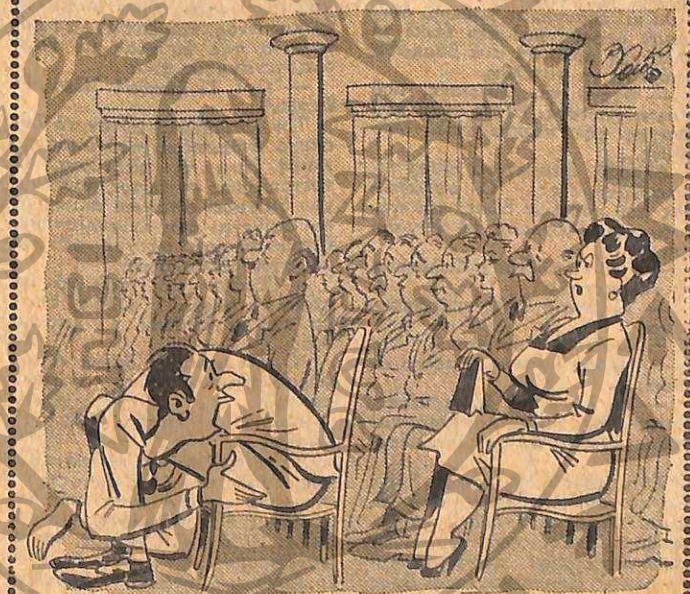
Αυτό που λες, λοιπόν, να μην το λες. Μπαί ις για ένα μήνα και μόνο ο Θεός ξέρει πότε θα βγής, πώς θα βγής και αν θα βγής.

★ Έμένα μ' έστειλε στο νοσοκομείο ένα αυτοκίνητο. Ένα κομψό, μαύρο, αυτοκίνητο που έρχοταν όρι' οντίας κι' εγώ πήγα να περάσω το δρόμο καβέτας. Μικρό λάθος υπολογισμού. Το φτερό της κούρσας μούδωσε μια γερή σπρωξιά και μ' έριξε στο τεζοδόρμιο. Χτύπησα στο πλευρό. Με μάζεψαν και με πήγαν στο νοσοκομείο, ο «Άγιος Πολύκαρπος». Μ' έδωσαν στις άκτινες.

— Δεν είναι τίποτα σοβαρό! άποφάνθηκε ο δόκτωρ. Ένα έλαφρό κατάγμα. Σε καμμία δεκαπενταριά μέρες θα είσαι εν τάξει! Στο κρεβάτι και ακινησία!

Αριθμός κλίνης 37. Έκει ξάπλωσα με τους επιδέσμους που με τυλίξαν κι' άρχισα να μετρώ τις σουβλιές και τις μέρες. Κάθε πρωί περνούσε ο γιατρός, μ' έξεταζε κι' εύρισκε τώσ πηγαίνα όλο και στο καλύτερο. Είμαι άνθρωπος υπομονετικός κι' έτσι περίμενα με ψυχραιμία και κατανοήσι να λήξη το δεκαπενθήμερο της νοση-

— Με κουβάλησαν στο ίδιο κρεβάτι, νούμερο 37.

Ο Ψηλός: Μήπως σάς εμποδίζω και τώρα, κυρία μου; (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Καλώς μας ήρθες! Είπαν οι δυο συγκρατούμενοι. Ξάν ι-
μάχης είσαι με το σαρίκι στο
κεφάλι!

Ξάπλωσα και πάλι.
— Τι γίνεται τώρα, γιατρέ;
ρώτησα, με πολύ κόπο.
— Καταγμα του κρανίου.
— Πόσο θα μείνω, δηλαδή;
— Αν δεν έχουμε επιπλοκές,
καμιά εικοσαριά μέρες, το πολ-
λύ είκοσι πέντε.

Δεν ρώτησα τίποτ' άλλο..
Βυθίστηκε σ' ένα βαρύ ύπνο.
Όταν ξύπνησα, δοκίμασα να
κουνήσω το κεφάλι μου για να
χάλα μω, αλλά δεν μπόρεσα.
Σάλεψε ολόκληρο, μα από
μέσα.

Αλλά, κάθε μέρα πήγαινα
προς το καλύτερο, ως την ήμε-
ρα που άρχισα να πηγαίνω
προς το χειρότερο. Ένας πυρε-
τος σαράντα. Ήταν η επιπλο-
κή που φοβόμουν.

— Πώς αισθάνεσαι το κεφά-
λι σου; με ρώτησε ο γιατρός.
— Ξάν ένα μαγκάλι αναμέ-
να κάρδουνα!

Αυτή η επιπλοκή μ' έριξε
δυο βδομάδες πίσω. Ξαναπήρα
προς το καλύτερο και όλο προς
το καλύτερο, τὰ σαρίκια βγή-
καν και στίς σαράντα ο για-
τρός μου είπε:

— Μπορείς να έτοιμάζεσαι.
Αύριο φεύγεις!

— Δόξα σοι ο Θεός!
Κι' αυτή τη φορά θάχα τὰ
μάτια μου δεκατέσσερα στην έ-
ξοδο.

Το βράδυ έφαγα με πολλήν
όρεξη. Και όχι μονάχα το δικό
μου. Ένας από τους συγκρα-
τούμενους μου — που είχαν άλ-
λάξει, στο μεταξύ — μου πρό-
σφερε μια πιάσα 'του του εί-
χαν φέρει από το σπίτι.

— Εγώ δεν έχω όρεξη, είπε.
"Αν τη θέλεις...

"Αμ πώς δεν την ήθελα! "Ε-
φαγα την πιάσα με μεγάλη
προθυμία και μ' ευχαρίστησε
πολύ. Και κατά τα μεσάνυχτα...
"Αχ! Θεέ μου! Τι πόνοι ήταν
έκείνοι στην κοιλιά! Πόνοι ά-
βάσταχτοι και κρύος ιδρώτας
να με περιχύνει ολόκληρο. Φώ-
ναξα άμέσως το γιατρό:

— Οξεία δηλητηρίασις! εί-
πε. Φέρτε τον μέσα, γρήγορα.
Ήταν τὰ άποτελέσματα της
πιάσας. Είχα γίνει πτώμα κυ-
ριολεκτικά. Πυρετός σαράντα
πάλι κι' εξάνθησι φοβερή. Μου
κάναν όρρους και δεν ξέρω τί
άλλο και μόνο σε μια βδομάδα
μπόρεσα να συνέλθω.

— Φτηνά τή γλύτσωσε, μου
είπε ο γιατρός. Είχες τύχη που
έφαγες την πιάσα εδώ. "Αλ-
λοιώς...

Δηλαδή, έπρεπε να είμαι κι'
ευχαριστημένος! "Ο συνάδε-
λος που μου είχε δώσει την πιά-
σα, μου εξέφρασε τη μεγάλη
του λύπη:

— Που να τόξερα! Καλύτερα
να την πέταγα!

— Τι φταίς εσύ; του άπάν-
τησα.

Ρώτησα το γιατρό:
— Πόσον καιρό θα μείνω ά-
κόμα;

— Τό λιγώτερο δέκα μέρες.
Είσαι πολί' εξαντλημένος και
πρέπει να συνέλθεις έντελώς...

Σ' αυτό τό δεκάημερο έγινε
μια καινούργια αλλαγή στο θά-
λαμο. "Από τους δυο συναδέλ-
φους, ο ένας, που του είχαν
κάνει έγχείρησι, πολύ πετυχη-
μένη, μάς άφησε χρόνος. Θεός
σχωρές τον τόν καίμενο! Πα-
ρακολούθησα την άγωνία του
και αντίληφθηκα πόσο δύσκολο
πράγμα είναι και τί προετοι-
μασία χρειάζεται για ν' άφί-
-

κάνεις τό μάταιον αυτόν κόσμο,
και να πάη στον Παράδεισο.
Κανονικά θάπρεπε να τόν εί-
χαν πάρει από κεί μέσα και να
τόν πάνε στον είδικό θάλαμο,
που χρησιμεύει για διαμετακο-
μιστικός σταθμός και για να
μη βλέπουν οι άλλοι τί τους πε-
ριμένει, αν πετύχη ή έγχείρησι.
Αλλά ή νοσοκόμα είπε σ' αυ-
τί του γιατρού, έμπιστευτικά:
— Είναι συμπληρωμένος. Δεν
υπάρχει θέσι!

Μόλις έκκενώθη μία, να
τόν μεταφέρετε άμέσως!

Και πρόσθεσε στον άνθρω-
πάκο, που δεν ήταν σε κατά-
στασι ν' άκούση:

— Μην άνησυχείς. Αύριο θα
εξεέλθεις!

Μόνο που δεν του είπε τό
πώς θα εξέλθω. Τέλος πάντων,
άργά, τόν πήραν και τόν «έ-
ξηλθαν». Αυτός ήταν ο ένας. "Ο
άλλος εξέλθε μόνος του, είχε
γίνει καλά. Γιατί γίνονται και
κάτι τέτοια στα νοσοκομεία.

Στίς θέσεις τους, μάς έφε-
ραν δυο άλλους. "Ο ένας ήταν
έναν λίγνός ηλικιωμένος φουκα-
ράς, που τόν έξάπλωσαν στο
κρεβάτι κι' άρχισε από την
πρώτη στιγμή να βογγάει, ν' ά-
ναστενάζει και να λήει:

— "Αχ! τί έπαθα! "Αχ! τί
έπαθα!

Κάτι είχε πάθει κι' αυτός.
"Ο άλλος, ήταν ένα ντερέκι ώς
έκει πάνω, που τόν έβαλαν στο
κρεβάτι και τόν διάταξαν:

— Πλήρης άκίνητο'α, ως με-
θαύριο που θα γίνη ή έγχείρη-
σι!

Κούνησα τό κεφάλι μου για
λογαριασμό του.

Αυτή ή αλλαγή πληρώματος,
μ' ευχαρίστησε. "Όσο και νά
πης, για ένα μόνιμο ένοικο νο-
σοκομείου, όπως ήμουν εγώ, τό
ν' αλλάζουν οι συναδέλφοι του,
είναι μια κάποια ποικιλία. Βλέ-
πει καινούργιες φάτσες, μαθαί-
νει καινούργια βάσανα.

Αυτόν τό δεύτερο, που του
διάταξαν άκίνησια, τόν έφεραν
άκριδώς την παραμονή της ή-
μέρας που θα είχα την έξοδο
μου. Κι' αυτή τη φορά, θα πρό-
σεχα να μη φάω πιάσα.

Νύχτωσε... Τό νοσοκομείο
βυθίστηκε στην ήσυχία. "Ενα
άχνό ηλεκτρικό φως, φώτιζε ά-
μυδρά και μελαγχολικά τό μι-
κρό μας θάλαμο κι' ο μόνος
που άκούγονταν, ήταν ο λίγνός
ηλικιωμένος, που έσταγε τί μο-
νοτονία της ήσυχίας με τους
άναστεναγμούς του:

— "Ωχ! Τί έπαθα! "Ωχ! Τί
έπαθα!...

Τόν λυπόμουνα αυτόν τό δύ-
στυχο άνθρωπάκο που ύπόφερε
ποιός ξέρει τί μαρτύριο. "Ο
τρίτος όμως — αυτός που τού-
χαν διατάξει άπόλυτη άκίνησια
— φαίνεται πως έκνευρίστηκε.
Γιατί σε μια στιγμή φώναξε
με στεντόρεια φωνή:

— Σκάσε η ά, που να σε
πάρη ο διάβολος! "Όλο τί έπα-
θα και τί έπαθα! Τί έπαθες
βρέ;

"Ο άνθρωπάκος όμως, αδιά-
φορος εξακολουθούσε τό βιολί
του:

— "Ωχ! τί έπαθα! "Ωχ! τί
έπαθα!

Κι' ο άλλος, πιδ έκνευρίσμι-
νος, έβαλε πάλι τις φωνές:

— Θα σκάσης ή θ σου πε-
τάξω καμμία μπουλά στο κε-
φάλι; Πέθανε επί τέλους, να ή-
συχάζομαι!

Αυτό πιά ήταν έξω φρενών.
Κι' έλαβα τό λόγο εγώ:

— Δεν είναι τρόπος αυτός
που μιλάς πρds τόν πάσχοντα
συνάνθρωπό σου! ου είπα σε
τόνο πολύ άσπνρό. Πρέπει να

σέβασαι τόν πόνο του άλλου!
Είμαστε Χριστιανοί!

— Εσύ πάλι τί έπεμβαίνεις;
Για διαίτητή σε βάλανε; μου
απάντησε βράναυσα.

— "Οχι! "Αλλά εγώ σέβομαι
τόν πάσχοντα συνάνθρωπό μου.
— Δεν πäs στο διάολο κι'
εσύ!

— Είσαι γάιδαρς! Και
μάλλον στην κτηνιατρική κλινι-
κή έπρεπε να σε στείλουν!
Κτήνος!

"Όπου ο άνθρωπος που τού-
χαν διατάξει άπόλυτη άκίνησια,
σηκώνεται σαν πέρδικα από τό
κρεβάτι, έρχεται στο δικό
μου και με πιάνει από τό
λαιμό:

— Έμένα, ρέ, είπες κτήνος;
Τώρα θα πεθάνης!

Πετάχτηκα κι' εγώ από τό
κρεβάτι και δεν θυμάμαι πώς
έγινε και ήρθαμε στα χέρια,
ένω ο δύστυχος άνθρωπάκος, ά-
φοσιωμένος στα δικά του ένδια-
φέροντα, εξακολουθούσε ν' άνα-
στενάζει:

— "Ωχ! τί έπαθα!

"Ο άνθρωπος που τούχαν δι-
ατάξει άπόλυτη άκίνησια, βρέ-
θηκε νάναι πιδ χεροδύναμος ά-
πό μένα. Και καθώς πάλευα να
τό ξεφυγώ, επαναλαμβάνοντας
ηλίθια τη λέξη «κτήνος», μου
πασσάριε μια γροθιά και με
στέλνει συστημένο με τό κεφά-
λι στα σιδερένια κάγκελλα του
κρεβατιού.

— "Όταν συνήλθα, βρέθηκα και
πάλι ιμάμης. "Ο άνθρωπος που
τούχαν διατάξει άπόλυτη άκι-
νησια, είχε μαζέψει τὰ πράγ-
ματά του κι' είχε φύγει. Κι'
αυτή τη φορά, ήμουν εγώ εκεί-
νος που φώναζε:

— "Ωχ! τί έπαθα!

"Ο γιατρός μου είπε:

— Άνοιξε πάλι τό παλμό
τράμης. Σε καμμία εικοσαριά
μέρες, έλπίζω νάσαι έν τάξει!...

— Δεν μπορώ να μεταφερθώ,
τουλάχιστον, σ' έναν άλλο θά-
λαμο; είπα. Αυτός εδώ δεν μου
πάει γούρι.

— Να σε μεταφέρουμε, είπε
ο γιατρός. Είσαι τακτικός με-
λάτης και δεν μπορούμε να σου
χαλάσουμε τό χατήρι!

Με κουβάλησαν σ' έναν θά-
λαμο με δυο κρεβάτια — τό
ένα ήταν άδειο. Μονοκατοικία,
πές. "Εδώ θα με περιποιόταν
ή άδελφή "Ασπασία. "Ωχ! Θεέ
μου, τί ήταν αυτή ή άδελφή
"Ασπασία! "Η όμορφιά της δεν
περιγράφεται. "Ενα όβάλ πρό-
σωπο, χρώμα κερένιο, με δυο
μεγάλα μάτια, μαύρα και λαμ-
περά! Και κορμί, λαμπάδα,
που τραμπλιζόταν ανάλαφρα,
από τί μέση και κάτω, όταν
περπατούσε άργά και ράθυμα.

— Έβαλε τό χέρι της στο μέτω-
πό μου κι' άμέσως αισθάνθηκα
τόν πυρετό ν' άνεβαίνει πέντε
βαθμούς.

— "Όταν χρειασθήτε τίποτα,
χτυπάτε τό κουδούνι! μου είπε
μ' ένα θείο χαμόγελο.

Τό χτυπούσα κάθε πέντε λε-
πτά. Πότε για να ζητήσω νερό,
πότε για να μου άοίξη τό πα-
ράθυρο, πότε για να τό κλείσι.
Χίλιες προφάσεις. Κι' έρχόταν
νάνα πρόθυμη και γελαστή.

— Τι θέλετε;

Την τελευταία φορά της εί-
α καθαρά:

— Να σäs δώ, άδελφή "Α-
σπασία. Μόνο να σäs δώ!

Την έρωτεύθηκα παρευθύς.
Κι' όταν, την τρίτη μέρα ήρ-
θε ο γιατρός να μ' έξετάση, —
κι' ήταν μπροστά και ή άδελφή
"Ασπασία, — κι' έβαλε τ' ά-
κουστικό στην καρδιά μου.

στραδομουσούνιασε και είπε:
— Κάτι έχει ή καρδιά σου!
Διαπιστώνω ταχυπαλμία!

"Αχ! μόνο εγώ ήξερα τί εί-
χε ή καρδιά μου. Και τό έξο-
μολογήθηκα στην άδελφή "Α-
σπασία, όταν βρεθίκαμε μόνι:

— Άδελφή "Ασπασία, εσύ εί-
σαι ή αίτία της καρδιακής μου
ταχυπαλμίας. Σ' αγαπώ!

— "Α! "Α!... "Οχι τέτοια!
έκανε εκείνη με χαμόγελο πάλι,
αύστηρο όμως.

— Σ' αγαπώ, άδελφή "Ασπα-
σία! Είσαι τό πάν για μένα!
"Από τη πρώτη στιγμή που σε
είδα, τρελλάθηκα...

Και ήταν αλήθεια. Και όλο
χτυπούσα τό κουδούνι και όλο
έρχόταν ή άδελφή "Ασπασία και
της μιλούσα για τόν έρωτά
μου. Βράχος αυτή.

— Έχασα πιά την όρεξί μου
και τον ύπνο μου. "Υπέφερα πολ-
ύ, ψυχικά και πνευματικά. Κι'
άλλες φορές είχα αγαπήσει —
είχα νομίσαι πως είχα αγαπή-
σει, — μα τώρα καταλάβαινα τί
θα πή έρωτας.

— Λυπήσου με, άδελφή "Α-
σπασία!

— Δυστυχώς είμαι δεσμευ-
μένη! μου είπε την τελευταία
φορά. "Εχω δώσει την καρδιά
μου άλλω.

— Να την πάρης πίσω!

— Δεν γίνεται!...

— Κι' εγώ τί θα γίνω;

— Αύριο φεύγετε και θα με
ξεχάσετε!

— Να σε ξεχάσω; "Αμ δεν
θα τό μπορούσα!...

Μεσάνυχτα χτύπησα τό κου-
δούνι. "Ηρθε.

— Τι θέλετε;

— Μια άπάντησι, άδελφή
"Ασπασία. Σκέψου καλύτερα.
Κύτταξέ με πώς ύπόφερα.

— Είπα, δεν γίνεται!

— Είναι ή τελευταία σου λέ-
ξι αυτή;

— Ναί!

Κι' έφυγε. Και μ' άφησε μό-
νο. "Η άπελπισία μου δάγκωσε
την καρδιά, μου συνέφισε τό
μυαλό. "Οχι, ή ζωή μου δεν
είχε κανένα νόημα πιά, χωρίς
την "Ασπασία. Τί τό όφελος να
ζήσω; Για να τυρβώζω και να
βασανίζομαι; "Οχι! Χίλιες
φορές προτιμώτερος ο θάνα-
τος...

Δυό ή ώρα, μετά τὰ μεσά-
νυχτα, γλυστράω σαν κλέφτης
στο χειρουργείο. "Ανάμεσα στα
διάφορα βάζα, ξεκαρρίζω ένα
που γράφει «Συμπλημέ». Τό
παίρνω. Τραβάω πέντε δισκία
και γυρίζω στο δωμάτιό μου.

— Άντίο ζωή! λέω.
Και τὰ καταπίνω.

— "Όταν συνήρθα — τρεις μέ-
ρες άργότερα — είδα τη φάτσα
του γιατρού να με κυττάζει
στοργικά:

— Γιατί τόκανες αυτό;

— "Η άδελφή "Ασπασία...ψι-
θυρίζω.

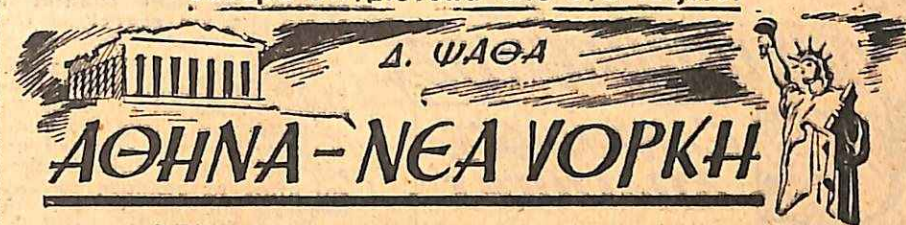
— Παραιτήθηκε κι' έφυγε ά-
πό την κλινική. Τώρα να ήσυ-
χάσεις. Κοιμήσου.

— Έχουν περάσει δώδεκα μέ-
ρες από τότε. Οι γιατροί μου
λένε πως σε δυο βδομάδες θα
μπήκω να βγώ από δώ μέσα
"Αλλά δεν τό πιστεύω. Την πα-
ραμονή της μέρας που θάνα-
να φύγω, κάτι πάλι θα μού
συμβεί και θα πάρω παρατάσι.

"Ανθρωποι θάρχυνται, άθρω-
ποι θα φεύγουν, για τόν άλλο
κόσμο, ή για τί ζωή, αλλά εγώ
θα μένω εδώ. "Εγώ έχω δηλώ-
σει μονιμότητα στον «Άγιο
Πολύκομπο».

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Εϋθύμα στινμιότυπα άπό ένα τοξείδι

ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ

Αογιών - λογιών εινε οι άνθρωποι —
λογιών - λογιών εινε τὰ γούστα
τών ανθρώπων. Κι' όταν βρίσκεσαι για
πρώτη φορά σε μια πόλι άγνωστη, μ' άν-
θρώπους που γνώρισες πρό όλίγου, έχει
μεγάλο ένδιαφέρον κι' εινε πολλές φορές
τερπνό να βλέπης τις ποικιλίες των τύπων
να έκδηλώνονται τόσο έντονα στα ίδια-
τερά τους γούστα και τις προτιμήσεις.

Νά ο «ένθουσιαστικός», που τού άρέ-
σουν όλα:

— Τι ώραία! Τι θαύμα!

Νά και ο «παγερός» που άπογοητεύε-
ται άπ' όλα:

— Χαρά στο πράμμα!

— "Υπάρχει και ο «συγκριτικός», που έν-
νοεί να βλέπη τὰ πάντα έν συγκρίσει — τό
μέτρο συγκρίσεως του εινε, φυσικά, παν-
τού και πάντα ή "Αθήνα. "Αλλά κι' αυτός
διστάζει σε δυο τύπους, αυτόν που τὰ
βρίσκει όλα καλύτερα στην "Αθήνα κι' αυ-
τόν που τὰ βρίσκει όλα χειρότερα στην
"Αθήνα.

— Δεν εινε άσχημα, ή;
— "Ασχημα λέει; Φίνα και ώραία εινε!

— Κι' έκλεψε πολλά ο πατριώτης;
— Ε, κάτι τσίμπησε...

Σ' όποια γραφικότητα της Εϋρώπης
κι' αν φτάσετε — "Ελβετίες, "Ιταλίες,
"Ηνωβίλ, Παρίσις, Κυσνές "Ακτές — όλο
και θ' άκούσετε για κάποιον διακεκρι-
μένον ή περιδόντον συνέλληνα, που είτε
μάζεψε τὰ κτήθεντα — έντιμως ή μη έν-
τιμως — ή έκανε στα γρήγορα την υπά-
ζα του κι' άποτραβήχτηκε ν' άπολαύση
έν ειρήνη τ' αγαθά του. Πάντως, τούτος

Μόλις μπήκε ο ένθουσιαστικός, λοιπόν,
έξοπα μ' έπιφώνημα καταπλήξεως:

— Άααα! Θαύμα! "Αριστούργημα!

Κι' ο «παγερός» από κοντά:

— Χαρά στο πράμμα! Τι βρήκες από
θαύτο;

Μπαίνει στην μέση ο ύπ' αριθμόν 1
συγκριτικός:

— "Ο δικός μας ο "Εθνικός Κήπος στην
"Αθήνα εινε χίλιες φορές καλύτερος!

Και παίρνει άμέσως τόν λόγο ο ύπ' ά-
ριθμόν 2 συγκριτικός:

— Ούτε στο... νυχάκι του δεν φτάνει
ο ψωροεθνικός μας κήπος! Που να βρή
τέτοια λουλουδία και τόση βλάστησι!...

Στα παγκάκια του κήπου κάθονται ή-
συχι άνθρωποι, ρεμβαστικοί, γέροι, νέοι,
πορτογαλέζες με τὰ πορτογαλικά τους
που παίζουνε, τριγύρω. Σκεπασμένος κα-
θώς εινε ο κήπος, σκιερός, δίνει την έν-
θωσι χώρο κλειστό — σαν θερμοκή-
τιο — και δεν άκούονται παρά μονάχα
τὰ κελαιδίσματα των πουλιών και τὰ γέ-
λια των παιδιών. "Όταν, όμως είσορμά τό
τοσορμό των "Ελλήνων, άναστατώνεται ή
άτμόσφαιρά του άπ' τὰ σχόλια, τις δια-
φωνίες, τις φωνές, την κριτική, τις έκρη-
κτικές συζητήσεις που ακολουθούν σε τό-
νο μεγαφωνικό:

— "Ωραίος εινε!

— Σαχλαμάρα εινε!

— Θαύμα εινε!

— Τρίχεις εινε!

Τά... πορτογαλικά πουλιά φεύγουν
τρομαγμένα μπροστά σ' αυτή την έπι-
δρομή κι' οι άνθρωποι στα παγκάκια ση-
κώνουν έκπληκτοι τὰ κεφάλια τους να δούν
τί συμβαίνει. "Ακούω δώ που μιλάνε γαλ-
λικά:

— Τι εινε αυτοί;

— "Ελληνες.

— Και μαλλώνουν;

— Ετσι φαίνεται.

Κι' ο ένας τους που ξέρει φαίνεται τους
"Ελληνες!

— Πάμε να φύγουμε προτού βγή κα-
νένα πιστόλι!

Και σηκώνονται σιγά - σιγά, προφυ-
λακτικά και παίρνουν δρόμο. Περιττό να
πώ ότι σε λίγα λεπτά αδειάζει ολόκληρος
ο κήπος...

— "Εξώ άπ' την Λισσαβώνα, μισή ώρα
με τ' αυτόκίνητο, εινε τό Καζίνο και πέρα
προς τό ύψωμα ένα ανθοστάριο γραφικό
προάστειο, με βίλλες και στα λουλού-
δια, όπου περνάνε τις ησυχές ήμέρες τους
οι βασιλεις, που έχασαν τὰ στέμματα
τους. "Εδώ κατοικεί κι' ο δόν Χουάν της
"Ισπανίας, άπ' τόν καιρό που ο Φράνκο
θρονιάστηκε στην έξουσία και δεν δίνει...
φράγκο για την ύψηλιο. "Εδώ ποιεΐται τις
διατριβές του ένας διάσημος "Ελλη-
νας — διάσημος για κάποιο σκάνδαλο
που έξοπασε πριν από δυο χρόνια στην
"Ελλάδα.

— Δεν εινε άσχημα, ή;
— "Ασχημα λέει; Φίνα και ώραία εινε!

— Κι' έκλεψε πολλά ο πατριώτης;
— Ε, κάτι τσίμπησε...

Σ' όποια γραφικότητα της Εϋρώπης
κι' αν φτάσετε — "Ελβετίες, "Ιταλίες,
"Ηνωβίλ, Παρίσις, Κυσνές "Ακτές — όλο
και θ' άκούσετε για κάποιον διακεκρι-
μένον ή περιδόντον συνέλληνα, που είτε
μάζεψε τὰ κτήθεντα — έντιμως ή μη έν-
τιμως — ή έκανε στα γρήγορα την υπά-
ζα του κι' άποτραβήχτηκε ν' άπολαύση
έν ειρήνη τ' αγαθά του. Πάντως, τούτος

Μόλις μπήκε ο ένθουσιαστικός, λοιπόν,
έξοπα μ' έπιφώνημα καταπλήξεως:

— Άααα! Θαύμα! "Αριστούργημα!

Κι' ο «παγερός» από κοντά:

— Χαρά στο πράμμα! Τι βρήκες από
θαύτο;

Μπαίνει στην μέση ο ύπ' αριθμόν 1
συγκριτικός:

— "Ο δικός μας ο "Εθνικός Κήπος στην
"Αθήνα εινε χίλιες φορές καλύτερος!

Και παίρνει άμέσως τόν λόγο ο ύπ' ά-
ριθμόν 2 συγκριτικός:

— Ούτε στο... νυχάκι του δεν φτάνει
ο ψωροεθνικός μας κήπος! Που να βρή
τέτοια λουλουδία και τόση βλάστησι!...

Στα παγκάκια του κήπου κάθονται ή-
συχι άνθρωποι, ρεμβαστικοί, γέροι, νέοι,
πορτογαλέζες με τὰ πορτογαλικά τους
που παίζουνε, τριγύρω. Σκεπασμένος κα-
θώς εινε ο κήπος, σκιερός, δίνει την έν-
θωσι χώρο κλειστό — σαν θερμοκή-
τιο — και δεν άκούονται παρά μονάχα
τὰ κελαιδίσματα των πουλιών και τὰ γέ-
λια των παιδιών. "Όταν, όμως είσορμά τό
τοσορμό των "Ελλήνων, άναστατώνεται ή
άτμόσφαιρά του άπ' τὰ σχόλια, τις δια-
φωνίες, τις φωνές, την κριτική, τις έκρη-
κτικές συζητήσεις που ακολουθούν σε τό-
νο μεγαφωνικό:

— "Ωραίος εινε!

— Σαχλαμάρα εινε!

— Θαύμα εινε!

— Τρίχεις εινε!

Τά... πορτογαλικά πουλιά φεύγουν
τρομαγμένα μπροστά σ' αυτή την έπι-
δρομή κι' οι άνθρωποι στα παγκάκια ση-
κώνουν έκπληκτοι τὰ κεφάλια τους να δούν
τί συμβαίνει. "Ακούω δώ που μιλάνε γαλ-
λικά:

— Τι εινε αυτοί;

— "Ελληνες.

— Και μαλλώνουν;

— Ετσι φαίνεται.

Κι' ο ένας τους που ξέρει φαίνεται τους
"Ελληνες!

Τό «Στόμιο του "Αθης εινε μια γραφί-

κόπη άγριωπή που θα δείξουν στον βια-
στικό επισκέπτη της Λισσαβώνας. Εινε
μια ώρα περίπου έξω άπ' την πόλι και
φτάνουμε με τόν καπετάνιο του "

23

Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

«Πολυαγαπημένη μου,
» Φαίνεται ότι σωθήκαμε πια τα βάσανά μας και ότι η δοκιμασία αυτή όσο κι' αν μ' έφερε κοντά στο θάνατο, εν τούτοις δε στάθηκε δυνατή να νικήση το πεπρωμένο. Δεν ξέρω τι μπορεί να συμβεί κατά τις λίγες μέρες που όπομένουν, αλλά για ένα πράγμα είμαι απόλυτως βέβαιος. Θα ζήσω. Θα ζήσω για τρεις λόγους: 1) Γιατί πρέπει σε να εύχεται. 2) Γιατί πρέπει να εκδιχθώ και 3) Γιατί πρέπει να δώσω ακόμη άνθρωποι σαν και μένα για το καλό της Πατρίδος και του κόσμου. Και τη βεβαιότητα αυτή δεν την έχω τώρα που τα πράγματα δείχνουν πως θα βγώ αληθινός. Αυτή τη βεβαιότητα την είχα και όταν από στιγμή σε στιγμή, φαινόταν βέβαιος πως καμιά άλλη λύση δεν υπήρχε παρά το τουφέκι ή η κρεμάλα. Μα εγώ δεν φοβήθηκα ποτέ μου το θάνατο. Άλλοι είχαν μισοτρελλαθεί από το φόβο, έχοντας βέβαιος το δικό μου σκοτάδι. Έγώ όμως όχι μόνο δε φοβήθηκα ούτε στιγμή το θάνατο, μ' αντίθετα ούτε μια στιγμή δεν έπαυσα να πιστεύω πως θα ζήσω. Γιατί αν δεν πέτυχα τίποτα έως τώρα στη ζωή, έχω κερδίσει κάτι ανεκτίμητο: Την αωτοπεποίθησι και την αγάπη.

» Το πρώτο που δίνει ακατάβλητο βάρος και δύναμι ν' αντικρύζω το θάνατο με απόλυτη ψυχραιμία και να του ξεφεύγω. Το δεύτερο μου δίνει απεριόριστη δύναμι για τη ζωή. Άνθρωποι που θα σταθούν εύριο σε ψηλότερα ακατοπάτια της κοινωνίας με αγαπούσαν σαν αδελφό και αποζητούν τη φιλία μου. Και αυτό έγινε εδώ μέσα. Έδώ που άλλοι θάβονται, εγώ ξαναγεννήθηκα και έδωσα σ' όλους κουράγιο κι' ελπίδες και τους κέρδιζα όλους από το θάνατο ή το μαρτύριο. Γι' αυτό μ' αγαπούν, αν και οι περισσότεροι μόνον απ' τη φωνή με ξέρουν, χωρίς ποτέ να μ' έχουν δει. Είναι αδύνατον να σου περιγράψω την περηφάνια μου, χθες και σήμερα, όταν απ' ολόκληρο το κτίριο μου έστελναν εύχες οι συνάδελφοι για τη γιορτή μου και τα γενέθλια μου. Οι φυλάκες φώναζαν «Ρουέ!» (ήσυχα!) αλλά δεν τους άκουγε κανείς, ως που έμαθαν κι' αυτοί τι τρέχει και ήρθαν κι' αυτοί να με συγχαρούν. Να τι κάνει η αγάπη κι' όταν ακόμη οι άνθρωποι ζουν στην αυστρία απομόνωσι.

» Έτσι λατρεία μου, ο πόνος μου, που έλειψα τις μέρες αυτές από κοντά σας, μετριάστηκε με τη συγκινητική αυτή έκδηλωσι των καινούργιων φίλων μου. Ακόμα λίγες μέρες θα λείψω από κοντά σας, ίσως πέντε, ίσως δέκα. Στις 3 Σεπτεμβρίου συμπληρώνει 5 χρόνια η κοινή μας ζωή. Να είσαι βεβαία πως θα τα κάνουμε 50 και όλα ευτυχισμένα, με το αγγελούδι μας και τα εγγονάκια μας. Η αγάπη και η λατρεία που υιόθουσε ο ένας για τον άλλο, θα το πετύχουν αυτό. Να είσαι βεβαία. Ακόμα λίγο κουράγιο, πολυαγαπημένη μου, και όλα θα έρθουν όπως τα αξίζουμε.

Σε γιομίζω φιλιά — Άλέκος
Διευθυντής κατοικίας:

δδός Άχαρών 117 — Αθήναι.
Δυστυχώς, παρ' όλες τις υποσχέσεις των Γερμανών ότι θ' άφιναν — με την αποχώρησίν τους — ελευθέρους όλους τους κρατούμενους των φυλακών, τα ξημερώματα της 8 Σεπτεμβρίου 1944 πήραν τους περισσότερους — και μαζί μ' αυτούς και τον Άλέκο Ιωαννίδη — και τους εξέτελεσαν με τον πιο απάνθρωπο τρόπο, στο δάσος του Δαφνίου.

Τελειώνοντας για σήμερα τα τραγικά αποχαιρετιστήρια των μελλοθανάτων, παραθέτουμε το τελευταίο γράμμα ενός Αμερικανού πιλότου, του Χένρυ Μίτσαν, που παραμένει άγνωστο αν πέθανε ή αν ζή. Το γεγονός είναι ότι ο Μίτσαν βρισκόταν ζωντανός στο «Αβέρωφ» ως τα μέσα του Φεβρουαρίου 1944, οπότε και χάθηκε εσθονικά. Τον εξέτελεσαν. Τον έστειλαν στη Γερμανία. Η οργάνωσις «Βύρνες» που τον περιέβαλε και του προετοίμαζε τη δραπετεύσι του από τις φυλάκες, δεν κατόρθωσε να το μάθει ποτέ. Το γράμμα αυτό — έχουμε πολλά γράμματα του στα

χέρια μας — απευθύνεται στη μητέρα του κ. Μαίρη Μίτσαν κι' έχει ημερομηνία 24 Ιανουαρίου 1944. Να τι τις γράφει:

«Αγαπημένη μου,
» Το γράμμα μου αυτό ίσως φτάση κάποτε στ' αγαπημένα σου χέρια. Θέλω να ελπίζω ότι θα συναντηθούμε πολύ γρήγορα. Ο πόλεμος τελειώνει και μαζί του οι περιπέτειες όλων μας. Κάνε λίγη υπομονή. Η Ελλάδα είναι χώρα φιλόξενη κι' αν ζήσω, θαρθώ να σε πάρω και να σε φέρω εδώ για να τη γνωρίσεις από κοντά. Όλα είναι ώραία κι' οι Έλληνες άνθρωποι εξαιρετικοί, χαρούμενοι, ήρωες και πατριώτες. Δεν σου γράφω τίποτε για τη ζωή μου. Είναι η ζωή ενός φυλακισμένου, όπως όλων των φυλακισμένων που βρίσκονται στα χέρια των Γερμανών. Φίλησέ μου το μπαϊπά και τη Νόρα. Χαίρε.

Henry Michman
Διεύθυνσις: 34 Fearnmount Ave.
Cambridge Mass. U. S. A.»

Υπάρχουν κι' άλλα, πάρα πολλά γράμματα εκτελεσθέντων πατριωτών επί Κατοχής. Για όλη αυτά όμως, ίσως μας δοθή ξανά η ευκαιρία να μιλήσουμε άλλοτε...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Αποντήσεις επιστολών

Ιωάννην Κ. Καμπαλούρη, Σουδάν: Δυστυχώς δεν είναι τόσο εύκολο το ταξίδι που μου προτείνετε. Το ξέρω πως το υλικό της Αιγύπτου είναι ανεκτίμητο, μα πως να γίνει; Αν σας είνε όμως δυνατό, στείλτε μου εσείς ό,τι μπορείτε μια που έχετε τη διάθεσι να με βοηθήσετε. Για τη φιλοξενία δεν βρίσκω λόγια να σας ευχαριστήσω. Ιωάννην Δ. Μανουσάγαν, Ρόδον: Δεν έχω πολλές πληροφορίες για το ζήτημα αυτό. Έκείνος πάντως που ήταν επί κεφαλής των κομμάτων που ήρθαν στα νησιά το 1943 — λίγες μέρες μετά την κατάρρεσι της Ιταλίας — ήταν ο Δανάς λοχαγός Λάσσαν Άντερς, της βρετανικής «Υπηρεσίας Πλοίων». Σ τ υ λ ι α ν ο υ Π ο υ ρ ή ν, Ένταυθα: Όχι, δεν μπορώ να κάνω τέτοιου είδους «άδερσις» γιατί έχω απόλυτη ευθύνη όσα γράφω απέναντι στους πολυπληθείς αναγνώστες του «Θεσσαυρού». Τα γραμματόσημα που μου στείλατε για την απάντησι, τα κρατώ στη διάθεσι σας. Μ α ν τ ρ ο σ κ υ λ ο, Ένταυθα: Δεν είσατε καθόλου σοδρός, αγαπητέ κύριε. Αυτό άλλωστε φαίνεται κι' από το ψευδώνυμο που πήρατε για να κρυφτεί το αληθινό σας όνομα. Όταν κάνη τι τοιού «άδερσις» πρέπει να έχη και αποδείξεις. Έγώ τι θέλω να σας πρωτομωσω; Το Δοξάτο, τις Καισαριανές, τα Χαϊτομύρια; Κ. τ. λ.; Δεν μισώ, βέβαια, τη Γερμανία και τον πληθυσμό της, όπως μου γράφετε, αλλά χτυπά ώρισμα εγκληματικά που έκαναν οι φίλοι σας οι Γερμανοί. Έγώ προσωπικά, μ' όλο που τράβηξα πάρα πολλά στα χέρια τους, τους συ-

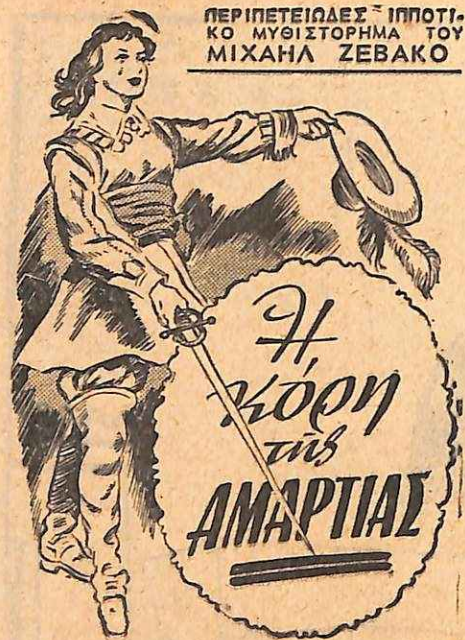
ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ

Είς μνήμη του αξιότατου «άδερσις» Ροδόλου Βαλεντίνου, στήθηκε από τις Αμερικανίδες θαυμάστρις του στο πάρκο του Λόγγκρεπ το χάλκινο αυτό αγαλμα που θυμίζει κάπως τα αγαλματίδια «Οσκαρ». Κοντά στο αγαλμα κάθεται η ήθοποιος Πατρίσια Μοντίν, η οποία στο φιλμ «Ροδόλφος Βαλεντίνου» που γυρίζεται τώρα, παίζει το ρόλο της δεύτερας συζύγου του Νατάσσας Ράμπντοβ. Τον ρόλο του Ροδόλφου παίζει ο άριστος Τόβυ Ντζίστερ, ένας νέος στάρ του κινηματογράφου.

«...κι' αυτούς. Έδω άρδον Μαυροβούνι, Ένταυθα: Το έλαφο αυτό τραγουδάει, είναι πράγματι δικό μου. Δεν είναι άριστο κύρισμα, προς Θεού! Άπλως γράφτηκε για λόγους... ποσοστών. Κυκλοφορεί και σε πλάκες. Σ ο φ ί α ν Κ υ ρ ι α κ ο υ, Κηφισιά: Όταν κατεβήτε στη Άθήνα, περάστε από τα γραφεία μας και φέρτε μαζί σας τις φωτογραφίες και το ημερολόγιο. Ίσως να τ' αγοράσω αν μου τ' αφήσετε στη μισητή τιμή απ' αυτή που μου γράφετε. Κ α π ε τ α ν Δ ι α μ α ν τ ά ρ α, Μεσολόγγι: Να μου γράψετε σε ποιά περιφέρεια έπεσαν οι τρεις Βρετανοί, τότε περίπου και θα σας βρώ τα στοιχεία τους. Το όνομα του Σκελτον ήταν Τζών, αν φυσικά πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο. Οι «Κατάσκοποι» θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο μόλις τελειώση η δημοσίευσή τους. Τό ρεπορτάζ που μου προτείνετε δεν έχει κατ'ελάχιστον ενδιαφέρον, γιατί το θέμα που έχει εξαντληθεί. Για το ενδιαφέρον σας ευχαριστώ. Μ ι κ ρ η Μ α ρ ί ν α, Σ π ε τ σ α ς: Δεχτή η πρόσκλησις κι' ευχαριστώ. Θάρω ένα Σαββατοκύριακο, πριν τελειώση το... καλοκαίρι. Χαίρετισμούς στη μανούλα σας, Μ ί ν ω Δ ε λ φ ο ρ ι α ν, Βερόια: Μόλις πληροφορηθώ θα σας γράψω. Στο μεταξύ όμως να μου στείλτε τη διεύθυνσίν σας, γιατί από τη στήλη αυτή θ' άρχισετε να πάρετε απάντησι. Δεν χρειάζονται ευχαριστίες. Θέλω να σας εξυπηρετήσω, τίποτε περισσότερο. Οι «Κατάσκοποι» δεν πρόκειται να διακοπούν προς το παρόν. Ά ν θ υ ο λ ο χ α γ ο ν Α. Μ ι ν, Σ.Τ.Γ. 918: Δεν πιστεύω πια να έχετε κανένα παράπονο μαζί μου. Το ιστορικό σας αρκετά ενδιαφέρον και θα δημοσιευθώ πολύ σύντομα. Θα σας παρακαλώ, αν σας είνε δυνατό, να μου στείλτε και μία φωτογραφία της εποχής εκείνης. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. Ι. Π ι π έ ρ η ν, Πάτρας: Όπως θα είδατε ασφαλώς, για τη Μαντελίνα Χατζοπούλου και για το Λεάντρο Καθαράκη έγραφα σ' ένα από τα προηγούμενα τεύχη του «Θεσσαυρού». Τώρα είνε η σειρά της Ακριδής Νικολεταπούλου. Άν γνωρίζετε τους συγγενείς της τελευταίας, δς μου στείλουν ένα βιογραφικό σημείωμά της για να συμπληρώσω τα στοιχεία μου. Ήταν αληθινή ηρωίδα και δεν πρέπει να μείνη έξω από το βιβλίο που ετοιμάζω για τις Έλληνίδες που πολεμήσαν στο διάστημα της Κατοχής. Μ. Σ τ α υ ρ ι α ν ό π ο υ λ ο ν, Άλεξανδρούπολις: Έλαβα και τα τρία γράμματα σας και τη φωτογραφία σας, η οποία είνε ακατάλληλη για κλισέ. Πάντως το ιστορικό σας εξαιρετικά ενδιαφέρον και θα δημοσιευθώ μόλις το εξεκριθώσω. Για το ενδιαφέρον σας ευχαριστώ. Μ ι λ τ. Κ ο υ ρ ά κ ο υ, Ένταυθα: Αυτοί είναι αλλά δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω. Δυστυχώς τα πράγματα δεν έγιναν όπως τ' άγραφετε, αλλά όπως μου τ' έπε ο κ. Ε. Μ. Γιατί με φέρντε σε δύσκολη θέση; Τ α κ η ν Ά ν τ ω ν ι α δ η ρ υ, Συλκόποτρον: Η υπόθεσις αυτή είνε τόσο περημένη ακόμη που προτιμώτερο είνε να μην ασχοληθώ κανείς μαζί της. Άν όμως προσητέ να την εξακαθαρίσετε εσείς με το «έπιστημον» έγγραφο που κατέχετε, τότε είμαι πρόθυμος να γράψω και να βάλω τα πράγματα στη θέση τους. Συμφωνείτε; Μ α ν θ ο ν Χ. Μ ι χ α η λ ί δ η ν, Κύπρος: Μου έλαβε να γράψετε γι' αυτή την υπόθεσι και σας απάντησα στο υπ' αριθμ. 587 τεύχος του «Θεσσαυρού». Ο συνάδελφός σας Χρήστος Κωνσταντίνου, ως το 1943 έμεινε κρυμμένος στο Π. Φάληρο, στο σπίτι κάποιας κ. Παρίση. Είμαι βέβαιος ωστόσο ότι δεν τον συνέλαβαν οι Γερμανοί, γιατί μετά την απελευθέρωσι τον είδα νομίζω με τη στολή του Βρετανού επιλοχία στην πλατεία Συντάγματος. Για τα ευγενικά σας αισθήματα ευχαριστώ και σας και την καλή σας συντροφιά που με διαδίδουν. Γ ε ρ. Σ π. Κ α τ ρ ο δ α ν, Κεφαλληνία: Είμαι απόλυτως σύμφωνος. Να μου τ' άγραφετε με την ήσυχία σας και να μου τ' αστείλετε. Ο κ. Κώστας Γιαννάτος σας στέλνει ευχαριστίες για τους χαιρετισμούς και το ενδιαφέρον σας. Περιμένω, Κυρία με τ' άς Κ α μ ε λ ί α, Ένταυθα: Κι' η κατασκοπεία είνε μία μορφή ρεαλιστικού ρομαντισμού, αν μπορούν να συμφωνήσουν αυτά τα δύο πράγματα. Η μυστικότητα, ο τρόπος που έτερ- γεί ένας κατάσκοπος, οι έρωτες του πολλές φορές και τόσα άλλα συναισθήματα που νοιώθει κατά τη στιγμή της εκτέλεσής των καθηκόντων του, έχουν μέσα τους μία «μυστική» δημοφιλία τύπου. Ή πρέπει να συγκινή τους αισθηματικούς τύπους. Άελα Καραγιάννη, λόγου χάριν, ήταν κάπως έτσι. Άπλη, γλυκειά, σά μητέρα και σάν αδελφή, έκανε το καθήκον της με τον πιο άπλο τρόπο. Δεν ήταν κατάσκοπος ή «Μπουμπουλίνα». Ήταν μία γυναίκα σάν όλες τις άλλες, που διάλεξε τον πιο επικίνδυνο δρόμο για να φτάση στο Γολγοθά της. Για την αγάπη σας ευχαριστώ. Ά ν τ ρ ε α ν Λ α γ ο υ δ ά κ η ν, Κόρινθος: Στην ενάτιναξι της γεφύρας του Γοργοποτάμου πήραν μέρος και πολλοί Βρετανοί. Οι «Κατάσκοποι» θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο μόλις τελειώση η δημοσίευσή τους. Προς το παρόν όμως δεν πρόκειται να διακοπούν. Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Λ ο υ κ ά ν Σ ι μ ι γ α λ η ν, Χαλάνδρι: Δεν καταλαβαίνω απόλυτως τίποτε. Ποιός σας έβλεπε και γιατί τόσα νεύρα, πριν εξακριβώσετε την αλήθεια; Ούτε σας γνωρίζω, ούτε έγραφα κι' ούτε πρόκειται να γράψω τίποτε για σας. Τί άλλο επιθυμείτε; Μ ι χ α ψω τίποτε για σας. Τί άλλο επιθυμείτε; Η Μάρτζου ή λ. Μαραγκόβ, Ένταυθα: Μάρτζου να Λούες δεν είνε φανταστικό πρόσωπο. Μακάρι να ήταν όμως, γιατί τότε θα γλύτωνα το εκτελεστικό απόσπασμα της 8ης Σεπτεμβρίου 1944 και σημε- ρα θα ζούσε, έστω και στη φαντασία μας. Άνθηκε απ' ευθείας στην βρετανική υπηρεσία «Ανθρακός 133» και είχε στενή έπαση με τους «Βύρνες».

— Λέγε, μωρέ, δα κατέβης με το καλό ή όχι;...
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΛΕΣ ΉΠΟΤΗ.
ΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ)

Ο 'Αρμαντάλ οδηγεί το Σαλαί στην αίθουσα που βρίσκεται ο Λουβινύ ή η δούκισσα. Αρχίζουν να μιλούν. Σε μια στιγμή ο Λουβινύ βγαίνει να φωνάξει τους υπηρέτες που έχουν αποκοιμηθεί. Έτσι η ντε Σεβρέζ βρίσκει και ρίχνει στο κρασί του το ναρκωτικό. Ο Λουβινύ πίνει το κρασί και δεν έχει να βυθιστεί σε ύπνο. Η δούκισσα κι' ο Σαλαί ετοιμάζονται να φύγουν. Τη στιγμή αυτή, ο Σαλαί παίρνει το ξίφος του Λουβινύ και ετοιμάζεται να τον σκοτώσει.

35ον Η ντε Σεβρέζ τον έπιασε από το χέρι.

— Αγαπημένε μου, του είπε, αυτό που ζητάς να κάνω δεν είναι καθόλου ανδρικό. Είναι αναστάσιμα γενναίους ευπαισθητές, όπως είσαι συ. Αφησέ τον. Αυτό που έπαθε και η λύσσα που θα νοιώσει όταν ξυπνήσει θα είναι μεγαλύτερη τιμωρία γι' αυτόν.

Ο Σαλαί δισταξε.

— Θέλεις να μείνει ατιμώρητος αυτός ο προδοτής; ρώτησε, με φωνή υπόκωφη.

— Όχι, Σαλαί, δεν ζητώ αυτό. Επιθυμώ μόνον να μην παρασυρθείς σε μια ανανδρική πράξη, σε μια δολοφονία. Ο Λουβινύ δεν θα μάς ξεχύσει. Θα τον συναντήσουμε κάπου αλλού και θα πληρώσει ακριβώς για την προδοσία του.

Ο Σαλαί δεν έπεμεινε. Κατάλαβε πως η δούκισσα είχε δίκιο.

— Ας φύγουμε, είπε. Φτάνει να φτάσουμε στο δρόμο.

— Κάτω περιμένουν οι φίλοι μας, του εξήγησε η ντε Σεβρέζ.

— Οι φίλοι μας;

— Ο Ντυφέ και τρεις άφοσιωμένοι ευπατρίδες.

Και τότε εξήγησε πως είχε οργανώσει το σχέδιο της δραπέτευσής του.

Ο Σαλαί ανάνησε μ' ανακούφιση.

— Τότε όλα πηγαίνουν καλά, ψιθύρισε.

Βγήκαν στο διάδρομο.

Δεν ήταν κανένας απολύτως εκεί.

Μπροστά τους βρισκόταν τώρα το χώλ. Στάθηκαν πριν μπουν σ' αυτό κι' άφουγκράστηκαν.

Ένα ήχο ροχαλητό έφτασε στ' αυτιά τους.

— Είναι οι υπηρέτες, είπε η δούκισσα. Κοιμούνται...

— Τόσο το καλύτερο και για μας και γι' αυτούς! μουρμούρισε ο Σαλαί κι' έσκυψε το κεφάλι του έξω απ' την είσοδο. Πραγματικά στο χώλ βρισκόταν τρεις υπηρέτες. Ήσαν άπληστοι σε πολυθρόνες και βυθισμένοι στον ύπνο.

— Πρέπει να βγούμε πατώντας όσο ανάλαφρα μπορούμε, είπε στη ντε Σεβρέζ. Δεν πρέπει να ξυπνήσουν...

— Κι' αν ξυπνήσουν;

— Αν ξυπνήσουν θα τους περάσω και τους τρεις, σαν κοτόπουλα στο ξίφος μου! Πιάστηκαν από το χέρι και προχώρησαν. Το χώλ ήταν αρκετά μεγάλο. Ευτυχώς ένας παχύς τάπης σκέπαζε το πάτωμα.

— Έτσι προχώρησαν κι' έφτασαν ως τη μέση, χωρίς να κάνουν τον παραμικρό θόρυβο.

Τη στιγμή αυτή ένας από τους υπηρέτες κινήθηκε, χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια του. Στάθηκαν ακίνητοι. Ο Σαλαί πρότεινε το ξίφος του τόσο που άγγιξε σχεδόν το λαιμό του υπηρέτη.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα αγωνίας.

Ο υπηρέτης κινήθηκε πάλι, άλλαξε θέση και μισάνοιξε τα μάτια του. Αντικρύζοντας το Σαλαί και τη δούκισσα μπροστά του σάστισε. Νόμισε πως πώς έβλεπε κάποιο όνειρο, έτριψε τα μάτια του και κύταξε καλύτερα.

Το ξίφος του Σαλαί που άγγιζε το λαιμό του τον έκανε να χλωμιάσει. Τα μάτια του γούλωσαν.

— Αν βγάλεις κι' ένα κιχ ακόμα σου κόβω το λαρύγγι!... του είπε σιγανά ο Σαλαί. Σήκω απάνω κι' έλα μαζί μας.

Ο υπηρέτης τους ακολούθησε. Έφτασαν στην αύλη όταν άκουσαν θόρυβο πίσω τους και τρεχάματα. Ο 'Αρμαντάλ μπαίνοντας τυχαία στην αίθουσα είδε το Λουβινύ κοιμισμένο και μάντευε τι συνέβη.

— Στα όπλα! φώναξε.

Κι' έτρεξε με τους φρουρούς του στην αύλη.

Η δούκισσα κι' ο σύντροφός της στάθηκαν να τους αντιμετωπίσουν. Έτρεξε κι' ο Ντυφέ με τους φίλους του από το δρόμο.

— Αρχισαν να χτυπιούνται.

— Ήταν ένας άγριος αγριος, μέχρι θανάτου.

Τα ξίφη πετούσαν στίβες, καθώς χτυπούσαν το ένα πάνω στο άλλο, αναζητώντας να τρυπήσουν σάρκες, να χύσουν αίμα...

Ο 'Αρμαντάλ δεν γινώριζαν με τον Ντυρόκ. Μα κατάλαβε απ' την πρώτη στιγμή πως είχε να κάνει μ' ένα γερό ξίφος και, παρ' όλη του την επιβεβλημένη φροντίδα να προφυλάγεται.

Χτυπιόντουσαν βουβοί στην αρχή, με σφιγμένα τα δόντια.

Πρώτος ο Ντυρόκ φώναξε στον 'Αρμαντάλ:

— Είναι κρίμα να σε σκοτώσω, παλληκαρά μου!... Για ποιον χτυπιέσαι, στο κάτω της γραφής; Για έναν άχρηστο! Γιατί ο βαρύνος Λουβινύ είναι ένας άχρηστος προδοτής!... Σταμάτησε λοιπόν και πήγαινε να κοιμηθεί.

— Δεν θα ξαναβάλω το ξίφος στη θήκη του, του απάντησε ο 'Αρμαντάλ, πριν σου δώσω ένα καλό μάθημα.

— Αυτό είναι λιγάκι δύσκολο, φίλε μου.

— Θα το δούμε.

— Θέλεις λοιπόν, καλά και σώνει, να σε σκοτώσω για το κατήρι του Λουβινύ;

— Δεν χτυπιέμαι για λογαριασμό του Λουβινύ...

— Άλλα;...

— Για τον βασιλέα και τον καρδινάλιο.

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ!

— Με συγχωρείτε που ζητιανεύω μ' αυτό τον τρόπο, αλλά έχετε... σφουγγαρίσει το κατώφλι σας!...

— Για το βασιλέα; "Οχι δό. Ο βασιλέας είναι όργανο του καρδινάλιου που θέλει να ξεπαστρέψει το Σαλαί. Να λοιπόν που ριψοκινδυνεύεις για το Ρισελιέ, έναν άλλο άχρηστο!...

— Θα σου κλείσω το στόμα για πάντα! ούρλιαξε ο 'Αρμαντάλ, καταφέροντας ένα τρομερό χτύπημα.

Ο Ντυρόκ το απέφυγε πηδώντας δεξιά και το ανταπέδωσε, χωρίς να πάψει να φλυαρεί. Είχε τη συνήθεια να μιλά στον αντίπαλό του, να τον ερωτεύεται και να τον ερεθίζει, όταν μονομαχούσε κι' ούτε ο ίδιος ήξερε πόσες φορές είχε χτυπηθεί ως τώρα και πόσους είχε στείλει στον 'Αδη...

— Είσαι ο ιππότης 'Αρμαντάλ, ο αρχηγός των φρουρών, είπε σε μια στιγμή στον αντίπαλό του.

— Το βρήκατε! Και σεις ποιός είσαστε;

— Δεν σου κρύβω το όνομά μου, έφ' όσον θα το πάρης μαζί σου στον τάφο, Μέλνε Ντυρόκ.

— Ντυρόκ!... Δεν ακούω για πρώτη φορά τ' όνομα αυτό. 'Ακουσα να λένε πως είσαι άφθοστος στο ξίφος. Μά άποψε...

— Άποψε;

— Είναι η τελευταία νύχτα της ζωής σου κι' η τελευταία μονομαχία, κύριε Ντυρόκ.

— Έτσι λέτε;

— Ναί, έτσι λέω και σε βεβαιώνω για μια ακόμα φορά πως θα πεθάνω.

— Θα με σκοτώσης εσύ, ιππότη;

— Όπως σε βλέπω και με βλέπεις.

— Δοκίμασε λοιπόν, δοκίμασε, γενναίε μου. 'Αλλά σε πληροφορώ ότι έχω την απόφαση να ζήσω αρκετόν καιρό ακόμα. Αυτό το ταξίδι στον 'Αλλά Κόσμο δεν είναι το γούστου μου και θα στείλω έσένα πεσκέσι στο διάβολο!...

— Αρπαχτην λοιπόν.

— Πάρε και σύ τη δική σου.

Μά, παρ' όλη την τέχνη τους, παρ' όλη την όρμη τους, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος έφεραν αποτέλεσμα.

Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι στα μέτωπά τους και τους τυφλώνε. Είχαν λαχανιάσει. 'Οστόσο εξακολουθούσαν να εξομολογούν με άγριο πείσμα.

Στο μεταξύ αυτό ο Σαλαί, ο Ντυφέ και οι άλλοι δυο φίλοι του είχαν κατορθώσει να θέσουν εκτός μάχης πέντε απ' τους φρουρούς.

Οι υπόλοιποι φρουροί φαινόταν αποκαμωμένοι.

Τη στιγμή αυτή αντήχησε η φωνή της δούκισσας ντε Σεβρέζ, γεμάτη αγωνία:

— Προς Θεού, φίλοι μου!... Πρέπει να φύγουμε. Ένας απ' τους φρουρούς προπονήθηκε τον πληγωμένο, σύρθηκε κάτω, έφτασε στην εξώπορτα και το έβαλε στα πόδια. Πηγαίνει, χωρίς άλλο, να ειδοποιήσει τον καρδινάλιο!...

Τα λόγια της δούκισσας τους αναστάτωσαν. Δεν έπρεπε να πιστούν. Σε λίγο θα κατέφθαναν πεζοί κι' έφιπποι φρουροί, σωματοφύλακες, κατάσκοποι, θα τους έπιαναν.

Πρώτος ο Σαλαί άρχισε να χτυπάει τους υπόλοιπους φρουρούς με λύσσα.

Η δούκισσα τον μιμήθηκε. 'Αρπαξε το ξίφος ενός σκοτωμένου φρουρού και ρίχτηκε στον αγώνα με πείσμα.

Ο Ντυφέ κι' οι άλλοι έκαναν επίσης θαύματα. Μέσα σε λίγα λεπτά σκότωσαν δυο φρουρούς, τραυματίσαν άλλους τρεις κι' ανάγκασαν τους υπόλοιπους να τρέξουν εντρομακμένοι μέσα στο σπίτι.

Μόνον ο 'Αρμαντάλ εξακολουθούσε να μάχεται σαν λιοντάρι.

Τον έβλεπαν από παντού και του φώναζαν:

— Παραδόσου, 'Αρμαντάλ! Έκανες το καθήκον σου... Είσαι γενναίος... Πέταξε το ξίφος σου και δεν πρόκειται να διατρέξεις κανένα κίνδυνο, έχεις το λόγο της τιμής μας.

— Πατέ!... ούρλιαξε ο 'Αρμαντάλ.

— Θέλεις λοιπόν να πεθάνεις;

— Θέλω να σάς έμποδίσω να φύγετε όσο να έρθουν ενισχύσεις και θα σας έμποδίσω. Δεν θα κάνετε βήμα από δω...

Λέγοντας τα λόγια αυτά πήδησε με το ξίφος στο χέρι προς την πύλη της μεγάλης αύλης.

Η δούκισσα κι' οι σύντροφοί της κατάλαβαν ότι έπρεπε να πελαίνονταν.

— Λυσσασμένε!... φώναξε ο Ντυρόκ. "Ε-

χεις το διάβολο μέσα σου!... Πέθανε λοιπόν!...

— Σκοτώστε τον!... φώναξε κι' ο Σαλαί όρμυντας εναντίον του.

— Σκοτώστε τον!... ούρλιαξαν και οι άλλοι.

Ο αγώνας ήταν πια άριστος. Κατάλαβαν ότι αυτό που έκαναν έμοιαζε με δολοφονία. 'Αλλά δεν είχαν καιρό για χάσιμο κι' επρόκειτο άλλωστε για το κεφάλι τους, για τη ζωή τους.

Στριμώξαν τον 'Αρμαντάλ κοντά στην πύλη, στον τοίχο.

Εκείνος άμυνόταν με μανία. Τα μάτια του είχαν φλογιστεί, το πρόσωπό του είχε παραμορφωθεί απ' τη λύσσα.

Μ' ένα δυνατό χτύπημα ο Ντυρόκ τού σπασε το ξίφος με σπινθηρίσματα απ' τη λαβή και μ' ένα δεύτερο χτύπημα, ο Σαλαί, τον πλήγωσε στο στήθος.

Ο 'Αρμαντάλ σωριάστηκε κάτω, τρίζοντας τα δόντια του.

Ο Ντυρόκ κι' ο Σαλαί δεν θέλησαν να τον άποτελειώσουν.

— Είναι γενναίος! Του άξιζει να ζήσει! είπαν.

— Δρόμο, φίλοι μου! φώναξε η δούκισσα.

Έτρεξαν στο δρόμο.

Ο Ντυφέ τους ώδηγησε σ' ένα στενό, όπου δυο υπηρέτες κρατούσαν τ' αλογά τους. Καβαλλίκεψαν κι' άρχισαν να καλπάζουν σαν δαιμονισμένοι.

— Πού πηγαίνουμε; άκούστηκε η φωνή του Σαλαί.

— Στο Παρίσι!... απάντησε ο Ντυφέ.

Εκεί θα μπορούσαμε να κρυφτούμε, χωρίς να υπάρχει κίνδυνος να μάς ανακαλύψουν. Σπηριούνιζαν τ' αλογά τους για να τ' αναγκάσουν να τρέχουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, γιατί ήξεραν ότι ο Ρισελιέ θα τους κυνηγούσε μ' ολοκληρωμένο στρατό.

Μόλις μάθαινε τι συνέβη κι' αντίκριζε το μακελίο της αύλης του σπιτιού πούμενε ο Λουβινύ.

Η απόδραση του Σαλαί θακανε έξω φρενών τον περήφανο και πεισματάρη καρδινάλιο.

Η σωτηρία τους κρέμοταν απ' την ταχύτητα των αλόγων τους.

Γύρω άπλωνόταν βαθύ σκοτάδι.

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα βρισκόταν στην έξοχη.

Ο Ντυφέ τους πέρασε από ένα μέρος που το τοίχος ήταν χαλασμένο. Έτσι απόφυγαν να χτυπηθούν με τους φρουρούς της πύλης της πόλεως, που βάτρεπε να την άνοιξουν δια της βίας.

Έτρεχαν τώρα όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, πετούσαν σχεδόν. Τα σπηριούνια τους μάτωναν τα πλευρά των αλόγων.

Κάθε τόσο ο Ντυρόκ γύριζε το κεφάλι του και κύταζε πίσω. Μά δεν διέκρινε τίποτε μέσα στο σκοτάδι.

Ύστερα από δαιμονισμένο καλπασμό, μισής ώρας ο Ντυφέ, που προηγείτο, σταμάτησε. Οι άλλοι τον μιμήθηκαν.

— Τι συμβαίνει, φίλε μου; ρώτησε η δούκισσα ντε Σεβρέζ.

— Πρέπει να βεβαιωθούμε, αν ανάκαλυψαν τη δραπέτευσή και μάς κυνηγάνε, της εξήγησε ο Ντυφέ.

Γύρισε κατόπιν στον Ντυρόκ και του φώναξε:

— Έμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

— Δεν είναι και πολλοί, μουρμούρισε ο Ντυφέ, σαν ναβλεπε να δώση κουράγιο στον έαυτό του. Θα μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε δα και ποντικοί για να μάς πιάσουν οι μαχαιροβγάλτες του καρδινάλιου, χωρίς να χυθεί αίμα.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Ντυφέ.

— Εμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

— Δεν είναι και πολλοί, μουρμούρισε ο Ντυφέ, σαν ναβλεπε να δώση κουράγιο στον έαυτό του. Θα μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε δα και ποντικοί για να μάς πιάσουν οι μαχαιροβγάλτες του καρδινάλιου, χωρίς να χυθεί αίμα.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Ντυφέ.

— Εμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

— Δεν είναι και πολλοί, μουρμούρισε ο Ντυφέ, σαν ναβλεπε να δώση κουράγιο στον έαυτό του. Θα μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε δα και ποντικοί για να μάς πιάσουν οι μαχαιροβγάλτες του καρδινάλιου, χωρίς να χυθεί αίμα.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Ντυφέ.

— Εμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

— Δεν είναι και πολλοί, μουρμούρισε ο Ντυφέ, σαν ναβλεπε να δώση κουράγιο στον έαυτό του. Θα μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε δα και ποντικοί για να μάς πιάσουν οι μαχαιροβγάλτες του καρδινάλιου, χωρίς να χυθεί αίμα.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Ντυφέ.

— Εμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

παζαν σε μια σειρά, πλάι ο ένας στον άλλον.

— Ντυφέ, ρώτησε η δούκισσα, θέλω να μου πης την αλήθεια: Θα μάς προφτάσουν;

Ο Ντυφέ δεν απάντησε άμέσως.

— Μη διστάζετε, του είπε η δούκισσα. Είμαι έτοιμη για όλα.

— Δεν διστάζω, δούκισσα, άποκρίθηκε ο Ντυφέ. 'Απλώς συλλογίζομαι αυτό που με ρωτήσατε.

— Ποιά είναι λοιπόν η γνώμη σας;

— Ελπίζω να τους ξεφύγουμε.

— Κι' αν μάς προφτάσουν;

— Τότε θα χτυπηθούμε μαζί τους και θα τους νικήσουμε.

— Αυτό ν' ακούγεται, φώναξε ο Σαλαί. Και πρόσθεσε με λύσσα:

— Μόνον νεκρός θα ξαναπέσω στα χέρια τους!

— Υπήρχε κι' ένας άλλος τρόπος να τους ξεφύγουμε, είπε ο Ντυφέ.

— Τί έννοείτε; ρώτησε η δούκισσα.

— Ξέρω ένα μονοπάτι που βγαίνει στο βουνό. Στην ανάγκη θα στρίψουμε σ' αυτό κι' έτσι θα χάσουν τα ίχνη μας.

— Θα χάσουν τα ίχνη μας άποψε μέσα στο σκοτάδι, για να μάς πιάσουν αύριο μόλις φωτίση ο ήλιος την έξοχη, είτε μ' άπογνώσι η ντε Σεβρέζ.

Και πρόσθεσε αναστενάζοντας:

— Το καλύτερο είναι, κατά τη γνώμη μου, να τραβήξουμε μπροστά κι' αν μάς προφτάσουν να χτυπηθούμε μαζί τους. Ναί, θα χτυπηθούμε. Προτιμώ να πεθάνω, παρά να πέσω στα χέρια του Ρισελιέ!

— Αυτή είναι κι' η δική μου γνώμη, φώναξε ο Σαλαί. Θα σκοτώσουμε όσους μπορούμε και θα φτάσουμε με κάθε θυσία στο Παρίσι. 'Αν δεν γίνη αυτό, η άποψινή νύχτα είναι η τελευταία μας!...

— Μην απελπίζεσαι, Σαλαί, του φώναξε η δούκισσα. Το δίκιο είναι με το μέρος μας κι' ο Θεός θα μάς βοηθήσει.

Ο Ντυφέ σπηριούνιζε τ' αλόγο του και πλησίασε τον Ντυρόκ.

— Πες μου, φίλε μου, πόσο υπολογίζεις ότι είναι οι διώχτες μας;

— Απ' το ποδοβολητό που άκουσα, συμπεραίνω πως θα είναι δυο ντουζίνες, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

— Δεν είναι και πολλοί, μουρμούρισε ο Ντυφέ, σαν ναβλεπε να δώση κουράγιο στον έαυτό του. Θα μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε δα και ποντικοί για να μάς πιάσουν οι μαχαιροβγάλτες του καρδινάλιου, χωρίς να χυθεί αίμα.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Ντυφέ.

— Εμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

— Δεν είναι και πολλοί, μουρμούρισε ο Ντυφέ, σαν ναβλεπε να δώση κουράγιο στον έαυτό του. Θα μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε δα και ποντικοί για να μάς πιάσουν οι μαχαιροβγάλτες του καρδινάλιου, χωρίς να χυθεί αίμα.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Ντυφέ.

— Εμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

— Δεν είναι και πολλοί, μουρμούρισε ο Ντυφέ, σαν ναβλεπε να δώση κουράγιο στον έαυτό του. Θα μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε δα και ποντικοί για να μάς πιάσουν οι μαχαιροβγάλτες του καρδινάλιου, χωρίς να χυθεί αίμα.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Ντυφέ.

— Εμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

— Δεν είναι και πολλοί, μουρμούρισε ο Ντυφέ, σαν ναβλεπε να δώση κουράγιο στον έαυτό του. Θα μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε δα και ποντικοί για να μάς πιάσουν οι μαχαιροβγάλτες του καρδινάλιου, χωρίς να χυθεί αίμα.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Ντυφέ.

— Εμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

— Δεν είναι και πολλοί, μουρμούρισε ο Ντυφέ, σαν ναβλεπε να δώση κουράγιο στον έαυτό του. Θα μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε δα και ποντικοί για να μάς πιάσουν οι μαχαιροβγάλτες του καρδινάλιου, χωρίς να χυθεί αίμα.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Ντυφέ.

— Εμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυρόκ. Είκοσι με είκοσιπέντε άνδρες τελειοπαύτων.

— Δεν είναι και πολλοί, μουρμούρισε ο Ντυφέ, σαν ναβλεπε να δώση κουράγιο στον έαυτό του. Θα μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε δα και ποντικοί για να μάς πιάσουν οι μαχαιροβγάλτες του καρδινάλιου, χωρίς να χυθεί αίμα.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Ντυφέ.

— Εμπρός, φίλε μου, ας μη χάνουμε καιρό. Βάλε το αυτί σου στη γη.

Ο Ντυρόκ πήδησε απ' το αλόγο του, άπάντησε ο Ντυ

καθάρω μέσα στη νύχτα. Καλάπασε άμέσως κι' έπλησίασε τὸ Ντυφέ.

— Πλησιάζουν! τὸ εἶπε. Δὲν ἀπέχουν παρά πεντακόσια ὡς χίλια μέτρα...

Ἡ δούκισσα άκουσε τὰ λόγια του. Γεμάτη αγωνία γύρισε καὶ ρώτησε τὸ Σαλαί:

— Τί θὰ κάνουμε, φίλε μου;

Πρὶν προλάβῃ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ὁ Σαλαί, ἐπετέβῃ ὁ Ντυφέ.

— Προτείνω νὰ σταθοῦμε, εἶπε καὶ νὰ κρυφτοῦμε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ἰσως νὰ γελαστοῦν καὶ νὰ μᾶς προσπεράσουν.

— Κί' ἔπειτα τί θὰ κερδίσουμε; ρώτησε ὁ Σαλαί. Τὸ πρῶτὸ θὰ μᾶς πιάσουν.

— Ὁχι, ὄχι, δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ, ἐπέμεινε ὁ Ντυφέ. Ἄν τοὺς ξεγελάσουμε θὰ τραβήξουμε πρὸς βορρᾶν σὲ μιὰ φιλική περιοχή.

Κανείς δὲν ἔφερε ἀντίρρηση στὴν πρότασί του.

Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ ἄφησαν τὸ δρόμο καὶ σταμάτησαν πίσω ἀπὸ μερικά δέντρα.

Ἄκουσαν τότε τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων, τῶν φρουρῶν καὶ τὸν σματωφυλάκων τοῦ καρδινάλιου, ποὺ πλησίαζαν διαρκῶς.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα εἰκοσιπέντε ἱππεῖς πέρασαν σὰν ἀστραπὴ μπροστὰ τοὺς καὶ χάθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ὁ Ντυρὸκ δὲν εἶχε κάνει λάθος στὸν ἀριθμὸ τους.

Μόλις ὁ κρότος τοῦ καλπασμοῦ ἔσβυσε μακριὰ, ὁ Ντυφέ εἶπε:

— Πρέπει νὰ τραβήξουμε πρὸς βορρᾶν. Ἐμπρὸς λοιπόν.

Ἀρχισαν νὰ προχωροῦν ὅσο γρήγορα μπορούσαν γιὰτὶ τὸ μέρος ἦταν ἀνηφορικό καὶ δύσβατο.

Αὐτὸ κράτησε κάπου ἕνα τέταρτο. Ἐμφανίσθησαν πάλι σταμάτησε ὁ Ντυρὸκ. Δὲν τὸν εἶχαν γελᾶσει τ' αὐτὰ του. Πίσω τοὺς ἀκούγονταν ποδοβολητὸ. Εἶχαν ἀνακαλύψει τὸ κόλπο τους καὶ τοὺς κυνηγοῦσαν.

Ὁ Ντυρὸκ εἰδοποίησε ἀμέσως τοὺς συντρόφους του. Δὲν ὑπῆρχε πιά καμμιά ἄλλη ἐλπίς. Ἐπρεπε νὰ χτυπηθοῦν με τοὺς διώχτες τους καὶ ἢ νὰ ξεφύγουν ἢ νὰ πεθάνουν ἥρωικά. Πήδησαν ἀπ' τ' ἀλογὰ τους καὶ περιμέναν με τὴ ζήση στὸ χέρι.

Οἱ φρουροὶ κι' οἱ σματωφυλάκες ἐφθασαν σὲ λίγο κοντὰ τους καὶ τοὺς περικύκλωσαν.

— Παραδοθῆτε! φώναξε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δυνάμεως. Παραδώστε τὰ σπαθιά σας!

— Ἐλα νὰ τὰ πάρης μόνος σου ἂν εἶσαι ἄντρας! τοὺ ἀπάντησε ὁ Ντυρὸκ.

Οἱ φρουροὶ κι' οἱ σματωφυλάκες πῆδησαν ἀπ' τ' ἀλογὰ τους κι' ἄρχισε ἕνας ἀγῶνας σκληρὸς, μέχρις ἐσχάτων.

Ὁ Ντυρὸκ, ὁ Σαλαί, ὁ Ντυφέ κι' οἱ ἄλλοι δυὸ εὐπατρίδες χτυποῦσαν με λύσσα τοὺς ἀντιπάλους τους. Εἶχαν σκοτώσει τρεῖς ὡς τὴ στιγμή κι' εἶχαν τραυματίσει ἄλλους πέντε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Ἐκυκλοφόρησε σὲ δ' ἔκδοσι ὁ «Κανονισμὸς κυκλοφορίας αὐτοκινήτων» τοῦ κ. Βασ. Περιμένη, ἀπαραίτητος γιὰ κάθε αὐτοκίνητιστὴν καὶ γιὰ τὰ ἀστυνομικὰ ἔργα. Καλοτυπωμένο τὸ τεῦχος καὶ μεθοδικὰ καταταγμένο περιέχει ὅλες τῖς ἰσχύουσες ἀστυνομικὲς διατάξεις περὶ αὐτοκινήτων, με ἀλφαριθμητικὸ εὑρετήριο, καὶ πολυχρόμιους πίνακες με τὰ διεθνῆ σήματα τῆς Τροχαίας κινήσεως καὶ ἐπεξηγήσεις αὐτῶν.

Κυκλοφόρησε σὲ κομμὸ τεῦχος, με τὸν τίτλο : «Θρόμβος Δακρύων», συλλογὴ ποιημάτων τῆς συμπατριώτης ποιήτριας Ὁλγας Π. Παπασιάνου. Οἱ πρώτοι αὐτοὶ στίχοι δείχνουν ὅτι ἡ νεαρὴ ποιήτρια ἔχει γνήσιο ταλέντο καὶ ὑπόσχεται πολλὰ γιὰ τὸ μέλλον.

Ὁ ποιητὴς Κ. Κάσσης κυκλοφόρησε ἑμμετρον εἰδύλλιον με τὸν τίτλο : «Πλάσις καὶ Φεντίνη».

Σύμφωνα με τὸ νέο πνεῦμα καὶ τὰ νέα ρεύματα τῆς ἱστοριογραφίας τῶν ἐπιστημῶν κυκλοφόρησε σὲ πολυτελὴ καὶ ἐπιμελημένη ἔκδοσι τὸ βιβλίο τοῦ ἱατροῦ Νίκου Σ. Παπασιάνου : «Εἰσαγωγή στὴν ἱστορίαν καὶ φιλοσοφίαν τῆς ἱατρικῆς» με πρόλογο τῶν καθηγητῶν Κωνσταντίνου Λούρου καὶ Περικλῆ Καλογήρου. Σχήμα 8ον. Σελίδες 151.

Κυκλοφόρησαν τὰ περιζήτητα περιοδικὰ τοῦ συγγραφέως κ. Κώστα Μάνου : «Μοντέρνο Τραγῶδι» καὶ «Καινόμυθιο Τραγῶδι», με ὅλα τὰ τελευταία σουξέ καὶ ἀλλή ἐκλεκτὴ ὕλη.

Θ ΔΡΑΚΟΝ

Τὸ μουδεῖο
ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ὁ ἔρωτας τοῦ Ἀσιγγανου

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1931, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀμαλιάδα, ζούσαν ἀρκετοὶ Ἀσιγγανοί. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Εὐάγγελος Ζαμαλῆς ἑτῶν 35, εἶχε τέσσερα παιδιά καὶ μιὰ πεντάμορφη κόρη. Πιο πέρα, σὲ μιὰ ἄλλη σκηνὴ ζούσε ὁ Σταύρος Καραχάλιος με τὰ τέσσερα παιδιά του. Ἦταν χῆρος. Ἡ γυναίκα του, ὅπως ἔλεγαν οἱ ἄλλοι Ἀσιγγανοί, εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸ πολὺ ἔζωλο ποὺ τῆς ἔδινε. Μὰ ὁ Καραχάλιος ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ λόγια τοῦ κόσμου. Εἶχε μιὰ ὁμορφὴ φίλῃ ποὺ τὸν διασκέδαζε. Με τὸν καιρὸ ὁμῶς ἐρωτεύθηκε τὴν κόρη τοῦ γείτονά του, τὴ Νικολίτσα Ζαμαλῆ. Ἐδίωξε τότε τὴ φίλῃ του, προσπάθησε νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Νικολίτσας καὶ στὸ τέλος τράβηξε, γιὰ σιγουριά ὁλοῖσιν στὸν πατέρα της καὶ ζήτησε νὰ τὴν παντρευθῇ.

Δὲν γίνεται τίποτε. Καραχάλιο, τ' ἀπάντησε ἐκεῖνος. Βρίσκεσαι με τέσσερα παιδιά. Δουλεῖα δὲν ἔχεις. Γιατὶ θέλεις νὰ βάλης σὲ βάσανα καὶ τὴν κόρη μου; Φρόντισε νὰ θρέψῃς καλλίτερα τὰ παιδιά σου κι' ἄφησε τοὺς ἔρωτες...

Ὁ Σταύρος Καραχάλιος χολώθηκε. Τὸν τρέλαινε ἡ φλογερὴ ἀγάπη του γιὰ τὴ Νικολίτσα. Κάθε τόσο, λοιπόν, δημιουργοῦσε σκηνὲς στὸ Ζάμαλη κι' ἀγωνίζονταν με πείσμα νὰ τὸν πείσῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

Εἶδε καὶ ἀπόειδε ὁ Ζαμαλῆς καί, μιὰ ἡμέρα, πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ. Ἐνα πρῶτὸ ποὺ ἔλειπε ὁ Καραχάλιος ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν μάζεψε τὰ πράγματά του, πῆρε καὶ τὰ παιδιά του καὶ χάθηκε ἀπὸ τὴν Ἀμαλιάδα.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Καραχάλιος τρελλάθηκε! Ἡ σκέψι πὼς δὲν θὰ ἐβλεπε πειὰ τὴ Νικολίτσα τὸν τρέλαινε. Κί' ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἄρχισε ν' ἀναζητῇ τὸ Ζάμαλη. Ἦθελε νὰ μάθῃ, με κάθε τρόπο, γιὰ ποὺ τράβηξε ὁ πατέρας τῆς ἀγαπημένης του. Δὲν ἄφησε φίλο νὰ μὴ τὸν ρωτήσῃ. Δὲν ἄφησε συγγενὴ τοῦ Ζαμαλῆ νὰ μὴ τὸν παρακαλέσῃ. Με τὴν ἀπελπισίαν στὴν καρδίαν γύριζε ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν.

Τέλος, στὴν Κόρινθο, ἀπὸ τὸν ἀνύποπτο ἀδελφὸ τοῦ Ζαμαλῆ ἔμαθε πὼς αὐτὸς βρισκότανε στὴν Ἀθήνα. Μαζὶ μ' ἄλλους Τσιγγανούς εἶχε στήσει στὸ τέμαρ τῆς ὁδοῦ Λισίων τὴν σκηνὴν του, ὅπου ἔκρουε τὴν ὁμορφὴ Νικολίτσα.

Ὁ Καραχάλιος πῆρε τὰ παιδιά του, ἤρθε στὴν Ἀθήνα κι' ἐστήσε τὴ σκηνὴν του στὸ τέμαρ τῆς ὁδοῦ Λισίων.

Ὅταν ὁ Ζαμαλῆς τὸν ἀντίκρουσε σκέφθηκε πὼς γρήγορα θ' ἄρχιζαν πάλι τὰ βάσανά τους. Μὰ ὁ Καραχάλιος ἔδειξε πὼς εἶχε ἀλλάξῃ πειὰ μυαλό. Δὲν συζητοῦσε μαζὶ του γιὰ τὴ Νικολίτσα. Ἀντιθέτως εἶχε ριχτῇ με τὰ μούτρα στὴ δουλειά.

Τὸν παρακολουθοῦσε ἐκεῖνος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Μόνον ἡ Νικολίτσα εἶχε ἀντιληφθῇ ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν ὅτι δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει κι' ὅτι βασιζόταν ἐξ αἰτίας τῆς.

Ἡ Νικολίτσα, σὰν γυναίκα ποὺ ἦταν, κολακευόταν γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ποὺ τῆς ἔδειχνε. Δὲν ἔλεγε ὁμῶς τίποτε στοὺς δικούς της. Ἀφῆνε τὸν Καραχάλιο νὰ «καίγεται» καὶ νὰ στεναγνῇ γιὰτὶ, στὴν πραγματικότητά, δὲν τῆς ἦταν διόλου συμπαθὴς.

Ἐστὶ εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν μιὰ μέρα, τὸν Ἰούλιο τοῦ ἰδίου ἔτους, ὁ Καραχάλιος, ἀποφάσισε νὰ κάνει μιὰ καινούργια ἀπόπειρα στὸ Ζάμαλη.

Δὲν πάμε νὰ πιούμε κανένα κρασί, τοῦ πρότεινε.

Ὁ ἄλλος δέχτηκε. Στὴν ταβέρναν βρῆκαν κι' ἄλλους δυὸ φίλους τὸν Εὐάγγ. Καραγκοῦνη καὶ τὸν Ἰ. Στεφάνου. Κάθισαν κι' ἄρχισαν νὰ πίνουν. Ὁ Καραχάλιος ὁμῶς εἶχε τὰ μεράκια του. Ἀδείαζε διαρκῶς τὸ ποτήρι του καὶ τὸ ξαναγέμιζε. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, φλογισμένος ἀπὸ τὸ κρασί, καὶ τὸν ἔρωτα ποὺ εἶχε φωνητῶς μέσα στὴν καρδίαν του, εἶπε στὸ Ζάμαλη:

— Αἴντε νὰ δοῦμε τί ψυχὴ θὰ παραδώσῃς στὸ Θεό!... Χρόνια τώρα βασανίζεις ἕναν ἄνθρωπο!... Τὸν σπρώχνεις πρὸς τὸ ἐγκλημα καὶ κάνεις πὼς δὲν καταλαβαίνει!

— Τί θέλεις νὰ πῇς; τὸν ρώτησε ὁ Ζάμαλης.

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ με κάνης παιδί σου...

Τὸν κύτταξε ὁ Ζάμαλης, ἀγρίεψε καὶ τοῦ ἔκοψε τὴν κουβένταν.

— Αὐτὸ, πρέπει νὰ τὸ βγάλῃς ἀπὸ τὸ μυαλό σου. Κί' ἄλλοτε μοῦ τὸ εἶπες καὶ σ' ἀρνήθηκε. Ἡ κόρη μου εἶνε μικρὴ. Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσιν νὰ τὴν χαρμιάσω.

Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο ὁ Ζαμαλῆς κι' ὁ Καραχάλιος πιάστηκαν στὰ χέρια καὶ κυλίστηκαν καταγῆς. Πέσαν οἱ ἄλλοι φίλοι ἀνάμεσά τους καὶ τρόμαξαν νὰ τοὺς χωρίσουν.

Θά μοῦ τὸ πληρώσῃς! ἀπέειλε ὁ Καραχάλιος τὸν πατέρα τῆς Νικολίτσας.

— Ὅ,τι καὶ νὰ κάνης δὲν πρόκειται νὰ σοῦ δώσω τὸ κορίτσι μου, τ' ἀπάντησε ὁ Ζάμαλης.

Χωρὶςαν κι' ὁ καβένας τράβηξε τὸ δρόμο του. Ἦταν ἀπόγευμα. Ὁ Καραχάλιος κάθισε ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴν τοῦ κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται με τί τρόπο θὰ ἐκδικήσῃ τὸ Ζάμαλη καὶ πὼς θὰ τοῦ πάρῃ τὸ κορίτσι. Σὲ μιὰ στιγμή βγήκε ἀπὸ τὴ σκηνὴν τοῦ κι' ὁ πατέρας τῆς Νικολίτσας.

— Ὅλο μπροστὰ μου θὰ σὲ βλέπω; φώναξε τοῦ Καραχάλιου.

Κί' ἄρχισαν πάλι νὰ μαλώνουν. Ὁ Ζάμαλης ἦταν φοβερὰ ἐξαγριωμένος. Ἐβόισε τὸν Καραχάλιο κι' ὅλο τὸ σοῖ του. Μὰ τὸ σοῖ τοῦ Καραχάλιου βρισκόταν ἐπίσης σ' αὐτὴ τὴν κατασκήνωσιν. Μόλις ἀκούσαν τὶς βρισιὲς ἀγρίεψαν. Πῆραν τὰ ὅπλα τους καὶ ρίχθηκαν κατὰ τοῦ Ζαμαλῆ. Πρώτος τὸν πυροβόλησε μ' ἕνα κυνηγετικὸ ὄπλο ὁ ἀδελφὸς τοῦ Καραχάλιου στὰ πόδια καὶ τὸν ἔρριξε καταγῆς. Ρίχθηκαν κι' οἱ ἄλλοι νὰ τὸν ἀποτελειώσουν, τυφλοὶ ἀπὸ τὴ λύσσα τους. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶχαν χάσει τὸ μυαλό τους. Καί, ἑαφνικά, ὁ ἐρώτευμένος Ἀσιγγανὸς τὸν πυροβόλησε στὸ κεφάλι...

Ἐπειτα σκόρπισαν τοὺς πυροβολισμοὺς ἔτρεξαν ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ ἱδούν τί συμβαίνει. Βρῆκαν τὸν ἄτυχον Ζαμαλῆ ἑκαπλωμένο στὸ χῶμα αἰμόφυρτο. Τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, ἀλλὰ στὸ δρόμο ἐξέπνευσε.

Ἀργότερα ἔπιασαν τὸν Καραχάλιο καὶ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ποὺ εἶχαν λάβει μέρος σ' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα καὶ τοὺς ἔστειλαν στὴν Εἰσαγγελίαν. Ἐγινε κατόπιν ἡ δίκη τους καὶ καταδικάστηκαν σ' ἀρκετῶν ἐτῶν φυλάκισιν. Μὰ ὁ Ζάμαλης εἶνε πειὰ μακαρίτης, ἔθυμα ἑνὸς ἄλλου Ἀσιγγανοῦ ποὺ εἶχε ἐρωτευθῇ παράφορα τὴν κόρη του. Καὶ σήμερα στὸ Μουσεῖο τῶν Αἱμάτων φυλάσσονται τὰ πιστόλια τῶν δολοφόνων, καὶ τὸ βλῆμα ποὺ ὁ ἱατροδικαστὴς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἄτυχου πατέρα...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Φθινόπωρινοί περιπάτοι ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ἀπὸ τὸ κερνέ ἑνὸς τοξιδιώτη

Ἰγες ἐβδομάδες ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Θεωρητικὰ εἶμαι αὐτὲς γίνονται σὲ χώρες ποὺ βρίσκονται σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο ὕλης ἀναπτύξεως ἀπὸ τὴ δική μας. Γιατὶ, τότε κάνετε τὶς συγκρίσεις, βλέπετε τὶς διαφορὲς, ἀναλογίζεσθε πὴν προσπαθεῖτε καὶ πόσα χρόνια μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ φτάσουμε ἐκεῖνους ποὺ προηγούνται, καὶ μελαγχολεῖτε. Ὅταν δὲ ἐπιστρέψετε στὸν τόπο σας, σὰς χρειάζεται κάποιο χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ ξαναπάρῃτε τὴν ἐπαφὴν με τὸ ἑλληνικὸ κλίμα.

Ἄν σὴν καὶ καλὰ πρέπει νὰ μετακινούμαστε, γιὰτὶ οἱ μετακινήσεις αὐτὲς νὰ μὴ γίνονται στὸν ἑλληνικὸ μας χώρο, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὡς τὴ Ρόδο, ἀπὸ τὴν Κρήτη ὡς τὴ Φλώρινα... Γνωρίζουμε ἔτσι τὴν Ἑλλάδα, ὅταν δὲ ἐπιστρέψουμε στὴ βάση μας, θαμπωνόμαστε ἀπὸ τὴν κίνησιν καὶ τὰ φῶτα μιᾶς πρωτεύουσας, ποὺ θὰ μᾶς φαίνονται χωρὶς, ὃν ἡ ἐπιστροφή μας γίνονται ἀπὸ τὴν περιοχὴν τὴν ὁποία συνήθισαμε νὰ ονομάζουμε Εὐρώπην.

Αὐτὰ λέει ἡ θεωρία. Πόσο διαφορετικὴ εἶναι ἡ πράξι. Ἀντιθετοὶ πρὸς τὰ ταξίδια ἀπὸ ἐξωτερικόν, στὸ ἐξωτερικὸν ἐν τούτοις εἶναι ὁ γοῦς μας καὶ πρὸς αὐτὸ στρέφουμε τὴν πλῆρην μολὴν μᾶς δοθὴ ἡ εὐκαιρία.

Ἀσυνεπῆς με τὴ θεωρία, στὸ ἐξωτερικὸ βοήθηκα τὶς μέρες τῶν διακοπῶν μου. Τελευταῖες μέρες τοῦ φθινοπώρου. Φθινόπωρον στὴν Ἰταλία, στὴν Ἑλβετία, στὴ Γαλλία. Τὸ χαίρομαι ὅσο μπορῶ σ' ἕνα γοῦγο πέρασμα. Τὸ χαίρομαι ἀπὸ τὸ τραῖνο, ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, ἀπὸ τὶς βαρκούλες τῶν λιμνῶν, σὲ περιπάτους μέσα σὲ δάση με τὰ κόκκινα φύλλα τῶν δέντρων. Κόκκινι φύλλα ἀγοσσελεύουν στὴν ὕψι ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Κόκκινα φύλλα παρασύρουν τὰ βολὰ νερὰ τῶν ποταμῶν.

Τὸ χρώμα τῶν φύλλων τοῦ φθινοπώρου νομίζετε πὼς πῆρε ὁ Τίτερς, καθὼς περνᾷ με εὐλάβειαν ἀπὸ τὴ μεθόριον τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Τὸ φθινόπωρον δειλινὸ ροδίζει τὰ νερὰ τοῦ Σηκουάν καὶ ραντίζει με τὰ χρυσάφια τοῦ τίς χίμαιρας τῆς Νότφ Ντάμ, τὴν Ἀψίδα τοῦ Θριάμβου... Φλογερόλα ἐγίναν οἱ κρατανιὲς καὶ οἱ πλάτανοι στὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Ἀπαλὴ καὶ εὐγενικὴ ἀτμόσφαιρα, ὅπως εἶναι παντοῦ καὶ πάντα ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ φθινοπώρου. Δὲν πρόκειται ὅμως νὰ κατακλύσῃ μ' αὐτὴν τὴ σελίδα. Ἀπὸ φθινόπωρον πέρασαμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ στὸν τόπο μας. Δὲν εἶναι ὁ ὁμορφιά του ποὺ μᾶς λείπει. Ἄλλῃ ἴσως μορφῇ ἐδῶ ὅπου ἡ λησ ἴσως μορφῇ καὶ ἡ θάλασσα ἀποτελοῦν τὸ κυρίαρχο στοιχεῖο τοῦ τοπίου. Ἐπίσης ὁμῶς εὐγενικὸ καὶ ἐπίσης ἀπαλὸ ὅπως καὶ τὰ ξένα φθινόπωρα. Καὶ πόσες φορές, πρὶν θανατασμαγορικὸν ἂν ἐπιβεβαιώσῃ, δὲν ἐπιμένω λοιπόν στὸ φθινόπωρον. Στὰ λίγα σηκίνα... Δὲν ἐπιμένω λοιπόν, θὰ προτιμοῦσα νὰ σὰν εἶδιναι μερικές ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ξένων πόλεων καὶ τῶν ξένων ἀνθρώπων. Ἡ προσπάθεια, ὁ ἀγῶνας τῆς βιοπάλης, ἡ κοινωνικὴ ἀγωνία, τὸ γλῆνι, ὁ ἔρωτας, ἡ θέσι τῆς γυναίκας, οἱ σχέσεις τῶν δύο φύλων... Ἀπέραντα θέματα. Τὸ καθένα εἶναι ἀρκετὸ νὰ γεμίσῃ τὸν χρόνον. Ἀλλὰ μήπως πρόκειται νὰ τὰ ἐξαντλήσουμε; Πρόχειρες, ἐπιπόαιες βάλεια καίτοι νὰ τὰ παραλαβαῖν ν' ἀρπάξῃ τὸ μᾶτι σ' ἕνα σύντομο μαντί. Ὅ,τι παραλάβω, Σκίτσα καὶ ὄχι πίνακες. Οἱ πρώτες πέρασμα ἀπὸ μιὰ χώρα, Σκίτσα καὶ ὄχι πίνακες. Οἱ πρώτες ἐντυπώσεις, οἱ πρώτες παρατηρήσεις, οἱ συγκρίσεις με τὴν πραγματικότητά τὴ δική μας.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἐκεῖνο ποὺ κυτῶν στὰ μάτια τοῦ ταξιδιώτη, ὅταν ἐκκινᾷ ἀπὸ τὴ βαλκανικὴ περιοχὴν μας: ἡ γυναίκα. Αὐτὴ ποὺ ονομάζουμε «Εὐρωπαϊκά». Τὴν καμαρώνω σὲ κάθε ταξίδι. Τὴν καμαρώνω πέρου στὴν Ἑλβετία. Τὴν καμαρώνω φέτος στὴ Ρώμην, στὴ Γενεύη, στὸ Παρίσι. Δὲν μιλά γιὰ

ὁμορφίαν καὶ γιὰ κοινότητα. Οὔτε ἀπὸ μᾶς λείπουν οἱ κομψὲς καὶ οἱ ὠραίες. Μᾶς λείπουν ὁμῶς οἱ ἀπλὲς καὶ οἱ ἀνεπιτήδευτες. Ὅ,τι ἀποτελεῖ σ' ἐμᾶς τὴν ἐξαιρέσιν, ἀποτελεῖ ἐκεῖ τὸν κανόνα. Εἴτε με τὴν ἑξῶν, εἴτε με τὸ βραδυὸν, εἴτε με τὸ φῶρεμα τῆς δουλειᾶς διατηρεῖ τὴν ἀπλότητά της. Πόση ἀνεσι στὴν κίνησιν, πόση φυσικότητα στὴν συμπεριφορὰ της... Δὲν παριστάνει. Τὴ βλέπετε στὸ φουαγιέ τῆς ὀπερας, καὶ εἰστε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἶναι διαφορετικὴ με τὴν ποδιά τῆς κουζίνας.

Ἐχει ἀπὸ παράδοσιν τὸν ἀέρα τῆς κοσμικότητος ἡ μέση Εὐρωπαϊά. Χωρὶς τράκ, δίχως προσποίηση, με μιὰ χαριτωμένη ἀφέλεια, με τὴ φυσικὴ σοδορόρητά της, με τὴν κυριαρχία καὶ τὴν προσωπικότητά ποὺ τὴ χωρίζει ἀπὸ τὴ γυναίκα τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ προσωπικότης πρὸ πάντων. Διατηρῶντας ἀπόλυτὴ τὴ γυναικότητα καὶ τὸ βέλγτρο τοῦ φύλου της. Ἐρεῖ συγχρόνως νὰ δείχνῃ ὅτι εἶναι κάποια. Γυναίκα ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Ἀλλὰ καὶ με κάποια ὀντότητα. Ἰση μ' ἑᾶς. Με τὶς γνώμες, με τὶς ἀρχές, με τὶς ἀντιλήψεις. Ἰκανὴ νὰ κρατήσῃ τὴ θέσιν της, ἂν βελήσετε νὰ τὴν τσαλακώσετε, ἱκανὴ νὰ βάλῃ ἑᾶς στὴ θέσιν

Τὰ ἐρωτικά ζευγάρια εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιο χαριτωμένα θέματα τῶν παρισινῶν δρόμων.

σας ἂν δὲν τὴν σεβαθοῦν.

Ἡ ἰσότης τῶν δύο φύλων δὲν εἶναι ἐκεῖ σῆμα λόγου. Εἶναι ἡ πραγματικότης. Κάποτε, ὄχι μόνο ἰσότης, ἀλλὰ καὶ ὑπεραχὴ τῆς γυναίκας. Δὲν ἔχει καμμιά σημασία ἂν σὲ χώρα προηγμένη ὅπως ἡ Ἑλβετία, δὲν τῆς ἀναγνωρίστηκε ἀκόμα δικαίωμα ψήφου. Τί νὰ τὴν κᾶν τὴν ψήφον, ὅταν καὶ χωρὶς αὐτῆς, εἶναι τόσο ἰσχυρὸ ὥστε νὰ γίνετα ἡγεμονία τῆς κοινωνικῆς ζωῆς; Ὑπάρχουν πόλεις στὴν γερμανόφωνη Ἑλβετία, ὅπου οἱ χωρὶς ψήφον γυναῖκες, με τὴν σωματειακὴν τοὺς ὁρᾷ

γνώμην καὶ μόνον, ἐπεβλήθησαν στὶς ἀρχὲς καὶ κατωθῶσαν τὰ νυκτερινὰ κεντρά νὰ κλείνουν στὶς ἑντεκα τὸ ὁρόντερο, ἀπὸ τὴν ὥρα δὲ ἐκεῖνη νὰ νεκρώνεται ἡ ζωὴ, γιὰ ν' ἀποφεύγουν οἱ ἄνδρες τοὺς νυκτερινούς ἐκτροχιασμούς καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ἐγκαίρως στὶς οἰκογενεῖς τους...

Ὅπου δὲν ὑπάρχει ὑπεραχὴ, ὑπάρχει ἡ ἰσότης. Ἀρχίζου νὰ ὑποχωροῦν καὶ οἱ τυπικὲς ἀκόμη διακρίσεις. Εἶδα στὸ μετὰ τοῦ Παρισιῶν κυρία ποὺ ἀνῆλθε τὴ θέσιν τὴν ὁποία τῆς πασαχωροῦσε ἕνας κύριος. Μοῦ ἐξήγησαν ὅτι τείνει νὰ καταργηθῇ ἡ καθιερωμένη προσφορὰ τῆς θέσεως. Ἐκτὸς ἀν πρόκειται γιὰ γυναίκα ἐπίτοκην, ἡλικιωμένη, ἀναπηρὴ, ὁπότε φυσικὰ τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Με ὁμᾶλες ὁμῶς συνθήκες, ἡ προσφορὰ τῆς θέσεως ἀρχίζει νὰ θεωρεῖται ἀναχρονισμός. Στὴ ζωὴ τῆς σὲ δα. Ἡ ἰσότης στὴν πραγματικότητά της μορφοῖ. Στὴ ζωὴ, στὴν ἐργασία, στὸν ἔρωτα. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιο χτυπητὲς ἐκδηλώσεις ποὺ θὰ σημειώσῃ στὸ κερνέ τοῦ τοξιδιώτη.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΜΙΑ ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΖΕΡΜΑΙΝ ΣΑΝΣΑΛ : Κομψή και όμορφη γυναίκα, 32 χρόνων. ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΥΑΠΡ : 55 χρόνων, δικηγόρος περίφημος. Χάρης στη ρητορική του δεινότητα έχουν αθωωθεί όσοι του ανέθεσαν ως τώρα την υπεράσπισή τους.

(Η σκηνή στο γραφείο του δικηγόρου. Η κυρία Σανσάλ μπαίνει σ' αυτό αφού περίμενε αρκετή ώρα στην αίθουσα αναμονής).

ΖΕΡΜΑΙΝ (μπαίνοντας πλησιάζει το γραφείο του δικηγόρου): Μαίτρε, μεγάλη μου τιμή!

ΓΚΑΣΤΟΝ: Εύαρεστηθήτε να καθίσετε κυρία μου. (Η Ζερμαίν κάθεται). Και τώρα λάβετε τον κόπο να μου πείτε σε τί όφελος την τιμή της επισκέψεώς σας.

ΖΕΡΜΑΙΝ: Μαίτρε, ήρθα να σας παρακαλέσω ν' αναλάβετε την υπεράσπισή μου ενώπιον του καικουροδικείου του Σηκουάνα, όπου πρόκειται να δικαστώ.

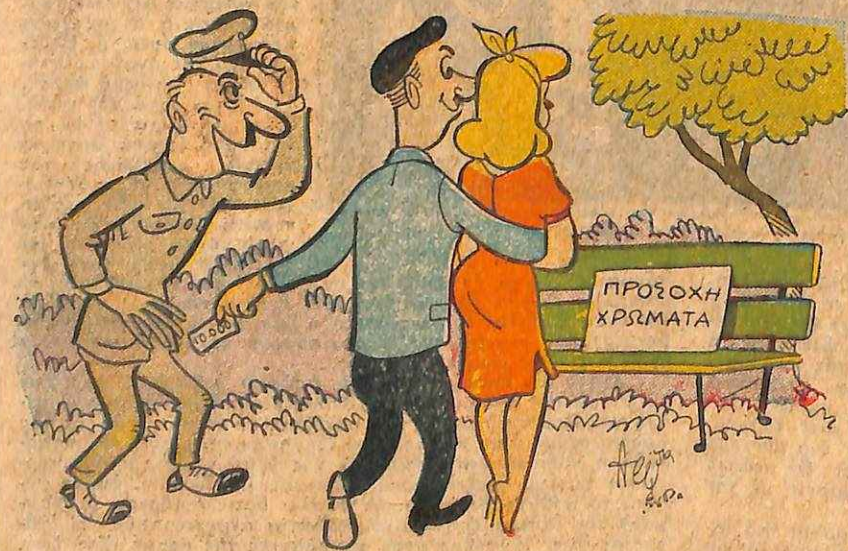
ΓΚΑΣΤΟΝ: Άλλοίμονο, κυρία μου, δεν θα μπορέσω, δυστυχώς, να σας ευχαριστήσω. Είμαι αγκαλιασμένος όλον αυτό το μήνα. Έχω αναλάβει μάλιστα υποθέσεις που αμφιβάλλω αν θα τις φέρω εις πέρας...

ΖΕΡΜΑΙΝ (παρακλητικά): Ω, μαίτρε, μη μου άρνησθε. Πρέπει να ξέρετε ότι είσατε η μόνη μου ελπίδα.

ΓΚΑΣΤΟΝ: Μά, κυρία μου, υπάρχουν κι' άλλοι δικηγόροι στο Παρίσι...

ΖΕΡΜΑΙΝ: Όχι, μαίτρε. Για μένα υπάρχουν μονάχα εσείς. Είσατε ο μόνος δικηγόρος στη χώρα μας, άξιος να φέρη αυτό τον τίτλο.

ΓΚΑΣΤΟΝ (κολακευμένος): Υπερβάλετε τα πράγματα, κυρία μου...

Ο φύλακας: Αυτό το παγκάκι το κράτησα για σας!...

(Του 'Αρχέλαου)

ΖΕΡΜΑΙΝ: Καθόλου. Όλο τ' Παρίσι ξέρεי πως μία υπόθεση που την αναλαμβάνετε έσείς είναι εκ των προτέρων κερδισμένη. Μήπως δεν γιορτάσατε προχθές για την δισχιλιστή αθώωση που πετύχατε; Αθωώθηκαν χάρις σε σας δυο χιλιάδες κατηγορούμενοι. Δεν είναι μικρό πράγμα αυτό νομίζω.

ΓΚΑΣΤΟΝ: Είναι αλήθεια πως... ΖΕΡΜΑΙΝ: ...Τόσοι και τόσοι έγκληματίες ωφείλουν τη σωτηρία τους στο καταπληκτικό σας ταλέντο.

ΓΚΑΣΤΟΝ: Ω, κυρία μου!... ΖΕΡΜΑΙΝ: Το όνομά σας φιγουράρει δικαίως ανάμεσα στα όνόματα των διασημμένων δικηγόρων όλου του κόσμου: του Ισπανού Καραμίτα, του Ιταλού Νατσόλι, του Πολωνού Μοντσίνσκου, του Αμερικανού Παπαζώτ...

ΓΚΑΣΤΟΝ: Του Μπαλικάκο... ΖΕΡΜΑΙΝ: Παρακαλώ;

ΓΚΑΣΤΟΝ: Ξεχάσατε τον Μπαλικάκο, τον διάσημο δικηγόρο των μαυρών της Αφρικής.

ΖΕΡΜΑΙΝ: Ω, παρ'τόν... Τι άφηρημένη που είμαι. Θεέ μου! Σας ικετεύω λοιπόν, ν' αναλάβετε την υπεράσπισή μου.

ΓΚΑΣΤΟΝ (άπισχαστικός): Έστω, περί τίνος πρόκειται, αγαπητή μου κυρία;

ΖΕΡΜΑΙΝ: Ω, για μία υπόθεση που θα σας δώσει την ευκαιρία να προσθέσετε έναν ακόμα μεγάλο θρίαμβο στο ένεργητικό σας.

ΓΚΑΣΤΟΝ: Καταλαβαίνω. Θα πρόκειται για κανένα δράμα ζήλειας, έ;

ΖΕΡΜΑΙΝ: Περίπου. ΓΚΑΣΤΟΝ: Και το θύμα είσατε εσείς!

ΖΕΡΜΑΙΝ (έκπληκτη): Πώς είπατε; ΓΚΑΣΤΟΝ: Μάλιστα, κυρία μου. Σωστά μίλησα. Σεις είσατε το θύμα (παρ'αυτομόνο από την ευλογία του συνεχίζε, σά να βρίσκεται στο δικαστήριο): Κακώς στις υποθέσεις αυτές χαρακτηρίζουν ως θύμα εκείνον που δικαίως τιμωρείται και του οποίου ο θάνατος έρχεται να εξαγνίση τα τόσα του εγκλήματα. Μάλιστα, τονίζω την λέξη εγκλήματα και επαναλαμβάνω, κυρία δικαστά, πως δεν είναι αυτό το θύμα. Το πραγματικό θύμα είναι εδώ μπροστά σας (δείχνει τη Ζερμαίν). Είναι το πληγωμένο πλάσμα, μία βασανισμένη ύπαρξη που αν βρίσκεται τη στιγμή αυτή στο σημείο που έστασε, αν κατέστρεψε τη ζωή της, το έκανε για ν' απαλλαγεί από τον εφιάλτη που καιρό τώρα της πιέζει το στήθος. Δεν πρέπει, κύριε δικαστά, να την κρίνουμε όπως θα κρίναμε έναν κοινό έγκληματία. Όχι. Το έγκλημά της είναι απ' αυτά που συγχωρούν οι άνθρωποι νόμοι. Ρίξτε μια ματιά στο πρόσωπό της και θα δείτε τα ίχνη

της αφάνταστης τραγωδίας που χτύπησε τη δυστυχισμένη αυτή ύπαρξη...

ΖΕΡΜΑΙΝ (κατενθουσιασμένη χειροκροτεί): Μπράβο!... Μπράβο!... Είσατε βλέπω έτοιμος κιόλας ν' αναλάβετε την υπεράσπισή μου.

ΓΚΑΣΤΟΝ (συνέρχεται): Δεν μου είπατε όμως, αγαπητή μου κυρία, ποιά είναι το πρόσωπο που εξαλείψατε από το πρόσωπο της γής. Είναι ο άντρας σας, ο φίλος σας;...

ΖΕΡΜΑΙΝ: Ο άντρας μου, μαίτρε. ΓΚΑΣΤΟΝ: Κι' αυτός ο έλεεινός σας άπατούσε, δεν είναι έτσι; Έπρόδωσε, χωρίς καμμία τύψη, τη συζυγική πίστι;

ΖΕΡΜΑΙΝ: Ακριβώς, κύριε. Η... μάλ'ολον... δηλαδή... δεν έχω ακόμα άπτες αποδείξεις, αλλά το υποπτεύομαι. Και μία γυναίκα, όταν υποπτεύεται κάτι δεν πέφτει ποτέ έξω. Έδώ και κάμποσο καιρό ο σύζυγός μου άλλαξε τρόπους και συνήθειες. Ύστερα άρχισε να περιποιείται εξαιρετικά τον εαυτό του. Δεν ήταν τόσο κοκέτης άλλοτε. Φαντασθήτε, μαίτρε, ότι κάνει και πεντικιούρ... Α, μά είναι εξωφρενικό αυτό!...

ΓΚΑΣΤΟΝ: Έπιτρέψτε μου να σας ρωτήσω κάτι. Σας παραμελούσε τελευταία;

ΖΕΡΜΑΙΝ: Κάθε άλλο, μαίτρε. Κι' αυτό ακριβώς είναι το πιο ύποπτο. Ήταν πολύ, πάρα πολύ θερμός, πράγμα που μ' έκανε να τον υποπτευώμαι περισσότερο. Κόλπα όλα αυτά, καταλαβαίνετε;

ΓΚΑΣΤΟΝ: Έχετε δίκιο. ΖΕΡΜΑΙΝ: Γι' αυτό λοιπόν, πήρα απ' το όπλοπώλο της οδού Λοιπέν Λε Μορις... Θα το γνωρίζετε ασφαλώς...

ΓΚΑΣΤΟΝ: Ναι, στο δικαστήριο αναφέρεται συχνά αυτό το κασάτημα.

ΖΕΡΜΑΙΝ: Είναι το καλύτερο απ' όλα. Έχει όλα όλων των συστημάτων, για κάθε γούστο και για κάθε περίπτωση.

ΓΚΑΣΤΟΝ: Φαίνεται ότι ο ιδιοκτήτης του κασάτηματος είναι άνθρωπος προοδευτικός.

ΖΕΡΜΑΙΝ: Α, είναι λαμπρός άνθρωπος ο καταστηματάρχης. Φάνηκε εξαιρετικά ευγενής και μούδωσε ένα μπραουνινγκ εξαιρετικό, μου έδειξε πως να το μεταχειριστώ και μ' έβαλε να σκοπεύω πάνω σ' ένα μανεκέν... Σημειώσα λοιπόν επιτυχία πρώτης τάξεως!

ΓΚΑΣΤΟΝ: Κι' ύστερα σκοπεύσατε πάνω στο ζωντανό στόχο και τον σκοτώσατε. ΖΕΡΜΑΙΝ (έκπληκτη): Ποιόν;

ΓΚΑΣΤΟΝ: Μά τον άντρα σας! ΖΕΡΜΑΙΝ: Όχι, μαίτρε, δεν τόν σκότωσα.

ΓΚΑΣΤΟΝ: Πώς;... Δεν τόν σκοτώσατε είπατε, κυρία;

ΖΕΡΜΑΙΝ: Μά όχι... όχι ακόμα τουλάχιστον.

ΓΚΑΣΤΟΝ: Τον τραυματίσατε, μήπως; ΖΕΡΜΑΙΝ: Καλέ, όχι, ακόμα δεν έγινε τίποτα απ' όλα αυτά που λέτε. Καταλαβαίνετε, Μαίτρε, ότι προτού εξασφαλίσω την υπεράσπισή σας δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Τώρα όμως που την εξασφάλισα, ή υπόθεσις θα τελειώσει γρήγορα, πολύ γρήγορα μάλιστα. Θα του δείξω εγώ το κυρίο με ποιά έχει να κάνει...

ΓΚΑΣΤΟΝ: Σταθήτε μία στιγμή, σας παρακαλώ. Τα έχω χαμένα! ΖΕΡΜΑΙΝ: Όχι, είμαι απόφασισμένη να φτάσω στα έσχατα. Ακούσατε; Στα έσχατα!...

ΓΚΑΣΤΟΝ: Μά ήρεμήστε, σας παρακαλώ, κυρία μου, για να συνεννοηθούμε. Τα πράγματα άρχισαν να περιπλέκονται. Έφ' όσον...

ΖΕΡΜΑΙΝ: Έφ' όσον εξασφάλισα την υπεράσπισή σας, θα του τινάξω τα μυαλά στον άέρα, θα του ξεσχίσω την άσπατη καρδιά του! Άντιό, μαίτρε, και σάς είμαι ευγνώμων. (Σηκώνεται και με βήμα βιαστικό τραβάει προς την έξοδο).

ΓΚΑΣΤΟΝ (τρέχοντας πίσω της): Μά, κυρία μου, σας παρακαλώ, μη βιάζεστε. Πιθανόν να άπατάσθε στις υποψίες σας.

ΖΕΡΜΑΙΝ: Αυτό αποκλείεται. Ωρεβουάρ. (Βγαίνει).

ΓΚΑΣΤΟΝ (πέφτοντας σ' ένα καθίσμα): Και τώρα τί γίνεται; Ποτέ μου δεν τό περίμενα πως θα γινόταν έξ αιτίας μου ένα έγκλημα. Ο διάβολος να πάρη το μεγάλο μου ταλέντο. Έγώ, έτσι που πάνε τα πράγματα θα χαντακώσω την ανθρωπότητα!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

ΕΙΝΕ λανθασμένη ή αντίληψις ότι με το μασάζ μπορεί μία γυναίκα να χάση τα πλεονάζοντα κιλά του βάρους της. Το κυριώτερο μέσον καταπολέμησης της παχυσαρκίας είναι η δίαιτα. Δευτερο έρχεται η γυμναστική. Το μασάζ έχει την τρίτη και τελευταία θέση. Χρησιμοποιεί ωστόσο κι' αυτό ως βοηθητικό, όταν εφαρμόζονται και τ' άλλα δύο άποτελεσματικά μέσα.

Η ενέργειά του βασίζεται στην επιτάχυνσι της κυκλοφορίας του αίματος που προκαλεί, και στην απομάκρυνσι των τοξινών. Πρέπει να γίνεται όμως απ' το κεφάλι ως τα πόδια, σ' ολόκληρο το σώμα, κι' όχι σ' ωρισμένα μόνο μέρη του.

Τώρα το μασάζ γίνεται τελειότερα με μία νέα ηλεκτρική συσκευή, ένα «βιμπρατέρ», που εφαρμόζεται στη ραχή του χεριού. Αυτή η συσκευή δεν έρχεται σ' επαφή απ' ευθείας με το σώμα. Δεν κάνει το μασάζ αυτή ή ίδια. Μεταδίδει απλώς τις παλμικές δονήσεις της στις παλάμες και στα δαχτύλα, με τ' οποία γίνεται τότε άποτελεσματικώτερο το μασάζ.

Ας ιδούμε τώρα τους κανόνες που θ' ακολουθήσετε για το μασάζ μ' αυτή τη συσκευή, σε κάθε μέρος του σώματος ξεχωριστά.

Αρχίζετε απ' τα δαχτύλα των χεριών. Στριφογυρίζετε το καθένα άναμεσα στον αντίχειρα και το δεικτι του άλλου χεριού. Προχωρείτε στην παλάμη και στη ραχή του χεριού κι' ανεβαίνετε ύστερα προς τόν ώμο, πιέζοντας άοκετά τα δαχτύλα σας. Το μπράτσο σας πρέπει να στηρίζεται κάπου, για να μ'ι χαλαρωμένοι οι μύς του (1).

Για το μασάζ του λαιμού σας (2) μεταχειρίζεσθε τα δαχτύλα και τών δυο χεριών σας. Αρχίζετε απ' τα όστα των κλειδών (αυτά που βρίσκονται δεξιά κι' αριστερά στο έπάνω μέρος του στήθους). Κάνετε μασάζ τών μυών πίσω απ' τ' αυτιά, πιέζοντας καλά τις άκρες τών δακτύλων σας και κινώντας τις περιστροφικά. Προχωρείτε ποδς το πίσω μέρος τών ώμων και τη βάση του κεφαλιού.

Ανεβαίνετε ύστερα ως τη γραμμή τών μαλλιών. Κάνετε μασάζ στην κορυφή της πλάτης, όσο μακρύτερα μπορείτε, μεταφέροντας το «βιμπρατέρ» απ' το ένα στο άλλο χέρι (3).

Απαγορεύεται το μασάζ τών μαστών. Το περιορίζετε μόνο στο έπάνω μέρος του στήθους (4) κι' έκει δε άκούη πρέπει να γίνεται με έλαφρά πίεσι της παλάμης και τών δακτύλων. Κατά τόν ίδιο τρόπο, ανεβαίνετε απ' την κοιλιά ως τη βάση τών μαστών. Έπειτα κάνετε μασάζ με το «βιμπρατέρ» στη βάση της σπονδυλικής στήλης.

Το μασάζ της κοιλιάς πρέπει να μ'ι έλαφρό. Κατόπιν ανεβαίνετε απ' τη μέση προς τις μασάλες, με μικρά κι' άλλεπαλληλα τσιμπήματα, ίδιως στις σάρκες που έχουν σχηματι-

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Πόσο πρέπει να ζυγίζετε κανονικά

γροθιές! Τελειώνετε χτυπώντας ολόκληρο το σώμα σας με τις παλάμες, σαν... να το μπατίζετε. Διευκολύνεται έτσι η κυκλοφορία του αίματος και νοιώθετε τόν εαυτό σας έλαφρότερο ζωογονημένο και ξεκούραστο.

Είπαμε πιο πάνω ότι το μασάζ συντελεί στην ελάττωσι του βάρους, ίσο όμως πρέπει να ζυγίζετε κανονικά; Νά πως πρέπει, κατά τις συμβουλές ενός ειδικού της καλλωπής, να υπολογίζετε το ιδεώδες βάρος:

Αν είσατε «λεπτοκόκκαλη», με στενούς ώμους και γοφούς, αντιστοιχεί κανονικά βάρος 35 όκάδων σε άνσθημα 1,50. Για όσες έχουν μέτρια κόκκαλα, αντιστοιχούν 37 όκάδες στο ίδιο άνσθημα. Αν έχετε χοντρά κόκκαλα και πλατείς ώμους, το βάρος σας πρέπει να μ'ι 40 όκάδες, με άνσθημα 1,50. Καί στις τρεις αυτές περιπτώσεις, για κάθε πόντο ύψους άνω του 1,50 προσθέτετε 300 δράμια στις όκάδες που αναφέραμε.

Νά τώρα πως θα μετρήσετε με ακρίβεια τις σωματικές διαστάσεις σας.

Σ τη 9 ο ς. Περνάτε το μέτρο γύρω απ' το σώμα σας, κάτω απ' τις μασάλες και πάνω απ' τους μαστούς. Έπειτα το κατεβάτε χαμηλότερα, ως το κέντρο τών μαστών. Η δεύτερη μέτρησης πρέπει να σας δώση 5 - 7 πόντους παοσάων απ' την πρώτη.

Μέση. Μετρήστε την χωρίς να σφίξετε πολύ το μέτρο ολόγυρά της. Πρέπει να μ'ι λιγώτερο 20 πόντους λεπτότερη απ' την περιφέρεια του στήθους. Αν είσατε ψηλή, καλλίτερα να σφάνη ή διαφορά στους 25 πόντους.

Γαφοί. Τους μετράτε στο πλατύτερο σημείο τους. Δεν πρέπει να υπερβαίνουν το στήθος περισσότερο από 5 πόντους (ή 7 αν ένετε στήθος μικρό).

Μηροί. Η μέτρησης γίνεται στο παχύτερο σημείο τους. Πρέπει να μ'ι 45 πόντους για τις λεπτοκόκκαλες και 55 για όσες έχουν χοντρά κόκκαλα.

Αστράγαλοι. Πρέπει να μ'ι περίεφρια 19 - 22 πόντους, ανάλογα με την γενική σωματική σας διαπλάσει. Προπάντων όμως παίζει ρόλο ή διαφορά τών άστράγαλων απ' την κνήμη (στο παχύτερο σημείο της), που πρέπει να κινείται γύρω απ' τους 12 - 13 πόντους.

Τσιμπήματα κάτω από τις μασάλες και μασάζ στα δαχτύλα του ποδιού, στο πέλμα και στα ασφυρά.

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

3η πάνω απ' τη μέση σας (5).

Στριφογυρίζετε ύστερα κάθε δαχτύλο του ποδιού άναμεσα στο δεικτι και τόν αντίχειρα του χεριού (6). Κατόπιν κάνετε μασάζ ολόκληρου του πέλματος με τ' δυο χέρια, ως ότου αισθανθήτε ανακούφισι και ξεκούρασι. Χαυφτώνετε τώρα γερά το πέλμα με το χέρι σας που έχει το «βιμπρατέρ», έτσι ώστε ή παλάμη σας ν' ακουμπάη στο κάτω μέρος του πέλματος και τών δακτύλων, και το κρατάτε έτσι επί λίγα λεπτά της ώρας (7).

Ανεβαίνετε έπειτα προς την κνήμη, με μικρά χτυπήματα και ζουλήγματα (8). Στους μπουρούς και στους γοφούς χρειάζεται γερότερο μασάζ, που γίνεται με...

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Το μασάζ με «βιμπρατέρ» στα δαχτύλα, στο λαιμό, στην κορυφή της πλάτης και στο στήθος

Οι «Μουλαροφάγοι» ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

Ένα παρατσούκλι που προ-
καλεί συζητήσεις

Λένε ότι μια απ' τις διεξό-
δους που είχε βρη το ελληνικό
πνεύμα για διασκεδάσει, τους
αγωνες της δουλειάς, και κατά
την Έπανάστασι ήταν και το
παρατσούκλι. Το παρατσούκλι
που χαρακτηρίζει η σατύριζε α-
τομα, οικογένειες, αλλά και τό-
πους και λαούς ολόκληρους.
Πολλά απ' αυτά έχουν περι-
σωδη. Είναι όμως και πολλά
που έχουν μείνει άγνωστα.

Οι πριν από την απελευθε-
ρωσι και οι μετά την εγκατά-
στασι του βασιλείου Αθηναίοι
πήρανε κοντά στα παλιά τους
παρατσούκλια (Γκαγκαροίσι
κλπ.) και το άλλο παρατσού-
κλι: «μουλαροφάγοι». Ο λόγος
η καλλίτερα οι λόγοι που τους
το κόλλησαν ήταν οι εξής:

Οι πολιορκημένοι μέσα στην
Ακρόπολη, είνε γνωστό, ότι υ-
πόφεραν πολλές στερήσεις. Τα
ρουχα τους ήταν κουρέλια. Οι
πληγωμένοι και οι άρρωστοι δεν
είχαν καμμία περίθαλψι — μά-
λιστα από τον Απρίλιο του
1827. Το νερό τους δινόταν με-
τρημένο, ώσπου το στερήθηκαν
κι' αυτό. «Την ημέραν αυτήν —
17 Μαρτίου, γράφει το ημερο-
λόγιο της πολιορκίας — έτε-
λειωσε και το νερόν του προδε-
κτου, από το όποιον δεν έμνε
πλέον τελείως να μοιρασθή».

Το κριθάρι, που απ' αυτό ζύ-
μωναν το ψωμί τους εξαντλήθη-
κε. Αυτήν την ημέραν (8 Μα-
ρτίου), γράφει το ίδιο παραπύ-
κνο ημερολόγιο, έπαυσε και ο
κοινός φούρνος να ψήνι ταγίνιας.

Δεν έμνε ούτε χόρτο πάνω
στην Ακρόπολι και μάλιστα τα
ζώματα είχαν φαγώλη με τις
ρίζες τους. Κι' έλεγε σχετικά
το σατιρικό δίστιχο:

Τ' έμοιρα τ' Αθηνόπουλα,
τά καλομαθημένα
που αν δεν είχαν ζώματα
θέ νασαν πεθαμένα.

Αφού λοιπόν όλα τελείωσαν
άρχισαν να τρώνε τις γάτες!
Κι' αναφέρει πάλι το ημερολό-
γιο: «Την ημέραν αυτήν ηκού-
σθη ότι οι φιλέλληνες Εύρω-
παίοι εν τω φουρίω, έσφαξαν
γάτας και έφαγαν...».

Με τους ξένους άρχισαν να
συνηθίζουν στη γατοφαγία και
οι δικοί μας. Κάποτε μάλιστα
ήρθαν οι πολιορκημένοι στα
μαχαίρια μεταξυ τους, επειδή
ένας άρρωστος παραπονεθηκε,
ότι δεν του δώσανε να πιη ζου-
μι από βρασμένη γάτα!

Ηρθε έπειτα και η σειρά
των άλλων. Αυτό έγινε στις 12
Μαρτίου της ίδιας χρονιάς
(1827) όπως μας πληροφορεί
το ημερολόγιο:

«Αυταίς ταίς ημέραις έγινε
κοινόν εις πολλούς τόν να σφα-
ζουν και να τρώγουν άλογα,
μουλάρια και γαϊδάρους, των
οποίων τόν κρέας έπωλετο προς
έκατον παράδες ή άκά. Τό δέ
ζύγγι των ζώων τούτων έγινε
χρήσιμον δια να καίουν τους
λυχνους και έπαρηγορηθή πολυ
ή έλλειψις του λαδιού εις την
λυχνοκαίαν. Οι δέ Ευρωπαίοι
δεν άφινον ούτε γάτας ούτε
ποντικούς».

Αυτό φέρνει στη μνήμη ένα
πολύ παλιότερο της εποχής έ-

κείνης δίστιχο, των χρόνων της
Φραγκοκρατίας:

Έφάγαν τους ποντικούς
όμοιος και γατίτια,
με τόν δεν είχαν τί να φάν,
μόνο ό εις τόν άλλον.

Τώρα γιατί απ' όλ' αυτά τα
έδη των ζώων, τα μουλάρια ξε-
χώρισαν και άνοματίσαν τους
άλλους πολιορκημένους «μου-
λαροφάγους»; Το πράγμα δεν
είναι ακριβώς γνωστό. Ωστόσο
κάτι που άμέσως ύστερ από
την παράδοσι της Ακρόπολης
στον Κιουταχή, κοινολογήθηκε
και που προκάλεσε μεγάλες συ-
ζητήσεις ήταν τό ότι οι πολιορ-
κημένοι του Καστρού είχαν πα-
ραμεγαλώσει την τραγωδία των
στερησεών τους.

Βγήκε όμως άπολογητής των
παραδομένων πολιορκημένων ο
Δ. Σουρμελής κι' έγραφε:

«Οι άποκλεισμένοι ήσαν εις
παντελή έλλειψιν των αναγκαί-
ων... Οι πληγωμένοι δεν είχαν
ούδέ τό παραμικρόν Ιατρικόν
οι άσθενείς όμοίως».

Απαντούσαν οι άλλοι:

«Και είχαν, κύριε, γιατρικά
οι 600 πληγωμένοι, που βρι-
σκόντουσαν στο νοσοκομείο της
Σαλαμίνας».

«Η τροφή μας ήτον απ' άρ-
χής Μαΐου εκ κριθής μόνον!»
Οι άλλοι απαντούσαν:

«Είναι κακό τό κριθάρι; Στά
νησιά δεν ζούνε όλοι μ' αυτό;
Και μεις που είμαστε έξω από
την Ακρόπολι με τί τρεφόμε-
στε; Με κουκκί, κι' αυτό σά-
πιο!».

«Τό νερόν έδίδετο μετρημέ-
νον εις τόν καθένα, από μίαν
όκαν εις 24 ώρας».

Έλεγαν οι άλλοι:

«Λίγο είναι μια όκα νερό;
Και ποιά φαμίλια χρειάζεται
παραπάνω σε τέτοιες έποχές».

«Αν υπάρχουν όρνιθες εις τό
φουρίον, αυτάί έτρέφοντο δι-
τό τό αυγόν ήταν χρησιμώτα-
τον εις τας πληγές...».

Αλλά και οι άλλοι είχαν ν'
απαντήσουν:

«Και δεν ξέρετε ότι για τις
πληγές φτειάχνουν κερασιφή,
με λάδι και κερί μέσα στο φλου-
δι του κρεμμυδιού, που είχατε,
απ' αυτά, μέσα στο Κάστρο».

Η παραπάνω — ως την πού-
με — στιχομυθία τελειωμό δεν
έχει. Και με ποιόν ήταν τό δι-
κιο, δύσκολο φαίνεται να βγα-
λή κανείς συμπεράσμα. Όλοι
είχαν τό δικιο τους, που παύ-
νε να τό φαναίνουν μόνο μωρο-
στά στον κίνδυνο! Παλιά ιστο-
ρία του Έλληνισμού...
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ενας καθυστερημένος

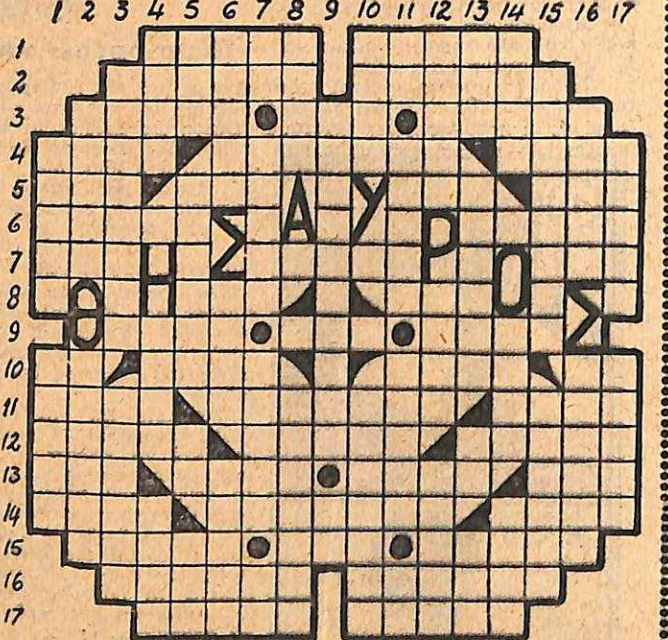
Ένας Άγγλος ψυχολόγος, ο
δόκτωρ Ντέννις Τσάπμαν, έπρό-
τεινε τελευταία να καθιερωθή
σε κάθε πόλι μια όδός των έ-
ρωτευμένων, όπου οι νέοι και
οι νέες να μπορούν να γνωρί-
ζονται μεταξύ τους...

Η πρότασις του προκάλεσε
τά ειρωνικά σχόλια του άγγλι-
κού τύπου. Γιατί να ύπαρχη
ένας ειδικός δρόμος γι' αυτό τό
σκοπό, παρατηρούν οι έφημερί-
δες, αφού οι σημερινοί νέοι και
οι νέες γνωρίζονται μεταξύ
τους σ' όλους τους δρόμους,
χωρίς εξαίρεσι; Και προσθέτουν
ότι η πρότασις του δόκτορος
Τσάπμαν όφείλεται σε πλήρη
άγνοια των συνθηκών της ση-
μερινής ζωής...
32

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 305

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Είδος ζαχαροπλαστέιου. — Τό της Έλλάδος είναι από τά καλύτερα του κόσμου.
- 2) Γρήγορα (άρχ.). — Δοχείο χρησιμποιημένο γιά διάφορες οικογενειακές ανάγκες.
- 3) Θα τά βρήτε κοντά στην είσοδο της εκκλησίας (καθ.). — Χαρνικό έπιρρημα (δημ.). — Βγάζω νερό απ' τό πηγάδι.
- 7) Άρθρο. — Μιά των Μουσών. — Μακροβυμία. — Άναφορική άντανυμία.
- 8) Άνάτατος άρχων. — Ποταμός της Φωιότηδος.
- 9) Βουνό της Ήπειρου, προς Β. της λίμνης των Ιωαννίνων. — Η «Σπάρτη» τά έχει στο κέντρο της.
- 10) Έπίσημο καπέλλο. — Πράσις άμπρελής.
- 11) Γαλλικό άρθρο. — Ίδισα. — Αληθιναικό. — Την ίδια σειρά έ-

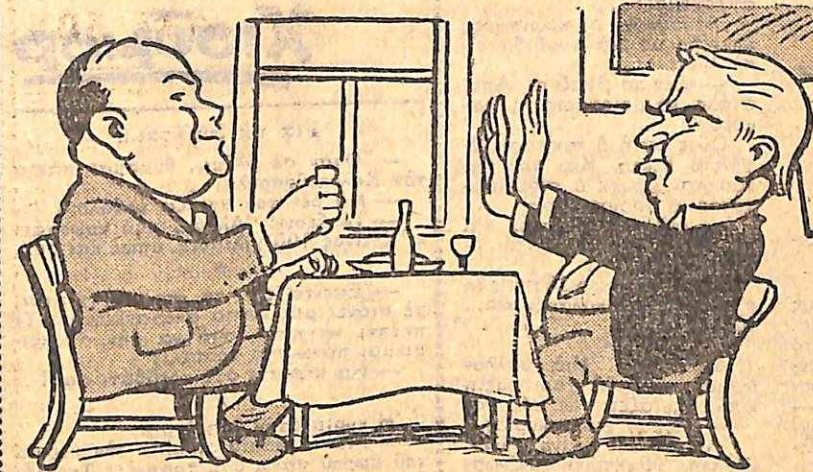

- 4) Καθεμιά. — Μας βοηθάει στη σύνταξι ή τη λύσι ενός σταυρολέξου.
- 5) Αφιερωμένα στο Θεό.
- 6) Τό λέμε βγάδινας ένα συμπέρασμο. — Ένατος Γάλλος συγγραφέας. — Έδρασαν στο πλευρό του στρατού μας. — Φίλι (άγγλ.).
- 6) Καθαρίζω. — Η γυναίκα του Χότζα.
- 7) Ποταμός της Έλβετίας. — Φτηνό όστρακο. — Αρχικά αεροπορικής δυναμειας.
- 8) Η μπανιέρα του Φρίξου και της Έλλης. — Θαλάσσα (άρχ.).
- 9) Φρούτα που τρώγονται και ξερά. — Άρχαία θεά. — Προσωπική άντανυμία (δοτ. πληθ.).
- 10) Πρόθεσις. — Τό μικρό όνομα μεγάλης στάρ. — Και τό μικρό όνομα περίφημου κομικού. — Αληθινά συγκατάθεσι.
- 11) Λέγεται και γαγγύλι. — Άνοστα. — Ίερη ύπόθεσις.
- 12) Εύχρηστα στην έβρα. — Άφορούν τό σύνολο. — Συμβάλλει στην καθαριότητα.
- 13) Πρεκατοριο είδησεων. — Δι' έν. — Επιδίδεται — φίλος (έν.).
- 14) Λέγεται και άγριογαλά. — Έννοια. — Καρρί (καθ.).
- 15) Περιήγησι μάρκα βιετινά. — Λέξις που συναντούμε σε πολλά στρατιωτικά παραγγέλματα. — Μέρας της μήτης (καθ.).
- 16) Τό πρόσκει αυτό βαδίζει προς την κατάρσι. — Ορατός.
- 17) Άναπνέω. — Γνωστός κομμορρασιέ.

Σ. Β. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ
Ο Ο
Η λύσις του 304
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ — ΑΖΩΤΟΣ.
- 2) ΚΑΡΥ — ΤΖΑΜΙΑ — ΑΜΑ.
- 3) ΑΡΧΑΙΑ — ΠΑ — ΣΤΗΜΗΝ.
- 4) ΑΝΑ — ΠΟΙΑ — ΕΞΑ.
- 5) ΤΖΟ — ΑΛΜΑ — ΑΝ. 6) ΒΟΙΚΑ — ΠΕΝΝΑ — ΜΙΣΟ.
- 7) ΣΤ — ΑΙΡΕΣΙΣ.
- 8) ΔΙΚΑΣΤΗΣ — ΣΠΑ — ΠΙ.
- 9) ΙΝΑ — ΕΑΡ — ΝΤΟ.
- 10) ΑΑ — ΑΝΝ — ΠΕΙΡΑ — ΤΗΝ.
- 11) ΑΙΤΗΣΙΣ — ΡΑ.
- 12) ΡΟΚΑ — ΥΑΙΝΑ — ΕΛΑΤΑ.
- 13) ΑΜ — ΚΑΤΙ — ΚΑΝΩΝ.
- 14) ΚΑΙ — ΤΙΤΟ — ΕΔΩ.
- 15) ΤΙΤΛΟΣ — ΝΙ — ΑΚΤΙΝΕΣ.
- 16) ΗΤΟ — ΜΟΡΙΟΝ — ΝΑΤΟ.
- 17) ΣΩΣΙΑΣ — ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ.

- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) ΕΚΑΡΤΕ — ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ.
 - 2) ΓΑΡ — ΖΟΡΙΚΑ — ΑΙΤΩ.
 - 3) ΧΡΟΝΟΙ — ΚΑ — ΑΚΑΙΤΟΣ.
 - 4) ΕΥΑ — ΑΚΡΑ — ΑΙΑ.
 - 5) ΝΑ — ΣΕΝΤ — ΑΤΟΜΑ.
 - 6) ΡΟΙΑ — ΣΤΑ — ΝΗ — ΜΙΣΟΣ.
 - 7) ΑΝΑΠΗΡ — ΣΥ.
 - 8) ΣΤ — ΑΛΕ — ΔΙΑΚΟ — ΝΙΑ.
 - 9) ΙΩΝ — ΜΝΑ — ΣΙΑ — ΙΟΝ.
 - 10) ΣΑΜΠΑΝΙΑ — ΝΤΕ — ΝΤ.
 - 11) ΑΡ — ΝΕΡΑ — ΙΔΑ.
 - 12) ΑΙΣΙΑ — ΕΣΤΙΑ — ΟΥΥΣ.
 - 13) ΣΑΤΑΝ — ΣΠΟΡ — ΕΚ.
 - 14) ΜΙΑ — ΑΛΛΑ — ΙΝΑ.
 - 15) ΤΑΜΕΣΙΣ — ΟΤ — ΑΝΑΝΑΣ.
 - 16) ΟΜΩΣ — ΠΑΝΤΩ — ΕΤΙ.
 - 17) ΣΑΝΑΤΟ — ΡΙΟΝ — ΑΝΙΣΟΣ.

Επίγραμμα ΓΕΥΜΑΤΑ

τόν Παπανδρέου έσπευσε σε γεύμα να καλέση
Έπληγε ο Άντιπρόεδρος την ώρισμένη ώρα
κι' ήρε ποτών και φαγητών κι' όρεκτικών πληθώρα.
Κι' έπρε σε μια στιγμή ο Κλικλής στο κέφι του
(άπάνω:

«— Θάπρεπε να καλέσουμε, θαρρώ τον Χατζηπάνο,
πού, ως γνωστόν, γιά γεύματα επίσημα φοβάει».
Αλλά με την ευφράδεια ο Γιώργος τη μεγάλη του
του έπρε: «— Είν' άνώφελο! Τί άλλο πιά να φάη
έφ' όσον καταβρόχισε μονάχος τό κεφάλι του;»

Καλοφαγάς περίφημος κι' έξόχως μεζεκλης,
παντού διακρινόμενος είν' ο Καραμανλή;
πού σ' ένα γεύμα κάποτε με ύφος φυσικό
είλικρινώς έδήλωσε και μετά σαφηνείας:
«Τί προτιμά γιά όρεκτικό;
Τό... Ύπουργείο Προνοίας!»

Ο Ζέρβας πάλι γενικά
τρελλαίνεται γιά τά γλυκά,
μ' από τη λαιμαργία του τά δαχτυλά του γλύφει.
αν τύχη να σερβιριστή στο γεύμα κανταίφι
γιατί — μ' ανατριχίλα του —
όταν κυττά τά φύλλα του
ανάπολε ο στρατηγός και φίλος Ναπολέον
μια γ. —ιάδα σεβάστη που δεν την έχει πλέον!

Σε γεύματα επίσημα σπάνιως πάει ο Σβώλος
κι' άπουσιάζει διαρκώς, με λύπη του μεγάλη,
γιατ' είνε πάντα ανόρεχτος πολυ κι' αναμφισβόλως
ούτε μπουκιά στο στόμα του δεν έννοεί να βάλη.
Κι' ο Τσιριμώκος φώναζε: «Τί κανείς, βρε παιδί;
Να ζήσες έτσι νηστικός, Άλέκο, θα υπορέσης;».
Κι' ο Σβώλος του άπάντησε: «Δεν τρώω επειδή
μού φέραν ένα φούσκωμα οί... μικροκαταθέσεις!»

Αντίθετα διακρίνεται γιά κάποια λαιμαργία
ο κύριος Γαρουφαλιάς
πούγινε σκλάβος της δουλειάς
σε τόσα ύπουργεία.
Χορταίνει όμως εύκολα γιατί είν' όλιγαρκής
και σ' ένα γεύμα πούγινε προχθές, εάν δεν σφάλω,
έδήλωσε, όπως πάντοτε, χαρίεις και γλυκύς:
«Αν φάω τόν... Συντονισμό, δεν βέλω τίποτ' άλλο!».

Επίσης κουβεντιάζεται ακόμα ζωηρά
κι' απ' όλους σχολιάζεται — καθώς χαμπάρι πήρα —
τό γεύμα που παρέθεσε ο κύριος Τσουδερός
στο στρατηγό Πλαστήρα.
Αυτό τό γεύμα έπρόκειτο να έινε λιτό λιγάκι
κι' ο Τσουδερός έδήλωσε άμέσως σοδάρη:
«— Προς τό παρον, άγαπητέ και φίλε, Νικολάκη,
θα φάμε λαδερά!
Μιά και μας πήραν την Άρχή
τό κρέας θα νηστεύουμε,
αλλά θαρρώ κι' ή έποχή
μιά στάλα ν' αποκρέψουμε!»

«— Δεν με πειράζει, Μανωλίτσο. Τό λόγο μου σου δίνω.
μα ούτε σαλάτα θαχουμε;»
«— Α, Νίκο μου, σταμάτα.
γιατί με τις δηλώσεις σου που έκανες στην Τήνο
χαρτάσαμε... σαλάτα!»
Μετά στρογγυλοκάθισαν μ' ύφος πολυ μπλαζε
κι' έπρε ο Μανώλης βλέποντας τό βάθος του κυπέλ-
(λου:

«— Αχ! νάχα κι' ένα μοναχά κρέατινο μεζέ!»
«— Σάν τί μεζέ, βρε Μανωλίτσο;»
«— Πλατάκια... Βενικέλου!»

Εν τούτοις είνε χρήσιμα τά επίσημα τά γεύματα
γιατί καθυστερούνε τά έξημενα πνεύματα
και μεταδίδω, ά προπό, τη γνώμη όλωνών;
— Εκεί που αλληλοτρώγονται, καλύτερα να τρώνε!
Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Μπορεί να είνε σύμπτωση απλώς σατανική,
μά θεωρείται βέβαιον πως οι πολιτικοί,
όλοι άτυχώς, διέπονται από τό ίδιο πνεύμα
κι' από συνήθεια κακή
ο ένας τους καραδοκεί
έπίσημο στον άλλον να παραθέσι γεύμα.

Νομίζει, γι' άπασχόλησι πως έχουνε κυρία
να βρούν μια όποιαδήποτε, μια κάποια ευκαιρία
πού ένα «γεύμα επίσημον» να δικαιολογή
και τότε των Κοιμιάτων μας οι ένδοξοι άρχηγοί
ως δια μαγείας βρίσκονται με μίας συγκεντρωμένοι,
είτε ως «Αμφιτρώνες ή ως προσκεκλημένοι.
Κι' όσοι τους βλέπουν, φυσικά,
πικρόχολοι κι' ειρωνικά
λιγάκι ψιθυρίζουν:
— Ναί μόν αλληλοτρώγονται, αλλά συγγευματίζουν!

Καπνός πάνε τά γεύματα στο Άστυ της Παλλάδος.
Μα είχε όπωσδήποτε μίαν άλλου είδους χάρι
τό γεύμα που παρέθεσε σχεδόν πρό εβδομάδος
ο κύριος Στεφανόπουλος στον κύριο Τσαλδάρη.
Τόν υπέδεχθη ο Στέφανος με όλας τας τιμές
και τούτε άμέσως: «— Ντίνο μου, ούζάκι προτιμάς;
Βερμούτ, μιά μύρα ή τζίν-φας;»
Κι' ο Ντίνος του άπάντησε χλωμός και κατηφής:
«— Να λείπη τό άπεριτίφ! Σ' εύχαριστά πολυ.
Έέ άλλου, φίλε Στέφανε, με κέρασες χολή!»
Σ' αυτό τό γεύμα βέβαια παρακαθήσαν κι' άλλοι
πού κανόν κι' οίονπνεύματος και πνεύματος σπατάλη.
Ο Παπανδρέου μάλιστα — τί κάλτα του διαόλου! —
σάν είδε πως ο Στέφανος δεν έτρωγε καθόλου
τούτε: «— Δικαίως δεν πεινάς, διότι κατ' αυτές
είκοσιπέντε τούφαγες του Ντίνου βουλευτάς!»
Κι' ο Σφοκλής που ήταν με μπουκωμένο στόμα
τό Ντίνο τόν έρώτησε: «— Τί θές να φας άκόμα;»
Κι' εκείνος έμουρμούρισε με ντέρτι και μαράκι:
«—Θά προτιμούσα νατρώγα ένδόξια... Λαιμράκι!»
Τό πράγμα έκαν' άισθησι πολλή στους καλεσμένους.
Μα ο Πλαστήρας φώναζε μετά μεγάλου μένους:
«— Τό μεζεδάκι που ζήτης να μην τό δοκιμάσης.
γιατί — στο... Λέω, Ντίνο μου, — θα βαρυστομα-
γιάσι — στο... Λέω, Ντίνο μου, — θα βαρυστομα-
γιάσι!»

Κι' ίσως γινόταν σύρραξις και μάλιστα μεγάλη
και θάχαμε μπλεξίματα πολυ σπουδαία, μα
έγκαιρως ξεπετάχθηκε ο Παπανδρέου πάλι
και, τρώγοντας, τούς... έφαγε ξανά με τά λιπα!
«— Νομίζω, φίλοι μου καλοί
— τούς έπρε με πειθώ πολλή —
πως οι καυγάδες θ' αποβούν προς βλάβην όλων. Άρα
πιστεύουμε εις τό φαί κι' ουχί στη φαγομαγία!»
Βεβαίως δεν χρειάστηκε να κανη κι' άλλη κρούσι
γιατί κανείς δεν βρέθηκε πού να μην τόν άκούση
και, παίρνοντας παράδειγμα απ' τόν οικοδεσπότη
και, παίρνοντας παράδειγμα απ' τόν οικοδεσπότη,
Ετρώγανε με όρεξι, μασάγανε γαρνι-
και παραλληλώς έπιναν ρετσίνα, κοκκινέλι
κι' απέδειξαν πως ήτανε γεροί ο ο γ α ν ι σ μ ο ι
κατάλληλοι γιά φαγώμα από τόν... Δενδρινέλλη!

Είτε καλός, είτε κακός
ο κάθε μας πολιτικός
στα γεύματα είνε πάντοτε σπο'δαίος μερακλής
μα υπερέχει άνεκαθεν ο κύριος Σφοκλής
πού είν' ως Αμφιτρώνας πραγματικό σαΐνι
και κάνουν πάντα έντύπωσι τά γεύματα που δίνει.
Και μια και ή Κυβέρνησις δεν πρόκειται να πέση

33

Εύθυμα ένσταντανέ

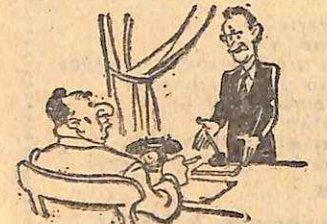
— Έρχεται σ'ε γραφείο πολυτελούς, ο υποψήφιος... ύπατος!

— Θέλω ένα μικρό δάνειο, για να επεκτείνω το μαγαζί.

— Απ' την Τράπεζα; Τό Μαντζαβινό δεν τον ξέρω. Ούτε τον Πεσματζόγλου.

— Ο έκλογός μεϊδιά!

— Τι να τους κάνεις αυτούς; Λέει. Τό Δευδρινέλλη τον ξέρεις; Νά μου δώσεις ένα σημείωμα, να πάω στη

φουλκιά, να τον δώ να τελειώσω τη δουλειά μου!!!

Θέλει σχολία;

Είνε, πραγματικά, καταπληκτική η ιδέα που έχουν μερικοί και μερικές για την αρμοδιότητα και τα καθήκοντα των υπουργών. Και πολύ συχνά οι υπουργοί, μέσα στη ζάλη της εργασίας τους, δέχονται ενόχλησεις για τις πιο απρόοπτες και απίθανες υποθέσεις που μπορεί να φαντασθεί κανείς. Ίδου ένα δείγμα:

Τό γραφείο του υπουργού της Δικαιοσύνης. Κωδωνισμός τηλεφώνων. Φωνή γυναίκας και έντονη:

— Ο κ. υπουργός;

— Μάλιστα.

— Ο υπουργός της Δικαιοσύνης;

— Μάλιστα!

— Έχω ένα δικαίον αίτημα, κ. υπουργέ.

— Παρακαλώ νάρθετε στο γραφείο μου.

— Όχι, κ. υπουργέ! Θα σάς τώ πώ τώρα! Θάχατε την καλώς ή να μ' ακούσετε; Είμαι η κυρία "Αλφα".

— Ο άντρας μου με άπατά! Και θέλει να βγάλει διαζύγιο εις βάρος μου, διότι λέει ότι τον δέρνω! Λοιπόν...

— Με συγχωρείτε, κυρία μου! Δεν είναι δική μου αρμοδιότητα!

— Μά δεν είσθε υπουργός της Δικαιοσύνης;

— Ναι... 'Αλλά δεν τ'α ρυθμίζει ο υπουργός, αυτά, κυρία μου!

— Ε, δεν υπάρχει, λοιπόν, δικαιοσύνη σ' αυτό τ'ό Κράτος! Χαίρετε, κ. υπουργέ!

Και η κυρία κλείνει το τηλέφωνο θυμωμένη, με την πε-

ποίθησι ότι δεν υπάρχει δικαιοσύνη εν 'Ελλάδι!

Συνήθως στους γάμους συμβαίνουν παρατράγουδα. Γιατί ως που να φτάση το εύρηστον ζεύγος στην τέλεση του μυστηρίου προηγούνται — καμιά φορά — πολλά και τ'α πνεύματα, όχι σπανίως, είνε εξημένα. Έτσι με τ'ό πάτημα του ποδιού του γαμπρού εκ μέρους της αδρότατης και ύποδρυχως δρώσης χαμηλοβλεπούσης νύμφης πολλές φορές έχει προκληθή παταράκ. Όμως και οι βαπτίσεις, φαινεταί, δεν τελειώνουν πάντα μέσα σ'ε ατμόσφαιρα γαλήνης.

Κωμικοτραγικά επεισόδια — μου αφηγούνται — συνέβησαν σ'ε μια βάπτιση τις τελευταίες μέρες. Μέχρις ενός σημείου όλα επήγαιναν καλά, οι γονείς ήσαν εύθυμοι, τ'ό νεογνόν έστίριζε, ο κουμπάρος είχε άνασκουμπωθή, οι προσκαλεσμένοι χαμογελούσαν και ο αιδεσιμώτατος έψελνε τ'α σχετικά. Όταν, όμως, έφτασε η στιγμή που ο αιδεσιμώτατος είπε:

— Και τ'ό όνομα αυτού... 'Αντί ν' ακουστή μια φωνή και ένα όνομα, ακουστήκαν δυο φωνές και δυο όνοματα:

— 'Ιωάννης!

— Νικόλαος!

Ο αιδεσιμώτατος σταμάτησε και είδε πέρα, στο συνεχόμενο δωμάτιο τους εύτυχεις γονείς του νεογνού να συμπλέκονται του καλού καιρού:

— Γιαννάκη, δεν είπαμε;

Τό γραφείο του υπουργού της Δικαιοσύνης. Κωδωνισμός τηλεφώνων. Φωνή γυναίκας και έντονη:

— Ο κ. υπουργός;

— Μάλιστα.

— Ο υπουργός της Δικαιοσύνης;

— Μάλιστα!

— Έχω ένα δικαίον αίτημα, κ. υπουργέ.

— Παρακαλώ νάρθετε στο γραφείο μου.

— Όχι, κ. υπουργέ! Θα σάς τώ πώ τώρα! Θάχατε την καλώς ή να μ' ακούσετε; Είμαι η κυρία "Αλφα".

— Ο άντρας μου με άπατά! Και θέλει να βγάλει διαζύγιο εις βάρος μου, διότι λέει ότι τον δέρνω! Λοιπόν...

— Με συγχωρείτε, κυρία μου! Δεν είναι δική μου αρμοδιότητα!

— Μά δεν είσθε υπουργός της Δικαιοσύνης;

— Ναι... 'Αλλά δεν τ'α ρυθμίζει ο υπουργός, αυτά, κυρία μου!

— Ε, δεν υπάρχει, λοιπόν, δικαιοσύνη σ' αυτό τ'ό Κράτος! Χαίρετε, κ. υπουργέ!

Και η κυρία κλείνει το τηλέφωνο θυμωμένη, με την πε-

— 'Αλλώς τα έγκαταλείπω και απέρχομαι!...

— 'Ανίσχυος ο κουμπάρος επενέβη με μιά συμβιβαστική λύση:

— Δεν τ'ό βγάξετε 'Αποστόλη, να μοιράσετε τ'α διαφορά;

— Ούτε αυτή η πρότασις έγινε δεκτή. Και τ'ην κατάσταση έσωσε ο αιδεσιμώτατος, ο οποίος είπε:

— Θα τ'ό δώσουμε και τ'α δυο δνόματα. Και όποιο... πιάση!

— Έτσι τ'ό μικρό έδαπτίσθη «'Ιωάννης - Νικόλαος» και... να μάς ζήση!

Δικαστήριο. Μιά μάλλον όρμη, μιά πολύ χαριτωμένη κυρία εξετάζεται ως μάρτυς:

— Πόσων έτών, κυρία; 'Αποτόμως εκείνη γίνετ'εξαλλη. 'Ηλεκτρική εκκένωσι στο κομψό κορδεοσφιγμένο κορμάκι:

— Κυρίες πρόεδρε... 'Εχετε πάει στην 'Αγγλία; Εκεί ο δικαστής έρωτά μιά

κυρία εάν είνε «άνω ή κάτω των τριάντα έτών». Πότε θα έμπολιτισθή επί τέλους κι' αυτός ο τόπος;

Και ο δικαστής... μειδών εφαρμόζει την βρεταννικήν αδρότητα!

Στ'όν κινηματογράφο. 'Η προβολή του φιλμ είχε αρχίσει και γενική σιγή απλώθηκε στην πλατεία. Μόνον ένας νεαρός που συνώδευε μιά κυρία δεν ένοουσε να σταματήση κι' η γλώσσα του εξακολουθούσε να πηγαινει ροδάνι, περιγράφοντας τούς κινηματογράφους και τ'α κέντρα τ'ό Λονδίνου.

— Μά ξέρεις, αγαπητή μου, πώς είνε οι κινηματογράφοι στο Λονδίνο;...

Κι' έν συνεχεία:

— Μά ξέρεις, αγαπητή μου, πώς προβάλλονται τ'α φιλμ στο Λονδίνο;...

Και πάλι:

— Στ'ό Λονδίνο όταν οι 'Αγγλοι κάθονται ούρα νομίζουν ότι παρακολουθούν 'ερωτελεστία.

Και χωρίς να σταματήση καθόλου περιέγραφε με μιά σιγανή αλλά διαπεραστική φωνή ότι στο Λονδίνο γίνεται τ'ό άλλο, στο Λονδίνο γίνεται εκείνο, ενοχλώντας όλους τούς γύρω του. Όπου, σ'ε μιά στιγμή, ένας νευρικός κύριος γύρισε και τόν κτύπησε:

— Δεν μου λέτε, νεαρέ μου, έχω μιάν απορία: Στους κινηματογράφους του Λονδίνου πέφτουν καρπαζές;

— Ο νεαρός τ'α έχασε:

— Δεν νομίζω. Γιατί;

— Γιατί έδω πέφτουν!

Κι' η αφηγηματική φόρα του νεαρού περὶ Λονδίνου και Λονδρέζων κόπηκε ως διά μαγείας, πρὸς μεγάλη 'ικανοποίησι τ'όν γύρω.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιούμορ

Γιά να θυμάται...

— Όταν σ'ε βλέπω, θυμάμαι πάντα τόν Κολοκυθόπουλο...

— Μά δεν τ'ό μοιάζω καθόλου!

— Τό ξέρω! 'Αλλά... μου χρωστάει κι' εκείνος 100 χιλιάδες, όπως και σύ...

— 'Επειτα απ' τ'ό φαγητό, γιατρέ, με πιάνει μιά νύστα ακατανίκητη... Τι πρέπει να κάνω, για να μ'ην άποκοιμείμαι πάνω στο τραπέζι;

— Νά πέφτετε στο κρεβάτι σας!

— 'Η κυρία στην υπέρητρία:

— Γιατί, Μαρία, έβαλες τ'ην κούνια του μωρού πάνω στο τραπέζι; Τρελάθηκες;

— Όχι, κυρία. 'Ετσι θ' ακούσω καλύτερα τόν κρότο... άν πέση!...

— 'Η σκηνή σ' ένα γυμνάσιο θηλέων. 'Ενας έπιθεωρητής θέλει να εξακριβώση τις προόδους τ'ών μαθητρίων.

— Νά σηκωθ' στον πίνακα η πιό μελετημένη, λέει.

Καμιά όμως μαθήτριά δεν κουνιέται απ' τ'η θέσι της.

— Τότε, συνεχίζει ο έπιθεωρητής, να σηκωθ' η πιό άμορφη.

— Όλες οι μαθήτρίες τρέχουν άμέσως πατήσι με - πατώ σε πρὸς τόν πίνακα!

— Ο κ. Φουκαρόπουλος βρίσκεται στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών. Τόν έχει τραυματίσει αρκετά σοβαρά έν' αυτοκινητό.

— 'Ενας αστυνομικός παίρνει την κατάσταση του, για να μάθ'ε πώς συνέβη τ'ό δυστύχημα.

— Αιτία είναι η άθλία οικονομική μου κατάσταση, έξηγει τ'ό θύμα.

— Δηλαδή έπιχειρήσατε ν' αυτοκτονήσετε;

— Όχι! 'Απλούστατα, ένω περνούσα τ'ό δρόμο, είδα σ' ένα πεζοδρόμιο τ'ό σπιτονοικοκύρη μου και στ'ό άλλο τ'ό ράφτη μου. Για να γλυτώσω λοιπόν απ' τ'η διπλή έπικίνδυνη συνάντησι, έμεινα στ'η μέση τ'ού δρόμου, και τ' αυτοκίνητο με παρέσυρε!...

— 'Ενας γιατρός εξετάζει κάποιον άρρωστο, αδιόρθωτο μπρεκί.

— Τα συμπτώματα τ'ης άσθενείας σας, τού λέει, είναι πυρετός και δίψα.

— Κάντε με σεις καλά απ' τόν πυρετό, γιατρέ, κι' όσο ν'ιά τ'η δίψα... αναλαμβάνω ένώ!

— 'Ω, η θέσι μου είναι φρικτ'ή! Φαντασθήτε ότι ο άντρας μου έχει εξαφανισθή πρὸ 2 έτών και δεν ξέρω άν ζή ή πέθανε...

— Έχετε δίκιο, είναι τρομερό!

— Φυσικά... γιατί μου είναι αδύνατο να ξαναπαντρευτώ!

— 'Ενας ζητιάνος παρακαλεί κάποιον διαβάτη:

— Κάνετε ψυχικό, άφεντικό! Δώστε κανένα χιλιάρικο στο δυστυχισμένο τυφλό!

— Μά έσύ δεν είσαι τυφλός, παρατηρεί ο διαβάτης. Είσαι μονόφθαλμος!

— Ε, τότε δώστε μόνο ένα πεντάκοσάριο. Σας κάνω σκόνη πενήντα τ'α εκατό!...

— Δεν συλλογίζεσαι τίποτ' άλλο απ' τ'ό φουτ - μπόλ, παραπονείται η νεαρή κυρία στ'όν άντρα της. Είμαι βεβαία ότι δεν θυμάσαι καν την ήμερομηνία τ'ού γάμου μας...

— Κάνεις λάθος, αγαπητή μου! Τ'η θυμάμαι θαυμάσια... Παντρευτήκαμε τ'ην ήμερα που ο «Ατρόμητος» νίκησε τόν «Αχιλλέα» με 3-0!...

— Δεν συλλογίζεσαι τίποτ' άλλο απ' τ'ό φουτ - μπόλ, παραπονείται η νεαρή κυρία στ'όν άντρα της. Είμαι βεβαία ότι δεν θυμάσαι καν την ήμερομηνία τ'ού γάμου μας...

— Κάνεις λάθος, αγαπητή μου! Τ'η θυμάμαι θαυμάσια... Παντρευτήκαμε τ'ην ήμερα που ο «Ατρόμητος» νίκησε τόν «Αχιλλέα» με 3-0!...

ΤΑ ΝΙΚΟΛΟΒΑΡΒΑΡΑ και τ'α πρώτα κρύα

— Έθιμα και δεξασίες τ'ού λαού

Μιά φορά ρώτησαν — λέει η παράδοσις — ένα βλαχάκι Καλαβρυτινό:

— Πότε αρχίζει ο βαρύς χειμώνας;

Κι' εκείνο έδωσε τ'ην απάντησι:

— Μπρὸς πίσω τ'α Νικολοβάρβαρα πέφτουμε χιόνια τάρταρα

Γενική είνε η γνώμη τ'ών νομάδων βοσκῶν, που θεωρούνται οι πιο άρμόδιοι να κρίνουν για τ'ό δυνάμωμα τ'ού κρύου στ'ην ύπαιθρο, ότι ο βαρύς χειμώνας αρχίζει τ'ό πρώτο δεκαήμερο τ'ού Δεκεμβρίου. Και η λαϊκή δεξασία θέλει τόν 'Αη Σάββα να προειδοποιή τούς ανθρώπους, ότι είνε ανάγκη να κάνουν τις προμήθειες τους από εύλα και αλεύρι πριν έρθ'η ο 'Αη Νικόλας και τούς κλείσ'η άπρωτοίμαστους μέσα στα σπιτία τους.

— 'Αγία Βαρβάρα μίλησε κι' ο Σάββας αποκρίθηκε: «Μαζώχτε εύλα κι' άχέραι και σούρε και στ'ό μύλο κι' ο 'Αη Νικόλας έρχεται τ'α χιόνια φορτωμένος».

Οι τρεις στ'η συνέχεια γιορτές τ'ης 'Αγίας Βαρβάρας (4 Δεκεμβρ.), τ'ού 'Αγίου Σάββα (5 Δεκεμβρ.) και τ'ού 'Αγίου Νικολάου (6 Δεκεμβρ.) έχουν πάρει τ'ην κοινή ονομασία: Νικολοβάρβαρα. Από τ'ην κοινή αυτή ονομασία παραλείπεται ο 'Αγίος Σάββας έπειδή, ίσως δεν έρχεται στ'ην ίδια μοίρα με τούς μεγάλους 'Αγίους, πράγμα που εκφράζεται με τ'ο παροιματικό:

Και σύ μικρέ Σαββατιάνε τί γύρευες στ'η μέση;

Ο 'Αγίος Νικόλαος έρχεται στ'η σειρά τ'ών μεγάλων 'Αγίων. Και είνε πολύ γνωστό ότι τόν 'Αγίο Νικόλαο τ'ην τιμούν ιδιαίτερα οι ναυτικοί για τ'ους προστατεύει στις μεγάλες θαλασσοταχές. Ένα δημοτικό Γαλαξειδιώτικο τραγούδι αρχίζει:

— 'Αγιε Δημήτρη στεριανέ, κι' 'Αγιε Νικόλα ναύτη.

Οι ναυτικοί λένε τόν 'Αγίο Νικόλαο και θ'α λ'α σ'ι τ'η. Και άπειρα είνε τ'α ελληνικά πλοία που έχουν τ'ό όνομα τ'ού, ένω πάλι, από

Παροιμίες

— Όταν φύγ'η ο έχθρός, όλοι είνε άσ'εριοι.

— Δυο πράγματα δεν πρέπει να φανερώνη ποτέ: τ'ό πορτοφόλι και τ'ην ψυχή σου.

— Πήρε ο βλάχος τ'α τσουράπια και τ'α φόρεσε για γάντια.

— Όπου άκούς πολλές φωνές, άδικημένο σφάζουν.

— Οι κόρακες τρώνε τ'α μάτια τ'ών νεκρών κι' οι κόλακες βγάζουν τ'ών ζωντανών.

— Από κάθε κακό υπάρχει και τ'ό καλύτερο, κι' άρα σπάζ'η κανείς τ'ό πόδι τ'ου να δεξιά τ'ό θεό που δεν έσπασε τ'ό κεφάλι τ'ου.

— Φόρεσε παπούτσια καλά για τόν έχθρό σου και καλό καπέλλο για τόν φίλο σου... Γιατί ο έχθρός σου σ'ε κυττάζει στ'α πόδια, ένω ο φίλος σου στ'α μάτια.

— Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— Όταν κι' ένας σκύλος άκούη έχη παρόδες τόν λένε: «'Αξιότιμο κύριε σκύλε»!

κανένα δεν μπορεί να λείψη ή εικόνα του τοποθετημένη, συνήθως, μέσα στο θαλαμίσκο τ'ού καπετάνιου. 'Ιδιαίτερα για τ'α πλοία τ'ών καλών χριστιανών πιστεύεται ότι ο 'Αγιος δεν τ'α βοηθάει μόνο τ'ην άρα τ'ών κινδύνων, αλλά ότι για μεγαλειότερη ασφάλεια κάθεται, σ' όλη τ'η διάρκεια τ'ού ταξιδιού, δίπλα στο τιμόνι:

— Στ'ην πλώρη κάθ'ετ' ο Χριστός στ'η μέση η Πανάγια και πίσω στ'ό τιμόνι τ'ου κάθ'ετ' ο 'Αη Νικόλας.

Και είνε η θέσι του κοντά στ'ό τιμόνι, έπειδή, κατά τ'ην παράδοσι, αυτός τ'ό βρήκε πρώτος. Τ' αναθήματα καί τ' άλλα δώρα πρὸς τόν 'Αγίο από τούς ναυτικούς είνε πλουσιώτατα. Όμοιώματα δολοκλήρων πλοίων, από άσημι ή χρυσάφι, υπάρχουν κρεμασμένα στις εικόνες τ'ου. Από λιβάνι και κερί πάντα οι εκκλησίες τ'ού 'Αη Νικόλα είνε κατάρφωτες:

— Νά φέρω άμάξι τ'ό κερί κι' άμάξι τ'ό λιβάνι και τις λαμπάδες ύψηλές ίσα με τ'ο κατάρτι.

Κατά τ'ο συναξιστή έμνον ο Νικόλαος αφανίζει τ'α σκότη, σκορπίζει τ'α νέφη, σβύνει τ'αίς αστραπαίς και μεταμορφώνει εις γαλήνη τ'ην τρικυμία, εις ήσυχίαν τ'ην ταραχή, εις γλυκειάν άύραν τόν σκληρόν άνεμον, όποτε τ'ό απειλησμένον καράβιο φθάει σών και ύγιες εις τόν λιμένα νικηφόρον δυο μεγάλων θηρίων, τ'ης θαλάσσης και τ'ού 'Εωσφόρου.

Περίεργο είνε ότι οι ναυτικοί έχουνε βγάλει για τόν προστάτη τ'ους 'Αγίο τ'ο παρατσούκλι: παξιμάδο κλέφτης! Και ποιά είνε η έξηγησι αυτού τ'ού παράδοξου παρατσούκλιού;

Οι ναύτες όταν είνε μπουνάτσα και δεν φυσάει άνεμος να φυσκώνη τ'α πανιά τους για να φύγουν, αναγκάζονται όλες τις μέρες τ'ης γαλήνης όπου άκίνητο, να τρώνε από τ'α εφόδια τ'ών παξιμαδιών και τ'ης γαλέτας που πηράν για τ'ο ταξίδι. Κι' αυτό είνε σάν να τούς κλέβ'η ο 'Αγιος τ'α παξιμάδια! Έτσι, λοιπόν, παραπονούνται έναντίον τ'ου και λένε:

— 'Αη Νικόλας παξιμαδοκλέστη!

Τό ίδιο παράπονο κατά τ'ού 'Αγίου Νικολάου έχουνε και οι μαράδες, όταν τραβάνε τ'α δίχτυα τους άδεια και πρέπει να τ'α ξαναρίξουν τ'ην άλλη μέρα.

Οι παροιμίες και οι παροιμακές εκφράσεις για τ'α Νικολοβάρβαρα είνε πάρα πολλές.

Μιά αθηναϊκή λέει:

— 'Αγία Βαρβάρα γέννησε Σάββα κι' 'Αγία Νικόλα.

Και σημαίνει ότι ύστερ' από τ'η γιορτή τ'ης 'Αγ. Βαρβάρας ακολουθούν άμέσως τ'ο 'Αγ. Σάββα και τ'ο 'Αγ. Νικόλαου.

Και μιά άλλη μονατική:

— Ο 'Αη Νικόλας έρχεται στ'α χιόνια φορτωμένος και ως τ'α γένει τ'ιναξέ έγείμισε τόν κόσμο.

Γέμισε, δηλαδή, τόν κόσμο από τ'α χιόνια που ήταν πάνω στ'α γένεια τ'ου.

Στ'α νησιά γενικώς λένε:

— 'Η φουρτούνα τ' 'Αη Νικόλα.

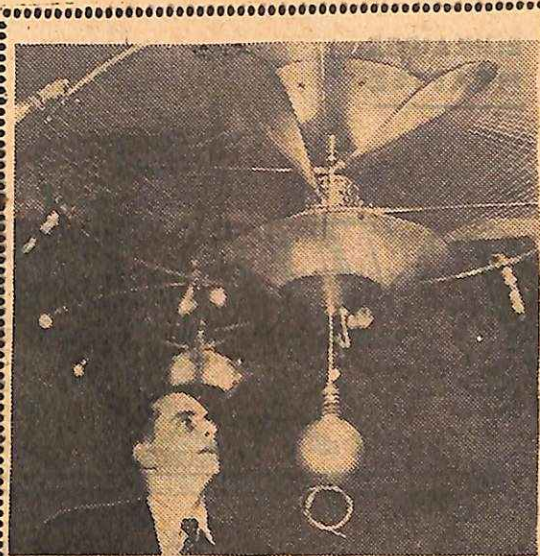
Κι' ένωσ'ουν ότι στ'η γιορτή τ'ού 'Αγίου Νικολάου η τρικυμία είνε άπατόφωκη.

Τελειώνουμε με τ'ο τετράστιχο:

Τού 'Αγίου Νικολάου που είνε τ'ού πελάου μά είν' και στ'η στεριά, φάε ψάρι σκορδαλιά.

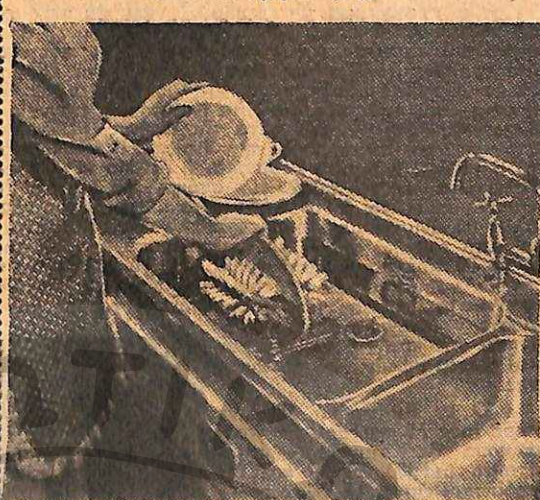
Πραγματικά από τ'ο τραπέζι τ'ών θαλασσινών τ'ην ήμερα τ'ού 'Αγίου, δεν λείπει τ'ο ψάρι με τ'η σκορδαλιά.

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

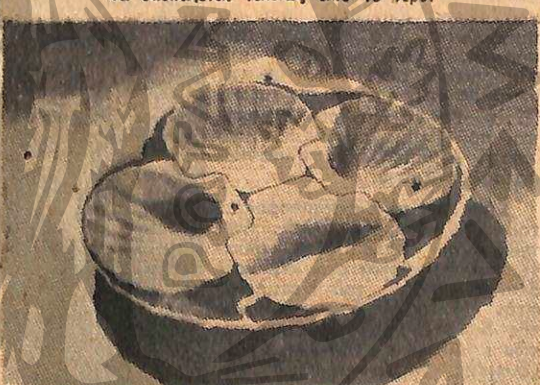
ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΚΑΙ ΡΕΚΛΑΜΑ

— Ένας Γερμανός μηχανικός, ο 'Όττο Γκαλόνσκα, που καταδίκασθηκε πρὸ καιρού από ένα συμβατικό δικαστήριο, έπειδή εργαζόταν κρυφά μέσα σ' ένα καταστραμμένο πολεμικό εργοστάσιο τ'ης Φραγκφούρτης, άσχολείται από τ'ην ήμερα τ'ης αποφυλάκισέως του με μιά πολύ πιά... ειρηνική εργασία. Φτιάχνει τ'α περίεργα αυτά μεταλλικά σχήματα που μοιάζουν με ιπταμένους δίσκους και σκοπεύει να τ'α χρησιμοποιήσ'η για διαφημιστικούς σκοπούς. Οι «ιπτάμενοι δίσκοι» τ'ού 'Όττο μπορούν να σηκώνουν βάρος 5 κιλών και ν' ανέβουν σ'ε ύψος 50 μέτρων

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΠΙΑΤΑ

Με τ'ο σκοπό να εξυπηρετήσ'η τις νοικοκυρές, ένας 'Αγγλος μηχανικός κατασκεύασε μιά μηχανή που μέσα σ'ε λίγα δευτερόλεπτα καθαρίζει θαυμάσια ένα πιάτο, ένα ποτήρι ή όποιοδήποτε σκεύος από γυαλί ή πορσελάνη. Τό μηχανήμα αυτό αποτελείται από δυο περιστρεφόμενες βάρυνες από τ'ριχες νάυλων και εργαζεται με ηλεκτρισμό. Πρὸς τ'η σ'ε κίνηση, τοποθετείται μέσα σ' ένα νεροχύτη, ούτως ώστε να σκεπάζεται τελείως από τ'ο νερό.

ΓΙΑ ΤΑ ΟΡΕΚΤΙΚΑ

Τό συμπλέγμα αυτό τ'ών τεσσάρων δισκίων από πλαστική ύλη επιτρέπει σ'ε μιά νοικοκυρά να βάλ'η στ'ο τραπέζι της σαλατικά και διάφορα άλλα ορεκτικά μέσα σ' ένα άραιο συνδυασμό από κόκκινο, πράσινο, κίτρινο και λευκό, που έχει παρατηρηθ' ότι... άνοίγει τ'ην όρεξι.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ 2 ΚΟΣΜΩΝ

Το γερμανικό αίνιγμα

ΥΠΑΡΧΕΙ κίνδυνος το πείραμα της Κορέας να επαναληφθεί στη Γερμανία;

Στο ερώτημα αυτό, ο Άμερικανός διεθνολόγος Λέοναρντ Ζ. Σβάιτσερ απαντά ως εξής.

«Η σύσχεψις των ηγετών της Κομινφόρμ, που συγκροτήθηκε στην Ανατολική Ρωσία τον Ιούλιο καθώρισε δύο προγράμματα, που αποτελούν επικύρωση των οδηγιών τας οποίας εκόμισε στους μετασχόντας σ' αυτήν ο ύπουργός των Έξωτερικών της Ρωσίας κ. Βισίνσκυ.

Το πρόγραμμα υπ' αριθμ. 1, που θα τεθεί σ' εφαρμογή σε περίπτωση αμερικανικής νίκης στην Κορέα, προβλέπει μία περίοδο αναπαύσεως, για ν' αποκοιμηθεί ο δυτικός κόσμος και να πιστέψει ότι αρχίζει περίοδος ειρήνης. Μετά εξάμηνο περίπου θα επιχειρηθεί επίθεση κατά της Γιουγκοσλαβίας. Την προβλεπόμενη από τους κύκλους της Κομινφόρμ επιτυχία θ' ακολουθίσουν άλλα πλήγματα κατά της ειρήνης, με εναλλασσόμενους στόχους στην Ευρώπη και την Ασία. Η Ίνδοκίνα, η Βιρμανία, το Βερολίνο, η δυτική Γερμανία, η Γαλλία κι' η Ιταλία συγκαταλέγονται μεταξύ αυτών των στόχων. Τα κατά τόπους κομμουνιστικά κόμματα θ' αναλάβουν το κύριο βάρος της επίθεσεως, αλλά θα ενισχυθούν σημαντικά από αποσπάσματα «έθελοντών» κι' από τακτικά σοβιετικά στρατεύματα καμουφλαρισμένα.

Το πρόγραμμα υπ' αριθμ. 2, που θα εφαρμοσθεί σε περίπτωση κομμουνιστικής νίκης στην Κορέα, προβλέπει άμεσα πλήγματα εναντίον των ιδίων στόχων, για να μην μπορέσει η Δύσις ν' ανακτήσει την ισορροπία της και για να φθαρεί και καταστραφούν οι δυνάμεις της.

Ο κ. Βισίνσκυ εξήγησε προς τους 75 περίπου αντιπροσώπους της Κομινφόρμ—παρίσταντο μεταξύ αυτών και εκπρόσωποι οσιατικών χωρών—ότι, κατά τη γνώμη του Κρεμλίνου, επέστη η στιγμή για τη γενική επίθεση εναντίον της Δύσεως. Το Πολιτμπυρό του Κρεμλίνου πιστεύει ότι, εξαναγκάζοντας τις «Ηνωμένες Πολιτείες ν' αντιταχθούν στις κομμουνιστικές επιθέσεις, σε μία σειρά μικρών συγκρούσεων του τύπου Κορέας, που θα συμβούν σ' όλα τα μέρη του κόσμου, θα προκαλέσει μία αίσωραγία μέχρι θανάτου της μεγάλης υπέρποντις δυνάμεως. Έτσι, θα επιτευχθούν οι σκοποί που επιδιώκουν οι κομμουνιστές χωρίς να εκραγή παγκόσμιος πόλεμος.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες του Σβάιτσερ, εξ άλλου, ανέστη στον Ιταλό ηγέτη Τολιάτι, που θεωρείται σαν ετο χαϊδεμένο παιδί του Κρεμλίνου στην Ευρώπη, ο συνταγματικός της δράσεως των κομμουνιστικών κομμάτων της Γερμανίας (δυτικής και ανατολικής), της Ιταλίας και της Γαλλίας στον επικείμενον αγώνα.

Αλλά... υπάρχει, ετυχώς, ένα μεγάλο «άλλο» στις προθέσεις για μία κομμουνιστική επίθεση στη Γερμανία.

«Δεν πρέπει να φοβούμεθα τίποτε στη Γερμανία, παρατηρεί ο διπλωματικός συνεργάτης της επίθεσεως «Καρρεφόρ», έφ' όσον βρίσκονται εκεί σοβιετικές δυνάμεις. Πιστή στην πολιτική της να μην παρασυρθεί σε πόλεμο, η Σοβιετική Ρωσία δεν θα επιτρέψει να γίνει τίποτε στη Γερμανία έφ' όσον στρατοπεδεύουν εκεί δικά της στρατεύματα γιατί, στην περίπτωση αυτή, η σύρραξις θα γενικευόταν. Αλλά, όπως έγινε και στην Κορέα, όταν η Ρωσία αποσύρη τα στρατεύματά της από τη Γερμανία, ο κίνδυνος θα καθίσταται άμεσος. Η στρατιά φόν Πάουλους, που ευρίσκεται εκεί και είναι άριστα οργανωμένη, παρά τα περί του εναντίου διαδιδόμενα, θ' αποτελέσει το στρατό της Γερμανικής Λαϊκής Δημοκρατίας, που, με το σύνθημα «η Γερμανία στους Γερμανούς» θ' αγωνισθεί για την ολοκληρωτική «απελευθέρωση» του γερμανικού έδαφους. Παράλληλα θα καταβληθεί προσπάθεια να αποσπασθεί ή προσοχή της Αμερικής σε άλλα σημεία του πλανήτη μας».

Οι δύο Γερμανίες

«Αλλά» ας δούμε πώς εμφανίζεται σήμερα η κατάσταση στις δύο Γερμανίες.

Η Ανατολική Γερμανία αριθμεί 17.300.000 κατοίκους. Η προεδρεία της νεοσύστατου Λαϊκής Δημοκρατίας έχει ανατεθεί σ' έναν παλαιόμαχο των κομμουνιστικών αγώνων και παλιό συνεργάτη της περίφημης Ρόζας Λούξεμπουργκ και του Κάρλ Λίμπνεχτ, τον Βίλχελμ Πίκ, ηλικίας σήμερα 74 χρόνων. Πρόσωπο καθαρώς διακοσμητικό ο Πίκ δεν άσκει καμμία σχεδόν επίρροη στην πολιτική διακυβέρνηση της ανατολικής Γερμανίας.

Δεν είναι πιδ σημαντικός ο ρόλος του πρωθυπουργού Γκρότεβαλ.

Ποίος ή ποίοι, λοιπόν, είναι οι άνθρωποι που παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στην ανατολική Γερμανία;

Ο πρεσβευτής της Σοβιετικής Ρωσίας Σεμιόνωφ και κύριος ο βοηθός του Πούσκιν, κατά πρώτο λόγο, άπαντούν οι καλύτεροι πληροφορημένοι. Δεν γίνεται τίποτε χωρίς την έγκρισή τους. Η ανάμιξις τους, άλλωστε, είναι κάτι περισσότερο από εμφανής. Δεν περιορίζονται μόνο στο να δίνουν γενικές κατευθύνσεις, αλλά παρακολουθούν τα πάντα και δεν αφήνουν να τους ξεφύγει τίποτε.

Επειτα από αυτούς έρχεται ο Βάλτερ Ουλμπριχτ, Γενικός Γραμματέας του γερμανικού κομμουνιστικού κόμματος της ανατολικής Γερμανίας. Είναι ο άνθρωπος που οι Ρώσοι περιβάλλουν μ' απόλυτη έμπιστοσύνη. Χωρίς να φαίνεται ότι αναμειγνύεται στη διακυβέρνηση της χώρας, διευθύνει ουσιαστικά τα πάντα.

Μία άλλη σημαντική φυσιογνωμία κι' ίσως σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από τον Ουλμπριχτ είναι ο ύπουργός της Άσφα-

λείας στρατηγός Βίλχελμ Ζάισερ. Είναι ο άφαντος αρχηγός και της «Λαϊκής Άστυνομίας» και των άλλων στρατιωτικών ή ημι-στρατιωτικών σχηματισμών της ανατολικής Γερμανίας.

Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, οι σχηματισμοί αυτοί είναι οι εξής:

1. Η καλούμενη «Λαϊκή Άστυνομία» αποτελείται από 70.000 άνδρες, που υποδιαιρούνται σε 39 «μονάδες συνταγμάτων».

Η «Λαϊκή άστυνομία» είναι ένας μικρός στρατός. Περιλαμβάνει πεζικό, πυροβολικό, αρματα μάχης, αεροπορία, ελαφρά σκάφη περιπολίας, μονάδες μηχανικού κλπ. Τα θωρακισμένα τμήματά της διαθέτουν ρωσικά άρματα μάχης, του τύπου Τ34 και γερμανικά του τύπου «Τίγρις». Το πυροβολικό της αποτελείται από βομβοδόλα, αντιαερικά πυροβόλα των 75 χιλιοστών, βαρέα πυροβόλα των 100, βαρέα διδοβόλα των 150, βαρέα δολιχόβολα των 210, βαρέα πολυβόλα κλπ.

Διοικητής της «Λαϊκής Άστυνομίας» είναι ο Κούρτ Μάρον, τυφλό όργανο του Ζάισερ.

2. 80.000 άνδρες της τακτικής άστυνομίας, που διαθέτουν επίσης θωρακισμένα τμήματα, πυροβολικό κλπ.

3. 150.000 άνδρες της καλούμενης «άστυνομίας των εργασιών».

4. 80.000 άνδρες, της έφε-

δρικής πολιτοφυλακής. Σύνολον 380.000 άνδρες. Στην Ανατολική Γερμανία λειτουργούν, εξ άλλου, πέντε σχολές αξιωματικών κατά το σοβιετικό πρότυπο.

Μεγάλη φροντίς καταβάλλεται για τη διάδοσι των κομμουνιστικών ιδεών μεταξύ της νεολαίας. Η δυτική Γερμανία από τ' άλλο μέρος, αριθμεί υπέρ τα 50 εκατομμύρια κατοίκων. Η κυρίαρχουσα μορφή σ' αυτήν είναι ο καγκελλάριος Άντενάουερ, που κρίνεται ως σώφρων, διορατικός και ψυχραιμος πολιτικός.

Η μεγαλύτερη αδυναμία της κυβερνήσεως της δυτικής Γερμανίας, παρατηρεί ο Άγγλος στρατιωτικός κριτικός Ντήμαρκ Μπέες, είναι ότι δεν φροντίζει να προσελκύση τους πατριώτες Γερμανούς, που θέλουν μια ενωμένη και άπληταγμένη από τις δυνάμεις κατοχής Γερμανία, με πρωτεύουσα το Βερολίνο. Η απογοητευσίς είναι σήμερα πολύ μεγάλη μεταξύ των 2.250.000 κατοίκων του δυτικού Βερολίνου (έκείνου που υπάγεται στην άγγλική και αμερικανική ζώνη). Από την εποχή του τερματισμού του αποκλεισμού και της έναρξης γεφυρώσε, οι άνθρωποι αυτοί καρδοκούν ανυπόμονα την αποχώρησι των Αμερικανών, Άγγλων και Γάλλων υπαλλήλων. Η πόλις των χρωστούσε τη μεγάλη σημασία της, που είχε κατά το παρελθόν, στο ότι ήταν το πολιτικό και συγκοινωνιακό κέντρο της ενιαίας Γερμανίας, αλλά το σημερινό δυτικό Βερολίνο δεν έχει να παίξει κανένα ρόλο στη διηρημένη Γερμανία.

Ο αριθμός των ανέργων μεταξύ του δυτικού Βερολίνου ξεπερνεί σήμερα τις 400.000 έναντι των 40.000 του περασμένου έτους.

Μία άλλη πληγή είναι οι πρόσφυγες, 11.613.000 εν συνόλω. Συνέρρευσαν της ανατολικής Ευρώπης, ρωσικό έλεγχο χώρες της ανατολικής Ευρώπης, καθώς και από διάφορες γερμανικές επαρχίες που καθώς και από διάφορες γερμανικές επαρχίες που προσπρητήθησαν από τη Ρωσία ή την Πολωνία. Οι άρχες τους τοποθέτησαν σε διάφορα οικήματα, των οποίων οι ένοικοι υποχρεώθηκαν να τους τρέφουν ώσπου να βρουν εργασία. Μ' όλο που απεχθάνονται τους κομμουνιστές, η αθλιότης της σημερινής ζωής των τους κάνει να νοσταλγούν τις έστιές τους. Η απελπισία των εξωθεί αυτούς τους δυστυχισμένους στα άκρα. Κι' είναι γνωστή η επιτηδεότης των κομμουνιστών στο να εκμεταλλεύονται παρόμοιες καταστάσεις.

Τρίτη κατηγορία δυσπρεσθημένων είναι οι βιομήχανοι κι' οι επιχειρηματίαι. Οι δουλειές στη δυτική Γερμανία δεν πηγαίνουν καλά, γιατί υφίστανται παντός είδους περιορισμοί. Οι διευθυντές των βιομηχανιών, αντίθετα, κάνουν νουτες την ανατολική Γερμανία, αφήνοντάς τους να δελεαστικές προτάσεις στους πλουσίους, για να προσελκύσουν αυτούς και τα κεφάλαιά τους, να καταλάβουν ότι είναι έλευθεροι να κάμουν, ότι θέλουν, ακόμη και μαύρη αγορά με ξένες χώρες.

Τρεις αυτές κατηγορίες των δυσπρεσθημένων αποτελούν το στόχο των επιθέσεων της κομμουνιστικής προπαγάνδας. Η κυβέρνηση προσπαθεί να παρηγορήσει τους εθνικιστές, με την έλπίδα ότι η ενότης της Γερμανίας θα πραγματοποιηθεί σε σχεές μέλλον. Δεν μπορεί, όμως, να κάμη τίποτε σχεδόν για να ελπίσει κι' η ενότης των ανέργων και των προσφύγων. Της ελπίδας αυτής, τέλος, να υποχωρήσει στις αξιώσεις των βιομηχανιών, που έχουν για μοναδικό γνώρισμα το άτομικό τους συμφέρον.

Πρέπει να σημειωθεί, εξ άλλου, ότι και στη δυτική Γερμανία υπάρχει ένα κομμουνιστικό κόμμα, με αρχηγό τον Μάξ Ράυμαν. Ψιθυρίζεται, ωστόσο, ότι έπικείται εύρεία «εκαθαρίσις» των στελεχών του, γιατί ανακαλύφθηκε τελευταία ότι σημαντικός αριθμός από αυτά διακείναι εχθρικά προς τη Μόσχα και δεν ανεχόμενα να μεταβληθούν σε τυφλά όργανα του Κρεμλίνου. Οι σχιζοφρενικοί, όπως απέκλήθησαν, απειλούν ότι, σε περίπτωση διαγραφής των, θα συγκροτήσουν συνέδριο στο Ντύσσελντορφ, για ν' αποδοκιμάσουν τις αποφάσεις της Κομινφόρμ.

Οι μόνες ένοπλες δυνάμεις της δυτικής Γερμανίας είναι σήμερα η τακτική άστυνομία, που αποτελείται από 20 - 25 χιλιάδες άνδρες κι' η βιομηχανική από 90.000 άνδρες.

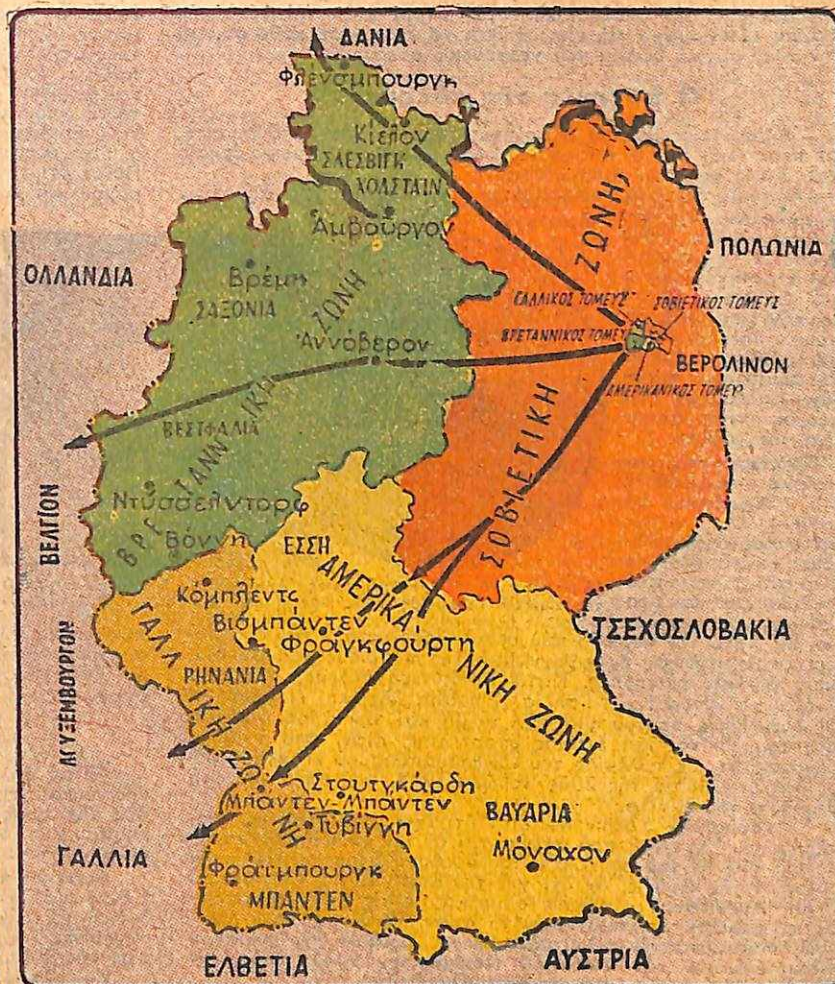
Οι δυνάμεις αυτές, που έχουν, άλλωστε, στοιχειώδη όπλισμό, κρίνονται ως τελείως άνεπαρκείς.

Ο εξοπλισμός της δυτικής Γερμανίας

Για το λόγο αυτό το ζήτημα της άμυνας της δυτικής Γερμανίας αποτέλεσε αντικείμενο ιδιαίτερης μερίμνης των συμμάχων, που φαίνεται ότι κατέληξαν στην απόφασι του επανεξοπλισμού της και χάραξαν τις γενικές γραμμές της πραγματοποίησεως.

Ο επανεξοπλισμός της δυτικής Γερμανίας δεν κρίνεται απαραίτητος μόνο για την αντιμετώπισι ενδεχομένου πραξικοπήματος εκ μέρους της ανατολικής Γερμανίας (κατά το υπόδειγμα της Κορέας), αλλά και για την περίπτωση γενικότερας εξέθεσεως της Ρωσίας προς τη Δύσι.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ο πρώτος στόχος μιας παρομοίας επίθεσεως θα είναι η δυτική Γερμανία.

Χάρτης της σημερινής Γερμανίας με τις διάφορες ζώνες κατοχής. Τα βέλη δείχνουν τις κατευθύνσεις ενδεχομένης σοβιετικής επίθεσεως.

Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, η Σοβιετική Ρωσία έχει σήμερα επί ποδός πόλεμο 50 μεραρχίες, τις πλείστες μηχανοκίνητες, που προορίζονται για μία γιγαντιαία επίθεση εναντίον της Δύσεως. Η δύναμις αυτή υποστηρίζεται από 3000 περίπου αεροπλάνα διάφορων τύπων. Υπολογίζεται, εξ άλλου, ότι θα μπορεί να ενισχυθεί, μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, με 25 - 30 ακόμη μεραρχίες, κατά το πλείστον πεζικού.

Εναντι αυτών των δυνάμεων, οι σύμμαχοι διαθέτουν σήμερα 4 μόνον μεραρχίες (2 αμερικανικές και 2 άγγλικές), υπολογίζεται δε ότι θα μπορέσουν να παρατάξουν άλλες 12 στη γραμμή του Ρήνου (2 αμερικανικές, 2 άγγλικές, 5 γαλλικές, 2 βελγικές 1½ ολλανδική), χωρίς την έλπίδα ενισχύσεως προτού παρέλθουν 3 - 9 μήνες. Συνολική αεροπορική δύναμις: 800 - 1500 αεροπλάνα.

Είναι φανερό ότι αυτές οι δυνάμεις δεν μπορούν να κάμουν τίποτε άλλο από το να επιδραβούν επί μερικές ημέρες ή έβδομάδες την προέλασι του αντιπάλου.

Το πρόβλημα που τίθεται, λοιπόν, μπροστά στους συμμάχους είναι σαφές. «Η πρέπει να συγκεντρώσουν από τώρα μεγάλες δυνάμεις στρατού στην περιοχή του Ρήνου, πράγμα που θα ήταν άσυνετο κι' εξαιρετικά επικίνδυνο ή να δημιουργήσουν τοπικές έστιές αντιστάσεως, για ν' αναχαιτίσουν την προέλασι του εχθρού και να επιτρέψουν τη συγκέντρωσι του κυρίου όγκου του συμμαχικού στρατού.

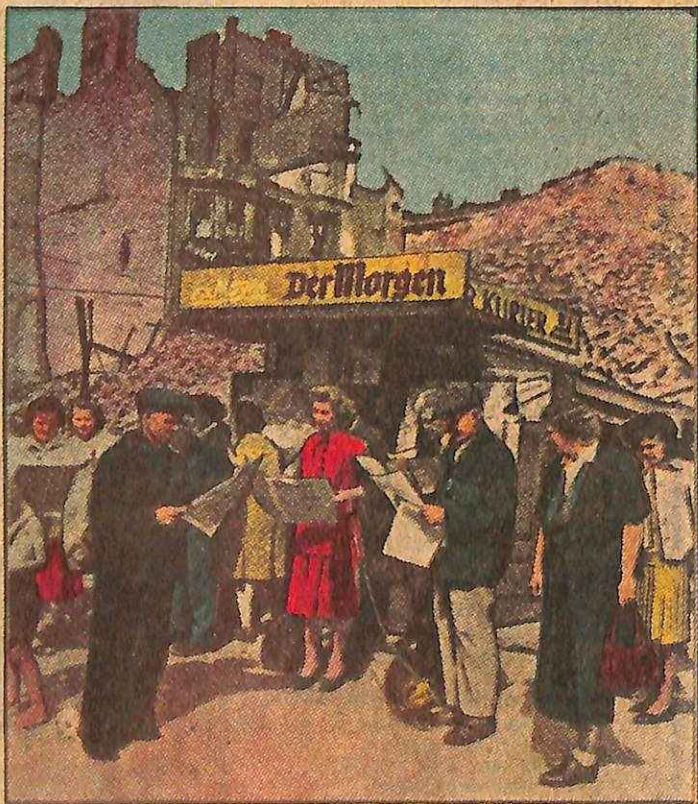
Στο σημείο αυτό είναι φανερός η συμβολή που μπορεί να παράσχει η Γερμανία.

Σύμφωνα με τις επικρατούσες αντιλήψεις, ο επανεξοπλισμός της δυτικής Γερμανίας πρέπει να γίνει σε δύο χρόνους.

1ος χρόνος. Έξοπλισμός μικρών ομάδων, χωρίς άμοιβαία εξάρτησι, που θα υπάγονται υπό τις διαταγές του συμμαχικού αρχηγείου. Ο προορισμός του θα είναι ν' αποτελέσουν τοπικές έστιές αντιστάσεως.

2ος χρόνος. Δημιουργία πραγματικού γερμανικού στρατού, αφού συμπληρωθεί προηγουμένως ο εξοπλισμός της Αγγλίας, Γαλλίας, Ολλανδίας και Βελγίου.

Και στις δύο περιπτώσεις όλο το υλικό συμπεριλαμβανόμενων και των στολών, θα δοθεί από τους Αμερικανούς. Στους Γερμανούς θ' απαγορευθεί να επανασυστήσουν τα πολεμικά των εργοστάσια και γενικά να κατασκευάζουν οποιοδήποτε είδος για (Η συνέχεια όπισθεν)

Γερμανοί του σοβιετικού τομέως του Βερολίνου διαβάζουν μ' ενδιαφέρον τις πρωινές εφημερίδες.

την άμφίσει, την ύπόδρσι κλπ. τών στρατιωτών. Μ' αυτό τόν τρόπο, οι σύμμαχοι θα είνε σε θέσι νά ξέρουν σε κάθε στιγμή την πραγματική δύναμι του γερμανικού στρατού.

Ο άρχηγός της «Βέρμαχτ»

Άλλά ποίος θα είνε ο άρχηγός της μελλούσης «Βέρμαχτ», σε περίπτωση πού θ' αποφασισθή όριστικά ή επανασυνκρότησις της, όπως φαίνεται πιθανώτατο;

Μερικά ονόματα ψιθυρίζονται ήδη μεταξύ τών άρμοδίων συμμαχικών κύκλων.

Πρώτον από όλους πρέπει ν' αναφέρωμε τόν στρατηγό κόμητα φόν Σβέριν, πού ο καγκελάσιος Άντσερ έπεφόρτισε επίσημως με τή μελέτη ώρισμένων τεχνικών ζητημάτων πού άφορούν την ασφάλεια της χώρας.

Πρώσος την καταγωγή — γεννήθηκε στο Άννόβερο τό 1899 — έλαβε μέρος και στους δυο πολέμους και διακρίθηκε τόσο στο στρατιωτικό έπίπεδο, όσο και στο διπλωματικό — στρατιωτικό, κατά την περίοδο πού μεσολάβησε μεταξύ τών δυο πολέμων, ως τεχνικός έμπειρογνώμων της πατρίδος του σε διάφορες διεθνείς επιτροπές. Κατά τό δεύτερο πόλεμο, πολέμησε σ' όλα τα μέτωπα — Γαλλία, Ρωσία, Άφρική, Ιταλία — και διακρίθηκε παντού ήν τήν τόλην και την αποφασιστικότητα του. Πιστός και έντιμος στρατιώτης, ήταν, από τ' άλλο μέρος, φανατικός πολέμιος του έθνικοσοσιαλισμού κι' έλυθε μέρος στη συνωμοσία της 20ής Ιουλίου 1944, πού απέβλεπε στη δολοφονία του Χίτλερ.

Ο κόμης φόν Σβέριν φαίνεται ότι έχει άμέριστη την υποστήριξη τών Άγγλων, πού σκέπτονται νά τόν υποστηρίξουν επίσης και για τό χαρτοφυλάκιο του ύπουργ. Στρατιωτικών στην κυβέρνηση της Βόννης, άν όχι για την άρχηγία της «Βέρμαχτ». Οι Άμερικανοί, αντίθετα, σύμφωνα με τις υπάρχουσες ένδείξεις, φαίνεται ότι προτιμούν τό στρατηγό Χάσσον φόν Μάντεφελ, πού, κατά τόν τελευταίο πόλεμο, διηύθυνε την περίφημη επίθεσι έναντίον τών Άρδεωνών (Νοέμβριος 1944), πού ήταν τό κύκνιο άσμα της καταρρέουσας Γερμανίας.

Σ' έναν τελευταίο λόγο, πού εξέφώνησε στο Ντύσσελτορφ, πρós τους παλαιούς αξιωματικούς της «Βέρμαχτ», ο στρατηγός φόν Μάντεφελ έτόνισε ότι ο γερμανικός λαός δεν θα παραιτηθή σε καμμία περίπτωση τό δικαιώματος της αυτοάμυνας. Υποστήριζε έν συνεχεία ότι, για νά μπορέση ή Γερμανία ν' άποτελέσει την προφυλακή της ευρωπαϊκής άμυνας, ποέπει νά διαθέτη τουλάχιστον 30 μεραρχίες άρτίως εξοπλισμένες, μεγάλο αριθμό βαρέων τάνκς, άεροπλάνα κι' έλαφρές μονάδες για την παράκτιο άμυνα της. Υπογράμμισε, τέλος, ότι τά γερμανικά στρατεύματα πρέπει ν' αντιπροσωπεύονται στο άνώτατο άρχηγείο της Ευρωπαϊκής Άμυνας.

Οι Γάλλοι υποστηρίζουν για την άρχηγία της «Βέρμαχτ» τό στρατηγό Σπαιντέλ, άρχηγό του έπιτελείου του Ρόμελ και έκ τών κυριωτέρων οργάνων της συνωμοσίας της 20ής Ιουλίου 1944. (Ήταν ο σύνδεσμος μεταξύ του φόν Κλουγκε, του Ρόμελ, του φόν Στσιλπινγκελ, του Μπλουμένφελτ κλπ. Από όλους αυτούς, μόνον ο τελευταίος κι' ο Σπαιντέλ ζούν άκόμη).

Όπως είνε γνωστόν, ο φόν Κλουγκε ητόκτονήσε. Ο Ρόμελ έξαναγκάσθηκε ν' αυτοκτονήση, για νά γλυτώση από τό έκτελεστικό άπόσπασμα. Ο φόν Στσιλπινγκελ άποπειράθηκε νά τερματίση τή ζωή του, άλλ' απέτυχε και τυφεκίσθηκε στο προαύλιο του Υπουργείου τών Στρατιωτικών, στο Βερολίνο.

Δυο άλλοι υποψήφιοι είνε οι στρατηγοί Γκουντέριαν και Φράντς Χάλντερ. Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος είνε πολύ έπιθυμητοί στους συμμάχους. Άλλ' έχουν κι' οι δυο ένα άναμφισβήτητο πλεονέκτημα: ότι τό κύρος των μεταξύ του γερμανικού λαού και τών παλαιών στελεχών της «Βέρμαχτ» είνε πολύ μεγάλο, πράγμα πού άποτελεί άνεκτίμητο προσόν για ένα στρατιωτικό άρχηγό.

Ο στρατηγός Γκουντέριαν θεωρείται ως ή μεγαλύτερη διεθνής αθένητα στα ζητήματα των άρμάτων μάχης. Τό όνομά του είνε άναπόσπαστα συνδεδεμένο με τους μεγαλύτερους γερμανικούς θριάμβους κατά τόν παρελθόντα πόλεμο. Μετά τόν τερματισμό του, άποσύρθηκε στην άνάεα και άνήθηκε νά μιλήση, μ' όλο πού πολιορκήθηκε πολλές φορές τόσο από τους συμπατριώτες του δημοσιογράφους όσο κι' από τους ξένους. Τελευταία, όμως, έλυσε τή σιωπή του και δήλωσε σ' έναν άνταποκριτή του άμερικανικού πρακτορείου «Γουάιτντεν Πρές» ότι είνε έτοιμος νά μετάσχη στην όργάνωση ενός άξιόμαχου και καλώς εξοπλισμένου γερμανικού στρατού υπό τόν όρον ότι ή διοκήσις του θα είνε γερμανική.

Ο στρατηγός Γκουντέριαν θεωρείται ως ή μεγαλύτερη διεθνής αθένητα στα ζητήματα των άρμάτων μάχης. Τό όνομά του είνε άναπόσπαστα συνδεδεμένο με τους μεγαλύτερους γερμανικούς θριάμβους κατά τόν παρελθόντα πόλεμο. Μετά τόν τερματισμό του, άποσύρθηκε στην άνάεα και άνήθηκε νά μιλήση, μ' όλο πού πολιορκήθηκε πολλές φορές τόσο από τους συμπατριώτες του δημοσιογράφους όσο κι' από τους ξένους. Τελευταία, όμως, έλυσε τή σιωπή του και δήλωσε σ' έναν άνταποκριτή του άμερικανικού πρακτορείου «Γουάιτντεν Πρές» ότι είνε έτοιμος νά μετάσχη στην όργάνωση ενός άξιόμαχου και καλώς εξοπλισμένου γερμανικού στρατού υπό τόν όρον ότι ή διοκήσις του θα είνε γερμανική.

Ο στρατηγός Χάλντερ, έξ άλλου, ήλικίας σήμερα 66 χρόνων, διετέλεσε άρχηγός του γενικού γερμανικού έπιτελείου από τό 1938 ως τό 1942, όπότε άποακρύνθηκε από τό Χίτλερ, γιατί αντίδρουσε στα παράλογα σχέδια του Γερμανού δικτάτορος και υποστήριζε με πείσμα τις άπόψεις του, πού ήταν και άπόψεις των ήγητών της «Βέρμαχτ».

Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, θα έπιτραπή άρχικά στη Γερμανία ή συγκρότησις ενός στρατού 60-90 χιλιάδων, πού θα ένοισχεται έφ' όσον προχωρήι ο εξοπλισμός των χωρών του Άτλαντικού συμφώνου.

Ο έφιάλης της Εύρώπης

Ένας άλλος λόγος πού συνηγορεί υπέρ της ταχείας συγκροτήσεως γερμανικού στρατού στη δυτική Γερμανία είνε ο φόβος της πραξικοπηματικής συνενώσεως με την άνατολική (μιλήσαμε για τό ένδεχόμενο αυτό παραπάνω) και ή συμμαχία της ένωμένης πλέον Γερμανίας με τή Σοβιετική Ρωσία.

Φαίνεται πιθανόν ότι ή Ρωσία άποβλέπει σ' ένα παρόμοιο ένδεχόμενο και καλλιεργεί τό έδαφος για μία προσέγγισι με τή δυτική γείτονά της, έκμεταλλευμένη τή χλωή κατάστασι της σημερινής Γερμανίας και τις δυσάρεστες πού ύτάρχουν έναντίον της κυβερνήσεως της Βόννης.

Είνε άξιοσημείωτο ότι στις 14 Οκτωβρίου του 1949, ο Ίωσήφ Στάλιν άπευθυνόμενος στους πληθυσμούς της νεοσύστατης τότε Δημοκρατίας της Άνατολικής Γερμανίας, έπτε μεταξύ άλλων τά έξης: «Ο τελευταίος πόλεμος έδειξε ότι οι Γερμανοί κι' οι Ρώσοι ήσαν οι δυο λαοί πού είχαν κάμει τις μεγαλύτερες θυσίες κι' οι πιδό ικανοί στην Εύρώπη για νά έπιτελέσουν μεγάλες πράξεις από εκείνες πού άλλάζουν την όλη του κόσμου».

Σχολιάζοντας αυτές τις δηλώσεις ο Άγγλος στρατιωτικός κριτικός Νήιμαρκ Μπες έγραψε στο «Σταούρνταιν Ήβινγκ Πόστ» τά έξης: «Έτσι έξανεμφανίζεται ο παλιός έφιάλης, πού επί πολλές γενεές σκόρπισε τόν τρόμο και τή φόβη πάνω στην Εύρώπη. Ή συνένωσις, δηλαδή, των δυο μεγάλων άριθμητικών και πιδό δυναμικών χωρών της Εύρώπης. Οι δηλώσεις του Στάλιν μας έξανεφέρουν στο μυαλό πολύ όδυνήρες άναμνήσεις. Κάθε φορά πού ή Γερμανία κι' ή Ρωσία συνήψαν μία συμφωνία έπιτέλεσαν πράγματι πράξεις από εκείνες πού άλλάζουν την όλη του κόσμου. Κι' αυτές είνε ο έφιάλης της Εύρώπης».

Πρέπει νά σημειωθή ότι, από την εποχή τού Βίσμαρκ, όλοι οι Γερμανοί πολιτικοί ήταν συμφωνοί για τό ότι ή Ρωσία κι' ή Γερμανία άποτελούσαν «φυσικούς συμμάχους». Και τις δυο φορές πού ή Γερμανία έξέφυγε άπ' αυτή την άρχή, υπέστη στρατιωτικές ήττες. Ή γερμανοσοβιετική συνθήκη του Ραπάλλο (1922) επέτρεψε στη Γερμανία νά θραύση τις αλύσεις πού της είχαν έπιβάλει οι συμμάχοι έπειτα από τή θριαυνητική νίκη τους κατά τό 1919. Όχι λιγώτερο σημαντικό άπ' αυτό, τό συμφωνο του 1939 εξασφάλιζε τά νάτα του Χίτλερ και του παρείχε τή δυνατότητα νά στρέψη όλες του τις προσπάθειες πρós δυσμάς.

Άλλ' ο παράρων Γερμανός δικτάτωρ, παρά τή γνώμη κακή έμπνευσι λων του, είχε την κακή έμπνευσι νά καταγγείλη αυτό τό συμφωνο και ν' άποδυθή σ' έναν διμέτωπο άγώνα, πού ήταν μοιραίος για την

πατρίδα του. Τό άξιοπερίεργο είνε ότι ή γερμανοσοβιετική φιλία είχε πάντοτε θιασώτας και μεταξύ δεδηλωμένων άντικομμουνιστών, όπως ο κόμης φόν ντερ Σούλενμπεργκ, άλλότε πρεσβευτής της Γερμανίας στη Μόσχα. Άριστοκράτης από καταγωγή και ιδιοσυγκρασία και άντιδημοκρατικός από πεποίθησι, γαυγία και ιδιοσυγκρασία και άντιδημοκρατικός από καταγωγή πίστευε, ώστόσο, ότι μόνον μία ελκρινής συνεργασία μεταξύ των δυο χωρών θα επέτρεπε στην καθεμία ν' άσκήση άνεγόντων την πολιτική της. Μετά την κήρυξη του πολέμου έναντίον της Ρωσίας, σκέφτηκε ν' άντιδράση σ' αυτόν μ' όλες του τις δυνάμεις κι' έλαβε μέρος σε μία συνωμοσία πού απέβλεπε στη δολοφονία του Χίτλερ (1941).

Άλλ' ή Γκεσταπο άνακάλυψε τις ένέργειές του κι' ο Σούλενμπεργκ πλήρωσε με τή ζωή του την προσήλωσι του στο παλιό δόγμα του Βίσμαρκ. Όπαδοί της συνεννώσεως με τή Ρωσία δεν λείπουν ούτε και σήμερα στη δυτική Γερμανία. «Οι Γερμανοί έχουν τόση πεποίθησι στον έαυτό τους και στα πεπραμένα του ένδους των, έγραψε τελευταία ένας άλλος δημοσιογράφος, πού δεν θα δισταζαν νά συμμαχήσουν ακόμη και με τό Διάβολο για νά τα πραγματοποιήσουν. Μισούν τους Ρώσους, άλλα δεν τους φοβούνται. Κι' είνε βέβαιοι ότι, σε περίπτωση συμμαχίας μαζί των, θα έχουν νά πούν την τελευταία λέξη».

Ο Γάλλος δημοσιογράφος Πιέρ-Λουί Μπερτώ, πού έπεσκέφθηκε τελευταία διάφορες περιοχές της Βαυαρίας, έγραψε, έξ άλλου τά έξης:

«...Κύτταζε με θαυμασμό αυτές τις έκατοντάδες τών νέων, με τά γραφικά βαυαρικά κοστούμια τους, πού ή ζέστη της περιόρισε, άλλωστε σ' ένα πέτσιον παντελόνι και σ' ένα πουκάμισο με κοντά μανίκια. Είνε όλοφάνερο ότι οι στερήσεις κι' οι κακουχίες δεν έφθειραν την υγεία τους, ούτε έμείωσαν τή φήμη τους. Πρόκειται, σ' άλληθια, για ένα λαό Ταρζάν και ζαντών ήμιθέων, ένα λαό πού είνε πλάσμενος για νά κρατάη στα χέρια του όπλα και νά βαδίξη χαρούμενος και τραγουδώντας πάνω στους δρόμους του πολέμου... Και νά τώρα πού ο έφιάλης του πολέμου έξαναύρισε. Με ποιόν θα πάη αυτός ο λαός; Ποιόν άρχηγό θ' άκολουθήση; Για ποιόν ίδανικό θα πολεμήση; Νά ή άπορία και τό αίνιγμα».

Υπό ξένες σημαίες

Είνε ένδιαφέρον ν' αναφέρωμε σ' αυτό τό σημείο τις πληροφορίες πού δημοσίευσε σ' ένα τελευταίο φύλλο της ή γαλλική έπιθεώρησις «L'ici Paris» για τους Γερμανούς πού υπηρετούν σήμερα υπό τις σημαίες διαφόρων κρατών. Σύμφωνα με τις έν λόγω πληροφορίες περουν τις 100.000 και κατανέμονται ως έξης:

1) 20.000 έχουν καταταχθή στην περίφημη γαλλική Λεγεώνα των Ξένων και υπηρετούν στην Άφρική. Ο μόνος όρος πού έθεσαν ήταν ότι δεν θα διαταχθούν ποτέ νά πολεμήσουν έναντίον της πατρίδας των ή συνασπισμού όπου μετέχει ή Γερμανία.

2) Ή ύπαρξις στη Ρωσία γερμανικού στρατού, άποτελούμενου από αιχμαλώτους του Στάλινγκραντ, υπό τις διαταγές του στρατηγού φόν Πάουλους χαρακτηρίζονται από τή γαλλική έπιθεώρησι ως θρύλος. (Άλλες πληροφορίες, ώστόσο, έμφανίζουν τόν φόν Πάουλους ως ήγούμενο μίας στρατιάς 30-35 χιλιάδων από παλαιμάχους του Στάλινγκραντ και ύπολείμματα των μεραρχιών των «Ες-Ες»). Τό «L'ici Paris» όμως υποστηρίζει, ότι οι Ρώσοι έβαλαν τους Γερμανούς αιχμαλώτους έμπρός στο δίλημμα νά διαλέξουν μεταξύ τών στρατοπέδων συγκέντρωσε στην περιοχή του Βορείου Παγωμένου ω-κεανού ή των χρυσωρυχείων της Κουλίνα, στην άνατολική Σιβηρία και της συμμετοχής των σε «μονάδες έφόδου» πού θα έχρησιμοποιούντο σε διάφορους σκοπούς. Σύμφωνα με τις πληροφορίες της ίδιας έπιθεωρήσεως, τά 60% των καλούμενων «έλληνικών άπελευθερωτικού στρατού» και «γιοιγκοσλαβικού άπελευθερωτικού στρατού» άποτελούνται από παλαιά μέλη των «Ες-Ες» και άλλων γερμανικών μονάδων πού δέχθηκαν νά υπηρετήσουν για ν' άποφύγουν την έξορία.

3) 40.000 τώες Γερμανοί στρατιώται υπηρετούν σήμε-

ρα στο στρατό του Μάο Τσέ Τούγκ. Τό πρώτο θωρακισμένο σύνταγμα της Φρουράς της νέας Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας άποτελείται καθ' όλοκληρίαν, από τό συνταγματάρχη ως τό τελευταίο μηχανικό, από ύπολείμματα μίας γερμανικής μεραρχίας «Ες-Ες». Τρεις Γερμανοί στρατιώται, έξ άλλου, υπηρετούν στο γενικό Έπιτελείο του Κινεζικού στρατού. Έπίσης και πολλοί άλλοι αξιωματικοί, ύπαξιωματικοί (πού χρησιμοποιούνται ως εκπαιδευτάι), τεχνίται κλπ.

4) 6.000 τώες στρατιώτες των «Ες-Ες» υπηρετούν στον Αί-νυπτιακό στρατό. Είνε ύπολείμματα του παλαιού «Γερμανικού Αφρικανικού Σώματος» του Ρόμελ, πού λίγο έλειψε νά καταλάβη την Άλεξάνδρεια και τό Σουέζ.

5) 4.000 στη Συρία.

6) 2.000 στο στρατό του Ι-ράκ.

7) Άκαθόριστος αριθμός εκπαιδευτών και ύπαξιωματικών υπηρετούν στο στρατό της Σαουδικής Άραβίας.

8) Μία όμας Γερμανών αξιωματικών έπιφορτίσθηκε με την εκπαίδευσι των δυνάμεων του μικρού άραβικού κράτους της Ύεμένης.

9) Πολλοί Γερμανοί αξιωματικοί και ύπαξιωματικοί υπηρετούν στο στρατό των Ινδιάν και του Πακιστάν.

10) Οι εκπαιδευτάι του στρατού της Άδης-σινίας είνε τώες Γερμανοί αξιωματικοί, πού έμφανίζονται ως Σουηδοί.

11) Άρχηγος του γενικού έπιτελείου του στρατού της Άργεντινής είνε ο τώος Γερμανός στρατηγός φόν ντερ Μπέκε και ύπαρχηγός ο επίσης τώος Γερμανός στρατηγός Τσούτενμπαχ. Έχουν σχηματίσει έναν άξιόλογο άεροπορικό στόλο από παλαιούς πιλότους της Λουφτβάφε.

12) 15.000 τώες Γερμανοί αξιωματικοί και στρατιώται υπηρετούν στο στρατό του Ο.Η.Ε. στην Κορέα.

13) Άκαθόριστος αριθμός στελεχών βρίσκεται σε διάφορες χώρες της νοτίου Κορέας.

14) Σύμφωνα πάντοτε με τις πληροφορίες της ίδιας έπιθεωρήσεως, ύτάρχει «κάπου» στη Γερμανία, μία μυστική «Υπηρεσία συγκέντρωσεως των Γερμανών πού υπηρετούν στο έξωτερικό». Ή υπηρεσία αυτή, γράφει ή «L'ici Paris» διευθύνεται από «τόν περίφημο Γκουντέριαν, τόν τρομερώτερο από τους στρατηγούς των θωρακισμένων μεραρχιών της Βέρμαχτ». Ή γαλλική έπιθεώρησις προσθέτει ότι ο Γκουντέριαν βρίσκεται σε συνεχή επαφή με τό στρατηγό Βίλχελμ Ζάισερ, ύπουργό της Άσφαλείας της άνατολικής Γερμανίας.

Οι διίστάμενες άπόψεις

Τό γερμανικό πρόβλημα παραμένει πάντοτε στην πρώτη γραμμή της διεθνούς έπικαιρότητας, έπειτα ίδίως από τό έξαιρετικό ένδιαφέρον πού δείχνουν οι Σύμμαχοι για την άναπόδυνα έκατομύρια κατοίκων (Δυτική και Άνατολική Γερμανία).

Για τή στιγμή, καμμία όριστική λύσις δεν έχει δοθή σ' αυτό. Θεωρείται βέβαιο, όμως, ότι οι Σύμμαχοι θα λάβουν πολύ σύντομα άποφάσεις. Οι κυριαρχούσες άπόψεις πάνω σ' αυτό τό ζήτημα είνε, όπως σημειώσαμε παραπάνω, δυο. Ή πρώτη συνίσταται στη δημιουργία ενός συγχρονισμένου γερμανικού στρατού, υπό την άνωτέρα έποπτεία των συμμαχικών άρχόν (άμερικανικό και άγγλικό σέβειο). Ή δεύτερη στη δημιουργία μικρών τοπικών μονάδων, πού θα βρίσκονται υπό την άπόλυτη έξάρτησι και τόν έλεγχο των συμμαχικών στρατιωτικών άρχόν, χωρίς νά υπάγονται υπό ένιαία στρατιωτική διοίκησι (γαλλικό σέβειο). Πρέπει νά σημειωθή, ώστόσο, ότι οι Γερμανοί στρατιωτικοί δεν συμφωνούν ούτε με τό πρώτο ούτε με τό δεύτερο σέβειο.

Και κείνο πού ζητούν είνε ή δημιουργία ενός καθαρά γερμανικού στρατού και ή συμμετοχή των άρχηγών του στο κοινό έπιτελείο άμυνας της Εύρώπης.

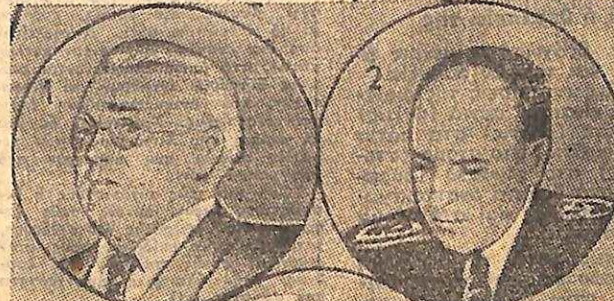
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο στρατιωτικός ένέφαλος των Ήνωμ. Πολιτειών.

Άριστερά: Ο καγκελάριος Άντσερ. Στή μέση: Ο Άμερικανός ύπατος αρμοστής της Δυτικής Γερμανίας Τζών Μάκ Κλόν. Δεξιά: Ο νικητής των εκλογών δόκτωρ Σουμάρκ.

Έλαφρό τάνκ στον άμερικανικό τομέα του Βερολίνου.

Έξ άριστερόν πρós τά δεξιά: Οι ύποψήφιοι άρχηγοί της «Βέρμαχτ» στρατηγοί Χάλντερ, φόν Σβέριν και Γκουντέριαν.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΣ

Η προφύλαξη από τη νόσο και η θεραπεία της

Από τη λέξη διφθέρα, που σημαίνει μεμβράνη (πέτσα) προέρχεται η ονομασία διφθερίτις. Γιατί, από τη μόλυνση με το ειδικό μικρόβιο (βακτηρίδιο) της διφθερίτιδος, που μοιάζει σαν καταρροή της μύτης και του αόρυγγος, σχηματίζονται μεμβράνες (πέτσες) στο βάθος της στοματικής κοιλότητας, δηλαδή στα καλούμενα παρίσθια (αμυγδαλές, υπερώα, σταφυλή, φάρυγγα). Αυτές οι μεμβράνες αποτελούν τη σοβαρή και πολύ επικίνδυνη, καθώς και την αρκετά μεθοδική αρρώστια διφθερίτιδα.

Η διφθερίτις ήταν γνωστή από τα αρχαία χρόνια και την περιγράφουν οι Έλληνες Ιατροί Αρεταίος ο Καππαδόκης και ο Γαληνός, με διάφορες έντελλες ονομασίες, ως «Αίγυπτιακόν πάθος» και ως «Συριακόν έλκος».

Το 1826 όμως, ο Γάλλος ιατρός Μπρετοννύ την καθόρισε ως ιδιαίτερη μορφή νόσου.

Κατόπιν το 1883 ο Κλέμπε ανέκλυψε το αίτιο της διφθερίτιδος δηλ. το μικρόβιο (βακτηρίδιο) και το καλλιέργησε. Επίσης το μελέτησε αργότερα ο Λέφφλερ. Το μικρόβιο αυτό, εκτός από τη τοπική καταστροφή (νέκρωση και ανάπτυξη μεμβρανών) που δημιουργεί, στο μέρος που εγκαθίσταται με το δηλητήριο (τοξίνη) που βγάζει, βγάζει και δεύτερο δηλητήριο (τοξίνη), που όταν απορροφηθεί στον οργανισμό και προσβάλει την καρδιά και το νευρικό σύστημα, επιφέρει παράλυση της καρδιάς.

Έχουμε τότε αίφνιδο θάνατο, καθώς και παραλύσεις των περιφερικών νευρών.

Στη περίπτωση αυτή είναι άνισχυρος και αυτής ακόμη ο αντιδιφθεριτικός όρος. Κι' αυτό συμβαίνει όταν δεν γίνει αντιληπτή η αρρώστια ή είναι κεραυνόβολος και ακοήθης ή μορφή της.

Η διφθερίτις είναι αρρώστια της παιδικής ηλικίας από 6 μηνών έως 15 ετών. Μετά από έπασση 2 - 5 ημερών από τη μόλυνση, εμφανίζεται κυρίως στο φάρυγγα ως διφθεριτική φαρυγγίτις, με ύπουλα συμπτώματα, δηλαδή καταρροή της μύτης και αμυγδαλίτιδα, με λίγο πυρετό, πονόλαιμο, δύσκολη κατάποση, και έμετος στα βρέφη, αλλά και με δυσκολία στην αναπνοή από την ανάπτυξη των μεμβρανών στον φάρυγγα και την εξόγκωση των αδένων του λαιμού.

Επίσης, εμφανίζεται και ως διφθεριτική λαρυγγίτις (Κρούπ) που προέρχεται ή κατ' έγκταση της φαρυγγίτιδος ή από πρώτη προσβολή του λάρυγγος. Είναι δε σοβαρότερη και βαρύτερα της προηγούμενης απ' τη στένωση και την απόφραξη που δημιουργείται, εκεί από την ανάπτυξη των μεμβρανών. Έχουμε τότε ίσχυρα δυσπνοϊκά φαι-

νόμμενα, βράγχισμα μέχρις άφωγίας και τελικώς άσφυξία. Άλλες έντοπσεις της διφθερίτιδος είναι στ' αδιά (ώτιτις) στη μύτη (ρινίτις) στα μάτια (επιπεφυκίτις) στο στόμα (στοματίτις) στον όμφαλο (ομφαλίτις) στα όργανα αναπαραγωγής του θήλεος και στο δέρμα (δερματίτις).

Γενικώς κατά τη διαδρομή της αρρώστιας επέρχονται επιπλοκές στην καρδιά (μυοκαρδίτις), στα νεφρά (νεφρίτις) και στο νευρικό σύστημα παράλυσις.

Η θεραπεία της διφθερίτιδος πρέπει να γίνεται πάντοτε από τον θεράποντα γιατρό σας. Άλλα μην καταφεύγετε στον γιατρό σας μόνο όταν πιά η αρρώστια έχει εξελιχθεί. Μόλις εμφανισθεί άνωμαλία στο λαιμό και δύσπνοια συμβουλευθήτε τον. Κι' αυτό για να γίνει εγκαίρως η διάγνωση της αρρώστιας και να επιβεβαιωθεί με την εργαστηριακή εξέταση. Επίσης, για να εφαρμοσθεί η ορθοθεραπεία που ανέκαμψε ο Μπέρνικ το 1890 και που αποδείχθηκε ιδεώδης, όταν εφαρμόζεται όσο το δυνατόν εγκαίρως.

Από υγιεινής τώρα απόψεως πρέπει να τονισθούν τα εξής: 1ον) Η αρρώστια αυτή μεταδίδεται από τους αρρώστους με τα σταγονίδια που έσκαπουν και δονίζονται με το φτέρισμα και το βήχα. Μεταδίδεται ωστόσο με το φίλημα, που συνήθιζαν οι μητέρες να δίνουν στα αρρώστα παιδιά τους.

2ον) Επίσης μεταδίδεται από τα πράγματα, που έχει πιάσει ο αρρώστος και τα έχει μολύνει.

3ον) Τέλος μεταδίδεται από «μικροβιοφορείς», δηλαδή από άσθενείς που έχουν σηκωθεί από το κρεβάτι ή από ανθρώπους του περιβάλλοντος του άσθενούς.

Μετά τη θεραπεία παραμένει άνοσσία στους άσθενείς και σπανίως παθαίνουν νέα προσβολή. Τα κρούσματα από την διφθερίτιδα είναι πάντα περιωρισμένα. Ποτέ δεν έχουν την έκταση των άλλων επιδημιών. Η προφύλαξη, όμως, είναι απαραίτητη. Επιδίδεται αούστηρως ή υποχρεωτική δήλωση του άσθενούς, καθώς και ο έμβολισμός που πρέπει να γίνεται πριν από το φθινόπωρο που είναι η κατ' έσοχον εποχή της διφθερίτιδος.

Η εφαρμογή του αντιδιφθεριτικού έμβολιού του καθηγητού Ραμόν έδειξε καλά αποτελέσματα, γι' αυτό και έπεδλθη στο Γαλλικό στρατό από το 1935. Γίνεται σε 3 δόσεις με τρεις ένεσεις και σε διάστημα 12 ημερών κάθε μία. Φέρνει έλαφρά άδιαθεσία, αλλά κατόπιν είναι πλήρης η άνοσσία. Διάρκει δε 4 με 5 χρόνια. Πρέπει όμως σε περίπτωση επιδημίας να έλέγχεται με μία ένεση, ώστε να είμαστε ένημεροι περί της άνο-

σίας σε όσα παιδιά έχει γίνει το έμβολιο.

(Η διφθερίτις των όρνιθων δεν έχει καμιά σχέση με την διφθερίτιδα του ανθρώπου).

ΕΥΑΓ. Ι. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ιατρός

Το ηλεκτρικό αυτί

Μετά το ηλεκτρικό μάτι, να που έπαινε και το αυτί. Φυσικά, δεν μοιάζει καθόλου με το ανθρώπινο αυτί. Αποτελείται από ένα σύστημα ηλεκτρικών κυκλωμάτων, στα οποία διοχετεύονται ρεύματα διαφόρων εντάσεων και συχνοτήτων, που αντιπροσωπεύουν αντίστοιχους ήχους. Χρησιμεύει δε για τη μελέτη της λειτουργίας των χιλιάδων νευρών που υπάρχουν στο πραγματικό αυτί.

Όσο για τους ευχάριστους ή δυσάρεστους ήχους, αυτούς τους ξεχωρίζει ένας φωρατής του ψεύδους, μετρώντας την επίδρασή τους στην άσπηση, στους παλμούς της καρδιάς, στην ηλεκτρική αγωγιμότητα του σώματος, κτλ.

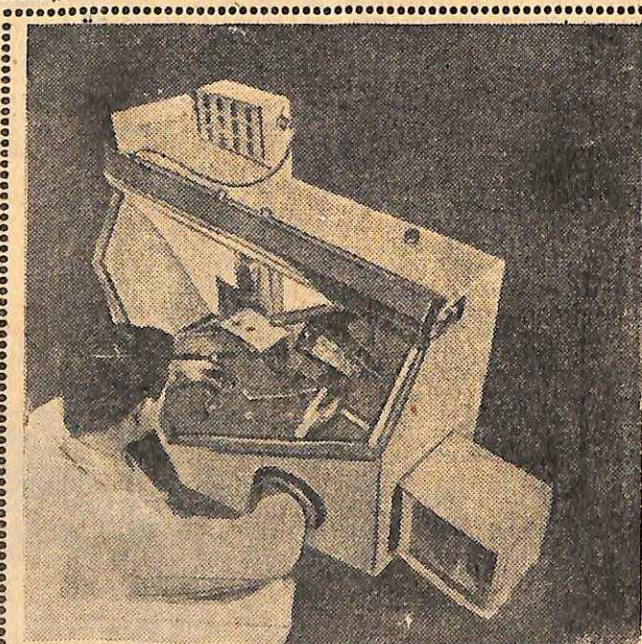
Ο τόνος των βιολίων

Στα εργαστήρια της Γζένεραλ 'Ελεκτρικ γίνονται έρευνες για τον επιστημονικό καθορισμό της διαφοράς που υπάρχει μεταξύ του τόνου ενός έλεκτρο βιολιού Στραντινιέριους κι' ενός άλλου κοινού. Υπάρχουν ήδη συσκευές ικανές να μετρήσουν την ένταση του ήχου. Καμιά όμως δεν μπορεί να ξεχωρίσει την ποιότητα του, όπως κάνει το ανθρώπινο αυτί.

Οι θυματοεργές ορμόνες

Τα φαρμακευτικά εργαστήρια συνεχίζουν τις προσπάθειές τους για να εξαγάγουν από φυτά κορτιζόνη και ACTH, τα δυο ορμονικά αυτά παρασκευάσματα που αποδείχθηκαν ωφέλιμα κατά του άρθριτισμού και ώριμένων μορφών καρκίνου. Τα φάρμακα αυτά είναι σήμερα πολυτιμότερα κι' απ' το ράδιο, γιατί παρασκευάζονται με πολλή δυσκολία και σ' ελάχιστα ποσότητες, από άδενες ζώων.

Τα ίδια εργαστήρια αναζητούν άλλα προϊόντα, εξ ίσου αποτελεσματικά, αλλά απλούστερα χημικής συνθέσεως, άφθονότερα και φτηνότερα.

ΕΝΑ ΦΟΡΗΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

Δεν πρόκειται για κανένα κουκλοθέατρο σε μικρογραφία, αλλά για ένα φορητό εργαστήριο προοριζόμενο για τους επιστήμονες που ασχολούνται με μελέτες για τα ραδιενεργά σώματα. Χάρη στην εφεύρεση αυτή οι έρευνες για τα ραδιενεργά σώματα, χωρίς στην εφεύρεση να κινδύνουν να μολυνθούν, μπορούν να γίνουν, χωρίς κανένα κίνδυνο τα ραδιενεργά ισότοπα. Μόνο τα γαφοφορεμένα χέρια έπιστήμονος μπαίνουν μέσα στο «εργαστήριο», ενώ ο ίδιος παρακολουθεί την εργασία του μέσα από το τζάμι. Η συσκευή είναι φτιαγμένη από κόντρα-πλακέ και έχει εσωτερικώς και εξωτερικώς ένα στρώμα από βινυλίτη, μία νέα απομονωτική ύλη.

Αρκετά Ικανοποιητικά αποτελέσματα έχουν δώσει τα πειράματα με «απτιζόνη», μία ουσία γνωστή από 12 χρόνια. Επίσης έχει δοκιμασθεί η επιτυχία ή «προγενολόνη», που παράγεται με χημική δέξιδωση της «χοληστερόλης». Η ουσία αυτή γιάτρεψε ή ανακούφισε σημαντικά 30 αρρώστους, που έπασχαν από άρθριτιδα της σπονδυλικής στήλης.

Τέλος, ένεσεις «επαρκοτόνης» (μιάς ορμόνης των επινεφριδίων) μαζί με βιταμίνη C σε μεγάλη δόση, επέτρεψαν να κινούν έλεύθερα τα μέλη τους άρθριτικοί που ήσαν κερφωμένοι σε μία πολυετή από χρόνια.

Το σκόρδο ωφελεί στα νεύρα

Έκείνοι που περιferoνούν το σκόρδο, θεωρώντας το «χυδαίο», ές μάθουν ότι έχει μία πρώτη τάξεως ένεργεια καταπραυντική των νευρών. Αυτό απέδειξαν σχετικές έρευνες που έγιναν από 'Αμερικανούς γιάτρούς με εκχύλιμα σκόρδου. Το φάρμακο αυτό θεραπεύει επίσης τη νευρική δυσπεψία, καθώς κι' άλλες νευροψυχικές παθήσεις.

Κατά της τυφλώσεως

Η αντιαρθριτική ορμόνη ACTH, που εξαγάγει απ' τον πιτυαδό ή άδενά, παρέχει πολλές έλπίδες ως μέσον θεραπείας διαφόρων περιπτώσεων τυφλώσεως. Πράγματι, υπό Νεού-ορκέζοι οφθαλμίατροι τη μεταχειρίσθηκαν κι' επιτυχία σε μερικές περιπτώσεις ιριτίτιδος, χοριοειδίτιδος και άλλων φλογώσεων του ματιού. Τα αποτελέσματά της ήσαν τα ίδια όπως στην άρθριτιδα: Καλλιεργεί δηλαδή ή κατάστασι του αρρώστου έφεςον εξακολουθεί να παίρνει το φάρμακο. Αν όμως το διακόψει, ξαναχειροτερεύει ή πάθησις.

Το γάλα είναι απαραίτητο

Η έλλειψις αρκετού άσβεστίου στον οργανισμό είναι αρκετά συνήθισμένη, ακόμη και για τους 'Αμερικανούς που διατρέφονται πολύ καλλίτερα από μας. Αυτό βεβαιώνει σε μία πρόσφατη ανακοίνωσή της ή γιάτρος Γενεβιέβ Στέρνς. Συνιστά δε σ' όλους τους ένηλικους να πίνουν κάθε μέρα το λιγότερο μισό κιλό γάλα και να τρώνε τυρί ή άλλα γαλακτερά, γιατί οι τροφές αυτές περιέχουν άφθονο άσβέστιο, καθώς και φωσφόρο που υποβοηθεί τη χρησιμοποίηση του πρώτου.

Παιδιά από δυο πατέρες ή από δυο μητέρες

Τα καταπληκτικά πειράματα των συγχρόνων βιολόγων

Κάθε τόσο δημοσιεύονται στον παγκόσμιο τύπο πληροφορίες για άτομα, που άλλαξαν φύλο, που έγιναν, δηλαδή, από γυναίκες άντρες ή αντίστροφα.

Όλες αυτές οι πληροφορίες δεν είναι καθόλου φανταστικές. Θα μπορούσε, μάλιστα, να πη κανείς ότι είναι περίεργο το ότι δεν εμφανίζονται συχνότερα. Γιατί, στη φύση, απόλυτος διαχωρισμός των φύλων δεν υπάρχει. Όταν λέμε για έναν έρρενα ότι είναι άνδρας, έννοούμε ότι το κυρίαρχον στοιχείον σ' αυτόν είναι το ανδρικό. Αλλά, πάλι σ' αυτό, υπάρχει σε λανθάνουσα κατάσταση και το γυναικείο. Το αντίστροφο συμβαίνει στις γυναίκες.

Αυτό ισχύει για τα καλούμενα κανονικά άτομα. Άλλ' ή παρακίνητη άνωμαλία είναι αρκετή για να κάνει το λανθάνον φύλον πιο αισθητό, να επιφέρει, δηλαδή, μία πραγματική συγχυση ως προς το κυρίαρχον φύλον ενός ατόμου.

Όπως είναι γνωστόν, οι καλούμενες σεξουαλικές ορμόνες επιδρούν στο σύνολο του οργανισμού και διαμορφώνουν άναλόγα το σώμα, αλλά και τον διανοητικό κόσμο του ατόμου επίσης. Άρκει, λοιπόν, οι ορμόνες του αντίθετου φύλου, που, όπως είπαμε, υπάρχουν σε κάθε άτομο, να είναι κάπως άφθονότερες, για να δημιουργηθεί μία ιδιομορφή κατάστασις, που χαρακτηρίζεται από την ταυτόχρονη συνύπαρξη και των δυο φύλων.

Εκκινώντας απ' αυτές τις παρατηρήσεις, οι σύγχρονοι βιολόγοι έκαναν διάφορα πειράματα, που ώδήγησαν σε άληθινή ανατροπή των νομών της φύσεως. Μεταξύ αυτών είναι ή γέννησις παιδιών από δυο πατέρες ή αντίθετα από δυο μητέρες.

Αν εισαγάγουμε στον οργανισμό ενός πετεινού θηλυκές ορμόνες, όλα τα χαρακτηριστικά του φύλου του εξαφανίζονται βαθμιαία. Έκτός της σωματικής μετατροπής, που το κάνουν να μοιάζει με κόττα, το ζώον χάνει επίσης τις πολεμοχαρείς διαθέσεις του κι' είναι άνικανο ν' αναγγείλη την άνατολή του ήλιου με το χαρακτηριστικό «κουκουρίκου» του.

Ας περάσουμε τώρα στους βατράχους.

Τα ζώα αυτά είναι άρκικώς έρμαφρόδιτα και μόνον όταν προκυρήσουν αρκετά στο έδαφος της ανάπτυξεως υπερίσχυει το ένα από τα δυο φύλα.

Στον αρσενικό, όμως βατράχο κι' όταν ακόμη φτάσει στο άνωτάτο σημείο της ανάπτυξεως του, παραμένει μία υποτυπώδης ωοθήκη, που, υπό κανονικές συνθήκες, δεν εκκλάρνει κανένα προοι σ μ.δ. Άλλ' αν του άφαιρέσωμε τα ανδρικά όργανά του, αυτή ή ωοθήκη θ' αναπτυχθεί κανονικά και θ' άρχισή να γεννά ήλυγά, σαν να έπρόκειτο για θηλυκό ζώο.

Αν τώρα φέρωμε αυτό το

ζώο σ' έπαφή μ' ένα άλλο αρσενικό, θα γονιμοποιηθ ή από τα αυγά που θα γεννηθ ή θα βγούν μικρά βατράχια.

Στο πείραμα αυτό, που έγινε από τα καταπληκτικότερα της σύγχρονης βιολογίας, έχομε γέννησι από δυο άρσενικούς βατράχους, δηλαδή από δυο πατέρες.

Ένα αντίστροφο πείραμα έγινε με τις σαλαμάνδρες. Αν εισαγάγουμε στον οργανισμό μίας θηλυκής σαλαμάνδρας όρμονες άρρενος, θα την ίδουμε ν' άποκτή βαθμιαία όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του αντίθετου φύλου και, έπειτα από ώρισμένο χρονικό διάστημα, θα είναι σε θέση ν' γονιμοποιήση μιά θηλυκή σαλαμάνδρα.

Στην περίπτωση αυτή θα έχωμε μία γέννησι από δυο θηλυκές σαλαμάνδρες, δηλαδή από δυο μητέρες.

Παρόμοια πειράματα έγιναν επίσης και σε φυτά με άξιόλογα αποτελέσματα.

Πρέπει από τ' άνωτέρω να συμπεράνωμε ότι είναι δυνατόν να επιτύχωμε παρόμοιες μετατροπές και στα θηλαστικά και ειδικότερα στον άνθρωπο.

Οι φιλοδοξίες των επιστημόνων δεν είναι τόσο μεγάλες προς το παρόν. Υπάρχει, όμως, ένα άλλο πρόβλημα που άποσκαλεί από καιρό τους βιολόγους και που έλπίζεται ότι θα είναι δυνατόν ν' άσ η λύσι του χάρις σ' αυτά τα πειράματα.

Πρόκειται για τον προκαθορισμό του φύλου, ή άλλα λόγια για τον προσδιορισμό κατά βούλησι του φύλου του παιδιού που πρόκειται ν' γεννηθ ή. Οι επιστήμονες φροούν ότι, με την εισαγωγή καταλλήλων ορμονών στον οργανισμό της έγκυου, θα είναι δυνατόν ν' επιπρεάσουν κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο το φύλον του παιδιού που πρόκειται ν' γεννηθ ή.

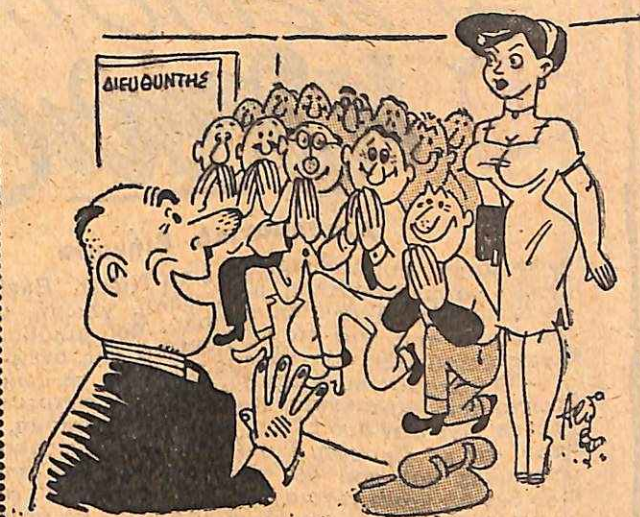
Προς το παρόν, ή αντίληψη αυτή έχει μόνο θεωρητική αξία. Κανένα από τα πειράματα που έγιναν σε κατώτερα θηλαστικά δεν απέδωσε ίκανοποιητικά αποτελέσματα. Άλλ' αυτό, κατά τους ειδικούς επιστήμονας, δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά ότι υπάρχει κάποιος λάθος στον τρόπο της διεξαγωγής των εν λόγω πειραμάτων.

Στο κεφάλαιο αυτό, άλλωστε, ή βιολογία βρίσκεται άκόμη στα πρώτα της βήματα. Κι' όλα δείχνουν ότι μας επιφυλάσσει τεράστιες εκπλήξεις σε προσεχές μέλλον.

Η θερμότης του «τροχού»

Έρετε πόσο θερμαίνεται ένα δόντι, όταν ο οδοντίατρος καθάριζε με τον τροχό μιά κορυφαία του; Όταν το τροχάκι τρέχει στο σκληρό σμάλα, ή θερμοκρασία αυξάνεται κατά 55 βαθμούς περίπου, και κατά 20 βαθμούς όταν το εργαλείο τρυπά το εσωτερικό και καλυπτόμενο μέρος του δοντιού. Η μεγαλύτερη αύξηση θερμοκρασίας που έχει παρατηρηθεί σε τέτοιες περιπτώσεις, ήταν 80 βαθμοί. Για να περιορίζεται αυτή ή θερμότης, που προκαλεί πόνο και ένοχησι, ο 'Αμερικανός καθηγητής της οδοντιατρικής δόκτωρ Φλόιντ Πάιντον συνιστά ν' γίνεται το τρύπημα του δοντιού με μικρή ταχύτητα, με διακοπές, με εργαλεία μικρών διαστάσεων και χωρίς μεγάλη πίεση.

Τελωτοθεραπεία

Ο Διευθυντής: Καλά, καλά, δεν είναι ανάγκη να με παρακαλέσετε!... Βλέπω μόνος μου ότι ή δεσποινίς πρέπει ν' άσ η προσληφθ ή στην εταιρεία...

(Του 'Αρχέλαου)

— Όταν ήρθε ο Λάκης και με ζήτησε σε γάμο; Και τί άπάντησι του έδωσες, μπαμπά;

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Έλα ν' άσ η, χρυσέ μου! Ο Τοτός έγραψε σήμερα για πρώτη φορά με μελάνι!...

(Του 'Αρχέλαου)

Η αδιόρθωτη αγάπη

Αισθηματικό διήγημα

Μαστε συμμαθήτριες με τη Νιέτα. Ή εκείνη ήταν λίγο μεγαλύτερή μου, ψηλή, γλωμή, με φλογερά μάτια. Μ' αγαπούσε πολύ. Μου μιλούσε πάντα για τον εαυτό της, για τα μελλοντικά της όνειρα, ωμά και δίχως επιφύλαξη, σαν να ξέρε κι' όλες τη ζωή.

— Ο μπαμπάς κι' η μαμά, μούλεγε, παντρεύτηκαν χωρίς έρωτα, από συνοικέσιο. Και σήμερα ακόμη, μετά τόσα χρόνια, είναι σαν δυο ξένοι... Γιατί παντρεύτηκαν; Η μαμά ήταν νέα κι' όμορφη. Γιατί να πάρη έναν άντρα που δεν αγαπούσε και που δεν την αγαπούσε κι' αυτός;... Μά εγώ δεν θα κάνω τέτοιο έγκλημα! Δεν θα παντρευτώ, παρά μόνον όταν νοιώσω τον έρωτα, το θείο έρωτα.

Την κύτταζα, χωρίς να ξέρω τι ν' απαντήσω, κι' εξακολουθούσαμε τον περιπάτο μας αμίλητες...

Όταν ήμουν 15 χρονών, μιά σοβαρή αρρώστεια μ' ανάγκασε να διακόψω τις σπουδές μου. Δεν ξαναείδα πιά τη Νιέτα. Έμαθα μόνο πως είχε φύγει απ' το σπίτι της, για ν' ακολουθήση κάποιον, που ο πατέρας της δεν τον ήθελε γι' άντρα της. Θυμήθηκα τότε τα παράξενα λόγια της... Είχε συναντήσει λοιπόν το «θείο έρωτα»;

Πέρασαν κι' άλλα χρόνια. Παντρεύτηκα κι' έκανα ένα παιδί. Σκεπτόμουν συχνά τη Νιέτα. Κι' επιτέλους τη συνάντησα, κάποιο φθινοπωρινό απόγευμα. Σταματήσαμε κι' οι δυο, βγάζοντας μιά χαρούμενη φωνή. Η Νιέτα μ' έπιασε απ' το χέρι και με τράβηξε σ' ένα κοντινό ζαχαροπλαστείο.

— Έδώ θα μπορέσουμε να μιλήσουμε πιο ήσυχα, μου είπε.

Καθήσαμε σ' ένα τραπέζακι και κυτταχτήκαμε για λίγο αμίλητες. Μου φάνηκε όμως κάπως γερασμένη, σαν κουρασμένη.

— Πόσο ευχαριστημένη είμαι που σε ξαναβρίσκω, Μαρία! μου είπε. Έμαθα για σένα... Και διαβάζω στα μάτια σου πως είσαι ευτυχισμένη.

— Και σύ, Νιέτα; Δεν έχεις να μου διηγηθείς τίποτε;

— Ω, η δική μου ζωή είν' ένα μυθιστόρημα! Ίσως ο άντρας σου θα σου πη πως θάκανες καλλίτερα να προσποιηθείς πως δεν με ξέρεις... μολονότι πρόκειται τώρα να ξαναγίνω γυναίκα ευνοήσιμη... Θάμαδες, βέβαια, ότι έφυγα προ' έτων απ' το σπίτι μου, μαζί μ' ένα ζωγράφο, τον Έρρικο, γιατί δεν μ' άφιναν να τον παντρευτώ. Ο αγαπημένος μου ήταν φτωχός, ζούσε σ' εμάς... Δεν είχαμε ούτε κρεβάτι. Κοιμόμαστε σ' ένα ντιβάνι ξεκαρβαλωμένο, με το φόβο να βρεθούμε ξαφνικά στο πάτωμα. Το καλοκαίρι ψηνόμαστε, το χειμώνα ξεπαγιάζουμε... Μαγειρεύα σε μιά φουφού, και τα μάτια μου δάκρυζαν απ' τον καπνό... Μιά φορά, ο Έρρικος με βρήκε αναίσθητη στο πάτωμα, μισοπνιγμένη απ' το ανθρακικό δξύ...

Η Νιέτα ρούφηξε λίγο τσάι, πέρασε το χέρι της απ' το μέτωπό της, αναστέναξε κι' εξακολούθησε:

— Τί ζωή!... Ο Έρρικος ζωγράφιζε συνεχώς, μά δεν αγοράζε κανείς τα έργα του. Οι γονείς μου αρνιόνταν να με βοηθήσουν, με την ελπίδα να κουραστώ και να γυρίσω κοντά τους. Ήταν πρόθυμοι να με συγχωρήσουν τότε...

— Ο Έρρικος δεν μ' είχε παντρευτή, γιατί δεν είχαμε τ' έξοδα του γάμου. Μούλεγε άλλωστε πολλές φορές: «Καλλίτερα να μη συνδεθής μόνιμα μαζί μου. Έτσι, θάσαι ελεύθερη να φύγεις, όταν δεν θα μπορείς πιά ν' αντέξεις». Μιά μέρα, έλαβα ένα γράμμα απ' τη μητέρα. Ο πατέρας μου ήταν άρρωστος βαρεια κι' ήθελε να με ξαναδῇ πριν πεθάνη. Πήγα πραγματικά, αφού υποχέθηκα στον Έρρικο πως θα γυρίζα το ίδιο βράδυ.

» Μά ο πατέρας άργησε να πεθάνη. Κι' όταν έκλεισε τ' μάτια του, άρρώστησε ή μητέρα. Έτσι, πέρασαν αρκετοί μήνες, χωρίς να δώ καθόλου τον Έρρικο...

» Θυμάσαι, Μαρία μου, την κατάπληξη που σου προκαλούσαν τ' παράξενα λόγια μου; Έ λοιπόν, και το τέλος της ιστορίας μου θ' σε καταπλήξει: «Εμείνα όριστικά με τη μητέρα μου. Κοιμήθηκα πάλι στο παλτό μου δωμάτιο. Ξαναφόρεσα ωραίες τουαλέτες και καπέλλα. Ξανάρχισα την ήσυχη ζωή του κοριτσιού που δεν του λείπει τίποτε... Η μαμά με φιλάει κάθε τόσο στο μέτωπο και μου λέει: «Ήταν ένα άσχημο όνειρο. Μην το συλλογίζεσαι πιά...».

Σταμάτησε μιά στιγμή, κι' ύστερα πρόσθεσε με σοβαρό τόνο:

— Κι' έπειτα... άκουσε το πιο άπιστευτο: «Ένας καλός άνθρωπος μ' αγάπησε και ζήτησε να με παντρευτή! Δεν τούκρυφα τίποτε. Ξέρε γι' αυτόν τον Έρρικο. Τ' άφέρει όλα. Μά είνε τόσο τρελλά έρωτευμένος μαζί μου, ώστε δεν τον νοιάζει για τίποτε. Ίσως τ' άθεωρεί κι' αυτός όλα σαν ένα κακό όνειρο και προσπαθεί με τη σιωπή του να με βοηθήσει να ξεχάσω... Είνε 40 έτών, καλός, πλούσιος, συμπαθητικός. Η μαμά μου λέει πως θάπρεπε να τον λατρεύω νύχτα-μέρα γονατιστή.

Έβγαλε το ένα γάντι της και μούδειξε ένα ωραίο δαχτυλίδι με ρουμπίνι.

— Μου το χάρισε εκείνος, πρόσθεσε. Θά παντρευτούμε σ' ένα μήνα...

★

«Ένα μήνα άργότερα, έλαβα ένα γράμμα της Νιέτας:

«Αγαπητή μου Μαρία. Ξαναγύρισα στον Έρρικο! Αντί να πάω στην εκκλησία για να παντρευτώ, γύρισα κοντά του, στη σοφίτα μας. Γιατί σου γράφω; Δεν ξέρω... Έσύ έχεις τον άντρα σου, το παιδί σου, είς' ευτυχισμένη. Έγώ δεν θά παντρευτώ ποτέ, ούτε μπορώ να παρακαλέσω το Θεό να μου στείλη ένα παιδί... Ίσως σου γράφω για να σου πω να μη σταματήσεις, αν τυχόν με ξανασυναντήσεις στο δρόμο. Δεν είμαι πιά μιά γυναίκα με υπόληψη. Πρέπει να μ' άπαρνηθείς και σύ, όπως όλοι οι άλλοι... Μά τί με νοιάζει, Μαρία; Είμαι με τον Έρρικο!».

Την ήμερα κείνη, ενώ καθόμουν στο τραπέζι, αντίκρου στον άντρα μου, άναρωτήθηκα για πρώτη φορά μ' άγνοία αν είχα γνωρίσει ποτέ τον πραγματικό έρωτα...

... Τον πραγματικό έρωτα!... Που βρίσκεται λοιπόν ή άληθινή αγάπη; Βρίσκεται μοναχά σ' έναν ελεύθερο δεσμό; Και δεν άνθίζει τάχα και στις καρδιές δυο συζύγων; Θυμήθηκα το ζεύγος των ποιητών Μπραούνγκ. Το ταιριαστό αυτό άντρώγυνο το είχε ένώσει ως τον τάφο και πέρα απ' τη ζωή αυτή ένας έρωτας απ' τους πιο φλογερούς, απ' τους πιο μεγαλειώδεις.

Ναι, ο έρωτας, ο άληθινός έρωτας βρίσκεται παντού. Και στη σοφίτα των ελεύθερα ένωμένων και κάτω απ' τη συζυγική στέγη...

Οι σκέψεις αυτές μ' άνακούφισαν. «Η Νιέτα είναι ευτυχισμένη, συλλογίστηκα, κι' αυτό είναι το σπουδαιότερο...».

Όταν ξανασυνάντησα τη φίλη μου στο δρόμο θέλησε να με διευκολύνη να την άποφύγω, να περάσω πλάι της σαν άγνωστη. Μά δεν το έκαμα. Έτρεξα κοντά της και της έσφιξα τα χέρια μέσα στα δικά μου.

Με κύτταξε κατάματα μ' ένα βλέμμα γεμάτο εύγνωμοσύνη. Ήταν έξαιρετικά συγκινημένη.

— Σ' ευχαριστώ, Μαρία, μου είπε με φωνή που έρεμε έλαφρά. Είσαι πολύ καλή.

Φαντάσθηκες πως θά ξεχνούσα τη φίλιά μας, Νιέτα; τη ρώτησα.

— Αγαπητή μου Μαρία!...

Πές μου είσαι ακόμα ευτυχισμένη, Νιέτα;

— Ναι, Μαρία, είμαι πολύ ευτυχισμένη! Έχασα τ' πάντα, αλλά κρατώ γερά στα χέρια μου την αγάπη!...

Όταν χωρίσαμε σ'ε λίγο, μ' όλες τις σκέψεις που είχα κάνει ως τη στιγμή αυτή, δεν μπόρεσα — το όμολογώ με ντροπή μου — να μη νοιώσω κάτι σαν ζήλεια γι' αυτή την άφθαστη, την άθανατη αγάπη που άνθιζε κάτω απ' τους κεραυνούς της περιφρονησεως του κόσμου...

Μ. ΣΟΡΕΝΤΙΝΟ

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ)

Ο Παρίζ, παρουσιάζεται στον Ειρηνοδίκη που τον ρωτάει αν θυμάται το ζήτημα που πέρασε από το χτήμα του τη νύχτα της δολοφονίας της Κλάρας Γκερέν, γιατί έπιασαν έναν άλλο μονόχειρα ζητιάνο που κληρονομία στο Έδρεμ. Ο Παρίζ απάντησε πως δεν θυμάται και γυρίζει στο χτήμα του. Λέει στον Κορντιέ τι συνέβη κι' ο κοκορύσος φεύγει για να γυρίσει στο Παρίσι. Στο σταθμό συναντάει μια ζητιάνια μ' ένα παιδάκι, και χλωμιάζει. Είναι το θύμα του, η Λάουρα που την κατέστρεψε πρό ετών. Η Λάουρα δεν τον αναγνωρίζει. Πηγαίνει κι' αυτή στο Παρίσι για να βρή τον πατέρα του παιδιού της, τον Κορντιέ. Ο Κορντιέ ήταν γιος ενός μικροχτηματία από το Μπ. Από μικρός δείχνει τον κακό του χαρακτήρα και διαπράττει διάφορες απάτες. Κανείς δεν τον εμπιστεύεται πιά. Και ζητάει να βρή ένα τίτλο ευγενείας για να τυλίξη καμιά πλούσια νύφη...

35ον Ο Κορντιέ μελέτησε όλες αυτές τις αγγελίες με μεγάλη προσοχή. — Άς δούμε, ψιθύρισε. Πρώτα - πρώτα, 'ας άψουμε κατά μέρος αυτή την κυρία, που ζητάει σύζυγο πλούσιο κτλ. Κατά μέρος επίσης, κι' η άλλη με τα 43 της χρόνια και με το εκατομμύριο. Μας μένουν οι τρεις άλλες. Ίδιως οι δυο που τονίζουν ότι δεν έχουν μεγάλες απαιτήσεις. Κι' ο Κορντιέ κράτησε σημειώσι.

Συνέχισε όμως το διάβασμα των αγγελιών: «Νέα, 25 ετών, με προίκα 1.000.000, με κάποιο μικρό ελάττωμα, ζητάει σύζυγον νέον και σοβαρόν. Α. Β. Γ. Πόστ - Ρεστάν, Κορντιέ».

«Γυναίκα νέα, και πολύ σοβαρή, με προίκα 1.800.000 και με παιδί, ζητάει σύζυγον νέον και σοβαρόν. Α. Β. Γ. Πόστ - Ρεστάν, Κορντιέ».

«Νέα, με προίκα 1.000.000, ζητάει να παντρευτεί με άνθρωπο που θα έχη τίτλο, χωρίς απαιτήσεις περιουσίας. Από οικογένεια που δυσφημίστηκε. Β. Πόστ - Ρεστάν, Παρίσι. Μόνο σοβαρές προτάσεις θα ληφθούν υπ' όψη».

Μα την αλήθεια, είπε χαρούμενος ο Κορντιέ, η ιδέα μου ήταν περίφημη.

Και, επειδή δεν ήξερε ποιαν απ' όλες εκείνες να διαλέξη για θύμα του, έγραψε σε έξη συγχρόνως, και υπόγραψε με το ψευδώνυμο: «Ανρί Νταρμαντιέ, Βαρώνος».

Σε λίγες μέρες, έλαβε τρεις απαντήσεις: Οι δυο απ' αυτές, ήταν από Πρακτορεία Συνεισκόπων, που είχαν δημοσιεύσει τις αγγελίες, και που του ζητούσαν προμήθεια προκαταβολικά, για να του υποδείξουν το κατάλληλο πρόσωπο. Η τρίτη απάντηση, ήταν από κάποιον υποκόμητα Γκουστάβ Νταλμερ, δικηγόρο, που του έγραψε να περάσει από το γραφείο του, για να συζητήσουν «για την δεσποινίδα Β.».

Την άλλη μέρα ο Κορντιέ, ντυμένος κομψά, παρουσιάστηκε στο γραφείο του Νταλμερ, με το ψευδώνυμο του Βαρώνου Νταρμαντιέ.

Κύριε Βαρώνε, του είπε ο δικηγόρος, είμαι ευτυχής που σας γνώρισα. Καθώς

σας παρακαλώ, για να συζητήσουμε. Έπιθυμείτε να παντρευτείτε;

— Μάλιστα, κύριε, υποκόμη.
— Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι άντελήφθητε την έννοια της φράσεως «από οικογένεια, που δυσφημίστηκε», που αναφέρεται στην αγγελία μας.

— Ναι, απάντησε ο Κορντιέ. Σημαίνει ότι δεν είναι ακληιδωτή η έντιμότης κάποιου μέλους της οικογενείας.

— Φαινομενικά, μάλιστα, κύριε Βαρώνε. Πώς φαινομενικά;

— Γιατί η καταδικαστική απόφασι εναντίον του πατέρα της νέας αυτής στηρίχτηκε πάνω σε στενή έρμηνεία του Ποινικού Κώδικος.

— Όστε υπάρχει δικαστική απόφασι;

— Καταδικήσε τετραετή φυλάκισι.

— Τότε ο γάμος είναι αδύνατος.

— Θα ξέρετε, βέβαια, ότι, για να προσφέρω κανείς ένα εκατομμύριο προίκα σ' έναν ξένον, και μάλιστα με αγγελία στις εφημερίδες, θάχη τους λόγους του.

— Ασφαλώς, κύριε, είπε ο Κορντιέ, άλλ' η φυλάκισι...

— Ήταν για διαχειριστικές ανωμαλίες. Σκεφτήτε, κύριε Βαρώνε, προτού προχωρήσουμε. Αν η φυλάκισι του πατέρα της νέας σας τρομάξη, 'ας σταματήσουμε ως εδώ.

— Έμεινε και τα τέσσερα χρόνια στη φυλακή;

— Στα τρία χρόνια, του δόθηκε χάρι.

— Πότε;

— Πριν από έξη μήνες. Λοιπόν, θα εξακολουθήσουμε;

— Μάλιστα, απάντησε ο Κορντιέ. «ΑΛΛΗΛΟΙΟΥΣΤΑΤΑ»

Η γουνα

Με βήκες σε καλή στιγμή και μούσκασες το παραμύθιο και θάχους φουρτούνες. Και μούπες, έτσι για 'αφέ, ότι της μόδας είν' εφέ - πάρα πολύ οι γούνες!

Ρενάρ και λούτρι και πτι - γκρι — κι' εγώ τ' άκούω και μουγγρι — και άστρακάν κι' έρμίνια, που οι κυρίες τις φορούν και κάνουν σαν κυκλοφορούν στραπάτσο στην Αθήνα.

Κι' όλο γι' αυτό το μού συζητάς και όλο πόντους μου πετάς μια γού - πώς θα σου πάει. Κι' εγώ σ' άκούω - που λες έσύ, και λέω μέσα μου, Φρό - (σι, φάνιο που σε βαραί!

Μα αν σ' άρέσουνε οι (γού — εγώ για το δικό σου (γού — θα σφάξω μια κουνέ - (λα και θα σου φτιάξω π - (κα και φ - (λα! μια γούνα έξοχη και (φ - (λα! που θα σου πάει τρέλ - (λα!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

λωστε, δεν θα παντρευτώ τον πατέρα, αλλά την κόρη.

— Είσαστε άνθρωπος λογικός, κύριε Βαρώνε.

— Κι' η μητέρα της;

— Η μητέρα έχει πεθάνει.

— Όστε πεθερά δεν υπάρχει.

— Είναι ένα μεγάλο πλεονέκτημα αυτό, κύριε Βαρώνε.

— Είναι μοναχοκόρη; Ξαναρώτησε ο Κορντιέ.

— Όχι, έχει και μιαν αδερφή μικρότερη, που κι' εκείνη θα πάρη προίκα ένα εκατομμύριο φράγκα.

— Είναι λοιπόν πάμπλουτος ο πατέρας;

— Είναι άνθρωπος έξυπνος, που ήξερε να διευθύνη την εχειρήρασί του.

— Κι' όμως την έπαθε.

— Κι' οι καλύτεροι καπεταναίοι παθαίνουν άδαρεις.

— Το εκατομμύριο θα δοθή σε μετρητά;

— Μάλιστα, κύριε Βαρώνε.

— Τι ηλικίας είναι η νέα;

— Εικοσιτεσσάρων ετών.

— Είναι νόστιμη;

— Έχει ένα εκατομμύριο προίκα!

— Διάβολε, είπε ο Κορντιέ. Αυτό σημαίνει ότι είναι άσχημη.

— Όχι, αλλά δεν είναι και τέλεια.

— Της λείπει τίποτα;

— Αντιθέτως, έχει και παραπάνω.

— Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε παραξευμένος ο Κορντιέ.

— Είναι λίγο καμπούρα, στο δεξιό της ώμο.

— Φαίνεται πολύ;

— Έχει καλή μοδίστρα.

— Και, μ' όλα αυτά, ο πατέρας της δίνει μόνο ένα εκατομμύριο προίκα;

— Υπάρχουν ελπίδες...

— Τι ελπίδες;

— Για άλλο ένα εκατομμύριο.

— Είναι γέρος ο πατέρας της;

— Έξηντα χρονών.

— Γερός;

— Έτσι κι' έτσι. Υποφέρει από διαβήτη.

— Πολύ καλά.

— Στις συμφωνίες πρέπει να λέγονται όλα, παρατήρησε ο δικηγόρος.

— Κι' άλλη μιαν ερώτησι, είπε ο Κορντιέ: Ποιός δημοσίευσε την αγγελία;

— Ο πατέρας ή η κόρη;

— Όστε αυτός, ούτε εκείνη. Εγώ.

— Άπλυστατα, του εξήγησε ο δικηγόρος. Είμαι επίτροπος του πατέρα, που, με τις συμβουλές μου, κέρδισε τέσσερα εκατομμύρια φράγκα.

— Είσαστε εξυπνότερος άνθρωπος. Σας συγγαίρω.

— Έχω κι' εγώ κάποιαν αξία...

— Εξακολουθήστε, σας παρακαλώ.

— Ο πελάτης μου, λοιπόν, έμεινε τόσο ευχαριστημένος από μένα, ώστε μου άναθεσε να φροντισώ για την αποκατάστασι της κόρης του, και μου άφισε απόλυτη πρωτοβουλία.

— Θαυμάσια!

— Έχετε καμμιαν άλλην ερώτησι να μεύ κάμετε, κύριε Βαρώνε;

— Όχι. Μένει μόνο να συζητήσουμε για την άμοιβή...

— Γι' αυτήν, θα μιλήσουμε αργότερα.

— Διάβολε, είπε μέσα του ο Κορντιέ, θα μου στοιχίση ακριβά!

— Και τώρα, κύριε Βαρώνε, είπε ο δικηγόρος, είναι η σειρά μου να σας κάμω μερικές ερωτήσεις.

— Ρωτήστε με και θα σας απαντήσω με ειλικρίνεια, είπε ο Κορντιέ.

— Όλο εκείνο το διάστημα, ο δικηγόρος Νταλμερ παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού το συνομιλητή του. Τώρα όμως σήκωσε το κεφάλι του και τον κίτταξε κα-

τάματα, σαν άνακριτής έτοιμος να εξετάσει έναν κατηγορούμενο.

Η συνθήκη

— Κύριε, είπε ο δικηγόρος, είσατε πραγματικά ο Βαρώνος Νταρμαντιέ;

— Ο Κορντιέ, που δεν περίμενε μια τέτοιαν ερώτησι, και μάλιστα τόσο απότομα, έμεινε έμβρόντης.

— Θέλετε να σας επαναλάβω την ερώτησι, κύριε; είπε ο δικηγόρος.

— Άκουσα πολύ καλά και σας απαντώ, είπε ο τυχοδιώκτης. Είμαι βεβαίως ότι κανένας άλλος, εκτός από μένα, δεν δικαιούται να έχη αυτό τον τίτλο.

— Η απάντησί σας, κύριε, είναι άσαφής, παρατήρησε ο δικηγόρος. Θα θέλετε να πείτε ίσως ότι περισσότερο από κάθε άλλον έχετε δέχ δικαιούσθε να έχετε αυτόν τον τίτλο.

— Κύριε!...

— Οι προσποίσεις μεταξύ μας είναι περιττές. Δεν είσατε ο Βαρώνος Νταρμαντιέ, για τον άπλυστατο λόγο ότι κανένας Βαρώνος Νταρμαντιέ δεν ζή πιά.

— Ο τελευταίος αυτός του όνόματος δολοφονήθηκε στην Ισπανία, πριν από δέκα χρόνια, από κάποιον ζηλότυπο σύζυγο. Από την οικογένεια αυτή μόνο ένα άτομο ζή πιά.

— Πώς; Υπάρχει ένας Νταρμαντιέ; ρώτησε ο Κορντιέ.

— Η ερώτησί σας άποτελεί όμολογία, παρατήρησε ψυχρά ο δικηγόρος. Μα δεν είχα και καμμιαν άνάγκη από την όμολογία σας.

— Ο Κορντιέ δάγκωσε τα χείλη του για την γκάσα, που είχε κάνει.

— Δεν υπάρχει ένας Νταρμαντιέ, αλλά μια Νταρμαντιέ, εξακολουθούσε ο δικηγόρος, κι' η γυναίκα αυτή είναι καλόγρια σ' ένα μοναστήρι στην Πορτογαλία.

— Είσατε, βέβαιος, κύριε, για όσα λέτε; ρώτησε ο τυχοδιώκτης.

— Τόσο βέβαιος, όσο και σεις ότι δεν άνήκετε στην οικογένεια των Νταρμαντιέ.

— Ο Κορντιέ χαμήλωσε το κεφάλι.

— Είμαι ξάδερφος του Νταρμαντιέ, από τη γυναίκα του, εξακολουθούσε ο Νταλμερ. Μη φοβόσαστε λοιπόν τίποτα. Κανένας δεν θα σας έναντιώθη, ούτε θα σας διεκδικήση τον τίτλο, που έχετε... αντιγράψι, 'ας πούμε.

— Ο κύριος Νταλμερ το είπε αυτά άφελέστατα, σ' ένα έπρόκειτο για τρίτο πρόσωπο.

— Ο Κορντιέ κατάλαβε τότε πώς είχε να κάνει με άνθρωπο επίσης άσυνείδητο, όπως αυτός, κι' ότι, επομένως, μπορούσαν να συνεννοηθούν.

— Ό' άνυπομονήτε να μάθετε πού θα καταλήξω, συνέχισε ο Νταλμερ.

— Ασφαλώς, για να μου μιλήσετε, όπως μου μιλήσατε, θάχετε τους λόγους σας.

— Φυσικάτα.

— Πιστεύω να συνεννοηθούμε.

— Πολύ περισσότερο, αφού δεν μπορεί να κάνετε κι' αλλιώς, είπε ο Νταλμερ. Όταν πήρα το γράμμα σας, κι' είδα το όνομα, με το όποιο το είχατε υπογράψει, σκέφτηκα: Αυτός ο άνθρωπος θάχη οικονομικές στενοχωρίες.

— Σχεδόν... όμολόγησε ο Κορντιέ.

— Σκέφτηκα επίσης ότι είσατε κι' έξυπνος άνθρωπος. Λοιπόν, ποιό είναι το αληθινό σας όνομα;

— Ο Κορντιέ δίστασε.

— Γιατί διστάζετε; τον ρώτησε ο Νταλμερ. Πρέπει να ξέρω με ποιόν έχω να κάνω.

— Σωστά. Λέγομαι Έρρίκος Κορντιέ.

— Έχετε έρθει ως τώρα σε τίποτα δοληφίες με τη Δικαιοσύνη;

— Αυτή έχει άσχημη μ' έμένα, απάντησε σαρκαστικά ο τυχοδιώκτης.

— Πράγμα που σημαίνει ότι δεν έχετε συλληφθή ως τώρα.

— Ποτέ.

— Πολύ καλά. Γιατί θέλετε να παντρευτείτε;

— Για να βγώ από το άδιέξοδο, όπου βρίσκομαι, να εξαφανίσω τον Κορντιέ, και ν' άρχισω καινούργια ζωή με νέο όνομα.

— Έχετε συγγενείς;

— Πατέρα και μιαν αδελφή.

— Είναι άνάγκη λοιπόν να σκοτωθήτε!

— Πώς είπατε; Να σκοτωθώ; ρώτησε κατάπληκτος ο Κορντιέ.

— Ήσυχάστε. Θέλω να πώ να κατορθώσετε να πιστευθή ότι πεθάνατε.

— Αυτό μάλιστα. Άλλωστε, κι' εγώ το σκέφτηκα αυτό...

— Δεν είσατε Βαρώνος Νταρμαντιέ, αλλά θα γίνετε.

— Και με ποιό τρόπο;

— Θα σας δώσω κάτι έγγραφα, που θ' άποδεικνύουν ότι είσατε ο Βαρώνος Νταρμαντιέ, μόνος και άποκλειστικός κληρονόμος του όνόματος και του τίτλου. Έπειτα θα παντρευτείτε τη νέα με το εκατομμύριο, και θα πραγματοποιήσετε έτσι τα όνειρά σας.

— Και τί θα μου ζητήσετε;

— Τίποτα σχεδόν.

— Διάβολε. Με κάνετε να φοβούμαι... είπε ο Κορντιέ.

— Μόνο πέντε τοίς εκατόν επί της προί- κός, μετά την ύπογραφή του συμβολαίου.

— Ο Κορντιέ δεν μπόρεσε να κρύψη την κατάπληξή του για τη μικρή αυτή άπαιτήσι του δικηγόρου.

— Θα με καταλάβετε, συνέχισε ο Νταλμερ. Ο κύριος Χ — το όνομα του θα σας το πώ αργότερα — έχει δυό κόρες. Η μία, η μεγαλύτερη, είναι, καθώς σας είπα, λίγο καμπούρα, η δεύτερη είναι πιο νόστιμη. Πρόκειται όχι μόνο ν' ας παντρεύουν και τις δυό, αλλά και να τους βρουν συζύγους, που θα τις υπάσουν στην άριστοκρατία. Καθώς καταλαβαίνετε, το πράγμα δεν είναι εύκολο, μετά την καταδίκη του πατέρα.

— Σωστά.

— Καθώς σας είπα και πριν, γνωρίζω τον κ. Χ, από κοινό, και ξέρω από πού προέρχεται η περιουσία του. Η δεύτερη κόρη του μου άρεσε και τη ζήτησα. Ο πατέρας της μου άπάντησε: Παντρώψτε την πρώτη, και σας δίνω τη δεύτερη με ίση προίκα. Άνάλαβα αυτή την ύπόθεσι, κι' έφτασα σ' αυτό το σημείο...

— Καταλαβαίνω.

— Βλέπετε είμαι ειλικρινής απέναντί σας.

— Το άναγνωρίζω.

— Χάρι σε σας, κάνω τη Σοφία, την πρωτότοκη, Βαρωνέσα Νταρμαντιέ, κι' η άλλη, η Λάουρα, θα γίνει κυρία Νταλμερ. Σας άρέσει αυτός ο συνδυασμός;

— Θαυμάσια, απάντησε ο Κορντιέ, χωρίς να διστάση καθόλου. Πότε θα με συστήσετε; Είμαι έτοιμος.

— Όχι τόσο γρήγορα.

— Υπάρχουν κι' άλλοι δροι;

— Όχι, άλλ' η δεσποινίς Σοφία είναι ρωμαντική, και δεν θέλει να παντρευτεί μόνο χωρίς στην προίκα της. Θέλει ν' αγαπήση, κι' έχει την άξίωσι και ν' ανταγαπήθ.

— Της πρέπει, είπε γελώντας ο Κορντιέ.

— Ο Νταλμερ κατσούφιασε.

— Ήσαν φίλες; ρώτησε.

— Στενότερες.

— Η Σοφία κι' η Λάουρα σας ξέρουν;

— Μόνο μια φορά τις έχω ίδη, πριν από

— Όφείλω να σας πώ, αγαπητέ μου, ότι η δεσποινίς Σοφία έχει πολλά προτερήματα.

— Δηλαδή είναι καλό κορίτσι, όπως λένε συνήθως.

— Κάτι παραπάνω. Είναι χρυσή καρδιά. Πρέπει να τη φλερώση και να την αγαπήση κανείς για το χαρακτήρα της.

— Θα κάνω ό,τι χρειάζεται, τον διαβεβαίωσε ο Κορντιέ.

— Αυτό μ' ευχαριστεί. Έχετε χρήματα;

— Δυό εικοσόφραγκα, και καμιά πίστωσι.

— Αυτό είναι δυσάρεστο, γιατί πρέπει να φανήτε κάπως ανεξάρτητος οικονομικά.

— Άλλ' άσού δεν έχω.

— Θα σας προκαταβάλω μερικά εγώ.

— Μα την αλήθεια, είπε ο Κορντιέ, είσατε άνθρωπος μοναδικός.

— Θέλω να πετύχω, κι' έχω πεποίθησι σε σας, απάντησε ο Νταλμερ.

— Ευχαριστώ. Η έμπιστοσύνη σας θα δικαιωθή.

— Άυριο θάχετε δλα τα έγγραφα σας εν τάξει, κι' ένα ιστορικό της οικογενείας Νταρμαντιέ.

— Για κάθε ένδεχόμενο.

— Άκριδώς. Έπειδή πρέπει να κυκλοφορήτε παντού ελεύθερα, χωρίς να φοβόσαστε μήπως σας άναγνωρίσουν, θα πείτε, σήμερα κιόλας, να βρήτε ένα φίλο μου χημικό, που θα σας κάνει άγνώριστον, με ώρισμένες βαφές μαλλιών κι' επιδερμίδος που θα σας δώση. Έπειτα από τέσσερες μέρες, θα φύγετε για τη Μπουργκόνι, όπου ένας φίλος μου διοργανώνει κυνηγετικές έκδρομες, στις όποιες θα σας καλέσουν. Έκει θα συναντήσετε τον μέλλοντα πεθερό και τις κόρες του. Τα υπόλοιπα είναι δική σας δουλειά.

— Και σεις;

— Εγώ θα σας άναταμώσω κατόπιν.

— Πολύ καλά.

— Η διευθυνσι του χημικού μου είναι στην όδον Άνφερ, αριθμός 106. Λέγεται Λοριόλ.

— Και το όνομα του πεθερού;

— Λέγεται Ζαν Μερβιγύ.

— Μένει στο Παρίσι; ρώτησε ο Κορντιέ.

— Όχι, αγαπητέ μου, στη Μπουργκόνι.

— Ο τυχοδιώκτης έκαμε μια κίνησι έκπληξως, που ο δικηγόρος την άντελήφθη.

— Ξέρετε μήπως το Μερβιγύ; ρώτησε.

— Όχι, απάντησε ο Κορντιέ, άλλ' η άδελφή μου ήταν συμμαθήτρια με τις κόρες του.

— Ο Νταλμερ κατσούφιασε.

— Ήσαν

χρόνια, άλλ' από τότε έχω αλλάξει πολύ.
— Αδελφόρο, φροντίστε ν' αλλάξετε περισσότερο.

Στην έξοχή

Ο Κορντιέ ήξερε πολύ καλά τον κύριο Μερβιγύ και τις κόρες του, αλλά τόκρυψε από τον Νταλμερύ.

Λίγον καιρό προτού ο Μερβιγύ συλλεφθῇ καὶ καταδικασθῇ, ὁ γέρο - Κορντιέ μετὴν κόρη του ἦρθαν κι' ἐγκαταστάθηκαν στὸ Ντιζόν, ὅπου ὁ Μερβιγύ εἶχε μιὰ βίλλα.

Ἡ Ἰουλίνα Κορντιέ μπήκε στὸ Παρθενάγωγείο, ὅπου εἶχαν ἐγγραφή ἡ Σοφία κι' ἡ Λάουρα Μερβιγύ. Οἱ τρεῖς κοπέλλες ἐγίναν στενότερες φίλες, καί, στὶς διακοπές, ἡ Ἰουλίνα πηγαίνει συχνὰ νὰ περάσῃ λίγον καιρὸ στὴν ἐξοχή, στὸν Μερβιγύ.

Ο Ἑρρίκος πηγαίνει ἐπίσης στοὺς Μερβιγύ, κι' ἐπειδὴ, ἀπὸ τότε εἶχε συνηθίσει στὶς ἀπάτες, κάποτε ἔκλειπε ἕνα ποσόν, ποὺ εἶχε ξεκαθίσει πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ ὁ Μερβιγύ. Ὁ κλέφτης ἔμεινε ἀγνωστός, ἀλλ' ὁ Μερβιγύ ὑποψιάστηκε κάπως τὸν ἀδελφὸ τῆς Ἰουλίνας, κι' ἀπὸ τότε φυλάγονταν.

Ο Κορντιέ, ἀντὶ νὰ σταματήσῃ, προχώρησε περισσότερο. Κατ' ὀρθὴν νὰ βάλῃ στὸ χέρι μερικὰ γράμματα τοῦ Μερβιγύ, καὶ πλαστογραφώντας τὴν ὑπογραφή του, ἐφτίσσε ἕνα ψεύτικο γραμμάτιο, ποὺ πῆγε, ἀσθαιδύστα, καὶ τὸ ἐξαργύρωσε σ' ἕναν ἀνταποκριτὴ τοῦ χρηματιστή.

Ἡ ἀπάτη ἀνακαλύφθηκε. Ὁ Μερβιγύ πῆγε τότε στὸ γέρο - Κορντιέ, καὶ τοῦ ἀποκάλυψε τὴν καινούργια ἀτιμία τοῦ γιου τοῦ.

Ο γέρος στενοχωρήθηκε πολύ.

— Τί νὰ κάνω τώρα; μουρμούρισε.

— Τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μερβιγύ. Νὰ συμβουλευθετε μόνο τὸ γιὺ σας, γιὰ νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ, καί, ἂν μπορῆτε, νὰ μοῦ πληρώσετε αὐτὸ τὸ ποσόν. Τὸν ἀνταποκριτὴ μου τὸν ἐξώφησα ἐγώ, ὥστε δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνον ἀπὸ κείνον.

Ο πατέρας τοῦ ἀπατεώλους ἔκαμε καινούργια θυσία. Ὁ Μερβιγύ πληρώθηκε καὶ τὸ πρᾶγμα ἔμεινε μυστικό.

Ὅταν ὁ γέρο - Κορντιέ πήρε στὰ χέρια τοῦ τὸ πλαστογραφημένο γραμμάτιο, τὸ δειξε στὸ γιὺ τοῦ.

— Τὸ ξέρεις αὐτό; τὸν ρώτησε.

— Πολὺ καλά μάλιστα, ἀπάντησε ὁ τυχοδιώκτης.

— Ὡστε ὁμολογεῖς;

— Καί, σὲ τί θὰ μοῦ χρησίμευε ν' ἀρνηθῶ;

— Μὰς ἀτιμάζεις, παλιάνθρωπε!

— Μήπως ὁ κύριος Μερβιγύ ἔκαμε μήνυση;

— Ὁχι, γιὰτὶ πληρώθηκε.

— Τότε, τί διαμαρτύρεσαι;

— Γιὰτὶ ἔκαμες αὐτὴ τὴν πλαστογραφία;

— Εἶχα νὰ πληρώσω ἕνα χρέος τιμῆς.

— Καί, γιὰ νὰ πληρώσῃς αὐτὸ τὸ χρέος τιμῆς, ὅπως τὸ λές, ἔκανες αὐτὴ τὴν πλαστογραφία, ποὺ θὰ σ' ἔστειλε στὸ Κακούργοδικεῖο;

— Ἦξερα καλά ὅτι θὰ πληρωνότανε.

— Ἡ ἀναισθησία σου θὰ μὲ σκοτώσῃ...

— Καλά, φτάνουν πιά ὅσα εἶπαμε. Ἐκαμὰ ἕνα δάνειο ἀναγκαστικό, πληρώθηκε, τελείωσε.

Φυσικά, ὅλα αὐτὰ ὁ Κορντιέ ἀπέφυγε νὰ τὰ πῇ στὸ Νταλμερύ, ποῦ, ἂν ἤξερε καλύτερα τὸ παρελθόν του, θ' ἀπόφευγε νὰ τὸν ὑποδοχῆσθῃ, ὅχι βέβαια ἀπὸ εὐσυνειδησία, ἀλλ' ἀπὸ φρονιμάδα.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ Μερβιγύ, μετὰ τὴν καταδίκη του, δὲν μπορούσε νὰ εἶνε καὶ πολὺ απαιτητικός ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ τοὺς γαμπρούς του τοὺς ἤθελε γιὰ τίς κόρες του, ποὺ τίς λάτρευε, κι' ὅχι γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοῦ. Ἐκεῖνός πάλι δὲν ἤξεραν λεπτομερῶς τὰ ὅσα εἶχαν συμβῇ στὸν πατέρα τους. Ὅταν χρεοκόπησε ὁ Μερβιγύ, ἐκείνους βρῖσκονταν στὴν Ἀγγλία. Ἐπειτα, νόμιζαν ὅτι ὁ πατέρας τους ταξίδευε, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἔβλεπαν, κι' ὅταν γύρισαν στὴ Γαλλία, ἐγκαταστάθηκαν στὴν «Πρόσβλη Δεξαμενῇ», καὶ ὅχι στὴ βίλλα τοῦ Ντιζόν.

Ἔμαθαν, κάπως ἄοριστα, ὅτι ὁ πατέρας τους εἶχε πάθει κάποιο ἀτύχημα, ἀλλὰ πίστευαν ὅτι εἶχε πέσει θύμα κάποιας συκοφαντίας.

εἶχε συστήσει ὁ Νταλμερύ, καὶ τοῦ εἶπε: — Θέλω νὰ μὲ κάμετε ἀγνωρίστον, ἀκόμα καὶ γιὰ κείνους, ποὺ μὲ ξέρουν πολὺ καλά.

— Κατάλαβα, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Θὰ μεταβάλω τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας, θὰ βάλω τὰ μαλλιά σας ξανθὰ, καὶ θ' ἀλλάξετε ἐντελῶς φυσιογνωμία.

— Καὶ πόσους καιροὺς χρειάζεται γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ;

— Δώδεκα ὥρες μονάχα.

— Κι' ἡ βαφή θὰ εἶνε ἐγγυημένη; ρώτησε ὁ Κορντιέ γελώντας.

— Ἀπόλυτα.

— Καὶ θάμει καταδικασμένος νὰ εἶμαι πάντοτε ἔτσι;

— Ὁχι. Θὰ σὰς δώσω ἕνα ὕγρo, μετὰ τὸ ὁποῖο θὰ μπορῆτε, ὅποτε θέλετε, νὰ ξαναπαρέτε τὴ φυσική σας ὄψη.

— Περιφροῦ!

— Κι' ἕνα ἄλλο σὰς συνιστῶ, ἐπανελάβε ὁ Λοριόλ: Νὰ φορᾶτε μούρα γυαλιᾶ, γιὰ νὰ κρύβετε τὰ μάτια σας, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ σὰς προδώσουν.

— Θὰ τῶχα ὅπ' ὦπ' μου.

Ὁ Λοριόλ τοῦ ἔδωσε τὰ φάρμακα, ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὴν μεταμόρφωσή του, καὶ τοῦ ἐξήγησε πῶς θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσε.

Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, γιὰ ὅ,τι ἄλλο χρειαστῇτε, τοῦ εἶπε. Ἐχετε ὅπ' ὦπ' σας ὅτι κατασκευάζω διάφορα φίλτρα, νερκωτικά κλπ.

— Σὰς θαυμάζω, κύριε Λοριόλ, εἶπε ὁ Κορντιέ. Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τώρα ἀμέσως ἕνα νερκωτικό;

— Εὐχαριστῶς.

Κι' ὁ Λοριόλ τοῦ ἔδωσε ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι.

— Μὲ ποῖο τρόπο τὸ μεταχειρίζονται;

— Ὡς ὅτι ὁ Κορντιέ.

— Δυὸ σταγόνες, σ' ἕνα ποτήρι νερό, βυθίζον, ἐκείνον ποὺ τὸ πίνει, σ' ἕνα γαλῆνιο ὕπνο. Τέσσερες σταγόνες τὸν βυθίζουν σ' ἕνα βαθύτερο ὕπνο, μετὰ εὐχάριστα ὄνειρα.

— Περισσότερες;

— Περισσότερες ἀπὸ τέσσερες σταγόνες φέρνουν ἕνα εἶδος μέθης, ποὺ εἶνε ἐπικίνδυνη.

— Διάβολε!

— Ὅταν χρησιμοποιοῦνται ὠρισμένα φάρμακα, πρέπει νὰ παίρνωται κι' οἱ ἀνάλογες προφυλάξεις. Προσέχετε μὴν τὸ εἰσπνεύσετε, γιὰτὶ θὰ χάσετε τίς αἰσθήσεις σας.

— Καὶ πάλι σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Λοριόλ.

Κι' ὁ τυχοδιώκτης ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν παρουσιάστηκε στὸν Νταλμερύ, ἐκεῖνος, ἂν δὲν τὸν περιμενε, δὲν θὰ τὸν ἀναγνώριζε.

— Θαυμάσια! τοῦ εἶπε. Δὲν εἴσατε

πιά ὁ Ἑρρίκος Κορντιέ. Πάρτε τὰ πιστοποιητικά σας. Εἰσαπτε ὁ Ἀνρί - Καζιμίρ Βαρώνος Νταρμαντιέ, γεννηθῆκατε στὴ Μαρτινίκα, ὁ πατέρας σας λεγόταν Οὐγκ-Καζιμίρ, κι' ἡ μητέρα σας Κλωντίν - Ζαν Λασσάλ Νταλμερύ.

— Ὡστε εἴμαστε ξάδερφοι...

— Μὰ δὲν σὰς τὸ εἶπα ὅτι συγγενεῖς μετὰ τοὺς Νταρμαντιέ; Ὁ πατέρας σας δὲν εἶχε ἄλλα παιδιὰ, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ κόρη, ποὺ εἶνε καλόγρια, στὴν Πορτογαλία καὶ πνίγηκε, πρὶν ἀπὸ εἰκοσὶ χρόνια σ' ἕνα ναυάγιο.

— Κι' ἡ μητέρα μου; ρώτησε ὁ τυχοδιώκτης.

— Κι' ἐκείνη πέθανε ἀπὸ κίτρινο πυρετό, τὸν ἴδιον χρόνον ποὺ πέθανε κι' ὁ Βαρώνος.

— Εἶμαι λοιπὸν ὀρφανός.

— Σὰς ἀναθέρψεν ἕνας γέρος παπάς. Ἡ πατρική σας περιουσία φαγώθηκε ἀπὸ ἕναν ἐπιστάτη ποὺ ἐξαφανίστηκε.

— Μὲ λίγα λόγια δηλαδή, μοῦ ἦρθαν ὅλες οἱ συμφορές, παρατήρησε ὁ Κορντιέ.

— Νά. Νὰ κι' ἡ σφραγίδα σας μετὰ τὰ ἐμβλήματατὰ σας. Νὰ καὶ ἡ πρόσκλησις ἀπὸ τὸν ὑποκόμητα Βισέ, γιὰ νὰ λάβετε μέρος στὰ κηνήγια, ποὺ διοργανῶνται. Πάρτε καὶ χίλια φράγκα, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τὰ βγάλετε πέρα. Ἐλπίζω νὰ ἔχετε κοστῶν μια, ἀνάλογα μετὰ τὸν τίτλο σας.

— Ὅσο γι' αὐτό, μείνετε ἥσυχος.

— Ὅσα φύγετε ὅσο τὸ δυνατόν συντομότερα. Θὰ μείνετε στὸ ξενοδοχεῖο, καί, τὴν ἐπομένη, θὰ πάτε νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸν ὑποκόμητα. Τὸ χτήμα τοῦ ἀπῆκε ὀχτὼ χιλιάδες ἀπὸ τὸ Ντιζόν καὶ λέγεται «τὰ Κλαδάκια». Νὰ προσέχετε πῶς θὰ φέρνεστε. Κι' ἕνα ἄλλο: Παίξετε χαρτιά;

— Νά.

— Αὐτὸ εἶνε ἀσχημον. Εἰσαπτε τυχερός;

— Στάνια.

— Χειρότερα ἀκόμα. Ἄλλ' ὅταν θελήσετε, τέλος πάντων, ξέρετε νὰ εἰσαπτε τυχερός στὰ χαρτιά;

— Γιὰτὶ μοῦ κάνετε αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις;

— Γιὰτὶ μπορεῖ νὰ κάμετε καμιὰν ἀνοησία. Καὶ δὲν θέλω νὰ συμβῇ κάτι τέτοιο.

— Δὲν θέλετε;

— Δὲν θέλω. Ἐπανελάβε ὁ Νταλμερύ, μετὰ ὅπως ἀπότομο. Πρέπει νὰ ἐξηγηθῇτε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀγαπητέ μου: Πρέπει νὰ μὲ ὑπακούετε τυφλά. Ἄν δέχεσθε, καλά, ἀλλοίως τραχηλῆτε ἀπὸ τώρα.

— Καλά, κατάλαβα.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Λοιπὸν ἀνοησίες δὲν θάχομε. Νὰ μὴν παίξετε χαρτιά, μόνο νὰ προσπαθήσετε νὰ φανῇτε εὐχάριστα στὸν κύριο Μερβιγύ καὶ στὴ μεγάλη του κόρη, τὴ μέλλουσα σύζυγό σας. Ἐγὼ θάρω σὲ λίγες μέρες...

Μετὰ ὀχτὼ μέρες, ὁ δευτεβάρονος Νταρμαντιέ δειπνοῦσε στὰ «Κλαδάκια», στοῦ ὑποκόμητα Βισέ, μαζί μετὰ τὸν κύριο Μερβιγύ καὶ τίς δύο κόρες του.

Κήρυξις πολέμου

Ὁ Ἑρρίκος Κορντιέ ἐπαίει περίφημα τὸ ρόλο του, καὶ κατ' ὀρθὴν νὰ κερδίσῃ τίς συμπάθειες ὧλων.

Ἦταν καὶ καλὸς παίκτης. Ἐχανε μερικὰ εἰκοσφράγκα μετὰ ἀδιαφορία, κι' ἕνα βράδυ, ἐπειδὴ τὸ θέλησε, κέρδισε καμιὰ ἑκατοστὴ φράγκα. Οἱ δεσποινίδες Μερβιγύ εἶχαν πῇ ὅτι θάκαναν τὴν ἄλλη μέρα ἔρανον γιὰ τοὺς φτωχοὺς, κι' ὁ Κορντιέ τίς παρακάλεσε νὰ δεχτοῦν κι' ἐκ μέρους του τὸ ποσόν ποὺ εἶχε κερδίσει στὰ χαρτιά. Αὐτὸ, φυσικά, ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Οἱ ὑπηρέτες εἶχαν νὰ κάνουν ἐπίσης μετὰ τὴν γενναιοδωρία του.

Τέλος, γιὰ νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ἐπιτυχίες του, ἔσωσε καὶ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ σίγουρο θάνατον, σκοτώνοντας τὸν ταῦρον, ποὺ εἶχε ὀρμήσει ἐναντίον της. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ Ἀναστασία Φουρέλ, ποῦ, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Κορντιέ δὲν τὴν ἤξερε, κι' οὐτε φανταζόταν ὅτι θὰ τὴν γνώριζε μιὰ μέρα, κι' ὅτι θὰ γινόταν μάλιστα καὶ συνένοχός της.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ὁ κύριος Μερβιγύ τὸν προσκάλεσε στὴ βίλλα του νὰ περάσῃ καμιὰ δεκαπενταετία μέρες.

Ἡ Λάουρα Μερβιγύ φοβόταν τὸ βαρὺν Νταρμαντιέ, ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς της, ἡ Σοφία, τὸν θαύμαζε.

— Ὅλα λοιπὸν πῆγαιναν κατ' εὐχὴν.

Ἐφτασε στὴ βίλλα κι' ὁ Νταλμερύ. Ἡ ἔρεση σὲ ποῖο σημεῖο ἦσαν τὰ πράγματα, καί, πίστευαν μετὰ τὸν Κορντιέ ὅτι δὲν εἶχαν παρὰ ν' ἀπλῶσουν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ πάρουν τίς προέξεις.

— Πῶς σὰς φαίνεται λοιπὸν ὁ ξάδερφός μου; ρώτησε ἕνα πρῶτ' ὁ Νταλμερύ τὸν Μερβιγύ.

— Ποῖος ξάδερφός σας;

— Ὁ Βαρώνος Νταρμαντιέ.

— Πῶς; Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε συγγενής σας;

— Νά, καὶ μάλιστα μέλλον γαμπρός σας.

— Ὡστε σεῖς τὸν στείλατε;

— Νά. Καθὼς βλέπετε, κάματε πολὺ καλά, ποῦ μοῦ μιλᾶτε γιὰ τίς προθέσεις σας.

— Σὰς βεβαιῶ, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὑπέρβηκα καὶ τίς ἐλπίδες μου. Ἄλλ' εἰσαπτε βέβαιος ὅτι θὰ θελήσῃ τὴ Σοφία μου;

— Δὲν θὰ σὰς τὸ ἀνέφερα, ἂν δὲν ἤμουνα βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

— Ἄλλ' εἶνε πραγματικὸς Βαρώνος; ρώτησε μετὰ κάποιο δισταγμὸ ὁ Μερβιγύ.

— Νὰ εἰσαπτε ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτό. Εἶδα τὰ οἰκογενειακά του ἔγγραφα, ποῦ θὰ τὰ δείξῃ καὶ σὲ σὰς ἂν θελήσετε.

— Τὸ παρελθόν του εἶνε τίμιο;

— Τιμιώτατο. Μόνον ποῦ εἶνε φτωχός.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει καμιὰ σημασία. Σὰς εὐχαριστῶ, φίλε μου. Ἐστὶ ἐξασφαλιστικὸ τὸ μέλλον τῆς κόρης μου.

— Μπορεῖτε νὰ πῆτε ὅτι ἐξασφαλιστικὸ τὸ μέλλον καὶ τῶν δύο κοριτσιῶν σας, γιὰτὶ, ὅπως συμψήφισαμε, θὰ πάρω τὴ Λάουρα.

— Ἀσφαλῶς, ἀλλ' ὅπως εἶπαμε, πρέπει νὰ σὰς θελήσῃ κι' αὐτὴ.

Ἐπὶ, ὅλα φαίνονταν ὅτι πῆγαιναν περίφημα, γιὰ τοὺς δύο προκοσμητές, κι' ἱβίως γιὰ τὸ Νταλμερύ. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν ὑπολόγιζε τὴ μοχθηρία τοῦ Κορντιέ.

Ὁ Ἑρρίκος Κορντιέ εἶχε καταστρώσει διπλὸ σχέδιο: Στὰ φανερά, περιποιόταν τὴν καμμένη τὴν καμπούρα, ποὺ ἀφέθηκε νὰ παρασυρῇ στὴν ἐρωτικὴ ἐκείνην πλεκτάνη, καί, στὰ κρυφά, ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἡ Λάουρα.

Ἡ νέα τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Γάμοι

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους τὸν 12 - 11 - 50 κ. Γεώργ. Κουτσίκου, ὁ δοντάρων μετὰ τῆς διδοῦς Ἀγγελ. Κουτσούκου, εὐχόμεθα κάθε εὐτυχίαν.

Οἰκογένεια Δ. Χαρικεπούλου

Οἱ ἀπογονοὶ τῆς Χρυσῆς Ὀρδῆς

Τελείωσε ἡ οὐδύσεια τῶν Καλμουχῶν

Ἰσχυρὸς κι' ἀμείλικτος, βασιζόμενος στὴν ἰκανότητά καὶ στὴν πίστι τῶν πολεμιστῶν ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν τυφλά, ἕνας φοβερός κατακτητὴς ξεκίνησε ἀπ' τίς πεδιάδες τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, στὶς ἀρχὲς τοῦ 13ου αἰῶνος, γιὰ νὰ κἀψῃ καὶ νὰ λεηλατήσῃ τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπην...

Ἦταν ὁ Μογγόλος ἡγεμὸν Τεμουτζίν, περισσότερο γνωστός μετὰ τὸ ὄνομα Τζενγκίς Χάν (Πολὺ Ἰσχυρὸς Ἀρχηγός), ποὺ ἀπῶσε τὴν κυριαρχία του, μετὰ τὴν φωτιά καὶ τὸ αἷμα, ἀπ' τὴ Μαύρη Θάλασσα ὡς τὸ Μεγάλον Τεῖχος τῆς Κίνας. Κι' οἱ ἀγριοκαβαλλάρηδες του — οἱ ἴδιοι ποὺ διδάξαν τὴν ἱππασία στοὺς Κοζάκους — εἶχαν παρὶ τὴν ὀνομασία «Χρυσὴ Ὀρδή».

Μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Τζενγκίς Χάν, τὸ 1227, ὁ ἐγγόνος τοῦ Μπατού εἰσέβαλε ἄλλες δύο φορές στὴν Εὐρώπην καὶ προχώρησε ὡς τὴν Οὐγγαρία. Ἀφοῦ ὅμως πέθανε κι' αὐτός, ἡ ἀπέραντη Μογγολικὴ αυτοκρατορία κατέρρευσε ἀπὸ ἐσωτερικὰς ἀντιζηλίας κι' ἐγενήθησαν. Ἐστὶ διαλύθηκε ἕνα κράτος ποὺ εἶχε ἀπλωθῇ ὡς τὴ Μαντζουρία καὶ τὴν Κιτρινὴ Θάλασσα ἀνατολικά, δυτικά ὡς τὴν Οὐγγαρία, ὡς τὴ λίμνη Βαϊκάλ, καὶ τὸ Βορρὰ κι' ὡς τίς Ἰνδίες στὸ νότον.

Ἡ τόσο πειθαρχικὴ ἄλλοτε κι' ἐξασημένια «Χρυσὴ Ὀρδή» διασπασθηκε σὲ νομαδικὰς φυλές, ποὺ διασκορπίσθηκαν ἐνῶ κι' ἔκει στὴν Ἀσία. Μιὰ τέτοια ὁμάδα, ἀπ' τίς πολυαριθμότερες, ἦσαν οἱ Καλμουχοί.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ οὐδύσεια, ποὺ κράτησε 7 ὁλόκληρους αἰῶνες, οἱ τελευταῖοι γνωστοὶ ἀπογονοὶ τῶν πολεμιστῶν αὐτῶν τοῦ Τζενγκίς Χάν ἀπόχτησαν ἐπιτέλους ἕνα μόνιμο τόπο διαμονῆς, σὲ μιὰ κοιλάδα τῆς Παρααλούς, νοτιοανατολικά ἀπ' τὴν πρωτεύουσα Ἀσσουνιόν. Ἐχουν ἀπομείνει 700 μόνον, καὶ δὲν εἶνε πιά πολεμιστὲς, ἀλλὰ ἀγρότες, τεχνίτες καὶ διανοούμενοι. Ἐστὶ τελείωσαν πιά οἱ περιπλανήσεις, οἱ ταλαιπωρίες καὶ τὰ βάσανα αὐτῆς τῆς φυλῆς.

Μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Μπατού καὶ τὴν διαλυτὴν τῆς Μογγολικῆς αυτοκρατορίας, οἱ Καλμουχοὶ εἶχαν καταφυγεῖς πρῶτα στὰ ὄρη Ἀλτάι, Ἀλλὰ οἱ Κινεζοὶ κι' οἱ Μαντζουριανοὶ δὲν τοὺς ἄφησαν νὰ ζήσουν ἡσυχὰ ἐκεῖ πάνω. Κι' ἐπειτα ἀπὸ 75 ἐτών μαχες, κατὰφεραν νὰ τοὺς διώξουν. Οἱ Καλμουχοὶ τραβήσαν τότε πρὸς τὴ δύσι. Μερικοὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Περσία, στὸ Ἀφγανιστάν καὶ στὴν Τουρκία. Οἱ περισσότεροι ὅμως σταμάτησαν στὴ νότιο Ρωσία, στὶς κοιλάδες τοῦ Βόλγα, τοῦ Δνὺ καὶ τοῦ Δνείπερου, κι' ἔζησαν ἐκεῖ ἡσυχὰ ἐπὶ ἕνα αἶμα σχεδόν.

Οἱ τσάρροι τῆς Ρωσίας τοὺς ἐπέτρεπαν νάχουν τοὺς δικούς τους ἡγεμόνες, τοὺς «Χάν». Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ὁ Μέγας κι' ἡ Αἰκατερίνη τοὺς ἐπέβαλαν περιστορίμους τόσο ἀνυπόφορους, ὥστε τὸ 1771 ὅσοι

Καλμουχοὶ ἀπόμειναν ξεκίνησαν γιὰ νὰ ἐξαγυρίσουν στὴν παλαιὰ τους πατρίδα, στὰ βόρεια τῆς Ἀσίας.

Μιὰ μεγάλη πλημύρα τοῦ Βόλγα, ποὺ ἔκαψε τὸ δρόμο καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ γυρίσουν πίσω. Οἱ Ρῶσοι τοὺς ἐπέτρεψαν τότε νὰ μείνουν στὴ χώρα τους, χωρὶς ὅμως νάχουν πολιτικὰ δικαιώματα. Τοὺς ἀνέχονταν δηλαδή, ὡς ἕνα ἀνεπιθύμητο λαὸ χωρὶς πατρίδα.

Διατηρώντας τίς παραδόσεις τους καὶ τὰ φυλετικὰ τους γνωρίσματα, οἱ Καλμουχοὶ δημιούργησαν μιὰ δική τους διάλεκτο, μῦμα τῆς αρχικῆς γλώσσας τους μετὰ φινλανδικὰ, τουρκικὰ, ἐσθονικὰ, ρωσικὰ καὶ οὐγγρικὰ. Ἐμείναν πιστοὶ στὰ ἔθιμα καὶ τίς τελετὲς τῆς βουδδιστικῆς θρησκείας, μολοντὶ τοὺς ἐχώριζαν αἰῶνες καὶ χιλιάδες χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Μογγολία...

Ὅταν ἐξέσπασε ἡ Ρωσικὴ Ἐπανάστασις, οἱ Καλμουχοὶ πολέμησαν μαζί με τοὺς λευκορώσσους κατὰ τοὺς Μπολσεβίκους. Με

Ο δούλος της ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

Δεν ήταν ωραία, ούτε μεγάλη κατασκόπος

«Έχει πλεχθεί, δόλιχρος θρύλος γύρω απ' την περιφημή Ματά Χάρι. Η πραγματικότητα όμως είναι πολύ διαφορετική... Η Ματά Χάρι δεν ήταν εξαιρετικά ωμόρφη, ούτε ξεχωριστή χαρούτρια, αλλά ούτε και κατασκόπος μεγάλης δόξης.

Γεννήθηκε στην Όλλανδια, στις 7 Αυγούστου 1876, και λεγόταν Μαργαρίτα Γερτρούδη Ζέλλε. Οι αγαθοί και τίμιοι γονείς της ανειρευνούντο να δουν την κόρη τους μία καλή νοικοκυρά. Σ' ένα ταξίδι της όμως στη Χάγη, στα 18 της χρόνια, γνώρισε το λαχαγό Κάμπελ Μάκ Λέοντ, έναν άντρα 40 ετών. Κι' η κοπελλίτσα που είχε σπουδάσει σ' ένα μοναστήρι, έρωτεύθηκε κεραυνόβολα τον αξιωματικό εκείνο, που είχε περάσει τη ζωή του με όρνιδη γλέντια.

«Έγινε γυναίκα του κι' έφυγε μαζί του για την Ίνδα, όπου τον καλούσε η υπηρεσία του. Εκεί, ο Κάμπελ άρχισε να την δερνεί κι' έτσι τον εγκατέλειψε και γύρισε στην Όλλανδια, παίρνοντας μαζί της και την κόρη της (το δεύτερο παιδί της, ένα αγοράκι, είχε πεθάνει στο μεταξύ). «Αφίσε ύστερα τη μικρή στους συγγενείς της κι' έφυγε για το Παρίσι, αναζητώντας περιπέτειες. Εκεί, παρουσιάστηκε ως Ίνδα, κόρη μιάς μπαγιαντέρας που είχε πεθάνει φέρνοντας την στον κόσμο. «Έλεγε ότι

είχε διδαχθεί τους Ιερούς χορούς στο ναό του Σίβα, για ν' αντικαταστήσει τη μητέρα της. Κι' είχε διαλέξει το όνομα «Ματά Χάρι», που σημαίνει «Μάτι της Αύγης». Χόρευε σχεδόν γυμνή, μόνο με δυο «κουπές» στα στήθη της.

Ήταν τότε 29 χρονών. Η φυσιογνωμία της είχε κάτι το ζωδες. Το στήθος της ήταν πλαδαρό. Μόνο τα μάτια της ήταν ωραϊστάτα.

Δεν άργησε ωστόσο να γίνει βασίλισσα της παρισινής νύχτας και φίλη πολλών προσωπικότητων του πολιτικού κόσμου. Έπειτα πήγε στο Βερολίνο, όπου πρόσφερε τα θέλημά της στον Κρόνπριτς, στο δούκα του Μπρουνσβίκ, στον υπουργό των Έξωτερικών φον Γιάκοβ.

Στη Ρώμη, στη Μαδρίτη, στο Λονδίνο, είχε κι' άλλες, αμέτρητες κατακτήσεις.

Η έμφυτη αγάπη της προς το χρήμα την έσπρωξε, στις αρχές του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ν' ανακατευτεί με την κατασκοπεία.

Τα συχνά ταξίδια της μεταξύ Βερολίνου και Παρισίων τραβήξαν την προσοχή της γαλλικής υπηρεσίας κατασκοπείας, που άρχισε να την παρακολουθεί. Το μόνο όμως που ανακαλύφθηκε εις βάρος της, ήταν ότι έστελνε γράμματα με το διπλωματικό ταχυδρομείο, που δεν υφίσταται ποτέ έλεγχο. Τη βοηθούσαν σ' αυτό διάφοροι φίλοι της, ακόλουθοι πρεσβειών.

Η γαλλική αστυνομία κατέσχεσε δυο - τρία απ' αυτά τα γράμματα της. Το περιεχόμενο τους όμως ήταν άθωο.

Ωστόσο, οι υποψίες έ-

ναντίον της μεγάλωσαν, όταν ζήτησε να πάει στο Βιττέλ, για ν' επισκεφθεί — όπως έλεγε — ένα πρώην φίλο της: το Ρώσο λοχαγό Μαρλώφ, που είχε τυφλωθεί στον πόλεμο. Οι Γάλλοι είχαν δίκιο να υποπτευότανται, γιατί είχε άρchiσει τότε να λειτουργήσει στο Βιττέλ ένα σημαντικό πολεμικό αεροδρόμιο. Μολονότι λοιπόν δεν είχαν θετικά στοιχεία, αποφάσισαν να την απαλλάξουν. Για ν' το αποφυγεί, η Ματά Χάρι πρότεινε να προσφέρει τις υπηρεσίες της στη γαλλική κατασκοπεία εις βάρος των Γερμανών.

Η πρότασή της έγινε ευχάριστη δεκτή. Και την έστειλαν στις γερμανοκρατούμενες Βρυξέλλες, για ν' ταλίσση στα δίκτυα της το στρατηγό Μόριτς φον Μπίσινγκ, ένα απ' τους θαυμαστές της. Της είχαν δώσει τα όνοματά και τις διευθύνσεις έξη Βέλγων μυστικών πρακτόρων, για ν' επικοινωνή μαζί τους. Έπειτα από λίγο λοιπόν, ένας απ' αυτούς συνελήφθη κι' εκτελέστηκε απ' τους Γερμανούς. Έξακριβώθηκε δε ότι τον είχε προδώσει «κάποια γυναίκα».

Απ' το Βέλγιο, η Ματά Χάρι πήγε στην Ίσπανία, όπου ήρθε σ' επαφή με το Γερμανό ναυτικό ακόλουθο πλοίαρχο Κανάρη (άρχηγό της γερμανικής κατασκοπείας στο δεύτερο πόλεμο).

Στο μεταξύ όμως, οι Γερμανοί έκριναν ότι σπαταλούσαν άσκοπα πολλά χρήματα για κατασκόπους που δεν τους απέδιδαν αξιόλογες υπηρεσίες, κι' αποφάσισαν ν' απαλλάξουν απ' τους λιγότερο χρήσιμους. Μεταξύ των άλλων, καταδικάσαν και τη Ματά Χάρι, κι' ο πλοίαρχος Κανάρης ανέλαβε την «έκκαθαρίση» της...

Την έστειλε τότε στο Παρίσι, με μία αποστολή άσημαντη, συγχρόνως όμως φρόντισε να πέσει στα χέρια των γαλλικών αρχών ένα κρυπτογραφικό μήνυμα που την ένοχοποιούσε — συντεταγμένο επίτηδες μ' ένα παλαιό κώδικα, γνωστό στους Γάλλους...

Η Ματά Χάρι συνελήφθη άμέσως, και στις 24 Ιουλίου 1917 δικάστηκε απ' το στρατοδικείο. Στη δίκη της — που έγινε «κεκλεισμένων των θυρών» — παραδέχτηκε ότι αλληλογραφούσε με Γερμανούς, αλλά για ιδιωτικά της ζητήματα. Είπε ότι τα γράμματα που έστελνε με το διπλωματικό ταχυδρομείο, προορίζονταν για την κόρη της.

Η τύχη της όμως κρίθηκε όριστικά, όταν δεν μπόρεσε να δικαιολογήσει τί είχε απογίνει ο κατάλογος των έξη Βέλγων πρακτόρων, που της είχαν εμπιστευθεί οι Γάλλοι. Ίσχυρίστηκε ότι τον είχε χάσει, ενώ τον είχε δώσει στους Γερμανούς.

Την κατηγορήσαν ακόμη ως υπεύθυνη για τον τορτίλλισμό 14 γαλλικών πλοίων στη Μεσόγειο.

Η κατηγορούμενη άκουσε με φαινομενική ψυχραιμία την καταδικαστική απόφαση. Καί, μετά 4 μήνες, στις 15 Οκτωβρίου, τουφεκίστηκε.

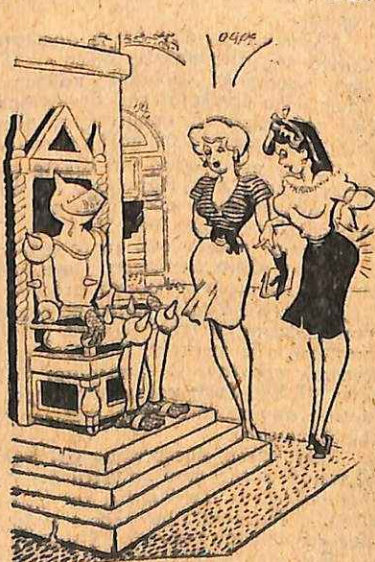
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Έλάτε, κυρία μου, να πάρετε τον άντρα σας, γιατί άρχισε να γίνεται... επικίνδυνως καλά!...

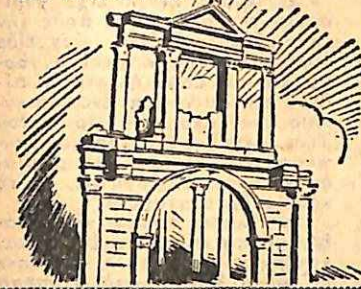

— Τί άντρα είσαι σύ; Γιατί, δεν βοηθάς μία γυναίκα που κινδυνεύει!...

— Φαντάσου τί θα υπέφερε η καυμένη ή δακτυλογράφος του!...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΚΟΥΡΣΕΣ στις όχθες του Ίλισσου

Προκαλεί στ' αλήθεια το ενδιαφέρον, ιδιαίτερα των φίλων του Ίπποδρόμου, το χρονικό που αναφέρεται στις πρώτες κούρσες που έγιναν στην Άθινα το Φλεβάρη του 1839.

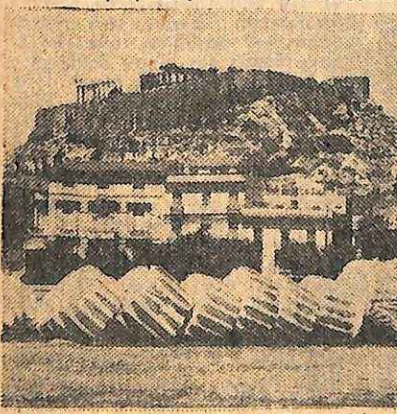
Ός τότε οι Άθηναίοι, από τα χρόνια της Τουρκοκρατίας μόνο το πολυθρύλητο τζιρίτι, ήξεραν. Ήταν το παλιό διασκεδαστικό έθιμο των Οθωμανών προκρίτων των τουρκοκρατούμενων Άθηνών που συντηρούσαν σε ιδιωτικούς σταύλους πέντε και δέκα άλογα ο καθένας και τα χρησιμοποιούσαν όταν γινόταν το τζιρίτι δηλ. οι άγώνες γυμνασμένων καβαλλάρηδων που μάχονταν με μακρυά κοντάρια μεταξύ τους.

Αυτό λοιπόν, το παλιό οθωμανικό άγώνισμα ήταν θεαμακώτατο και έχρονολογείτο από τη δεύτερα περίοδο της Τουρκοκρατίας στην Άθινα.

Ός τόπος της μικτής αυτής αλογοκονταρομαχίας είχε καθιερωθεί ο ανοιχτός χώρος μπροστά στις Στήλες του ναού του Ολυμπίου Διός όπου συνέρρεε όλος ο Άθηναϊκός πληθυσμός της εποχής εκείνης. Χριστιανοί και Οθωμανοί, σνν γυναιεί και τέκνοις παρακολουθούσαν τον άγώνα, με ζωηρό ενδιαφέρον.

Ό τελικός νικητής όχι μόνο αποθεωνόταν σαν ήρωας, αλλά και δαχότανε ένα σωρό δώρα από τους ευπαρωτέρους, κυρίως, θεατάς, που τον θαύμαζαν και τον καμάρωναν ως νικητή καβαλλάρη και κονταρομάχο.

Μετά την απελευθέρωση το έθιμο αυτό σταμάτησε για λίγα χρόνια. Άλλά στα 1839, δηλ. πέντε χρόνια άφ' ότου ήρθε κι' εγκαταστάθηκε ο Οθων στην Άθινα και η πόλις της Παλλάδος έγινε (1834) πρωτεύουσα

Κοντά στο χώρο της πεσμένης κολώνας έγιναν οι πρώτες κούρσες στας Άθινας κατά το 1839.

του νεοελληνικού Κράτους, ξαναβγήκε στη μέση το έθιμο με άλλη μορφή.

Τη σχετική πρωτοβουλία είχαν δύο παλαιοί ύπασπιστάι του Όθωνος που αγαπούσαν τ' άλογα και ήσαν και καλοί καβαλλάρηδες: ο Σκαρλάτος Σούτσος και ο Βύρτσμπουργκ.

Αυτοί υπέβαλαν στον Όθωνα και στην Άμαλία την ιδέα των πρώτων Ίπποδρομιών και μάλιστα πρότειναν να γίνουν στο ίδιο μέρος που γινότανε, παλαιότερα το οθωμανικό τζιρίτι που δεν το είχαν λησμονήσει ακόμα τότε οι Άθηναίοι.

Ό Όθων και η Άμαλία, νεαροί και ένθουσιώδεις φίλιπποι, καθώς ήσαν τότε, δέχτηκαν την πρότασι των ύπασπιστών. Και τους έδωσαν την άδεια να προετοιμάσουν, μαζί με μερικούς υπαλλήλους και υπηρέτες του Παλατιού, τ' άπαραίτητα για τις Ίπποδρομίες που ένεκρίναν να γίνουν στο μεγάλο χώρο των Στηλών του ναού του Ολυμπίου Διός, μπροστά απ' τις όχθες του Ίλισσου.

Έγιναν, λοιπόν, οι κατάλληλες προετοιμασίες και το σχετικό γυμνασμά των αλόγων, μέσα σε λίγες μέρες.

Κι' έφτασε και η ώρισμένη ήμέρα και ώρα, δηλ. το άπομσημέρο της Κυριακής της Άποκράς 22 Φεβρουαρίου 1839. Πολυκοσμία άπεριγραπτη. Έφτασαν με την ακολουθία τους και οι δυο νεαροί βασιλείς κι' ανέβηκαν στην ξύλινη εξέδρα που είχε κατασκευαστή για τους έπισήμους.

Γι' αυτό, λοιπόν το γραφικό θέαμα που παρουσίασε εκείνη την ήμέρα η πεδιάδα που ήταν έμπρός στο ναό του Ολυμπίου Διός, η ζωντανότερη περιγραφή άπαντάται στ' άπομνημονεύματα της παιδαγωγού της βασιλίσσας Άμαλίας (κυρίας Ιουλίας Νόρτενφλοχτ) η όποια έγραφε:

«Ό,τι έδλεπα, εις την γραφικήν εκείνην τοποθεσίαν, ήτο άνωτερον πάσης περιγραφής. Η έλληνική ένδυμασία με το φέσι, την θερμελή και τις μεγάλες μανίκες, καθώς και με την κατάλευκη φουστανέλλα που εκυμάτιζεν επάνω στ' άλογα, προσέδιδεν έκτάκτως ώραίο θέαμα.

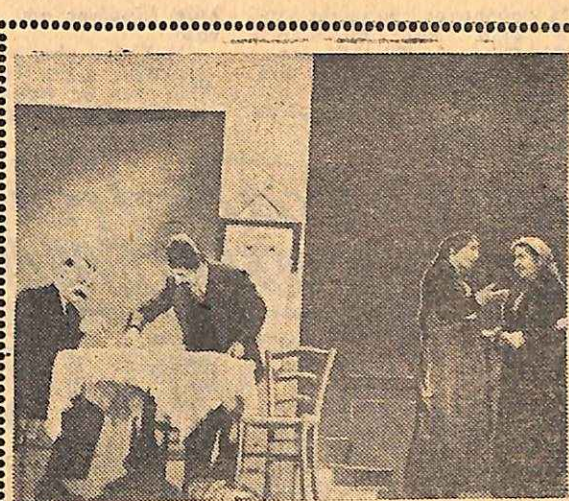
Πολλές κομψές άμαξες έστάθμευαν πλησίον του Ίπποδρόμου, όλα δε τα ύψώματα ήσαν γεμάτα από καλοντυμένο κόσμο που έβιθε την έντύπωσι εύτυχιομένης και άμέριμνης ζωής και προκαλούσε εξαίρετη εύχαρίστησι στην καρδιά μου!...

Όταν άρχισαν οι πρώτες Ίπποδρομίες, όλος ο κόσμος από τα γύρω ύψώματα, παρακολουθούσε μ' ένθουσιασμό και διάφορα χαρούμενα έπιφωνήματα τους καβαλλάρηδες που άγωνιζόντουσαν ποιος να στήσι πρώτος στο τέρμα.

Ό Όθων είχαν όρισει και χρηματικά βραβεία, από τα όποια το ένα έκέρδιζε ο τότε Άγγλος πρεσβευτής Λάουνς—δενός καβαλλάρης της εποχής εκείνης— και τ' άλλο ο νεαρός Βύρτσμπουργκ που ήσαν και όργανα των πρώτων Ίπποδρομιών.

Άλλά και οι δυο νικηταί παρέδωσαν ύστερα τα χρήματα των βραβείων τους στο δήμαρχο Άθηναίων και τον παρακάλεσαν να τα διχάσθει σε μερικές απ' τις φτωχότερες οικογένειες των Άθηνών της εποχής εκείνης.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΟΝΤΙΑΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Από 150 και δυο χρόνια εργάζεται στην Άθινα άδούρεα και δημιουργικά ο Ποντιακός Θεατρικός Όμιλος, δίνοντας κάθε τόσο παραστάσεις έργων στην ποντιακή διάλεκτο με ήθογραφικό κυρίως περιεχόμενο. Στην εικόνα μας, μία σκηνή απ' το τελευταίο έργο που παίχθηκε στο θέατρο «Ρέξ» — Κοτοπούλη (19—11) «Άλλο τ' όρμαεν κι' άλλο το θάμα», των κ.κ. Θ. Άργυροπούλου και Θ. Κριεζή.

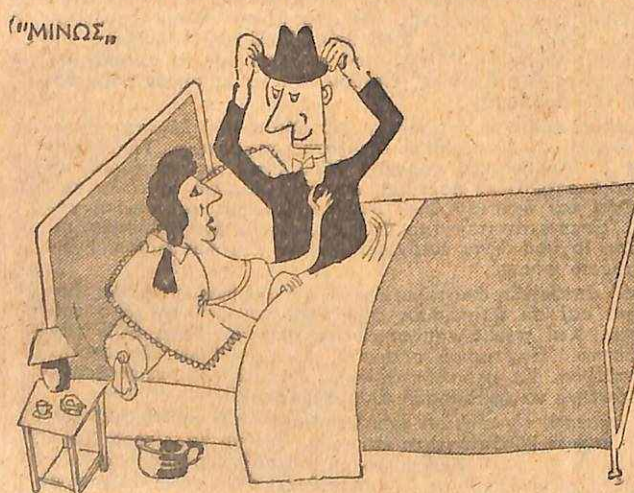
ΔΙΑΦΑΝΗ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ!

Οι Άμερικανοί λανσάρουν μία πρωτοτυπία: Τα διαφανή υποδήματα από Βινύλινη. Στο έσωτερικό του υποδήματος υπάρχει μία κόκκινη γραμμή, την όποια δεν πρέπει να ξεπερνά το πόδι, για να μην ένοχληται κατά το βάδισμα. Άν επικρατήσει η μόδα αυτή, άλλοιμονο σ' εκείνους που συνηθίζουν να φορούν τρύπιες κάλτσες... Στη φωτογραφία μας τα πόδια ενός νεαρού που φορεί στο δεξι πόδι ένα παπούτσι συνηθισμένου τύπου, και στο άριστρο ένα παπούτσι από τη νέα διαφανή ύλη.

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΚΙΝΗΤΗΡΑΣ

Ένας Άμερικανός είχε την ύπομνη να κατασκευάσει Έναν έλελμβιο κινητήρα 20 φορές πιο μικρό από τους συνηθισμένους. Η διαφορά εινε ότι κινείται με τον ηλεκτρισμό δυο μικρών μπαταριών και όχι με βενζίνη. Για να το κατορθώσει αυτό χρειάσθηκε να έργασθι τρεις μήνες συνεχώς και να δαδψει περισσότερα από 200 δολάρια.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ : Άν δεν μου ύποσχεθής ότι στο έξής θα μάγειρεύεις με το άγνό
ΡΑΦΙΝΕ ΚΡΟΝΟΣ
που αντικαθιστά το βούτυρο και λίπος παίρνων το καπέλλο μου και φεύγω.

Ο ασύρματος μετέδιδε νευρικά και διαστικά : «Τζός Γκράντ... Τζός Γκράντ... έκτιον πονήν δέκα έτών διά δολοφονίαν... έδραπέτευσε σημερον... Τριάντα τεσσάρων έ-

λιάς έρωμένης του και τὸ α- ναψε. «Η Κλάρα είπε ψυχρά : — Φύγε τώρα, Τζός, πριν ὁ φίλος μου σε πετάξη έξω με τις κλωτσιές. Πρόκειται ναρθη

Τὰ βημαδεμένα ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

τών... «Υψος ένα κι' έβδομην- τα... Μελαχροινός... Μακρύ πρόσωπον... Γκριζό κοστούμι... Έδραπέτευσε, ενώ οδηγείτο εις τὸ Μέγαρον τῶν Δικαστηρίων δι' ἀνάκρισιν... Έπικίνδυνος!...».

Τὸ τηλεγράφημα θὰ μπορού- σε νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ ἐπιθε- τὸ «τολμηρὸς» γιὰ τὸ δραπέτη, ποὺ βάδιζε τώρα μέσα στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης, κάτω ἀπὸ ἕναν κα- τάμαυρο, βαρυφορτωμένον οὐ- ρανό. Ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν θὰ ξεσπούσε μιὰ ὀρμητικὴ μπόρα.

Ὁ Τζός Γκράντ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πολυκατοικία ὅπου ἔμενε ἡ Κλάρα, ἡ έρωμέ- νη του, δίστασε γιὰ μιὰ στιγ- μὴ κι' ἔπειτα μπῆκε ἀποφασι- στικά.

Ἀνέβηκε μόνος μετὰ τὸν ἀ- νεγκυτῆρα ὡς τὸ τέταρτο πά- τωμα καὶ πῆγε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιῦ μπρὸς στὴν πόρτα τῆς Κλάρας. Ἐπειτα ἀπὸ με- ρικὲς στιγμὲς, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ πρόβαλε μιὰ ὁμορφὴ γυ- ναίκα. Μόλις τὸν ἀντίκρουσε γούρλωσε τὰ μάτια της καὶ ἄ- νοιξε διάπλατα τὸ στόμα της : — Τζός! φώναξε.

Ὁ Τζός Γκράντ μπῆκε μέσα. Τὸ ἔρωμα τῆς γυναίκας ἔκανε τὰ ρουθούνια του νὰ ἀνοιγο- κλείσουν.

— Σὲ ἀπόλυσαν τόσο γρή- γορα; ρώτησε ἡ Κλάρα ποὺ δὲν φαινόταν ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν.

— Ναι, ἀπάντησε αὐτὸς. Λόγω... καλῆς διαγωγῆς.

Τὴν ἄρπαξε ὕστερα στὰ μπράτσα του, μετὰ μανία καὶ τὴ φίλησε ἀγρία. Αὐτὴ τὸν ἔσπρω- ξε μακριὰ της.

— Μου χάλασε τὸ μακιγιάρ- ρισμα! μουρμούρισε δυσρε- στημένη.

Τὸ γύρισε κατόπιν τὴν πλάτη καὶ προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι τῆς τουαλέτας.

Ὁ Τζός τὴν ἀκολούθησε περ- σματάρικα.

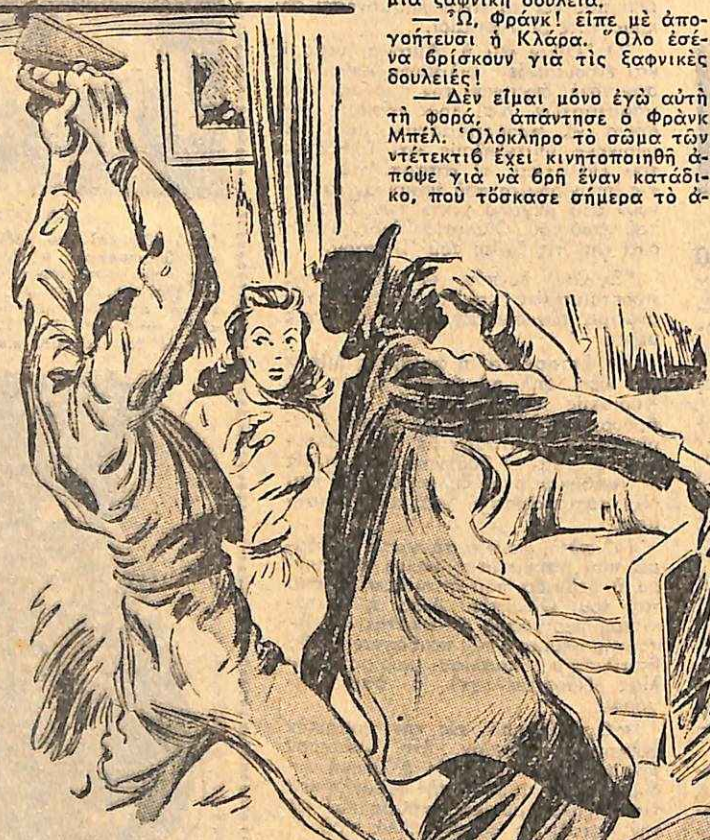
— Γιατὶ μοὺ φέρνεσαι ἔτσι; εἶπε. Κανένας δὲν θὰ σὲ ἀγα- πῇ ποτὲ σὰν ἐμένα!

Ἡ Κλάρα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μετὰ μανίας ποὺ ἀστρα- φταν ἀπὸ θυμό.

— Ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησες, Τζός Γκράντ! τοὺ φώναξε. Εἰ- σαι ἐγωίστης, ὑπόουλος καὶ κτηνώδης καὶ ποτὲ δὲν ἀγάπη- σες ἄλλον, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἐαυ- τὸ σου! Ἀφῆσέ με ἡσυχῇ!

Ὁ Τζός δάγκωσε τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν λύσσα του. Ἄν ἡ Κλάρα τοῦ μιλοῦσε ἔτσι δυὸ χρόνια πρὶν, ὅταν ἦταν ἀκόμα ἐλεύθερος, θὰ τὴν χτυποῦσε, μὰ τώρα...

Ἡ Κλάρα κάθισε σ' ἕνα τραπέζι. Αὐτὸς, μετὰ μιὰ νευ- ρικὴ κίνησιν, πῆρε ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὴν τσιγαροθήκη τῆς πα-

Ὁ ντέτεκτιβ δέχθηκε δυὸ τρομερὰ χτυπήματα στὸ κεφάλι...

ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν. «Ὡστε ἔχει τώρα ἕνα φί- λο!», σκέφτηκε ὁ Τζός με λύ- σαι. Ἐνας ἄλλος τὴν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του!.

— Θὰ μείνω, ἐδήλωσε ὁ δρα- πέτης μ' ἕνα γρύλλισμα. Καὶ θὰ δοῦμε ποιοὺς θὰ πετάξῃ τὸν ἄλλο ἔξω μετὰ τις κλωτσιές!

— Ἀλήθεια; εἶπε ἡ Κλάρα γελώντας σιγανά. Ἐξέρει, ὁ φί- λος μου τυχαίνει νάνε... ντέ- τεκτιβ, ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ. Καί, ἂν θέλῃς νὰ ἡσυ- χάσῃς μιὰ γιὰ πάντα φύγε πριν ἔρῃ. Μάθε ἀκόμα ὅτι πρόκει- ται νὰ παντρευτοῦμε!

Τὸ αἷμα ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρό- σωπο τοῦ Τζός καὶ ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά. Καὶ χτύπησε πρὸς τὸν ἄνδρα, τὴν ἄλλη στιγμὴν, σήμανε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας.

Ὁ Τζός γύρισε καὶ κύτταξε ἱκετευτικά τὴν Κλάρα, μετὰ θά- νημα παγιδευμένου ζώου.

— Κρύψε με! ψιθύρισε βρα- χύα. Ἄλλοιως, εἰμαι ἱκανὸς νὰ τὸν σκοτώσω!

Ἡ Κλάρα δίστασε, δάγκω- σε τὰ χεῖλη της κι' ἔπειτα ση- κώθηκε κι' ἔσπρωξε τὸν Τζός μέσα στὴν ἱματιοθήκη, ποὺ ἦ- ταν τρεῖς φορές μεγαλύτερη ἀπὸ μιὰ μεγάλη ντουλάπα.

Ὁ Τζός γλύστρησε ἀνάμεσα στὰ ἀρωματισμένα φορέματα, ἀφή- νοντας λιγάκι ἀνοιγτὴ τὴν πόρ- ταν.

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Γκράντ! Αὐτὸς κάπνισε τὸ τσι- γάρο!.

Ὁ Φράνκ Μπέλ εἶχε γυρι- σμένη τὴν πλάτη του πρὸς τὴν ἱματιοθήκη κι' ἔτσι δὲν εἶδε τὴν πόρτα τῆς ν' ἀνοίγει γο- γὰ καὶ τὸ δαυρὶ ἠλεκτρικὸ σί- γερο νὰ διαγράφῃ ἕνα ἡμικύ- κλιο στὴν ἀκρὴ τοῦ χεριοῦ τοῦ Τζός. Δέχτηκε ἕνα τρομερὸ χτύ- πημα στὸ κεφάλι καὶ σωριά- στηκε κάτω ἀναίσθητος, μετὰ τὸ κρανίον θρυμματισμένο!

Ἡ Κλάρα θέλησε νὰ φωνά- ξῃ, μὰ τὸ σίδερο ἀνέβηκε καὶ κατέβηκε καὶ πάλι. Δέχτηκε κι' αὐτὴ ἕνα δυνατό χτύπημα κατακέφαλα καὶ κύλησε πλάι στὸ ντέτεκτιβ.

Ὁ Τζός Γκράντ ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀναποφάσι- στος, μετὰ τὸ πρόσωπο χλωμό, κυττάζοντας τὰ δυὸ θύματα του. Ἐπειτα χαμογέλασε με ἀυτοπεποίθησιν. Κανένας δὲν ἤ- ξερε πῶς βρισκόταν ἐκεῖ καὶ κανένας δὲν θὰ τὸν εἶδετε νὰ θγαίνῃ. Ὅσο κι' ἂν προσπα- θούσαν δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἀ- ποδείξουν πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος.

Ἐκανε μιὰ βόλτα μέσα στὸ δωμάτιο, σκουπίζοντας μετὰ τὸ μαντίλι του ὅλα τὰ μέρη κι' ὅλα τ' ἀντικείμενα ὅπου μπο- ροῦσε νὰ εἶχε ἀφήσῃ δακτυλι- κά ἀποτυπώματα. Ἐπειτα, ἔ- ψαξε τις τσέπες τοῦ νεκροῦ ἀ- στυνομικοῦ καὶ πῆρε ἕνα μάστιγ χαρτονομίσματα. Τοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τις τωτὲς ἀνάγκες του...

Ἡ ἀστυνομία συνέλα- δε τὸν Τζός Γκράντ λίγες ὥρες ἀργότερα, καθὼς ἔμπαινε σ' ἕ- να μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ λιμα- νιοῦ. Ὁ προϊστάμενος τῶν ντέτεκτιβ, ποὺ πῆγε ν' ἀναφέ- ρει τὸ γεγονός στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, εἶπε :

— Ὁ Τζός εἶνε τώρα ἡσυ- χος σὰν ἀνῆλκα καὶ φαίνεται

ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Τζός Γκράντ...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ ἄ-

τα γιὰ νὰ βλέπῃ τί γινόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Γκράντ! Αὐτὸς κάπνισε τὸ τσι- γάρο!.

Ὁ Φράνκ Μπέλ εἶχε γυρι- σμένη τὴν πλάτη του πρὸς τὴν ἱματιοθήκη κι' ἔτσι δὲν εἶδε τὴν πόρτα τῆς ν' ἀνοίγει γο- γὰ καὶ τὸ δαυρὶ ἠλεκτρικὸ σί- γερο νὰ διαγράφῃ ἕνα ἡμικύ- κλιο στὴν ἀκρὴ τοῦ χεριοῦ τοῦ Τζός. Δέχτηκε ἕνα τρομερὸ χτύ- πημα στὸ κεφάλι καὶ σωριά- στηκε κάτω ἀναίσθητος, μετὰ τὸ κρανίον θρυμματισμένο!

Ἡ Κλάρα θέλησε νὰ φωνά- ξῃ, μὰ τὸ σίδερο ἀνέβηκε καὶ κατέβηκε καὶ πάλι. Δέχτηκε κι' αὐτὴ ἕνα δυνατό χτύπημα κατακέφαλα καὶ κύλησε πλάι στὸ ντέτεκτιβ.

Ὁ Τζός Γκράντ ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀναποφάσι- στος, μετὰ τὸ πρόσωπο χλωμό, κυττάζοντας τὰ δυὸ θύματα του. Ἐπειτα χαμογέλασε με ἀυτοπεποίθησιν. Κανένας δὲν ἤ- ξερε πῶς βρισκόταν ἐκεῖ καὶ κανένας δὲν θὰ τὸν εἶδετε νὰ θγαίνῃ. Ὅσο κι' ἂν προσπα- θούσαν δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἀ- ποδείξουν πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος.

Ἐκανε μιὰ βόλτα μέσα στὸ δωμάτιο, σκουπίζοντας μετὰ τὸ μαντίλι του ὅλα τὰ μέρη κι' ὅλα τ' ἀντικείμενα ὅπου μπο- ροῦσε νὰ εἶχε ἀφήσῃ δακτυλι- κά ἀποτυπώματα. Ἐπειτα, ἔ- ψαξε τις τσέπες τοῦ νεκροῦ ἀ- στυνομικοῦ καὶ πῆρε ἕνα μάστιγ χαρτονομίσματα. Τοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τις τωτὲς ἀνάγκες του...

Ἡ ἀστυνομία συνέλα- δε τὸν Τζός Γκράντ λίγες ὥρες ἀργότερα, καθὼς ἔμπαινε σ' ἕ- να μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ λιμα- νιοῦ. Ὁ προϊστάμενος τῶν ντέτεκτιβ, ποὺ πῆγε ν' ἀναφέ- ρει τὸ γεγονός στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, εἶπε :

— Ὁ Τζός εἶνε τώρα ἡσυ- χος σὰν ἀνῆλκα καὶ φαίνεται

ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Τζός Γκράντ...

Ὁ ντέτεκτιβ Φράνκ Μπέλ εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Τζός, μὰ ἦταν πρὸς ὑψηλὸς καὶ πρὸς γεροδεμένος. Ὁ Τζός τὸν ἐμί- σσησε ἀμέσως μόλις τὸν ἀντί- κρουσε, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀστυνο- μικός, ἀλλὰ γιὰ τὴ θερμὴν με- τὴν ὁποία ἀγκάλιασε καὶ φί- λησε τὴν Κλάρα κι' ὕστερα τῆς εἶπε :

— Δὲν θὰ φάμε μαζί ἔξω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Μοὺ ἔτυχε μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά.

— Ὁ, Φράνκ! εἶπε με ἀπο- γοητευσι ἡ Κλάρα. Ὅλο ἐσέ- να δρῖσκουν γιὰ τις ἐξαιρετικὲς δουλειές!

— Δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀπάντησε ὁ Φράνκ Μπέλ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ντέτεκτιβ ἔχει κινητοποιηθῇ ἀ- πόψε γιὰ νὰ βρῇ ἕναν κατάδι- κτο, ποὺ τῶσκασε σήμερα τὸ

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουθεντούλες

Ποιός μ'ένην Βασίλειον 13. Δεν είδατε ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία, καλή μου φίλη, που περνάτε δύσκολες στιγμές εξ αιτίας ενός ειδικού. Και όμως δεν τα καταφέρατε διόλου άσχημα ως τώρα. Παρα το νεαρό της ηλικίας σας δώσατε πολύ καλά στον άγαπήμενό σας να καταλάβει πως δεν είσατε απ' αυτές με τις οποίες θα μπορούσε να έχη μια παροδική ερωτική περιπέτεια. Δεν γελοιοποιήσατε με τα άφαιρα λόγια του, δεν λογαριασάτε τις φοβέρες του. Γι' αυτά όλα είσατε άξια συγχαρητηρίων, αλλά μία και μου ζητάτε τη συμβουλή μου σάς λέω πως είσατε πολύ μικρούλα ακόμη για τέτοιες ιστορίες και μία που έχετε, εύτυχως, καλούς γονείς που φροντίζουν τόσο για τη μόρφωσή σας, κυττάτε τις σπουδές σας και το αίσθημα θάρρους κι αυτό στην ώρα του. Αφού ο αγαπημένος σας έφυγε μη τον σκεφτόσαστε πιά, γιατί απ' όσα σας έλεγε τον κρίνω ως αρκετά επιπόλαιον.

Η Μέδω

"Αν κρίνουμε απ' όσα είδαμε στις χειμωνιάτικες συλλογές των Ραπτικών μας Οίκων κι' απ' όσα δημοσιεύουν τα διάφορα περιοδικά, η μόδα ξαναγυρίζει στη γυναικεία γραμμή κι' εγκαταλείπει οριστικά την ανδρική που τόσο εύνοησε ως πέρυσι.

Τα μαλλιά αρχίζουν να είναι μικρότερο στο στέφανο, η τάλλα γίνεται πιο λεπτή, οι ώμοι παραμεινούνται λίγο, ο μπουστός και οι γοφοί είναι πιο ελαφρύ.

Η βασιλεία της κοντής φούστας στα βραδυνά φορέματα τελειώνει. Οι περισσότερες τουαλέτες έχουν μακρές φούστες ή το πολύ είναι κοντές μόνον μπροστά και «βουτών» πίσω και στα πλάγια. Τα ντεκολτέ που δεν έχουν διόλου μπρετέλλες είναι λιγοστά. Τα φουάρ είναι ντραπέ και φαρδύνουν προς τα κάτω, τότε με ένα παν, τότε με μία εσάρπα.

Από τα υφάσματα που θα φορεθούν πιο πολύ είναι και το βελούδο, τότε σέκο και τότε γαρνιρισμένο με χρυσό. Κάποτε το μόνο του γαρνιρίσματος είναι ένα ωραίο χρυσό κόσμημα, φορεμένο στο στήθος ή στη ζώνη ή μία χρυσή εσάρπα, ριγμένη με αφέλεια γύρω στο σώμα.

Μετά το βελούδο έχουμε το σατέν, τα λαμέ, τους ταφτάδες.

Στις βραδυνές τουαλέτες όλα αυτά τα υφάσματα ποικίλλονται με κεντήματα από στράς, από πέρες, πούλιες κλπ. Οι φούστες είναι πλατειές, με περισσότερο φάρδος προς τα κάτω. Κάποτε ο μπουστός συνεχίζεται ως κάτω από τους γοφούς εφορμιστός κι' από εκεί και κάτω η φούστα αρχίζει πλατεία, με πολλές σούρες. Αυτό ήταν ένα από τα ωραιότερα μοντέλα του Πακέν στις χειμωνιάτικες συλλογές του.

Ο Πατού λανσάριας τη γραμμή εμπλαρίνας, δηλαδή σφιχτή μέση, εφορμιστό μπουστό, με μπρετέλλες και φούστα που φαρδύνει όσο κατεβαίνει και πιο πολύ.

Ο Γουόρβ έχει μπουστό σουρατό. Οι σούρες του είναι οριζόντιες και συνεχίζονται ως κάτω από τους γοφούς. Από εκεί και κάτω η φούστα συνεχίζεται με δυο πλατεία πανά.

Ο Κριστιάν Ντιρό παρουσιάζει θαυμάσιες βραδυνές τουαλέτες με ανάμειξη μαύρου βελούδου και άσπρου σατέν, ή λαμέ και βελούδου.

Μιά σιλουέττα με πολλές παραλλαγές

Ο τύπος της σιλουέττας που θα σας περιγράψω έχει τα εξής χαρακτηριστικά: "Είμι ελαφρά παραγεμισμένοι, ντεκολτέ πολύ μικρό,

τάλλα λεπτή με τονισμένους τους γοφούς, από τους οποίους ξεκινά σιμώδης το φάρδος για να αφήνη ελευθερία κινήσεων.

Αυτά αποτελούν τις βάσεις, αλλά οι παραλλαγές είναι άπειρες. Κ ο ρ ο σ α ς : Πάντοτε εφορμιστό, πάντοτε με πολύ μικρό ανοίγμα λαιμού και κάτω από το τέλος του ανοίγματος τρία κουμπιά. Οι γοφοί στρουγγυλεύουν ελαφρά. Το ανοίγμα του λαιμού παρουσιάζει παραλλαγές: Μεγάλο γιακά κλασσικό, με μακρύ ως τη μέση ρεδέρ. Κόλ-σάλ με βολάν ή πλισσέυτο. Τρεις γιακάδες τον ένα επί του άλλου, με μύτες πολύ χαμηλά. Γιακάς που έχει για γαρνίρισμα δύο «πάτα», μία δεξιά και μία αριστερά και οι οποίες σχηματίζουν τσεπούλες. Γιακάς πιο άρπυγιά που πέφτει σαν εσάρπα.

Γ ο φ ο ς : Γαρνιρίονται με 4 πιέτες οριζόντιες που σχηματίζουν κάτι σαν μπάσκα. Σούρες που στε-

Μερικά από τα ωραιότερα βραδυνά φορέματα.

ρεώνονται σε μία φάσα τοποθετημένη μπροστά και δίνουν ένα ελαφρό σημάδι στη φούστα. Λεπτές νεβέρ κομμένες σ' ένα πανά κάθεται που κομραίνει το κορσάκι. Μεγάλους φιγκούς από πλατεία κορδέλλα που μεταβάλλει άμέσως το απλό φόρεμα σε άμπεργιέ.

Φ ο ς τ ε ς : Από τους γοφούς και κάτω συνεχίζεται η φούστα με βολάν αν φόρμ, ανόμοια άποστασών. Φούστα που έχει πανά και πλισσέ άκορντέν. Πανά ταμπλιέ σ' εφούστα αν φόρμ. Βολάν κομφοβιέτες που συνεχίζονται σε 4 πανά.

Μ α ν ί κ ι α : Στενά και μακρά καταλήγουν σε λεπτή μύτη που την γαρνίρει ένα κουμπί. Πλατεία με τους άγκωνες κι' από εκεί ως το πουανιέ στενά και σφιγμένα. Λίγο πλατεία μακρύνει που καταλήγουν σ' ένα πουανιέ Μουακταίρ.

Όλες αυτές είναι παραλλαγές, τις οποίες μπορούμε να κάμουμε παίρ-

νοντας ως βάση τη σιλουέττα που αναφέραμε στην αρχή.

Ο σύντροφος του χειμώνα

"Ενα κομψό και ζεστό επαναφορι είναι ο σύντροφος του χειμώνα, που θα σας εξασφαλίση άνεση και υγεία. Το υφάσμα που θα χρησιμοποιήσετε για να το φτιάξετε θα είναι πάντα μάλλινο χοντρό, αλλά συγκρόνως και μαλακό. "Αν το θέλετε για μαντώ ντε σπόρ μπορεί να είναι από υφάσμα καντριγιέ ή σκουατέζι-κο, με μαρτεγκαλ πίσω που συγκρατούν δύο πιέτες, οι οποίες αρχίζουν από τους ώμους και διασχίζουν όλη την πλάτη.

— Μανίκια ρεγκλάν που ξεκινάνε από τη μέση του γιακά πίσω. Μία ντεκούτ γαρνίρει την πλάτη και καταλήγει σε μύτη κάτω από τον γιακά. Σφιχτή ζώνη στη μέση και το κάτω μέρος ελαφρύ.

— "Ισιό ριχτό με κόλ ραμπατύ. Ραβή πίσω στη μέση. Δύο πανά στα πλάγια σχηματίζουν μεγάλες τσέπες τοποθετημένες χαμηλά και γαρνιρισμένες με καπέκια.

— Πλάτυ ριχτό φοδραρισμένο με χρωματιστή φόδρα που κ' το χρώμα της γραβάτας του φορέματος. "Ανάμεσα στις κουφόπιετες που μπορεί να κ' το φόρεμα, δηλαδή η φούστα, η γαίνα υφάσμα που να έχη

διάδροχα που βλέπουμε τώρα στις διάφορες βιτρίνες. Δεν χρειάζεται να είναι πολύπλοκο το σχέδιο, αρκεί μόνο να είναι άνετο και πρακτικό. Να αφήνη ελεύθερες τις κινήσεις μας, να μας προφυλάσση απ' τη νεροποντή και συγχρόνως να μην είναι άγερμο.

Μερικές κυρίες προτιμούν τα καθ' αυτό αδιάδροχα, αυτά που έχουν μετωπική επιφάνεια και από μέσα λα-στικό. Άλλες πάλιν μένουν πιστές στην γκαμπαντίνα, που είναι μεγαλύτερας διαρκείας.

— "Ας μιλήσουμε πρώτα για τα σχέδια που παρουσιάζουν ποικιλία. Είναι πλατεία και ριχτά με μανίκια ρεγκλάν και με στρατιωτικούς γιακάδες. Άλλα μαζεύουν όλο το φάρδος της μέσης με μία ζώνη. Τα χρώματά τους είναι πολλά και φτάνουν στους πιο ζωηρούς τόνους. Άλλα τα ωραιότερα είναι τα μαρόν και τα μπέζ. Μη σάς παραξενοφανή αν σάς πούμε ότι μπορείτε να δ'ητε και κίτρινα αδιάδροχα, και ροζ και μπλε σιέλ, ακόμη και κόκκινα. Τα γούστα ποικίλλουν. Οι γκαμπαντίνες όμως είναι πάντοτε σε χρώματα μπέζ ή ζαχαρή.

— Μερικές γκαμπαντίνες έχουν και ένα είδος μικρής κάπας που αρχίζει από κουκούλα και σκεπάζει και τα μισά μακρύνει. Η κάπα αυτή είναι προσθετή για τις ραγδαίες βροχές. Η όμπρέλλα με αυτή την κάπα σχεδόν περιττεύει, γιατί η κουκούλα είναι αρκετά κατεβαστή στο μέτωπο ώστε να προστατεύη αρκετά το πρόσωπο.

Για αδύνατες βροχές έχουμε ζακετούλες τρουά κάρ από σκουατέζικο αδιάδροχο, με δ'ηριους γιακάδες νιού προστατεύουν το λαιμό και καταλήγουν σε μεγάλες τσέπες στο στήθος. Με τις ζακετές όμως αυτές είναι απαραίτητες οι όμπρέλλες που έφ'τος συνθίζονται λεπτές και μακρές, σε χρώματα μαύρο, πράσινο σκούρο, μπλε μαρόν και με χερουλία κοκκίλωνα, μεταλλίνα ή χρυσά μπουλά.

Πολλές γκαμπαντίνες είναι φοδραρισμένες με ωραίο σκουατέζικο υφάσμα ή με μονόχρωμη φόδρα, σε ένα χρώμα ζωφό.

Υπάρχουν και ωραιότατα καπελάκια, τα δοναμάζωμενα «λου ντε μέρ». Είναι αυτά που φορούσαν τον παλιό καιρό οι βαλσαδόμοι και που τα φορούν ακόμη στη Σουηδία. Ήταν επίσης τα πιο αγαπημένα καπελάκια της Γκρέττας, όταν ταξίδευε ινκόνιτο.

Το καπελάκι αυτό είναι με μπορ σημάδι εμπρός και κατεβαστό πίσω για να προστατεύη το λαιμό από τη βροχή. Γίνεται από υφάσμα αδιάδροχο και μπαίνει στην τσάντα για να φορεθ' όταν πιάση βροχή. Τέλος είναι φοδραρισμένο με διαφορετικό χρώμα, ώστε να κολαεύη το πρόσωπο.

Η άλληλογραφία μου

Λ έ ν α Κ ρ η τ ι κ ο π ο ύ λ α : Δεν μπορώ να σας συστήσω τίποτε για να προλάβετε το άσπρισμα των μαλλιών, όσο προωρη και αν είναι. Άλλα αφού έχετε άνηπό πρόσωπο μη σάς τρομάζουν θά σάς τηγαίνουν πολύ όμορφα τα άσπρα μαλλιά με τα ώραια χρώματα που σάς δίνουν τα νεάτα σας.

Κ ό κ κ ι ν ο φ τ ε ρ ό : Δεν άποκλείω τίποτε, αλλά σάς καθιστώ μόνον προσεκτική γιατί πολλές φορές οι άνδρες δοκιμάζουν τα κορίτσια και δεν διαλέγουν για σύντροφο του βίου τους ποίαν κρίνουν κάπως πολύ ελεύθερη.

Ζ έ τ α : Σάς εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Σχετικά με την έρωτησή σας σάς άπανώ ότι αν το πένθος σας είναι βαρύ θά άποφύγετε κάθε τι υυαλιστικό: τσάντα, υποδήματα, γάντια. "Όσο σοβαρό όμως κι' αν είναι το πένθος σας, ή ήλικία σας επιβάλλει να φορέσετε πάνω στα 2 νοάνια υκοί ή άσπρα το καλοκαίρι.

Ε α ν θ ή Ν ε ρ ά ι δ α : Τα γούστα που προέτι να προτιμάτε είναι μπέζ, σε διαφορετικούς τόνους, πράσινα και κόκκινα.

Χ α μ έ ν ο Α σ τ έ ρ ο ι : "Αφού έχετε συγγενείς στη Νέα "Υόρκη είναι πολύ εύκολο να δοκιμάσετε την τόνη σας. "Θάρρος λοιπόν. Τα έφδια δεν σάς λείπουν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ρόμπερτ Ντάγκλας.

Ανάμεσα στους "Αγγλους ήθοποιούς που φιλοξενεί το Χόλλυγουντ και από τους οποίους οι περισσότεροι απέκτησαν την αμερικανική υπηκοότητα, από έδω και τρία χρόνια συγκαταλέγεται και ο Ρόμπερτ Ντάγκλας, ένας έμπειρος ήθοποιός του αγγλικού θεάτρου που πήγε στην πόλη των άστρων για να βρ'η την τύχη του.

— "Ός το 1947, δυό χρόνια μετά την άποστράτευσή μου από το αγγλικό πολεμικό ναυτικό, διηγείται ο ίδιος, βρισκόμουν σε άπόγνωστο... Είχα εγκαταλείψει το αγγλικό θέατρο και τον κινηματογράφο, άφήνοντας ένα όνομα δημοφιλές και όταν ξαναγύρισα βρήκα ένα κοινόν που βάλεγε κανείς ότι μ' έδωλε πρώτη φορά! "Ενώ μέχρι το 1939, που έπιστρατεύθηκα, είχα πάρει μέρος και σε μερικές ταινίες αγγλικής παραγωγής, από το 1945 ως το 1947 δεν έλαβα μέρος σε καμιά άλλη. Στο θέατρο έπαιζα συχνά, αλλά το αγγλικό κοινό μέσα σε έξη χρόνια με είχε ξεχάσει! Με την πρώτη ευκαιρία λοιπόν που μου παρουσιάστηκε έφυγα για τη Ν. "Υόρκη και άμέσως μετά για το Χόλλυγουντ...

"Εκεί, ο Ρόμπερτ Ντάγκλας δεν ήταν βέβαιος ότι θά κατέφερνε κάτι. Κι' όμως όχι μόνο πέτυχε, αλλά και κατέριψε ένα ρεκόρ που μόνο "Αμερικανόι σ'άρ μπορούσαν να το διεκδικήσουν: Μέσα σε τρία χρόνια έλαβε μέρος σε έννεα ταινίες! "Από τις ταινίες αυτές οι τέσσερες μόνο έχουν προβληθ' στην Εύρώπη και έκαναν τον Ντάγκλας παγκοσμίας γνωστό. Είναι οι «Για την άγάπη του παιδιού μας», με την "Αλέξια Σμιθ, «Δόν Ζουάν», με τον "Ερρολ Φλυν, στην όποιαν έπαιζε το ρόλο του πρωταγωνιστή ντε Λόρκα, «Χαλυδίνες ψυχές», με τον Γκάρντ Κούπερ και «...αρχόντισσα του υποκόσμου» με την "Υδόν ντε Κάρλο.

Μάλλον υψηλός, δεμένος, με κανονικό σώμα και συμπαθητικά χαρακτηριστικά, ο Ρόμπερτ Ντάγκλας δεν φαίνεται καθόλου ότι είναι "Αγγλος. "Από μερικές όμως συνθήκες του, θά το μαντέψετε άμέσως. Πρώτ' απ' όλα δεν άποχωρίζεται ποτέ την πίπα του. Δεύτερον: Τρέφει μεγάλο σεβασμό και ητρεί με σχολαστικότητα το πασίγνωστο «φάιβ - ό - κλόκ», την ώρα δηλαδή του άπογευματινού τσαγιού των "Αγγλων. Τρίτον: "Αγαπάει τα ζώα και στο σπίτι του τρέφει πέντε γάτους, τρεις σκύλους και πολλά είδη πουλερικών! Τέταρτον: Δεν άγαπάει το ξενυχι. Βρίσκεται στο κρεβάτι το άργότερο στις δέκα.

Σχετικά με την αδυναμία του για το «φάιβ - ό - κλόκ», διηγούνται ένα χαριτωμένο ανέκδοτο του:

Τους πρώτους μήνες που είχε πάει στο Χόλλυγουντ «γύριζε» σκηνές από το φιλμ «Δόν Ζουάν». "Ενώ όμως όλη την ημέρα ο Ρόμπερτ δεν έφευγε απ' εκεί, κάθε άπογευμα στις τέσσερες και μισή εξαφανίζονταν μυστηριωδώς! Τις πρώτες ημέρες δεν έδωσαν σημασία. "Όταν όμως το κακό παράγινε, ο σκηνοθέτης του φιλμ τον κάλεσε και του ζήτησε εξηγήσεις:

— Μπορώ να μάθω γιατί κάθε μέρα την ίδια ώρα φεύγετε από το στούντιο;

— Μά δεν φεύγω, διεμαρτυρήθ' ο Ρόμπερτ. "Απλούστατα πηγαίνω στο σπίτι μου, παίρνω το τσάι με τη γυναίκα μου και το παιδί μου και... ξαναγυρίζω!

— Μά έδω δεν είναι "Αγγλία, είναι "Αμερική και τέτοιες συνθήκες δεν είναι άγνωστες!...

— "Εγώ όμως είμαι "Αγγλος και το «φάιβ - ό - κλόκ» για μάς άποτελεί παράδοσι... Πάντως, θά προσπαθώ να γίνω "Αμερικανός...

Και την άλλη μέρα που πήγε στο γραφείο του σκηνοθέτη για κάποια δουλειά και δεν τον βρήκε εκεί, θρονιάστηκε στην πολυθρόνα του, έβγαλε το σακάκι του και έβαλε τα πόδια του πάνω στο γραφείο, παρά τις διαμαρτυρίες της δακτυλογράφου. — "Ετσι κάποτε έσείς οι "Αμερικανοί!... της είπε ο Ντάγκλας.

Ο Ρόμπερτ Ντάγκλας — δόλοκρο το όνομά του είναι Ρόμπερτ Ντάγκλας Φίλναισον — γεννήθηκε στην πόλη Μπλήτσελ του ταξίαρχου Φίλναισον στις 9 "Οκτωβρίου του 1910. Είναι υιός Προέοχεται δηλαδή από οικογένεια στρατιωτική. Μεγάλωσε και σπούδασε με σκοπό να γίνη αξιωματικός του πολεμικού ναυτικού. Άλλά μόλις άνωμάστηκε υποπλοίαρχος και έπρόκειτο να

Ένας "Αγγλος στο Χόλλυγουντ

τοποθετηθ' ως κυβερνήτης ενός μικρού πολεμικού σκάφους, άλλαξε γνώμη, παραιτήθηκε και γράφτηκε μαθητής στη Βασιλική "Ακαδημία Δραματικών Τεχνών του Λονδίνου.

"Από εκεί β'ηκε διπλωματούχος ήθοποιός το 1935 και άμέσως προσελήφθη από ένα μεγάλο θίασο. Κατόπιν από έπιτυχία σε έπιτυχία έφτασε το 1939 να είναι ένας από τους καλούς «ζέν - πρεμιέ» του αγγλικού θεάτρου. Στο μεταξύ είχε λάβει μέρος και σε μερικές ταινίες. "Επειτα κηρύχθηκε ο πόλεμος και ο Ντάγκλας παρουσιάστηκε από τους πρώτους στο πολεμικό ναυτικό. "Αποστράτευθ' το 1945 και μέχρι το 1947 έπαιζε στο θέατρο χωρίς μεγάλη έπιτυχία. Τότε τον προσέξε ο γνωστός μεγιστάν του Χόλλυγουντ Τζακ Γουόρνερ, περαστικός από το Λονδίνο, και τον πήρε στο Χόλλυγουντ.

Σήμερα ο Ντάγκλας βρίσκεται οικογενειακώς στην πόλη του κινηματογράφου. Είναι ευχαριστημένος από τη καριέρα του. Πότε - πότε δατάσσο τον κυριεύει μία μεταγχαλία για την όποιαν, όταν τον ρωτούν, συνθίζει να λέη:

— Καλό είναι το Χόλλυγουντ, καλές οι ταινίες του, καλά και τα δολάρια του. "Όλα αυτά όμως θά ήθελα να τα είχα στην... "Αγγλία!

Γι' αυτό, άλλωστε, κάθε χρόνο κάνει ένα ταξίδάκι ως το Λονδίνο για να ξαναπ'η στην ατμόσφαιρα της αγγλικής ζωής. Πηγαίνει κάθε βράδυ στη φημισ άσφες της Μπόντ Στρίτ και δοκιμάζει την τύχη του στις κούρσες, σαν πραγματικός "Αγγλος.

Ο Ρόμπερτ Ντάγκλας δεν θά μπορούσε ποτέ να συνθίση την πωρετώδη ζωή του Χόλλυγουντ, γιατί διατηρεί όλες τις αγγλικές παραδόσεις του για μία ήμερη ζωή.

Α. ΚΙΝΓΚ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΟΡΤΑ

Συγκινητικό διήγημα

Αδύνατη απ' την αρρώστεια, η Αντρέινα κοιτόταν στο κρεβάτι του νοσοκομείου, σκεπασμένη με μία γκριζα κουβέρτα. Έπειτα από μία νύχτα δυνατού πυρετού ήταν καταθλιμμένη. Η βραχνή αναπνοή της έμοιαζε με το ρόγχο των έτοιμοθάντων. Άραγε θα νικούσε την κρίσι; Δεν υπήρχαν πολλές ελπίδες.

Εκείνο το πρωί ήταν Κυριακή και επιτρεπόταν η είσοδος των επισκεπτών. Μερικοί συνάδελφοι της Έταιρείας όπου εργαζόταν η Αντρέινα είχαν πάει να τη δουν. Κάθονταν μία στιγμή κοντά στο κρεβάτι της, κύτταζαν το αδυνατισμένο και χλωμό της πρόσωπο, με τα βαθουλωμένα κι ανέκφραστα μάτια και τα λεπτά χείλη, και ύστερα, έφευγαν, κουνώντας απέλπισμένα το κεφάλι τους. Ήταν σά μία επίσκεψις αποχαιρετισμού, σαν ένα θλιβερό καθήκον, γιατί η Αντρέινα είχε διπλή πνευμονία και πλευρίτιδα.

Στις δέκα και μισή όταν έφυγαν και οι τελευταίοι επισκέπτες, το νοσοκομείο ξανάπεσε στη συνηθισμένη σιωπή. Μόνο οι γιατροί και οι νοσοκόμες πάνε κι έρχονται σιγανά. Έξω, είναι το φως, ο καθαρός αέρας, η ζωή, η ανοιξιάτικη μέρα που γεμίζει μ' ελπίδες τους ανθρώπους. Έδω μέσα βασιλεύουν η αρρώστεια κι ο θάνατος.

Ο Πάολο Μπολτισάνο, ο τμηματάρχης της Έταιρείας, ρώτησε μία δακτυλογράφο που είχε επισκεφτεί την Αντρέινα:

— Τι κάνει η Αντρέινα;
— Είναι πολύ άσχημα, απάντησε λυπημένα η κοπέλλα. Ο γιατρός είπε πως έχουν προσβληθεί και οι δυο πνεύμονες. Δεν είναι σίγουρος αν θα μπορέσει να βγάλει αυτή τη νύχτα.

Ο Πάολο άπομεινε λίγες στιγμές σιωπηλός. Ένοιωθε μεγάλο πόνο όταν σκεφτόταν πως η δειλή και χαριτωμένη αυτή κοπέλλα που άντεγραφε την άλληλογραφία του, θα πέθαινε σε λίγο. Ξανάβλεπε το ωραίο πρόσωπό της και τα μύδρα μάτια της που έλαμπαν όταν τον κύτταζαν.

— Καταλαβαίνει την κατάσταση της; ρώτησε ο Πάολο.

— Χθές δεν μιλούσε πιά... Πήγαμε σχεδόν όλοι απ' το γραφείο. Μά δεν μίλησε. Μονάχα μās κύτταξε... Την περασμένη Πέμπτη που την είχα δη είχε δυνατό πυρετό, παραληρούσε και φώναζε δλοένα: «Πάολο!... Πάολο!...»

— Ποιος είναι αυτός ο Πάολο;
— Δεν ξέρω. Δεν έλεγε παρά αυτό τ' όνομα. Κανείς δεν πήγε να την επισκεφτεί μ' αυτό τ' όνομα. Μας κύτταξε σά να λειπε κάποιος ανάμεσα μας.

Ο πόνος λεπταίνει το πνεύμα. Μέσο στο σώμα που υποφέρει η ψυχή είναι πιο ζωντανή από κάθε άλλη φορά, έστω κι αν πρόκειται σε λίγο να πετάξει μακριά από το σώμα.

Η Αντρέινα είναι μονάχη μέσα σ' ένα

νο. Τώρα η αναπνοή είναι πιο εύκολη. Δεν μπορεί οι πνεύμονες να έχουν καταστραφεί έντελως, όπως είπε ο γιατρός. Η Αντρέινα αναπνέει. Ο αέρας μπαίνει στο στήθος της, κυκλοφορεί βέβαια με κάποια δυσκολία, αλλά αναζωογονεί την αρρώστη, που υποφέρει.

Όλοι πήγαν και την επισκέφθηκαν. Μά εκείνος, όχι! Εκείνος, όχι!... Δεν θάρρη... Δεν θα τον ξαναδη πιά. Μεγάλη απόσταση χωρίζει την Αντρέινα απ' τον Πάολο. Και τώρα η απόσταση θάβει πιο μεγάλη ακόμα, γιατί αυτή θα μπει μέσα στο χώμα, ενώ εκείνος ζή...
— Πάολο!...

Τον φωνάζει ξανά, σιγά, ψιθυριστά. «Ονειρεύεται βέβαια... Τη φλογίζει ο πυρετός...» Λεαφνα βλέπει

την πόρτα ν' ανοίγει και να μπαίνει σιγά αυτός που φώναζε, αυτός που αγαπάει. Απλώνει τα χέρια της προς το μέρος του:

— Πάολο!...
Τώρα μπορεί να του αποκαλύψει τον έρωτά της. Είναι έτοιμοθάντη. Έπειτα δεν είναι ίσως ο πραγματικός Πάολο, μα μονάχα η εικόνα του, όπως την αναπολεί η έρωτευμένη ψυχή της. Δεν είναι παρά μία όπτασία, η τελευταία που της χαρίζει η ζωή.

Η Αντρέινα δεν ξέρει πως δέχονται όλες τις ημέρες και όποια ώρα και νά'ναι, τους επισκέπτες για την τελευταία πόρτα, για το «θάλαμο του θανάτου». Διακρίνει μία λευκή εικόνα πίσω απ' τον αγαπημένο της. Είναι άραγε ένας άγγελος; Η μήπως είναι η αδελφή;

— Καυμένη, άτυχη μικρούλα! λέει ο Πάολο καθώς πλησιάζει σιγά στο κρεβάτι.

Νοιώθει τέτοια συγκίνηση που είν' έτοιμος να κλάψει. Είναι κι' άλλες τριάντα έφτά χρονών. Μερικές άσπρες τρίχες φαίνονται στα μαλλιά του. Ποτέ του δεν ήταν ευτυχισμένος. Και τώρα ξέρει πόσο τον αγαπάει η καταδικασμένη αυτή κοπέλλα. Όχι, η άτυχη νέα δεν πρέπει να πεθάνει. Νοιώθει κάτι να πιέζει για πρώτη φορά την καρδιά του. Είναι η αγωνία, ο πόνος...

Παίρνει στα χέρια του το μικρό διάφανο χέρι της αρρώστης. Το φέρνει στα χείλη του και το φιλεί. Το σφίγγει μία στιγμή. Πρέπει να νικήση το θάνατο με τη δύναμη της καρδιάς, της αγάπης...

Η αδελφή ακούει παράξενα λόγια απ' τον επισκέπτη αυτόν που τ'α λέει, σκυμμένος πάνω απ' την έτοιμοθάντη: — Σ' αγαπώ! Αντρέινα, μικρή μου Αντρέινα, πρέπει να γίνης καλά! Νά γίνης καλά! Σ' αγαπώ!...

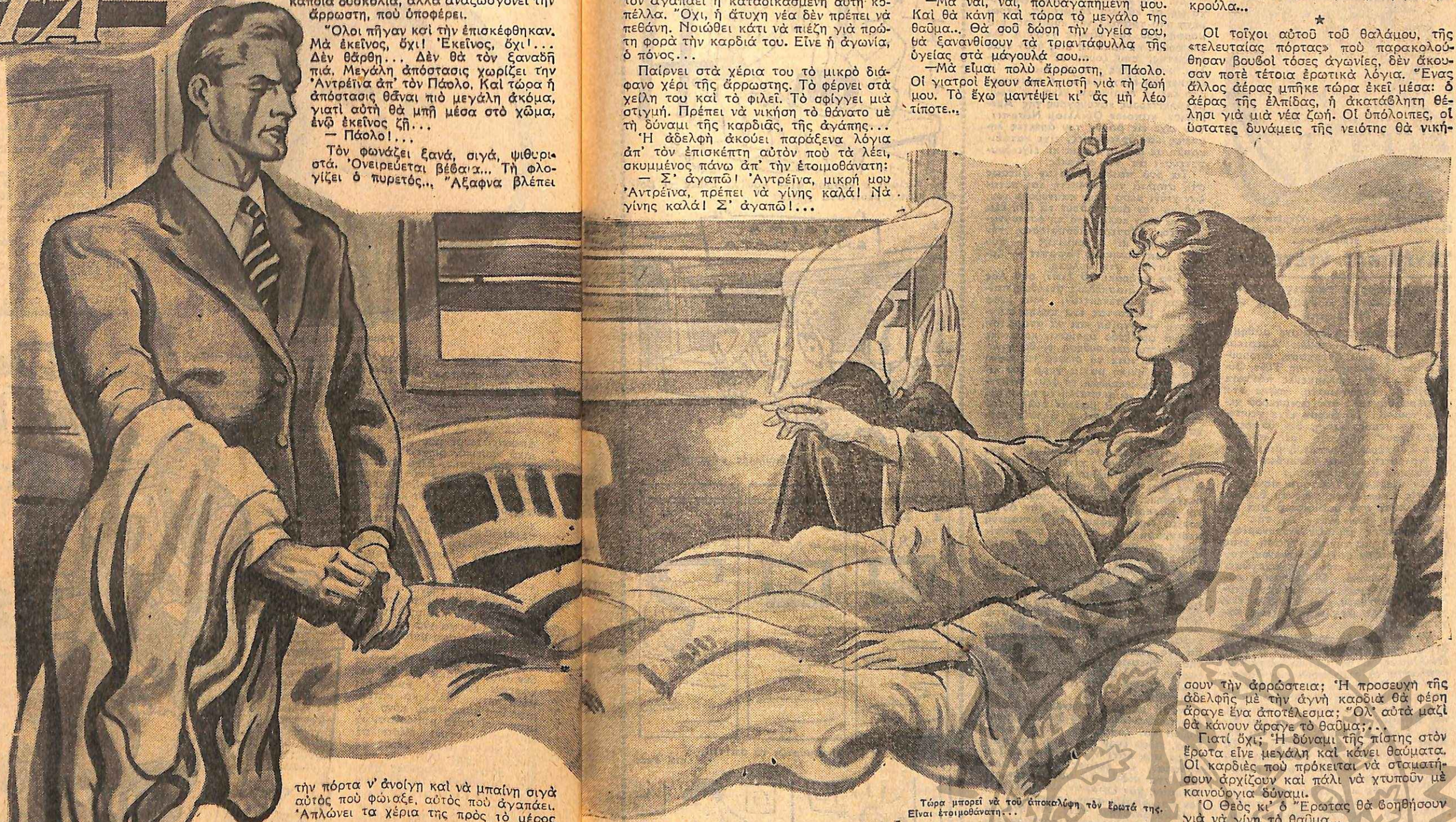
δυο καρδιές είναι πλασμένες ή μία για την άλλη... Ναι, Αντρέινα, η αγάπη δεν πεθαίνει... Η αγάπη κάνει θαύματα...

— Αλήθεια, Πάολο;
— Μά ναι, ναι, πολυαγαπημένη μου. Και θά κάνη και τώρα το μεγάλο της θαύμα... Θά σοδ δώση την ύγεια σου, θά ξανανθίσουν τα τριαντάφυλλα της ύγείας στα μάγουλά σου...

— Μά είσαι πολύ άρρωστη, Πάολο. Οι γιατροί έχουν απέλπιση για τη ζωή μου. Το έχω μαντέψει κι' εγώ μη λέω τίποτε...

θα σε πάρη κοντά του, ανάμεσα στους αγγέλους του γαλάζιου ουρανού... Θά γίνης η άχώριστη σύντροφος της ζωής μου, η μόνη μου χαρά στον κόσμο αυτό... Κοιμήσου πολυαγαπημένη μου μικρούλα...

Οι τοίχοι αυτού του θαλάμου, της τελευταίας πόρτας που παρακολουθούσαν βουβόι τόσες αγωνίες, δεν άκουσαν ποτέ τέτοια έρωτικά λόγια. Ένας άλλος αέρας μπήκε τώρα εκεί μέσα: ο αέρας της ελπίδας, η ακατάβλητη θέληση για μία νέα ζωή. Οι υπόλοιπες, οι ύστατες δυνάμεις της νεότης θά νική-

σουν την αρρώστεια; Η προσευχή της αδελφής με την αγνή καρδιά θά φέρη άραγε ένα αποτέλεσμα; «Ο! αυτά μαζί θά κάνουν άραγε το θαύμα;...»

Γιατί όχι; Η δύναμη της πίστης στον έρωτα είναι μεγάλη και κάνει θαύματα. Οι καρδιές που πρόκειται να σταματήσουν αρχίζουν και πάλι να χτυπούν με καινούργια δύναμη.

Ο Θεός κι' ο Έρωτας θά βοηθήσουν για να γίνη το θαύμα...

Συνήθως απ' την τελευταία πόρτα οι άρρωστοι βγαίνουν ήρεμοι, γαλήνιοι, δίχως πιά να υποφέρουν. Η τελευταία πόρτα δεν ξαναδίνει πίσω τους άρρωστους ζωντανούς.

Ωστόσο, η Αντρέινα θά βγή από εκεί μέσα σπριγμένη στο μπράτσο του αρραβωνιαστικού της, κάπως χλωμή ακόμα, μα μ' ένα χαμόγελο χαράς στα λεπτά της χείλη. Και θ' αφήση ανάμεσα στους τοίχους του θαλάμου του θανάτου ένα ευχάριστο άρωμα απ' τη νεότητά της που ξανάνθισε με τη δύναμη του έρωτος.

Ένα άρωμα που — ποιος ξέρει; — μπορεί να δώση ανακούφιση κι' ελπίδα σ' όποιον άτυχο μπή, ύστερ' απ' αυτή, μέσα στο θάλαμο των καταδικασμένων.

ΛΙΑ ΝΕΑΝΟΒΑ

Ο Τζέι Ουίλλιαμς είχε κολλημένες λουρίδες λευκοπλάστη στα δάχτυλα του αριστερού χεριού του...

Ανήλικοι ντέτεκτιβ

Ο κακοποιός με τα στιγματισμένα δάχτυλα κι' ο έρμητης της Μισισσιππί

Κάθε φορά που έπαιρνε μάθημα Ιππασίας, μια μικρούλα Αμερικανίδα, στην πόλη Γκέρχαρτ, άπορούσε γιατί ο δάσκαλός της Τζέι Ουίλλιαμς είχε κολλημένες πάντοτε λουρίδες λευκοπλάστη πάνω στα τέσσερα δάχτυλα του αριστερού χεριού του. Κι' αν ακόμη είχε χτυπήσει στο μέρος εκείνο, δεν θάπρεπε πια να έχουν επιουλώσει οι πληγές του; Συμπέρανε λοιπόν η μικρή ότι τα τσιρότα εκείνα θάκρυαν κάτι το άσχημο ή το μυστικό...

Δεν εξεδήλωσε ωστόσο ποτέ αυτές τις απορίες της, ως τη βραδυά που άκουσε, στο ραδιόφωνο μια εκπομπή της «Εφ-Μπι-Λι» της «Ομοσπονδιακής» δηλαδή Αστυνομίας. Επρόκειτο για την περιγραφή ενός πλαστογράφου και δολοφόνου, του Τζών Μπουγκ, που είχε σκοτώσει έναν αστυνομικό. Ο άνθρωπος αυτός είχε στιγματισμένα δάχτυλα του αριστερού χεριού του μ' ένα γραμμάτιο της αγγλικής λέξεως «άγνη».

Η μικρούλα υποψιάσθηκε άμεσα ότι ο καταζητούμενος ήταν ο Τζέι Ουίλλιαμς, κι' ότι έκρυβε με το λευκοπλάστη τα «τατουάζ» των δαχτύλων του. Οι γονείς της γέλασαν, όταν τους το είπε. Η Αστυνομία όμως το έλαβε σοβαρά υπ' όψη της και βεβαιώθηκε ότι η μικρή είχε δίκιο. Ετσι, ο Μπουγκ βρίσκεται σήμερα κλεισμένος στη φυλακή για 10 χρόνια, χωρίς στην παρατηρητικότητα και την εξυπνάδα μιας κοπελίτσας 12 ετών.

Είπε όμως κι' άλλες πολλές οι περιπτώσεις που τα μικρά παιδιά έπαιξαν μ' επιτυχία το ρόλο του ντέτεκτιβ... Τελευταίως, ο διευθυντής της «Ομοσπονδιακής» Αστυνομίας Έντγκαρ Χούβερ δήλωσε ότι «ε' άγνοια και τα κορίτσια της Αμερικής προσφέρουν ανεκτίμητες υπηρεσίες στη Δικαιοσύνη κι' έχουν

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ιατρός Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9 - 12 και 4 - 6 ως και επί συνεντεύξει. Χωρ. Τριούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΣ, ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ: Ριζική, ταχεία εξάφινσις. Ειδική θεραπεία δια ξανάνεινμα προσώπου Πανάδες τριχόπτωσης, ρυτίδες, αγγειοματτα στίγματα κύστες κλπ. Ιατρός ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ 6505 Βαλακλίου 12, απ'θ τηλεφώνων 33-039 ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΩΡΕΑΝ

συντελέσει στη διαφώτιση μυστηρίων που είχαν απασχολήσει ανέφελους ικανώτερους ντέτεκτιβ». Πρό ολίγου καιρού, δυο αγορικά 12 και 13 ετών βοήθησαν στη σύλληψη ενός έπικινδυνού κακοποιού. Το ένα απ' αυτά είδε τυχαίως σε κάποια εφημερίδα, στρωμένη στο τραπέζι της κουζίνας, μια μορφή που του φάνηκε γνωστή. Θα μπορούσε να όρκιστή πως ήταν ένας ερμητής, που ζούσε σε μια σπηλιά, στις όχθες του Μισισσιππί. Η εφημερίδα εξηγούσε ότι η φωτογραφία εκείνη παρίστανε «ένα απ' τους μεγαλύτερους κακούργους της Αμερικής», κάποιον Ουίλλιαμ Νέσμιτ, που είχε εις βάρος του αρκετές ληστείες και δολοφονίες, είχε καταδικασθί σε ισόβια δεσμά κι' είχε δραπέτευσι απ' τις φυλακές.

Τα δυο παιδιά έτρεξαν άμεσα στη σπηλιά του ερμητή και πέταξαν χιόνι μέσα στην καπνοδόχο του, για να τον αναγκάσουν να βγί έξω και να δούν καλύτερα τη φυσιογνωμία του. Ύστερα είδοποισαν την αστυνομία, κι' ο έρμητης — που ήταν πραγματικά ο Νέσμιτ — ξανακλείστηκε στη φυλακή.

Ένα αγοράκι 10 ετών, στο Λός Άντζελες, διασκέδαζε συνήθως παίζοντας το «ντέτεκτιβ». Μια μέρα λοιπόν, βλέποντας ένα παλιό αυτοκίνητο να στρίβει και να σταματάει σ' ένα αδιέξοδο δρομάκι, κρύφθηκε για να παρακολουθήσει τι θα γινόταν. Είδε τότε το σωφρ να ρίχνει μια ερευνητική ματιά γύρω του κι' ύστερα να ξεκολλά το ψεύτικο μουστάκι του, να σκουπίζει το μακιγιάζ που έκρυβε μια βαθειά αλή του προσώπου του, και ν' αλλάζει ρούχα και καπέλλο.

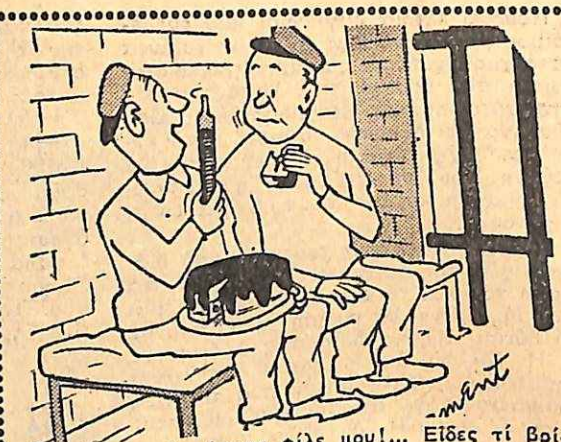
Το ίδιο βράδυ, ο μικρός άκουσε τη μητέρα του να μιλάει για μια κλοπή που είχε γίνει σε κάποια Τράπεζα του Χόλλυγουντ. Ομυήθηκε τότε, ότι είχε ίδη το πρωί, και το διηγήθηκε στους γονείς του. Εκείνοι είδοποισαν άμεσα την αστυνομία. Και, χάρις στη λεπτομερή περιγραφή του μικρού, αναγνωρίστηκε και συνελήφθη ο δράστης της ληστείας.

Άλλοτε πάλι, μια συντροφιά από παιδιά έπαιζε φουτ - μπάλλ, έξω από μια πόλι του Άρκάνσας. Ένας λοιπόν απ' τους παίκτες της ομάδος έδωσε μια κλωτσιά τόσο δυνατή, ώστε η μπάλα πέρασε πάνω απ' τα κεφάλια των άλλων και χάθηκε έξω απ' το γήπεδο. Τα παιδιά σταμάτησαν άμεσα να παίρνουν τους κι' έψαξαν να τη βρουν. Αντί γι' αυτήν όμως, βρήκαν κάτι άλλο, πολύ πιο ενδιαφέρον.

Μέσα σε κάτι πυκνούς θάμνους, ανακάλυψαν ένα σωρό από τσιγάρα, πούρα και ζαχαρώδη. Λίγο μακρύτερα, είδαν έναν άγνωστο, που φαινόταν σαν κάτι ν' αναζητούσε. Τον φώναξαν, κι' εκείνος τόνεβε άμέσως στα πόδια. Τα παιδιά τον κυνήγησαν, τον έπιασαν όλα μαζί και τον παρέδωσαν στην αστυνομία.

Αποκαλύφθηκε τότε ότι ήταν ο δράστης μιας κλοπής κάποιου καταστήματος. Είχε κρύψει τα κλοπιμαία στους θάμνους. Όταν τον είδαν τα παιδιά, έψαχνε να βρή την κρύπτη.

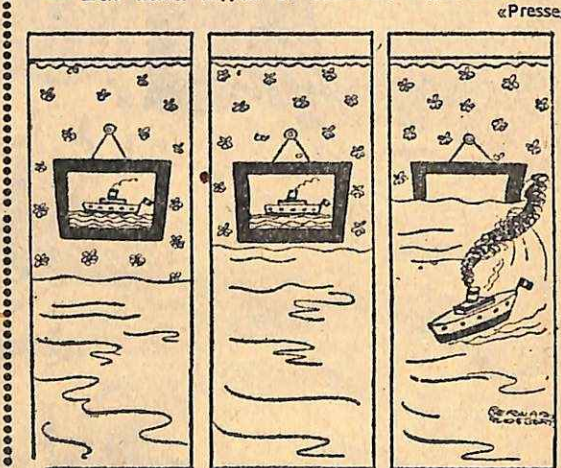
Η σημαντική βοήθεια που προσφέρουν τα Αμερικανόπουλα σε περιπτώσεις δυστυχημάτων ή εγκλημάτων, έκαμε το Κογκρέσο να καθιερώσει με νόμο δυο βραβεία κάθε χρόνο για τα παιδιά που διακρίνονται σώζοντας κάποιον που κινδυνεύει, κι' άλλα δυο για κείνα που προσφέρουν τις πιο αξιοσημείωτες υπηρεσίες στην πόλι τους ή στο έθνος εν γένει. Κάθε πολιτεία θα υποδεικνύει δυο υποψηφίους, ηλικίας μέχρι 18 ετών, και το υπουργείο της Δικαιοσύνης θα κάνει την τελική έκλογή. Ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών θ' απονέμει ο ίδιος τα μετάλλια στους βραβευμένους.

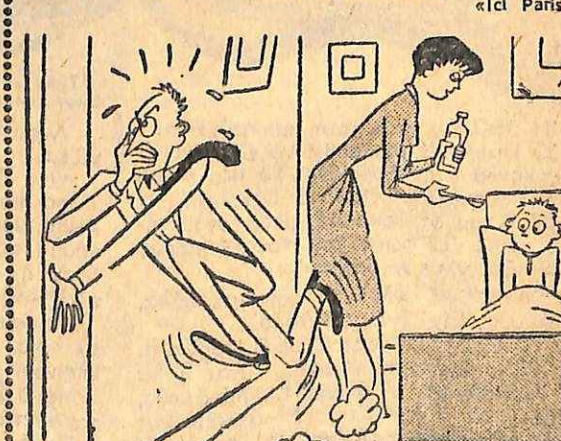
Χάλασε ο κόσμος φίλε μου!... Είδες τί βρίσκει κανείς μέσα στα γλυκά!

Σαν καλά πήγαν οι δουλειές σήμερα!... «Presse»

Όταν πλημμυρίζη το σπίτι!... «Id Paris»

Είδες Νάκη, ο μπαμπάς ήπιε το φάρμακο χωρίς να κάνει τον παραμυθικό μορφασμό!... «Marius»

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ή ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ο ρόλος των αδένων έσωτερικής έκκρισης

Η υπερτριχώσις, σύμφωνα με τις νεώτερες επιστημονικές έρευνες, δεν είναι απλή αισθητική ανωμαλία, αλλ' αληθινή πάθηση.

Οι στατιστικές δείχνουν ότι υπάρχουν πέντε ζώνες, που παρουσιάζουν μεγαλύτερη ευαισθησία σ' αυτό το κεφάλαιο και που καταλαμβάνονται πρώτες από άφθονο τρίχωμα, προτού η πάθηση εξαπλωθή και στο υπόλοιπο σώμα. Στην πρώτη γραμμή έρχονται οι πηγές των χειρών κι' οι κνήμες σε αναλογία 57%. Ακολουθούν με τη σειρά: το κάτω μέρος της κοιλιάς (58%), το στήθος (30%) και τέλος το πρόσωπο (25%).

Συμβαίνει κάποτε ένα παιδάκι να γεννηθί με το σώμα σκεπασμένο με άφθονο τρίχωμα. Άλλοι περιπτώσεις αυτές είναι πολύ σπάνιες. Κατά κανόνα, η υπερτριχώσις εμφανίζεται πολύ αργότερα.

Στις νέες, η υπερτριχώσις κάνει την εμφάνισή της κατά τη στιγμή της εφηθείας ή λίγο αργότερα και προσβάλλει κατά πρώτον το πρόσωπο, που σκεπάζεται, ξαφνικά, από άφθονο χνούδι. Σιγά - σιγά, αυτό το χνούδι απλώνεται στο επάνω χείλος, κατεβαίνει σαν τις σαβρίτες κατά μήκος των παρειών και κάποτε φτάνει ως το πηγούνι. Στις νέες αυτές, η γραμμή όπου αρχίζουν τα μαλλιά είναι συνήθως ακαθόριστη και τα φρύδια σμίγουν στο επάνω μέρος.

Το δεύτερο στάδιο της υπερτριχώσεως αρχίζει από το έικοστό έτος ή λίγο πρωτίτερα. Κατά την περίοδο αυτή, τα χέρια και τα πόδια σκεπάζονται από πυκνό και σκληρό τρίχωμα, που είναι πολύ αντίαισθητικό.

Το τρίτο στάδιο συμπίπτει με την εποχή της διακοπής των έμμηνων. Οι τρίχες του σώματος αναπτύσσονται τότε σε υπερβολικό βαθμό. Σε πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, μέση που ήταν γυμνά πριν καλύπτονται, ξαφνικά από τρίχες. Το άλλο χνούδι μεταβάλλεται τότε σ' ένα σκληρό και πυκνό τρίχωμα κι' οι ξανθές τρίχες παίρνουν ένα σκούρο, μαύρο σχεδόν χρώμα. Η υπερτριχώσις, κατά το στάδιο αυτό, εμφανίζεται κατά προτίμηση στο πρόσωπο, το στήθος, τους μηρούς και την κοιλιά.

Ένα αξιοσημείωτο γεγονός είναι το εξής: Ο ευνουχισμός, δηλαδή η χειρουργική αφαίρεσις των ωοθηκών, δεν προκαλεί υπερτριχώσι. Μεταξύ των 45 και των 50 ετών, όμως, το σώμα των γυναικών που υπεβλήθησαν σ' αυτή την επέμβασι καλύπτεται σε πολλές περιπτώσεις από πυκνό τρίχωμα, όπως στην περίπτωση της φυσιολογικής διακοπής της έμμηνου ρύσεως.

Στην υπερβολική ανάπτυξη των τριχών συντελούν πολλοί παράγοντες.

Η τριχοφυΐα, όπως απέδειξαν οι νεώτερες έρευνες, βρίσκεται σε στενή σχέση με τις έκκρισεις των αδένων και ειδικότερα των ωοθηκών (στη γυναίκα).

Μεταξύ αυτών των έκκρισεων

πρωτεύοντα ρόλο παίζει μια ειδική ορμόνη, η φολλικουλίνη. Σ' αυτήν οφείλεται η εμφάνισις των πρώτων τριχών στο κορίτσακι των 12 ή 14 χρόνων.

Το σώμα της γυναίκας, όμως, περιέχει και μερικές άλλες ορμόνες που μοιάζουν με τις ανδρικές. Στην κανονική γυναίκα αυτές οι ορμόνες βρίσκονται σε πολύ μικρή αναλογία. Στις γυναίκες, όμως, που παρουσιάζουν το φαινόμενο της υπερτριχώσεως, όπως απέδειξαν οι γενόμενες εξετάσεις ούρων, άφθονούν σε μεγάλο βαθμό.

Εκτός από τις ωοθηκές και οι άλλοι αδένες επιδρούν στην ανάπτυξη των τριχών. Η υπερέκκρισις π.χ. των επινεφριδίων μπορεί μόνη της να προκαλέσει υπερτριχώσι.

Η καλή λειτουργία του θυρεοειδούς αδένος είναι απαραίτητη επίσης για την ύπαρξι μιας κανονικής τριχοφυΐας. Ο υπερθυρεοειδισμός π.χ. προκαλεί την εμφάνισι άφθονότερου τριχώματος στη γυναίκα. Το τρίχωμα αυτό είναι σχετικά περιορισμένο κατά τη νεαρή ηλικία. Γίνεται, όμως, εξαιρετικά άφθονο μετά τη διακοπή της έμμηνου ρύσεως.

Η υπόφυσις, τέλος, επιδρά κατά δυο τρόπους. Εμμέσως, κάνοντας πιο άφθονες τις έκκρισεις των επινεφριδίων και του θυρεοειδούς και άμεσα, επηρεάζοντας το σύστημα της τριχοφυΐας. Οι γυναίκες π.χ. που πάσχουν από δγκους της υπόφυσεως παρουσιάζουν το φαινόμενο της υπερτριχώσεως.

Οι νεώτερες έρευνες, έξ' άλλου, απέδειξαν ότι και οι βιταμίνες παίζουν σημαντικό ρόλο στην τριχοφυΐα. Η έλλειψις επαρκούς ποσότητας βιταμίνης Α π.χ. ευνόει την υπερτριχώσι.

Η υπερτριχώσις είναι δυνατόν να προληφθί ή να θεραπευθί: Όπως είπαμε παραπάνω, η φολλικουλίνη παίζει πρωτεύοντα ρόλο στην εμφάνισι των πρώτων τριχών και γενικά στην ανάπτυξη του τριχωτού μέρους του σώματος. Η ποσολογία αυτής της ορμόνης παραμένει, όμως, μυστηριώδης. Για να υπάρξει κανονική τριχοφυΐα χρειάζεται η παρουσία μέσα στον οργανισμό μιας ώρισμής ποσότητας φολλικουλίνης. Όταν, όμως, η ποσότης αυτή είναι καλύτερη από το κανονικό, οι τρίχες αναπτύσσονται υπερμετρα και γίνονται πολύ σκληρές και πυκνές (πράγμα που δείχνει ότι ο ρόλος της φολλικουλίνης είναι καθαρά ρυθμιστικός). Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι, σε περιπτώσεις ανεπαρκείας των ωοθηκών, οι ισχυρές δόσεις φολλικουλίνης προκαλούν την υπερτριχώσι. Όταν όμως, η υπερτριχώσις υπάρχει ήδη, η φολλικουλίνη δεν ασκεί καμιά επίδρασι.

Το ίδιο αλυσιτελές αποδείχθηκαν και οι θεραπείες που άποβέλπουν στην αποκατάστασι της κανονικής λειτουργίας των αδένων που επιδρούν στην τριχοφυΐα. Διότι δεν ανακόπτουν την άρξαμένη υπερτριχώσι.

Απομένει, συνεπώς, μόνον η τοπική θεραπεία. Το καλύτερο από τα μέσα που χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό είναι η ηλεκτρική αποτρίχωσις, που καταστρέφει το βολόδο των τριχών. Είναι, όμως, λιγάκι δύσνηρη και πρέπει να γίνη από ειδικό, για να μην προκληθούν ανεπακόρωτες βλάβες στην επιδερμίδα.

Είδες Νάκη, ο μπαμπάς ήπιε το φάρμακο χωρίς να κάνει τον παραμυθικό μορφασμό!... «Marius»

Το «δούλεμα»

Μέσα στο αίμα του τώχει ο Ρωμύος! Μαζί με το φιλότιμο, με την περηφάνεια του και την παλληκαριά του, έχει και τη μανία του «δουλέματος».

Δεν κατάει σοβαρός άνθρωπος ν' εμφανισθί σε παρέα κι' αρχίζει άμεσα το κλείσιμο του ματιού και τα «ψιλογαζιδικά» ύπονοούμενα:

— Λοιπόν; Τι φρονείτε περί της θανασίας της ψυχής;

— Άλλα — όπως θ' αποδειχθί «έν τη εξέλιξει της παρουσίας ιστορίας, σοβαρά και όχι «εύθυμου» ως ισχυρίζεται ο τίτλος — το ελάττωμα του «δουλέματος» είναι φοβερό το αφάλιότιμο!

Υπάρχει άνθρωπος στη ζωή που λέγεται Κοσμάς Κοσμιδής.

Σοβαρός άνθρωπος ήταν. Τέλειωσε το Γυμνάσιο, έμαθε γαλλικά κι' εγγλέζικα, έδωσε εξετάσεις στην Τράπεζα, «μπήκε» τρίτος, μελέτησε, πήρε το «πτυχίον νομικής» από το «Αθηναιον Πανεπιστήμιον», προήχθη και ξαναπροήχθη και ζούσε αξιοπρεπώς με το άνομόλογον δνείρον του κρυπτοπρόκοθηρα που θα ολοκλήρωνε την ευτυχή του σταδιοδρομία.

Άλλα «έπεσε» σε μια παρέα «δουλέματος». Και κάποιο βράδυ είχε την άτυχία να πη — όπως λέει όλος ο κόσμος — πως οι πολιτικοί μας «δεν σβίζουν τίποτε» και «πρέπει να δογούν νεοί άνθρωποι» στο δημόσιο βίο του τόπου.

— Εσύ, Κοσμά! είπε «κοσμιδής» ο κωμικοτραγικός «σεβα-...

Επιχειρηματικόν πνεύμα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

σμός» του «δουλέματος»;
— Καθίστε, κ. πρόεδρε!
— Περάστε, κ. πρόεδρε!
— Τά σέδη μου, κ. πρόεδρε!

Πήγε στην Τράπεζα ο Κοσμάς.

— Κύριε Κοσμίδη, άργήσατε! του είπε ο διευθυντής. Συστηματικώς άργείτε τον τελευταίο καιρό και άποφεύγω να σας κάνω παρατήρηση...

— Παρατήρησι δεν μπορείτε να μου κάνετε διότι έγω αύριον θα είμαι πρωθυπουργός της Ελλάδος! άπάντησε με στομφοδές ύφος ο Κοσμάς.

Ο διευθυντής άνοιξε τὰ μάτια του διάπλατα με... έντρομον κατάπληξι:

— Τί είπατε;

— Αυτό που σας είπα! Και στο μέλλον να με σέβεσθε! Είμαι Αρχηγός της «Εθνικής Πολιτικής Λαϊκής Παρατάξεως των Ατέγκτων Έθνικοφρόνων»!

— Άλλά είπαμε: «Ο Ρωμύς τώχει τὸ δούλεμα στο αίμα του! Μόλις πρόφερε κι' αυτή τη φράσι ο φουκαράς ο Κοσμάς, ο διευθυντής... σηκώθηκε άπάνω, δέχεν «εὐλαβώς» και κλείνοντας τὸ μάτι στη γραμμάτια του με τρόπο, είπε «σοβαρά»:

— Ά. δεν τὸ εγγώριζα! Με συγχωρείτε, κύριε Αρχηγέ!

— Σας συγχωρώ! είπε ο Κοσμάς... έπιεικώς!

Καί... «αὐτὸ ἦτανε»!

— Αρχίσε τὸ «τά σέδη μου, κ. Αρχηγέ» και στην Τράπεζα, ώσπου τώμαθε ο Διοικητής και τὸν κάλεσε γιά να του ανακοίνωση ὅτι «ένας «Ηγέτης πού αύριον θα κυβερνήσει την χείραν δεν έπιτρέπεται να είνε υπάλληλος»!

«Δούλεμα» κι' ο Διο κητής!

Ο Ρωμύς τώχει στο αίμα του!

— Παραίτομαι! δήλωσε ο Κοσμάς.

— Θα σας δώσουμε, κ. Πρόεδρε, μίαν άποζημίωσι εἰς ένδειξιν τιμής και εύγνωμοσύνης δια τὰς πολυτίμους ύπηρεσίας σας.

— Τήν παραχωρώ ύπὲρ τῶν άνταρτοπληκτῶν! ξαναδήλωσε με στομφοδῆ άποφασιστικότητα ο Κοσμάς.

— Μά...

— Τίποτε! Ο Λαός πεινά!

Καί... μαζί με τὸ Λαό, πεινούσε κι' ο Κοσμάς από την έπομένη!

— Άλλά σιγά - σιγά, ταδερνάκι, σε ταδερνάκι, — κύριε Πρόεδρε! από δὴ «κύριε Πρόεδρε» από κει — «δου-λεματάκι» σε «δουλεματάκι», οὐάκι, καφεδάκι, και συνεχής «αγόρευσις» — τήν πέοναγε φίνα ο «Πρόεδρος» κι' άρχισε μάλιστα, να εἰσπράττει και χαρτζηλικί:

— Πάστε τα, κύριε Πρόεδρε... Εἰσφορά ύπὲρ τοῦ κόμματος!

— Όσπου ένα βράδυ πού τὸ «δούλεμα» είχε φτάσει στο άποκόρυφο, καθώς έτρωγε η «παλητοπαρέα» στην πλακιάτικη ταδερνα, σηκώνεται ο Κοσμάς Κοσμίδης με τὸ ποτήρι στο χέρι και λέει τὰ εξής:

— Πίνω εἰς υγειάν τῶν κο-ροΐδων πού με τρέφουνε και θαρρῶνε πῶς με δουλεύου-ναι! Και σας ρωτῶ τώρα: Αυτοί πού ψηφίζετε, εἶνε καλλίτεροι από μένα;

— Άκόμη μένου με τὸ στόμα άνοιχτό οἱ «δουλευταί»! Μόνο, θαρρῶ, πῶς ο «πρώτος θρασύς» εἶπε, ψιθυριστά, σχεδόν μιλώντας στον εαυτό του:

— Μαρε τούτος δὴ... εἶνε α-ληθινός αρχηγός κόμματος!...

ΕΨΙΛΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κωστάκη Κωνσταντίνου, Κάρντιφ - Άγγλίας: Σας ευχαριστούμε γιά τις καλές σας προθέσεις, έχομε όμως γιά τὸ ζήτημα αυτό περισσότερα άρθρα από σας μας χρειάζονται. Ιωάννη Ζερβούδακη, Ένταθα: Σας εύχομεθα καλή έπιτυχία και σας ύποσχόμεθα να δημοσιεύωμε τη φωτογραφία σας μετά την έπιτυχία σας αυτή. Χ. Φ. Ν. 17, Έλασσόνα: Ψυσικά προκειται γιά τὸν άσσο τῶν ταχυδακτυλουργῶν. Τὸ λάθος όφειλεται σὲ τεχνικούς λόγους πού δεν μπορούμε να σας εξηγήσωμε. Έγινε δὲ σὲ μερικά μόνο τεύχη μας τῆς έβδομάδας εκείνης. Σας ευχαριστούμε γιά τις φιλικές σας εκδηλώσεις. Βασίλειον Πολύδωρον, Άγίου Άρτέμιον: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας και θα δημοσιεύη. Φροντίστε σὲ προσεχὴ σας άποστολή να χρησιμο-ποιήσετε πὶὸ άσυνήθιστες λέξεις. Ο μὴρον Πατρικὸ πουλό-ν: Θα δημοσιεύωμε τὸ σταυρόλεξό αν μπορέσωμε ν' αντικαταστήσωμε τὴ λέξι ΑΝΟΤΙ. Σε ένδεχομένη νέα σας άποστολή άποφύγετε τὸ σχέδιο με γραμμάτια. Κώστα Βαμβάκη, Μυτιλήνη: Καλὰ και τὰ δυο γιορτινὰ σταυρόλεξά σας. Θα περιμένω όμως να ιδῶμε τί θα με στείλουν και ὁ υπόλοιπος Γκιώκας, Σπέρχειδας: Ίσως δημοσιεύωμε τὸ σταυρόλεξό πού έχει σχῆμα Έλλάδος, άποσπώντας τὸ από τὸ ύπολοιπο σχέδιο. Τὸ άλλο «Χειμῶν 1950» περιέχει μία λέξι τῶν 11 γραμμάτων (15 καθεὺς) μας. Αν τὴν αντικαταστήσετε, ξαναστείλτε το, ρωμε σὺς άναγνώστες μας. Οἱ λέξεις ΚΑΝΑΣ, ΗΠΙΠΑ και Ιωάννην. Εὐστραθόπουλον: Οἱ λέξεις ΚΑΝΑΣ, ΗΠΙΠΑ και ΣΥΡΤΗ πρέπει ν' αντικατασταθῶν γιά να γίνη τὸ «κυκλόλεξο» δημοσιεύ-σιμο. Σας συμβουλεύωμε να προσέχετε περισσότερο τις άποστολές σας. Έπαρχιώτικη φωνή, Εὐβοία: Ο «Θησαυρός» και ιδιαιτέρως ο κ. Παπαδόπουλος σας εύχαριστῶν γιά τὸ τόσο κολακευτικὰ σας λόγια. Κώστα Χατζηδάκη, Σπιναλόγκα (Μιραμδέλλου) Κρήτης: Διαβάζωμε, σύμφωνα με τὴν επιθυμία σας, τις εύχαριστίες σας στον κ. Νίκο Χ. Π. γιά τὰ περιοδικὰ και βιβλία πού σας έστειλε και επαναλα-μάνομε τὴν εκκλήσι σας πρὸς τοὺς άναγνώστες μας ὅπως μιμηθῶν τὴν εὐ-γενική χειρονομία τοῦ κυρίου αὐτοῦ, Σοφία Νεροτσόπουλου, Ένταθα: Αντὶ να μας εξηγήσετε τί θέλετε να πῆτε με τὸ προηγούμενο ποίημά σας, μας στέλνετε ένα νέο πού εἶναι ακόμα πὶὸ άκαταλαδίστικο από τὸ άλλο. Άλκαϊον Λέσβιον: Από τὸ ποίημά σας «Γιατί» δημοσιεύωμε ένα τετράστιχο:

Πῶς εἶσι γρήγορα ξεχνᾶς
πὲς μου γιὰτί με τυρανᾶς
και τὴ θερμὴ σου ἀγκαλιά
τὴν δίνεις σ' άλλον με φιλιᾶ;

Τὸ «σόνετό» επίσης δχι εξαιρετικό:
'Αγάπη και στοργή μου λείπει,
ξένος στὰ ξένα τριγυρίζω,
'Απ' τὴν άνία κι' απ' τὴ λύπη
κανέναν άλλον δεν γνωρίζω.

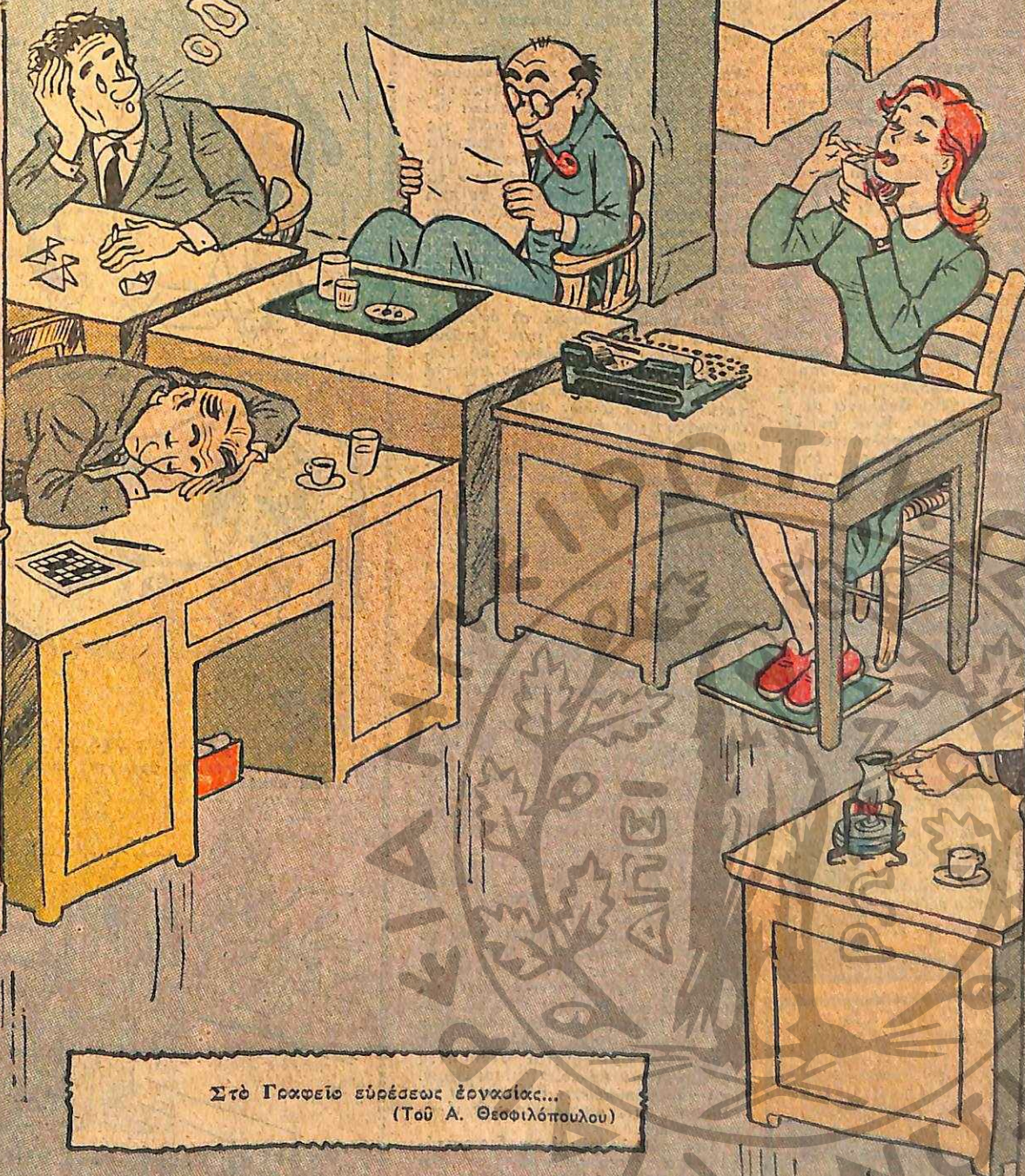
Δ. Ρόκκον, Κεφαλληνία: Νά λοιπόν πού άνακαλύψαμε και άλλη μία Έλληνίδα στὰρ τοῦ κινηματογράφου. Όστε, ἡ Πατρίτσα Ροκ εἶναι εξαδέλφη σας και καταγεταί απ' τὴν Κεφαλληνία: Αυτό αν τὸ περι-έγραφε. Δεν μένει πιά παρὰ να μάθωμε καμμία μέρα πῶς ο Κλάρκ Γκίμπλ εἶναι κι' αὐτὸς Ρωμύς και πῶς σταν, τὸ 1917, έφυγε απ' τὸ Καπαν-δρίτι λεγόντας Κλάρκ Γκίμπελς. Θα φροντίσωμε πάντως να σας δώσωμε, σε προσεχὴ τευχός μας, τὴν ιδιωνοσί της εξαδέλφης σας στο Παρίσι. Σ. Α. Τ. Νέα Σμύρνη: Η σχολή αὐτὴ δέκαε τις εργασίες της λίγες εβδομάδες μετὰ τὴν έναρξί της λειτουργίας της. Δημήτριάκη Κων-σταντίνου, Κύπρον: Δεν δημοσιεύωμε συνεργασία άναγνώστων. Τὸ πεζὸ σας «Άγάπη πού δεν έσθυσε» εἶναι απλῶς μία προσπάθεια. Η άνα-γνωσις τοῦ περιοδικῦ μας θα έπρεπε να σας εἶχε δώσει να καταλάβετε πῶς γράφεται ένα διήγημα. Βέττα: Σας εύχαριστοῦμε γιά τὰ τόσο κολακευτικὰ λόγια σας. Ο φίλος σας ο Ζάν δεν προκειται, δυστυχῶς, να κάνει τὴν επανέμφανισί του στίς στήλες μας. Ο Χ. Κ. Χ. δεν μπορεί να σας πῇ τί θα συμβῇ στη Ρίτα, γιὰτί τότε τὸ μυθιστόρημα δεν θα πα-ρουσιάζει πιά κανένα ενδιαφέρον. Έλένη Δημητρίου: Η διεύθυ-σις πού μας ζητᾶτε εἶναι ἡ εξής: Greek-Children of America, 10 East 79th Street New York 12, N. Y. U. S. A. Μαίρη Πίτ, Άλεξάνδρεια: Δεν είχαμε τότε τὴν πληρὴ διεύθυνσι τοῦ θεατρικοῦ. Τώρα όμως τὴν άνακαλύψαμε και σας τὴν δίνωμε γιά να τὸ γράψετε, βέβαιη πιά πῶς τὸ γράμμα σας θα φτάσῃ στον προορισμό του: Haily Edwards, Butow Lea, Shere Quildford, Surrey, England. Άναγνώστρια Α. Ρ.: Πορόμοιο έργο έχει δημοσιεύῃ τελευταίως σὲ άλλο περιοδικό. Ο «Θησαυρός» τότε μόνο θα δημοσιεύῃ κάτι σχετικὸ όταν βρῇ ένα έργο σοβαρὸ πού με τὸ κύρος του θα εξυπηρετήσῃ τοὺς άναγνώστες μας και δεν θα τοὺς δώσῃ πρόχειρα και άσπληλά συμπεράσματα. Πάντως σας εύχαριστοῦμε γιά τὸ ενδιαφέρον σας. Μανώλην Εμμανουηλίδην. Άμπελόκηποι—Κρήτης: Τὰ ποιήματά σας δεν εἶναι τέλεια, έχομε όμως κάποια ποιητικὴ πνοή. Ίσως επιδιδόμενος συστηματικὰ κάτι καλὸ. Ιωάννην Ντοῦρ-κούς μας και ξένους ποιητὰς να γράψετε κάτι καλὸ. Ντοῦρ-κούς μας, Βούλα: Καταλαβαίνω τί τις θέλετε τις διευθύνσεις πού μας ζη-τάτε, μα δεν ελπίζω να σας εξυπηρετήσουν αὐτὲς πού έχομε. Αν βρούμε καμμία πὶὸ κατάλληλη, θα σας τὴν δώσωμε από τὴς στήλης αὐτῆς σὸ μέλλον. Άθανάσιον Στατερλὴν Σ. Τ. Γ. και Άναγν-σταν Ν. Α. Β. 16: Δεν δημοσιεύωμε άγγελίες αὐτοῦ τοῦ είδους κι' εἶσι δὲν θα μπορέσωμε να σας εξυπηρετήσωμε. Κωνσταντίνον Ά-δαμαντίδην, 401 Στρατ. Νοσοκομείο: Η διεύθυνσις πού μας ζητᾶτε εἶναι: Atlantis, 203, 205 West, 25th Street, New York, N. Y. U. S. A. Δημήτριον Κρητικόν, Σπάρτην, Λακωνίας: Δυστυχῶς, τὰ τεύχη πού μας ζητᾶτε δεν υπάρχουν. Άλέξην, Ένταθα: Ένώ άλλοι άνα-γνώστες μας στέλνουν μακροσκελέστατα ποιήματα με άπερίγραπτη πολυ-λογία και περιττολογία, εἰσὲς φτιάξτε τρία ποιηματάκια — άστράτες πού φαίνονται σὸν να μὴν εἶναι ολοκληρωμένα. Ο στίχος σας ὡστόσο εἶ-ναι αρκετὰ καλός. Δημήτριον Σωτηρίον: Τὰ ποιήματά σας δεν παρουσιάζουν κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Όσο γιά τὸ στίχο, κι' αὐ-τὸς εἶναι άδύνατος. Ίδου ένα τετράστιχο από τὸ «Φεγγάρι» πού θεωρεῖτε τὸ καλλίτερο απ' ὅλα:

Σὲ σένα ὅλοι ὀφείλουμε
μεγάλη εύγνωμοσύνη
εἰπὶδα σὸν διαβαίνουμε
οὐράνιο καντῆλι.

Έχετε ὑπ' ὀφιν σας ἐξ άλλου πῶς δεν δημοσιεύωμε συνεργασία άνα-γνωστῶν. Τακτικὸν άναγνώστην, Νικησίαν: Δεν βρίσκομε καθόλου έξυπνη τὴν ρεκλάμα πού σκεφτήκατε και δεν πιστεύωμε να φέρῃ τ' άποτελέσματα πού προσδοκάτε. Ισμήνη, Πόλην Άσκάρογλου, Θεσσαλονίκη: Τὸ διήγημα πού διαλέξατε δεν παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον. Όσο γιά τὴν μετάφρασι, εἶναι κάπως καλὴ, μία και εἶναι ἡ πρώτη πού επιχειρεῖτε. Σας λείπει ἡ πείρα τοῦ με-ταφραστοῦ, πού θα τὴν άποκτήσετε με τὸν καιρὸ.

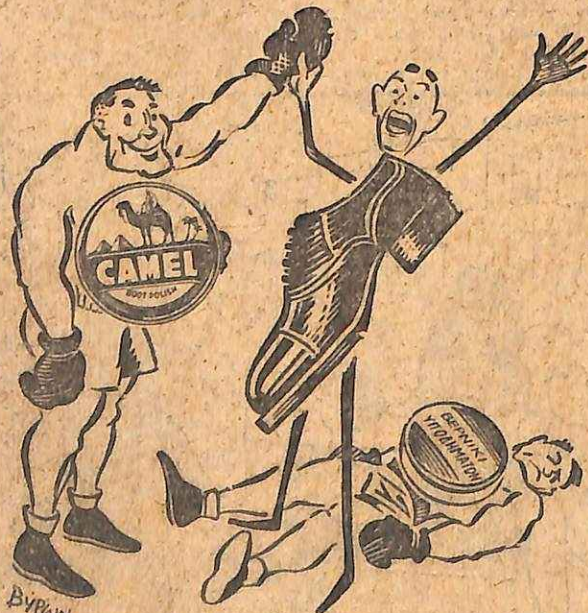
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΥΣ ΜΗ ΕΧΟΝΤΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

Στὸ Γραφεῖο εύρέσεως έργασίας...
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

Νικητής τὸ Κάμελ

Δάπεδα και
ἐπιπλα με
ΠΑΡΚΕΤΙΝΗ RHENIX

ΤΟ «ΚΛΙΜΑ» τῆς γρίππης

Οι συνθήκες που απαιτούνται
για την εμφάνισή της

Η τελευταία λέξη για τη γρίπη δεν προέρχεται από ένα γιατρό, αλλά από ένα... μετεωρολόγο, το Γάλλο καθηγητή Σανσόν. Μας πληροφορεί, λοιπόν, ότι η ασθένεια αυτή, ανεξαρτήτως από την προέλευσή της, χρειάζεται για να εκδηλωθεί από ένα ωρισμένο «κλίμα», που προσδιορίζεται από τους ακόλουθους τρεις παράγοντες: από μια ανώμαλη υψηλή πίεση, από πυκνές και συχνές ομίχλες, από μια θερμοκρασία ανωμάλως χαμηλή, χωρίς όμως να είναι υπερβολικά ψυχρή κι από μέτριες βροχές.

Οι παράγοντες αυτοί πρέπει να συνυπάρχουν, παρατηρεί ο δόκτωρ Σανσόν, για να εκδηλωθεί σε κάπως υπολογισίμη μορφή μία επιδημία γρίππης. Μ' απλούστερα λόγια, ο καιρός που ευνοεί τη γρίπη είναι ο μετρίως ψυχρός κι ο μετρίως υγρός. Ο πολύ ψυχρός καιρός, όπως κι ο πολύ υγρός, δεν αποτελούν κατάλληλο «κλίμα» για τη διάδοσή της. Αν υπάρχει μικρόβιο της γρίππης — κι όλες οι σύγχρονες έρευνες συνηγορούν υπέρ αυτής της άποψης — οι συνθήκες που αναφέραμε δημιουργούν το κατάλληλο «κλίμα» για την ανάπτυξή και τη διάδοσή του.

Αλλά θα ρωτήσετε που στηρίχτηκε ο δόκτωρ Σανσόν για να καταλήξει σ' αυτά τα συμπεράσματα; Σε δύο στοιχεία. Πρώτον στα μετεωρολογικά δελτία. Και δεύτερον στα ιατρικά χρονικά. Προσέξε, λοιπόν, ότι κάθε φορά που γινόταν λόγος για μία μικρή ή μεγάλη επιδημία γρίππης, τα μετεωρολογικά δελτία σημειώναν στοιχεία ανάλογα με εκείνα που αναφέραμε. Και, αντίθετα, όταν τα μετεωρολογικά δελτία παρουσίαζαν παρόμοια στοιχεία, τα αντίστοιχα χρονικά της εποχής μιλούσαν για την εμφάνισή μιας επιδημίας γρίππης.

Η πρώτη μνεία της ασθένειας γίνεται

στα παλαιά χειρόγραφα με τον τίτλο «Παρατηρήσεις για τον καιρό», που έχει για συγγραφέα κάποιον Ναμπόν, επιμελητή των Βερσαλλιών από το 1709 ως το 1745. Ο χρονικογράφος αυτός αναφέρει, ότι κατά το Φεβρουάριο και το Μάρτιο του 1743 πολλοί άνθρωποι προσεβλήθησαν από συναχι και καταρροϊκά φαινόμενα στην περιοχή των Βερσαλλιών και των Παρισίων. Ο βασιλεύς, σημειώνει ο Ναμπόν, ονόμασε αυτή την ασθένεια γρίπη...!

Τα χρονικά της 'Ακαδημίας των 'Επιστημών, αναφέρουν, εκ παραλλήλου, ότι, κατά την εποχή αυτή, η ατμοσφαιρική πίεση ήταν πολύ υψηλή και ότι επικρατούσαν συχνά ομίχλες. Προσθέτουν, μάλιστα, ότι αυτές οι ομίχλες ήταν τόσο έντονες ώστε οι ταξιδότες της αστυνομίας των Παρισίων φρουρούσαν στα πιο επισημαστά μέρη, για να προστατεύσουν τα τροχόφορα, που κινδύνευαν να πέσουν μέσα στο ποτάμι.

Παρόμοιες συνθήκες επικρατούσαν και κατά τη διάρκεια της επιδημίας του 1889, που εδημιουργήσε μεγάλους αριθμούς θυμάτων σ' όλη την Ευρώπη.

Ο δόκτωρ Σανσόν μελέτησε με λεπτολογία προσοχή τα μετεωρολογικά δελτία 150 και πλέον ετών και τα παρέβλεψε με τα στατιστικά δεδομένα διαφόρων εποχών κατά τις οποίες είχε εμφανισθεί επιδημία γρίππης. Κατέληξε, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι, όταν υπάρχουν τα στοιχεία που αναφέραμε, η γρίπη είναι αναπόφευκτη και, εξ άλλου, όταν υπάρχει επιδημία γρίππης, τα μετεωρολογικά δελτία δείχνουν ότι επικρατεί το ειδικό «κλίμα» που απαιτείται για την εμφάνισή αυτής της ασθένειας.

Και τώρα ας δούμε τα αποτελέσματα των ερευνών μιας ομάδας 'Αμερικανών επιστημόνων του Πανεπιστημίου του Βισκόνσιν σχετικά με τον τρόπο της μεταδόσεως της γρίππης (και άλλων ασθενοειδών των αναπνευστικών οργάνων) από άτομο σε άτομο.

Οι εν λόγω επιστήμονες μας πληροφορούν, ότι τόσο ο εξωτερικός αέρας όσο και των δωματίων που αναπνέουμε περιέχει όλα σχεδόν τα μικρόβια και ότι πολλά απ' αυτά εγκαθίστανται στις αναπνευστικές οδούς, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι βρίσκουν πάντοτε εκεί κατάλληλο έδαφος για ν' αναπτυχθούν. Όταν, όμως, συμβεί ν' αναπτυχθούν, πράγμα που, εύτυχως, γίνεται κατά εξαίρεση, — το άτομο μεταβάλλεται σε δημόσιο κίνδυνο. 'Αλλ' άκουστε μερικούς χαρακτηριστικούς αριθμούς:

Όταν μιλούμε, βγάζουμε από το στόμα μας 300 μικρόβια σε κάθε λέξη. Όταν φταρνιζόμαστε, 100 χιλιάδες. Όταν βήκουμε, 200 χιλιάδες. Βγάζοντας το μαντήλι μας, όταν είμαστε συναχθέντες, σκορπίζουμε γύρω μας μερικές εκατοντάδες χιλιάδες μικρόβια.

Ο Γάλλος καθηγητής Τριγιό απέδειξε, εξ άλλου, ότι τα μικρόβια «περπατάνε» και ότι μπορούν ν' αναπτυχθούν σε απόστασι εκατοντάδων και χιλιάδων μέτρων από το σημείο της εκτοξεύσεώς των. Μ' απλούστερα λόγια, όταν εισάσете συναχθέντες και φταρνίζαστε, τα μικρόβια που βγάζετε από το στόμα σας μπορούν να πάνε να χυθούν στη ρινοφαρυγγική κοιλότητα ενός ανθρώπου, που κάθεται ανυπόπτος σε απόστασι αρκετών χιλιόμετρων, υπό την προϋπόθεσι βέβαια ότι το «έδαφος» είναι κατάλληλο για ν' αναπτυχθούν.

Προσοχή, λοιπόν, όταν διαπιστώνετε ένα τέτοιο «κλίμα» κατάλληλο για τη γρίπη. Μην αψηφάτε την άρ-
τάξετε ευκολώ

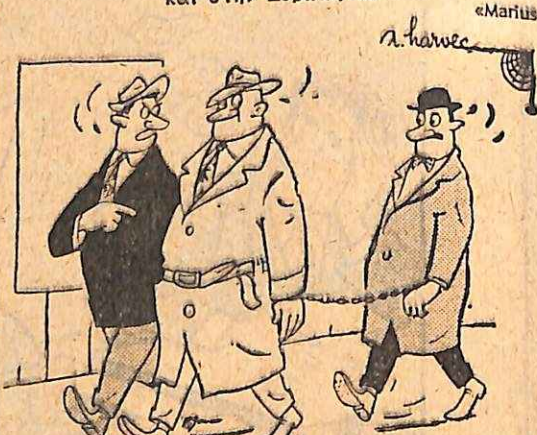
ΚΑΘΕ ΧΩΡΑ ΜΕ ΤΑ ΗΘΗ ΤΗΣ

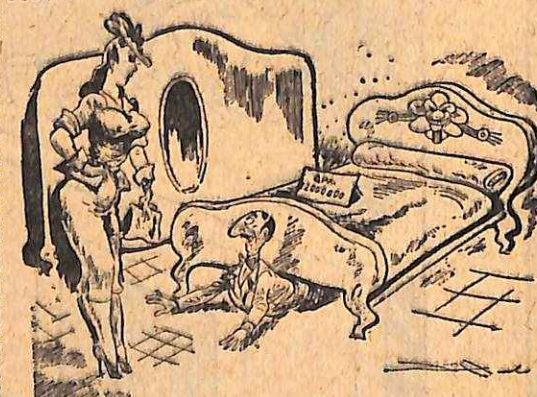
Στην 'Αφρική...

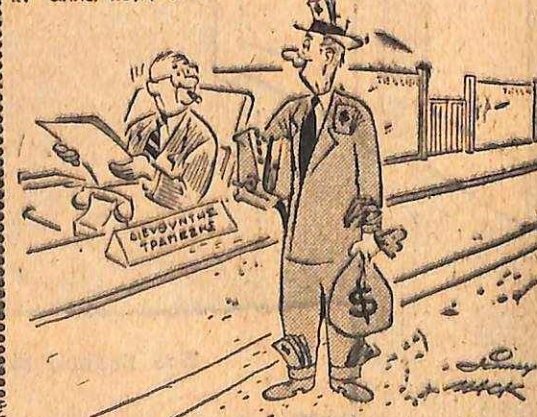
και στην Ευρώπη!...

— Να τον προσέχης αυτόν που έρχεται πίσω σου!... Μου φαίνεται σαν αστυνομικός!... «Mariss»

Ο πονηρός υπάλληλος: Κι' όπως βλέπετε, κυρία μου, το συζυγικό αυτό κρεβάτι έχει κι' άλλα κομμάτια...

Ο ταμίας: Κύριε διευθυντά, παίρνω λίγη δουλειά στο σπίτι!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕΐ'Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Εντι φεύγει έντρομος, αφήνοντας στα χέρια του Γκούς τους χαρτοφύλακες των Σούλλιδων με τα χρήματα. Ο Γκούς μεταφέρει κατόπιν την Κάρολ μ' ένα αυτοκίνητο, χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς, ως την είσοδο του νοσοκομείου της πόλεως, την αφήνει εκεί και φεύγει. Τα μεσάνυχτα κλειδωμένος στο δωμάτιό του μετράει τα χρήματα που άποχτησε. Καταφάνει όμως ο 'Εντι, ανοίγει σιγά μ' αντικλειδί την πόρτα και μπαίνει μέσα. Οι δύο άντρες έρχονται στα χέρια. Ο 'Εντι που θέλει το μερίδιό του από τα χρήματα βγάζει ένα μαχαίρι για να χτυπήσει το Γκούς. Εκείνος του το αρπάζει, τον χτυπά στο λαιμό και τον κόβει την καρδιά. Καταρριμαγμένος κατόπιν σκέφτεται πως θα απαλλαγεί από το πτώμα του θυμάτων του.

Ο Γκούς σηκώνθηκε άπαυτος και προχώρησε προς το πτώμα του 'Εντι. Τούρισε μία ματιά κι' ύστερα τον σκούνησε με το πόδι του.

— Κανάγια, μούγκρισε, θα μου τὰ βγάλεις απ' τη μύτη τὰ λεπτά που πήρα!

Πλησίασε ύστερα στο κρεβάτι, πήρε μία κουβέρτα κι' έσκυψε για νὰ διπλώσει μέσα γ' αυτή το πτώμα.

Απλώσε την κουβέρτα στο πάτωμα κι' ετοιμαζόταν να στρώσει το νεκρό πάνω σ' αυτή, όταν άκουσε πατήματα στο διάδρομο.

Απόμεινε έτοιμ, γονατισμένος στο πάτωμα. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

Τὰ βήματα πλησίαζαν. Κάποιος σταμάτησε έξω απ' την πόρτα του και χτύπησε.

Ο Γκούς δεν άπάντησε. Είχε παγώσει ολόκληρος. Πάλι ξαναχτύπησαν στην πόρτα.

Ύστερα, ο άνθρωπος που δρισκετόταν απ' έξω, γύρισε το πόμο. Εύτυχώς ο Γκούς είχε κλειδώσει.

Μία φωνή ακούστηκε: — Γκούς! μέσα είσαι!

Ήταν ένας άλλος καμαριέρος, ο Σάγερ.

Τὰ δόντια του κακοτύχου χτυπούσαν σαν να χυθεί πυρετός.

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΡΑΪΝΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21.852

τα το πτώμα, κουρμούρισε. Και ξεχνώντας το διάβολο, θυμήθηκε το Θεό: — Θεέ μου, ψιθύρισε, βοήθησέ με! Ξέρεις καλά ότι εγώ δεν φταίω καθόλου... Είμαι ένας φτωχός διάβολος που μπλέχτηκε χωρίς να θέλη σε μία άσχημη ιστορία!...

Εσδωσε το φως του, πλησίασε την πόρτα κι' άφουγκράστηκε.

Όλοι στο ξενοδοχείο κοιμόντουσαν. Ίσως ν' αγρυπνούσε κάτω στην κεντρική είσοδο, ο θυρωρός. Μ' αυτό δεν τον ενδιέφερε...

Θα κατέβαινε απ' τη σκάλα της υπηρεσίας και θα κύτταζε αν μπορούσε να πάρη το αυτοκίνητο του ξενοδοχείου.

Κουράγιο! μουρμούρισε. Ξεκλείδωσε ύστερα την πόρτα, σήκωσε λίγες στιγμές και μη ακούγοντας κανένα θόρυβο, ξανακλείδωσε και τράβηξε προς τη σκάλα της υπηρεσίας.

Περνώντας το διάδρομο κυττάχτηκε σ' έναν καθρέφτη και πάγωσε. Το πρόσωπό του είχε καθαρίσει από τα αίματα, με το πουκάμισό του ήταν κατακόκκινο!

Τρομαγμένος, γύρισε πίσω γρήγορα - γρήγορα, μπήκε στο δωμάτιό του, κλείδωσε κι' άναψε το φως. Άλλαξε πουκάμισο κι' ύστερα κυττάχτηκε καλά στον καθρέφτη. Μπορούσε να κατέβη.

Βγήκε στο διάδρομο, κλείδωσε την πόρτα του και κατέβηκε τη σκάλα της υπηρεσίας, χωρίς να κάνει θόρυβο.

Το αυτοκίνητο του ξενοδοχείου δρισκετόταν σ' ένα δρομάκι, πλάι απ' την κεντρική είσοδο. Ο σωφөр άπουσίαζε. Αυτό ωστόσο δεν ευχαριστείσε το Γκούς. Θά ήταν επικίνδυνο να κατέβη φορτωμένος το πτώμα και να βρεθεί ξαφνικά μπροστά στο σωφөр. Έπρεπε να εξακριβώσει που βρισκόταν ο οδηγός. Προχώρησε ως τη γωνία του κτιρίου και άκουσε κουβέντες. Ήταν ο θυρωρός που μιλούσε με το σωφөр.

Θά κλείσω το αμάξι στο γκαράζ και θά πάω να κοιμηθώ, έλεγε ο σωφөр. Είμαι ψοφιος από την κουρασσι.

Κι' εγώ θά κάνω το ίδιο, άπάντησε ο θυρωρός. Η ώρα

είνε περασμένη και δεν περί μένουμε κανέναν. Ο Γκούς δεν δίστασε. Προχώρησε, έστριψε τη γωνία και τούς πλησίασε.

Γεια σου, Γκούς, του είπαν. Άπο που έρχεσαι τέτοια ώρα; Είχα βγάλει τη μικρούλα μου, περιπάτω, άπάντησε ο Γκούς.

Πας για ύπνο; ρώτησε ο θυρωρός. — Όχι, ακόμα, πού να πάω; ο διάβολος. Η μικρή μου έχει άποψε τις ιδιοτροπίες της...

Δηλαδή; — Να, μου ζητάει να της κάνω ένα γύρο με το αυτοκίνητο. Νά με πάω ο διάβολος αν δεν της σπάσω τὰ μούτρα στο τέλος.

Πού βρίσκεσαι; ρώτησε ο σωφөр. — Την άφησα εδώ κοντά σ' ένα μπαρ κι' ήρθα να πάρω το αυτοκίνητο, αν δεν σου χρειάζεταιαι.

Δεν μου χρειάζεταιαι καθόλου. Μπορώ να το πάρω; — Και το ρωτάς; Μονάχα θά φροντίσεις κατόπιν να το κλείσης στο γκαράζ. Έχεις βέβαια κλειδί.

Ναί, έχω. Ήσυχασε. Ο σωφөр καληνύχτησε κι' έφυγε.

Πάω κι' εγώ για ύπνο, είπε ο θυρωρός.

Ο Γκούς τον ακολούθησε. — Θ' ανέβης άπάντα; ρώτησε εκείνος.

Ναί, θά πάω το έπανωφόρι μου και θά φύγω άμέσως. Όλα πήγαιναν καλά.

Ο Γκούς ανέβηκε στο δωμάτιό του και περίμενε χωρίς ν' ανάψει το φως. Άκουσε το θυρωρό να μπαίνει στο δωμάτιό του και να κλείνει.

Πέρασαν άκόμη μερικά λεπτά.

Ο Γκούς δεν βιαζόταν. Απόλυτη ήσυχία είχε άπλωθεί πάλι. Ο Γκούς έσκυψε, σήκωσε το πτώμα του 'Εντι, διπλωμένο όπως ήταν με την κουβέρτα και το φορτώθηκε στον ώμο του.

Σίγα - σίγα προσπάθωντας να μην κάνει θόρυβο, βγήκε στο διάδρομο και ξανακλείδωσε την πόρτα.

Έπρεμε σύγκορμος. Όλα

.....

Μυριέ'ς Ιστορίες

Πού ήταν ο Τζακ

Ένας νεαρός Άγγλος υπαξιωματικός, ο Τζακ που υπηρετούσε στις Ινδίες αποφάσισε μία μέρα να πάη για κυνήγι στο κοντινό δάσος. Καθώς τριγύριζε εκεί, με το ντουφέκι στο χέρι ρίχθηκε ξαφνικά πάνω του μέσα από μερικά χαμόκλαδα, μία μεγάλη τίγρις, που τον έριξε κάτω και τον έκανε κομμάτια.

Αμέσως ειδοποιήθηκαν οι γονείς του άτυχου νέου στην Αγγλία.

Εκείνοι άφού κλάψαν για τον τραγικό θάνατο του γιου τους, τηλεγράφησαν στο συνταγματάρχη του να τους στείλη το νεκρό του Τζακ.

Έπειτα από αρκετούς μήνες έφτασε στην Αγγλία ένα πελώριο φέρετρο. Όταν οι γονείς του Τζακ το άνοιξαν, είδαν μέσα σ' αυτό, με όρική μία σκοτωμένη τίγρι.

Χωρίς να χάσουν καιρό τηλεγράφησαν και πάλι στο συνταγματάρχη τὰ εξής:

«Προφανώς έγινε λάθος. Όχι Τζακ στο φέρετρο, αλλά τίγρις. Και ο συνταγματάρχης άπάντησε άμέσως με άλλο τηλεγράφημα:

«Κανένα λάθος. Τζακ μέσα στην τίγρι!»...

Οι ηρωίδες της Εφταπύλης

Το «Κουρτουλούς»

Το ξαφνικό κι' αλλόκοτο φέρσιμο τσ' Εφταπύλης, πούφυγε μ' ένα μύγο απ' το σπίτι της, ήδωσε δουλειά στη φαντασία, και σ' αλλόκοτες του μαχαλά κι' ήκανε τσ' αλλόκοτες γύρω να περικυκλώσουν το σπίτι της και να λένε τα όσα σέρνει η φροκαλιά. Τα ρούχα τους πήγαν να σκίσουν, τα σίδερα φάγαν και μια κακαροκάκη φώναζε μ' αγανάκτηση:

— Καλέ, εγώ την είδα γκίζ - γκιρινέ, πούφυγε χωρίς - χωρίς απ' το σπίτι της, σαν την κλέφτρα γάτα!

— Αχ μάτια μου αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα... τὴν ἄφησα ἐνὰ τέτοιο γκιουζελιὺ λεβέντη, τὸν ἀντρα τση, καὶ νὰ φύγει, φώναζε μὴ ἀλλή, γιατί ἡ Εφταπύλη εἶχε ἐφτά παπῶδες γνῶσι! Ἀλλὰ φαίει ἐκείνη ἡ κουμπάρα τση πού την ἦθαλε απ' τὰ καυκάλα τση! «Πες πὲς τὸ κοπέλι κάνει τὴν γρῆκα καὶ θέλει».

— Αὐτὰ νὰ τὰ λὲς στὸν κλήδονα!... πετάχτηκε κι' εἶπε μὴ φιλενάδα τση. «Εγὼ δὲ θέλω νὰ παρικοιλάω τὴν Εφταπύλη, ἀλλὰ, ἡμαρτον Θεέ μου, τὴ νὰ τὴν λιμπιστῇ, καὶ νὰ τοῦ ρεχτῇ τ' ἀγαθοδούρα τοῦ Νικολάκη».

Καὶ τότε οὐλὲς χυμίζανε νὰ τὴν φάνε.

— Βρέ, καλὰ τὸ λέει κι' ἡ παροιμία: Ποιὸ Σαββάτο δίχως ἥλιο ποὶα γυναικὰ δίχως φίλο!

Καὶ ρίχνανε βαρεῖες κατάρες κι' ἀναθέματα, γιατί μὲ τὸ φευγιό τση γέμισε νταμγκάδες καὶ λεκέδες τὸ κουτέλο τ' ἀντροῦς τση ἡ λωλή, ἡ σουρουκλεμέ!

— Ἀξάφνα, σὰν ἀστροπελέκι ἦπεσε μπροστὰ τοὺς ὁ Νικολάκης. Ἡ ἀγωνία, τὸ μεράκι καὶ τὸ γιγκνί, ἦτανε ζουγραφισμένα στὴ μούρη του.

— Μὲ ρεζέλεψε, ἡ λυσσασμένη, ἀλλὰ πού θὰ μὴ πᾶν θὰ τὴ σφάζω, σὰν τὸν Ἀη Γιάνην, τὴν κακούργα! φώναζε.

— Ἰσως, καλέ, νὰ τὸ ἦτιχε κανένα χαταλήκι, κανένα βελισομπέτ γιὰ αὐτοκίνητο νὰ τὴν πλάκωσε! μουρμούρισε μὴ ἀτακαλόγως καὶ γέλασε πονηρά.

— Ἀμέσως οἱ ἄλλες ἦσανε σβάρνα τὰ καρακόλια, τσ' αὐτοκίνητος καὶ τὰ σπιτάλια. Κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα καὶ μὴ μὴ γύριζαν ἀπελπισμένες κι' ἀπραχτές τόσο ἡ ὑπόφια γέννηε πιά βεβαιότητα.

— Ἀξάφνα, σὲ λίγο, μπαλιντισμένη καὶ ξεμαλλιασμένη ἀριθάρισε κι' ἡ Εφταπύλη. Κι' ὅπως εἶδε μπυρλοῦκι τὰ κουσελόπανα τοῦ μαχαλά στὴν πόρτα τση ξεφώνισε:

— Τί εἶνε, καλέ, αὐτὸ τὸ πατιρντί, καὶ τὸ σουσουρό;... Εγὼ, Νικολάκη μου, ἤμωνα στὴν Ἀθήνα γιὰ ζάχαρη.

Κι' εὐτὺς ἦδγαλε κι' ἦδειξε 20 μισοκαδιάρικες χαρτοσακκούλες, δηλαδὴ 10 ὀκάδες ζάχαρη!

Τότε οὐλὲς γύρω πρσινίσανε απ' τὸ κακό τους. Κι' ὁ Νικολάκης τὴν ρώτησε περίεργος:

— Βρὲ γυναικὰ, πῶς τὰ κατάρεις; Κι' ἡ Εφταπύλη συνέχισε θριαμβευτικά:

— Εἶδες, ἀντρα μου, τί ἀξίζω; Εἶχα ματζί μου ἐνὰ τουρμπάν, μὴ μαγουλίτσα, ἐνὰ τοεμπέρι κι' ἐνὰ φιογκό. Ἦθαλα, λοιπόν, τὸ τουρμπάν, στεκόμουνα στὴν οὐρά, βουτούσα μισὴ ὀκά κι' ἡ φευγα.

— Ὑστερα ἦθαλα τὸ τουρμπάν, ἦθαλα τὴ μαγουλίτσα κι' ἔπειρα ἀλλή μισή. Ἦθαλα τὴ μαγουλίτσα, ἦθαλα τὸ τοεμπέρι ἐνὰ βουτούσα μισή. Ἦθαλα τὸ τοεμπέρι, ἦθαλα τὸ φιογκό, ἔπειρα ἀκόμα μισή! Κι' ἔτσι κατάρεινα νὰ σοῦρθω φορτωμένη σὰν τὸ «Κουρτουλούς»!...

Για βάσανα τοῦ Καραμπέτ

Η ΜΥΡΟΥΔΙΑ

Συναβιλία ἀκούω, ἄμα χίτες συναβιλία ντὲν ἡ ξέρω τί εἶναι.

— Ἀκούς, Καραμπετᾶκι; Πρέπει νὰ πάμε μὴ φορὰ κι' ἐμεῖς στὴ συναυλία.

— Συναβιλία; Τί εἶναι κοῦζουμ;

— Ὅργανα παγμένα μουσικὴ ἔκάνουνε.

— Μπαγλαμαδάκια ἐνεται;

— Ὁχι, ἀνότη.

— Ἀμα μπαγλαμαδάκια ντὲν παίζουνε τί μουζικὴ νὰ ἐνεται, γιάδρουμ;

— Ἀμα Σουρπουίτσα μου λέει στὸ συναβιλία ἄλλο μουζικὴ ἐνεται, κλασσικὴ - μασικὴ, χίτες, μπέ, ντιροπὴ ντὲν ἔχουνε. Σουρπουίτσα μου ἀδυναμία ἔχω, ἄμα κλασσικὴ ντὲν μοῦ ἀρέσει.

— Σουρπουίτσα καλὸ - καλὸ εἶναι ἄμμια ἱπιμονὴ γιάδρουμ ἔχει, πείσμα ἀρμένικο ἐνεται.

— Ὅα πάμε; ρωτημένον με κάνει.

— Νὰ πάμε, κοῦζουμ.

Σουρπουίτσα μου ντύνεται, κοῦκλα ἴνεται. Μαλλία ψηλά - ψηλά σηκώνει, μάγουλα μπουγιάτζει, ψηλά - ψηλά τακούνια βάζει, μὰ τὸ Θεὸς σου λέω, βαλαά - μπιλαά Ρίτα Χαϊνγούρβ κάτω βάζει.

— Ἐμένα μου λέει μπάνιο νὰ κάνω, ἰσκάφη μπαίνα, πλύνουμαι, ξυρίζουμαι, μάθω κοουτούμι μου ἐδάξω, ἄμια - ἄμια κενεματογραφικὸς ἀστὴριος ἐνουμεῖ. Πολὺ πύχαριστήμενος ἐνουμεῖ.

— Ἐτσι ἀπὸ τὸ ἱσπίτι ἰδγαίνουμε, γιάδας - γιάδας διρόμο παῖρνουμε. Ἀμμια στὸν διρόμο ἀπὸ παστουρματῖδικο περνοῦμε.

— Στάσου, Σουρπουίτσα.

— Πού θὰ πάς;

— Λίγο παστουρμὰ νὰ παίρνω. Ἀμα συναβιλία τελειώση, τὰ μαγαζία κλεισμένα νὰ ἐνεται.

— Ἐκατὸ ντιράμια παστουρμὰ παίρνω, στὴν τσέπη μου βάξω, συναβιλία μπαίνουμε. Βαί - βαί τί κόσμος εἶναι τούτο, τζάνουμ, ὠραῖες ὀναῖκες, κορίτσια - κορίτσια, βιολιά - μολιά, πιανόλες - μιανόλες, φασαρία.

— Τί παίζουνε, κοῦζουμ;

— Μπετόβεν νὰ παίζουνε.

— Πούντος, μπέ;

— Τί κακὸ εἶν' αὐτό;

— Χίτες ἡσυχία ντὲν ἔχουνε, στιραβά - στιραβά ἐμένα κυτταζοῦνε.

— Τί μουρῖζει, κύριε;

— Μαντάμ, ἐμένα ἡρωτάς; Ἐσὺ κλασσικὴ μουζικὴ θέλεις, ἄμμια μυρουδιά ντὲν θέλεις!

— Νὰ σὲ κάνω;

— Σουρπουίτσα μου κόκκινη - κόκκινη ἐνεται, αὐτὴ μου σκύβει.

— Καραμπετᾶκι!

— Τί εἶναι, γιάδρουμ;

— Ὁ παστουρμὰς μουρῖζει!

— Παστουρμὰ ἀπὸ τὸ τέμπι μου ἐδάξω, κύριοι, κυρίες λιποθυμισμένοι ἐνονται, χίτες μουζικὴ ντὲν ἀκούω, σηκώνονται, φασαρία ἐνεται, ἰστυφύλακες σιγὰ - σιγὰ πλησιάζουν ἐνεται.

— Κύριε, τί ἔχετε καὶ μουρῖζει ἐτσι; Κοντεύει νὰ λιποθυμήσῃ ὁ κόσμος! μοῦ λέει.

— Τί ἔχω, τζάνουμ; Παστουρμὰ ἔχω!

— Πολιτισμένος γελάει:

— Καὶ φέρει παστουρμὰ στὴν συναυλία;

— Καὶ γιατί νὰ μὴ φέρω, τζάνουμ; Παστουρμὰ ἀπαγορευμένο ἐνεται; Ὡραῖο πιράμα εἶναι! Ντὲν ἔφαγες ποτὲ σου;

— Χαρτί ἀνοίγω, παστουρμὰ νὰ τοῦ δίνω, ἄμμια πῖφ, πῖφ ὅλοι κάνουνε.

— Βγάλετε τὸν ὄσω! φωνάζουνε.

Βαί, κιοπόγλου κιοπεκέρ. Ἀπὸ τὸ συναβιλία μὰς ἰδγαλανε, εἰσιτήρια πίσω μὰς ἰδῶσανε. Τί κόσμος εἶναι τούτος, κοῦζουμ; Κλασσικὴ ἐνεται χίτες μυρουντὰ ντὲν παῖρνουνε. Παστουρμὰ βλέπουνε. Λιποθυμισμένοι ἐνονται. Σουρπουίτσα μου ἐξω φρενῶν ἐνεται.

— Ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρης καὶ τὸν παστουρμὰ μαζί σου; λέει.

— Γιάδρουμ, λέω, Μπετόβεν ἀκούσα, λέω, Ἀρμένις εἶναι, λίγο παστουρμὰ νὰ τοῦ παίω.

— Ἀρμὴνικα ἔκανα;

— Ἀμα Σουρπουίτσα μου ἀπαρηγόρητη ἐνεται. Ὑναῖκες μυαλό ἔχουν; Γιὰκ μπέ!

— Βαλαά - μπιλαά!

— Ἐκατὸ ντιράμια παστουρμὰ παίρνω, στὴν τσέπη μου βάξω, συναβιλία μπαίνουμε. Βαί - βαί τί κόσμος εἶναι τούτο, τζάνουμ, ὠραῖες ὀναῖκες, κορίτσια - κορίτσια, βιολιά - μολιά, πιανόλες - μιανόλες, φασαρία.

— Τί παίζουνε, κοῦζουμ;

— Μπετόβεν νὰ παίζουνε.

— Πούντος, μπέ;

— Τί κακὸ εἶν' αὐτό;

— Χίτες ἡσυχία ντὲν ἔχουνε, στιραβά - στιραβά ἐμένα κυτταζοῦνε.

— Τί μουρῖζει, κύριε;

— Μαντάμ, ἐμένα ἡρωτάς; Ἐσὺ κλασσικὴ μουζικὴ θέλεις, ἄμμια μυρουδιά ντὲν θέλεις!

— Νὰ σὲ κάνω;

— Σουρπουίτσα μου κόκκινη - κόκκινη ἐνεται, αὐτὴ μου σκύβει.

— Καραμπετᾶκι!

— Τί εἶναι, γιάδρουμ;

— Ὁ παστουρμὰς μουρῖζει!

— Παστουρμὰ ἀπὸ τὸ τέμπι μου ἐδάξω, κύριοι, κυρίες λιποθυμισμένοι ἐνονται, χίτες μουζικὴ ντὲν ἀκούω, σηκώνονται, φασαρία ἐνεται, ἰστυφύλακες σιγὰ - σιγὰ πλησιάζουν ἐνεται.

— Κύριε, τί ἔχετε καὶ μουρῖζει ἐτσι; Κοντεύει νὰ λιποθυμήσῃ ὁ κόσμος! μοῦ λέει.

— Τί ἔχω, τζάνουμ; Παστουρμὰ ἔχω!

— Πολιτισμένος γελάει:

— Καὶ φέρει παστουρμὰ στὴν συναυλία;

— Καὶ γιατί νὰ μὴ φέρω, τζάνουμ; Παστουρμὰ ἀπαγορευμένο ἐνεται; Ὡραῖο πιράμα εἶναι! Ντὲν ἔφαγες ποτὲ σου;

— Χαρτί ἀνοίγω, παστουρμὰ νὰ τοῦ δίνω, ἄμμια πῖφ, πῖφ ὅλοι κάνουνε.

— Βγάλετε τὸν ὄσω! φωνάζουνε.

Βαί, κιοπόγλου κιοπεκέρ. Ἀπὸ τὸ συναβιλία μὰς ἰδγαλανε, εἰσιτήρια πίσω μὰς ἰδῶσανε. Τί κόσμος εἶναι τούτος, κοῦζουμ; Κλασσικὴ ἐνεται χίτες μυρουντὰ ντὲν παῖρνουνε. Παστουρμὰ βλέπουνε. Λιποθυμισμένοι ἐνονται. Σουρπουίτσα μου ἐξω φρενῶν ἐνεται.

— Ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρης καὶ τὸν παστουρμὰ μαζί σου; λέει.

— Γιάδρουμ, λέω, Μπετόβεν ἀκούσα, λέω, Ἀρμένις εἶναι, λίγο παστουρμὰ νὰ τοῦ παίω.

— Ἀρμὴνικα ἔκανα;

— Ἀμα Σουρπουίτσα μου ἀπαρηγόρητη ἐνεται. Ὑναῖκες μυαλό ἔχουν; Γιὰκ μπέ!

— Βαλαά - μπιλαά!

— Ἐκατὸ ντιράμια παστουρμὰ παίρνω, στὴν τσέπη μου βάξω, συναβιλία μπαίνουμε. Βαί - βαί τί κόσμος εἶναι τούτο, τζάνουμ, ὠραῖες ὀναῖκες, κορίτσια - κορίτσια, βιολιά - μολιά, πιανόλες - μιανόλες, φασαρία.

— Τί παίζουνε, κοῦζουμ;

— Μπετόβεν νὰ παίζουνε.

— Πούντος, μπέ;

— Τί κακὸ εἶν' αὐτό;

— Χίτες ἡσυχία ντὲν ἔχουνε, στιραβά - στιραβά ἐμένα κυτταζοῦνε.

— Τί μουρῖζει, κύριε;

— Μαντάμ, ἐμένα ἡρωτάς; Ἐσὺ κλασσικὴ μουζικὴ θέλεις, ἄμμια μυρουδιά ντὲν θέλεις!

— Νὰ σὲ κάνω;

— Σουρπουίτσα μου κόκκινη - κόκκινη ἐνεται, αὐτὴ μου σκύβει.

— Καραμπετᾶκι!

— Τί εἶναι, γιάδρουμ;

— Ὁ παστουρμὰς μουρῖζει!

— Παστουρμὰ ἀπὸ τὸ τέμπι μου ἐδάξω, κύριοι, κυρίες λιποθυμισμένοι ἐνονται, χίτες μουζικὴ ντὲν ἀκούω, σηκώνονται, φασαρία ἐνεται, ἰστυφύλακες σιγὰ - σιγὰ πλησιάζουν ἐνεται.

— Κύριε, τί ἔχετε καὶ μουρῖζει ἐτσι; Κοντεύει νὰ λιποθυμήσῃ ὁ κόσμος! μοῦ λέει.

— Τί ἔχω, τζάνουμ; Παστουρμὰ ἔχω!

— Πολιτισμένος γελάει:

— Καὶ φέρει παστουρμὰ στὴν συναυλία;

— Καὶ γιατί νὰ μὴ φέρω, τζάνουμ; Παστουρμὰ ἀπαγορευμένο ἐνεται; Ὡραῖο πιράμα εἶναι! Ντὲν ἔφαγες ποτὲ σου;

— Χαρτί ἀνοίγω, παστουρμὰ νὰ τοῦ δίνω, ἄμμια πῖφ, πῖφ ὅλοι κάνουνε.

— Βγάλετε τὸν ὄσω! φωνάζουνε.

Βαί, κιοπόγλου κιοπεκέρ. Ἀπὸ τὸ συναβιλία μὰς ἰδγαλανε, εἰσιτήρια πίσω μὰς ἰδῶσανε. Τί κόσμος εἶναι τούτος, κοῦζουμ; Κλασσικὴ ἐνεται χίτες μυρουντὰ ντὲν παῖρνουνε. Παστουρμὰ βλέπουνε. Λιποθυμισμένοι ἐνονται. Σουρπουίτσα μου ἐξω φρενῶν ἐνεται.

— Ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρης καὶ τὸν παστουρμὰ μαζί σου; λέει.

— Γιάδρουμ, λέω, Μπετόβεν ἀκούσα, λέω, Ἀρμένις εἶναι, λίγο παστουρμὰ νὰ τοῦ παίω.

— Ἀρμὴνικα ἔκανα;

— Ἀμα Σουρπουίτσα μου ἀπαρηγόρητη ἐνεται. Ὑναῖκες μυαλό ἔχουν; Γιὰκ μπέ!

— Βαλαά - μπιλαά!

— Ἐκατὸ ντιράμια παστουρμὰ παίρνω, στὴν τσέπη μου βάξω, συναβιλία μπαίνουμε. Βαί - βαί τί κόσμος εἶναι τούτο, τζάνουμ, ὠραῖες ὀναῖκες, κορίτσια - κορίτσια, βιολιά - μολιά, πιανόλες - μιανόλες, φασαρία.

— Τί παίζουνε, κοῦζουμ;

— Μπετόβεν νὰ παίζουνε.

— Πούντος, μπέ;

— Τί κακὸ εἶν' αὐτό;

— Χίτες ἡσυχία ντὲν ἔχουνε, στιραβά - στιραβά ἐμένα κυτταζοῦνε.

— Τί μουρῖζει, κύριε;

— Μαντάμ, ἐμένα ἡρωτάς; Ἐσὺ κλασσικὴ μουζικὴ θέλεις, ἄμμια μυρουδιά ντὲν θέλεις!

— Νὰ σὲ κάνω;

— Σουρπουίτσα μου κόκκινη - κόκκινη ἐνεται, αὐτὴ μου σκύβει.

— Καραμπετᾶκι!

— Τί εἶναι, γιάδρουμ;

— Ὁ παστουρμὰς μουρῖζει!

— Παστουρμὰ ἀπὸ τὸ τέμπι μου ἐδάξω, κύριοι, κυρίες λιποθυμισμένοι ἐνονται, χίτες μουζικὴ ντὲν ἀκούω, σηκώνονται, φασαρία ἐνεται, ἰστυφύλακες σιγὰ - σιγὰ πλησιάζουν ἐνεται.

— Κύριε, τί ἔχετε καὶ μουρῖζει ἐτσι; Κοντεύει νὰ λιποθυμήσῃ ὁ κόσμος! μοῦ λέει.

— Τί ἔχω, τζάνουμ; Παστουρμὰ ἔχω!

— Πολιτισμένος γελάει:

— Καὶ φέρει παστουρμὰ στὴν συναυλία;

— Καὶ γιατί νὰ μὴ φέρω, τζάνουμ; Παστουρμὰ ἀπαγορευμένο ἐνεται; Ὡραῖο πιράμα εἶναι! Ντὲν ἔφαγες ποτὲ σου;

— Χαρτί ἀνοίγω, παστουρμὰ νὰ τοῦ δίνω, ἄμμια πῖφ, πῖφ ὅλοι κάνουνε.

— Βγάλετε τὸν ὄσω! φωνάζουνε.

Βαί, κιοπόγλου κιοπεκέρ. Ἀπὸ τὸ συναβιλία μὰς ἰδγαλανε, εἰσιτήρια πίσω μὰς ἰδῶσανε. Τί κόσμος εἶναι τούτος, κοῦζουμ; Κλασσικὴ ἐνεται χίτες μυρουντὰ ντὲν παῖρνουνε. Παστουρμὰ βλέπουνε. Λιποθυμισμένοι ἐνονται. Σουρπουίτσα μου ἐξω φρενῶν ἐνεται.

— Ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρης καὶ τὸν παστουρμὰ μαζί σου; λέει.

— Γιάδρουμ, λέω, Μπετόβεν ἀκούσα, λέω, Ἀρμένις εἶναι, λίγο παστουρμὰ νὰ τοῦ παίω.

— Ἀρμὴνικα ἔκανα;

— Ἀμα Σουρπουίτσα μου ἀπαρηγόρητη ἐνεται. Ὑναῖκες μυαλό ἔχουν; Γιὰκ μπέ!

— Βαλαά - μπιλαά!

— Ἐκατὸ ντιράμια παστουρμὰ παίρνω, στὴν τσέπη μου βάξω, συναβιλία μπαίνουμε. Βαί - βαί τί κόσμος εἶναι τούτο, τζάνουμ, ὠραῖες ὀναῖκες, κορίτσια - κορίτσια, βιολιά - μολιά, πιανόλες - μιανόλες, φασαρία.

— Τί παίζουνε, κοῦζουμ;

— Μπετόβεν νὰ παίζουνε.

— Πούντος, μπέ;

— Τί κακὸ εἶν' αὐτό;

— Χίτες ἡσυχία ντὲν ἔχουνε, στιραβά - στιραβά ἐμένα κυτταζοῦνε.

— Τί μουρῖζει, κύριε;

— Μαντάμ, ἐμένα ἡρωτάς; Ἐσὺ κλασσικὴ μουζικὴ θέλεις, ἄμμια μυρουδιά ντὲν θέλεις!

— Νὰ σὲ κάνω;

— Σουρπουίτσα μου κόκκινη - κόκκινη ἐνεται, αὐτὴ μου σκύβει.

— Καραμπετᾶκι!

— Τί εἶναι, γιάδρουμ;

— Ὁ παστουρμὰς μουρῖζει!

— Παστουρμὰ ἀπὸ τὸ τέμπι μου ἐδάξω, κύριοι, κυρίες λιποθυμισμένοι ἐνονται, χίτες μουζικὴ ντὲν ἀκούω, σηκώνονται, φασαρία ἐνεται, ἰστυφύλακες σιγὰ - σιγὰ πλησιάζουν ἐνεται.

— Κύριε, τί ἔχετε καὶ μουρῖζει ἐτσι; Κοντεύει νὰ λιποθυμήσῃ ὁ κόσμος! μοῦ λέει.

— Τί ἔχω, τζάνουμ; Παστουρμὰ ἔχω!

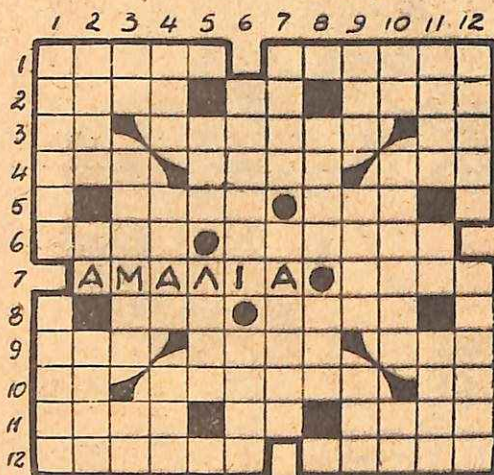
— Πολιτισμένος γελάει:

— Καὶ φέρει παστουρμὰ στὴν συναυλία;

— Καὶ γιατί νὰ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ανω-κάτω σταυρόλεξο
 'Αντί να σας δώσω με πιά κάτω τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων, σας δίνω τις ίδιες τις λέξεις με

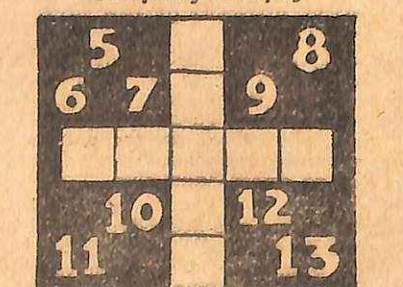

τις οποίες θα συμπληρώσετε το σταυρόλεξο, κατ' αλφαβητική σειρά. Η λέξη ΑΜΑΛΙΑ θα σας βοηθήσει.

ΑΔΗΝ — ΑΛ — ΑΛΑΣ — ΑΜ —
 ΑΝΑ — ΑΝΑΝΑΣ — ΑΝΑΕ —
 ΑΝΙΑ — ΑΝΙΟΜΟΣ — ΑΝΤΙ — ΑΝΣ —
 ΑΠΑΣ — ΑΡΑ — ΑΡΟΝ — ΑΡ —
 ΤΟΣ — ΑΣΗΜΟΣ.

ΔΑ — ΔΑΣ *
 ΕΝ. *
 ΗΠΑΡ. *
 ΙΑΣΩΝ — ΙΕΡΑ — ΙΣΑ —
 ΙΣΚΑ. *
 ΚΑΜΑΡΑ — ΚΑΝ — ΚΑΤΙ —
 ΚΗΠΟΣ. *
 ΛΙΝΟ — ΛΥΩΝ. *
 ΜΑ — ΜΑΔΕΡΙ — ΜΙ —
 ΜΙΣΑ. *
 ΝΑ. *
 ΟΜΩΣ — ΟΕΥ — ΟΡΑΝ —
 ΟΡΑΣΙΣ — ΟΣ — ΟΣΩ. *
 ΠΑ — ΠΑΛΑΤΙ — ΠΙ. *
 ΡΑΜΙ — ΡΑΣ — ΡΙΟΝ — ΡΙΣ. *
 ΣΑΛΑΜ — ΣΑΛΟΝΙ — ΣΑΜ —
 ΣΑΣΑ — ΣΗΜΑΙΑ — ΣΚΙ —
 ΣΩ. *
 ΤΕ — ΤΙΜΙΑ — ΤΣΑΡΟΣ. *
 ΩΡΟΣ. *

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
 Μαχίμος σταυρός

Τοποθετήστε μέσα στα τετραγώνια τους 9 αριθμούς που βρίσκονται μέσα στο σχέδιο, κατά τρόπον ώστε οριζοντίως και καθέτως να βρίσκετε το ίδιο σύνολο.

Η ένδεκάτη ερώτηση

Μια ωμορφη και σοφή βασίλο-
 πούλα είχε διακηρύξει ότι θα παν-
 τρεύταν μόνο με τον ιππότη που
 θα της έκανε ια ερώτηση, στην ο-
 ποία δεν θα μπορούσε ν' απαντήσει.
 Ο κάθε υποψήφιος είχε δικαίωμα
 να της υποβάλει 12 ερωτή-
 σεις εν όλω, σε 12 διαδοχικές
 βραδύες.

Πολλοί είχαν δοκιμάσει,
 αλλά είχαν αποτύχει, γιατί
 οι γνώσεις της βασίλοπούλας
 ήταν απέραντες. Τέλος, ένας
 ιππότης έκαμε κι' αυτός τη
 δοκιμή. Τις 10 πρώτες βρα-
 δύες, η βασίλοπούλα απαν-
 τούσε εύκολα σ' όλες τις ε-
 ρωτήσεις του. Την ένδεκάτη
 όμως βραδυά, της έκαμε μια
 ερώτηση, που δεν μπορούσε
 παρά να του εξασφαλίστη την
 επιτυχία, έστω κι' αν δεν υ-
 πήρχε στον κόσμο τίποτε που
 να μην το ξέρη ή σοφή βασί-
 λοπούλα...

Ποιά ήταν η ερώτηση αυτή;
 Ερωτήσεις

1. 'Ανέθηκε ποτέ στον πα-
 ρικό θρόνο μια γυναίκα;
2. 'Ο βασιλεύς της 'Αγ-
 γλίας μπορεί να κηρύξει πόλεμο χω-
 ρίς την έγκριση του Κοινοβουλίου;
3. Ποιά βασίλισσα της 'Αγγλίας
 είχε τα περισσότερα παιδιά;

Αλυσίδες λέξεων

Η τελευταία συλλαβή της κάθε
 λέξεως είναι ίδια με την πρώτη της
 επόμενης. Η με-
 σαία συλλαβή
 αρχίζει πάντοτε
 από Τ. 'Ιδού
 τώρα η σημασία
 των 13 ζητούμέ-
 νων λέξεων που
 αποτελούνται ο-
 λες από 3 συλ-
 λαβές:

1. Περιόφιος
2. Περιέχουν
3. Μπρκα-
 στικό (δμ.).
4. Χρώμα.
5. Βρίσκον-
 ται σ' ένα ση-
 μείο του ορίζον-
 τος.
6. Πρόσωπα.
7. Οργανα
8. Ακατάστατα.
9. 'Υπερβολική αγάπη.
10. 'Ανάρμοστα, άπρεπ.
11. 'Οροφος.
12. 'Ασκοπες (καθ.).
13. Συνοδεύεται συνήθως από
 χαρτόσημο.

Σ. Β. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ
 Οι τρεις γιοι

Οι κύριοι Σωφρονιάδης, 'Ιωαν-
 νής και Μητρίδης είχαν από ένα
 ενήλικο γιό ο καθένας. Ένας απ'
 τους γιους ήταν πολιτικός, ο δεύ-
 τερος τραπέζιτης κι' ο τρίτος δι-
 κηγόρος.

1. 'Ο δικηγόρος έπαιζε συχνά
 τένις με τον πατέρα του.
2. 'Ο Μητρίδης υίος άνόμαζε τον
 πολιτικό συσταλτή.
3. 'Ο πατέρας του πολιτικού έ-
 ταιζε γκόλφ κάθε Τετάρτη μ' ένα
 άλλον απ' τους πατέρες.
4. 'Ο κ. Σωφρονιάδης (πατέρας)
 ήταν παράλυτος από νέος.

Πώς λεγόταν ο δικηγόρος;
 Οι λύσεις στη σελ. 76

Τα «νευρασθενικά» άστρα

Ένας κίνδυνος για τη Γη

Όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, έτσι και τα πιο
 πολλά άστρα κάνουν τη δουλειά τους λογικά, μετρη-
 μένα κι' εύσυνεπτα: λάμπουν δηλαδή κανονικά στον
 ουρανό, χωρίς να επιδιώκουν καμιά μεταβολή της
 ησυχίας και μονότονης αυτής ζωής τους.

Υπάρχουν όμως και μερικά άστρα που μπορούν
 να θεωρηθούν... νευρασθενικά! Γιατί βρίσκονται σε
 μια λεπτή κατάσταση ασταθούς ισορροπίας, που μπο-
 ρεί να τη διαταράξει η παραμικρή αφορμή και να τα
 κάμει να εκραγούν... Μοιάζουν δηλαδή με τους αν-
 θρώπους εκείνους που κυριεύονται από μανία ή πα-
 θαίνουν υστερική κρίση με την ελάχιστη πρόκληση.
 Σαφικά λοιπόν, ένα από τα νευρασθενικά αυτά άσ-
 τρία, σκοτεινό ως τότε, μπορεί ν' αποκτήσει μια λάμ-
 ψη έκτυφλωτική, σαν τα φωτεινότερα ούρανια σώματα.
 Υστερα από 1 - 2 μέρες, το φως του αρχίζει να ά-
 δυνατίζει, και σε λίγους μήνες δεν διακρίνεται πιά.

Ένα τέτοιο άστρο λέγεται «νόδας» — λέξις που ση-
 μαίνει νέο ή προσωρινό αστέρι. Την παρασμένη άνοιξη,
 ένας αστρονόμος φωτογράφησε μ' ένα μεγάλο τηλε-
 σκόπιο ένα «νόδας», που εμφανίσθηκε σ' ένα γαλαξία
 σε απόσταση 50.000.000 έτών φωτός απ' τη Γη. Μ'
 άλλα λόγια, το άστρο αυτό άπείχε τόσο πολύ απ' τον
 πλανήτη μας, ώστε το φως του χρειαζόταν 50.000.
 000 χρόνια για να φθάσει ως εμάς. Αν βρισκόταν
 πιο κοντά μας — όσο το πλησιέστερο άστρο του
 Γαλαξίου μας — θα φώτιζε τη νύχτα πιο έντονα απ'
 την πανσέληνο.

Άστρα με τόσο έκπληκτική λάμψη ονομάζονται
 απ' τους αστρονόμους «υπερ - νόδας». Σε κάθε γα-
 λαξία, που αποτελείται από εκατοντάδες εκατομμυ-
 ρίων άστρων, συμβαίνουν κάθε χρόνο περί τις 10 έκ-
 ραξεις «νόδας». Τα «υπερ - νόδας» όμως είναι πολύ
 σπανιότερα. Παρατηρείται δηλαδή μόνον ένα τέτοιο
 κάθε 300 χρόνια.

Εφόσον τα άστρα δεν είναι παρά πελώριοι ήλιοι
 — που βρίσκονται όμως σε μεγάλη απόσταση απ' τη
 Γη — μπορεί να ρωτήσει κανείς μ' εύλογη άνησυ-
 χία: «Τί θα πάθαινε ο πλανήτης μας, αν ο 'Ηλιος
 μας γινόταν ξαφνικά νόδας»;

Η απάντηση είναι εύκολη: 'Επί 8 λεπτά μετά την
 έκρηξη δεν θα συνέβαινε τίποτε, γιατί στο διάστημα
 αυτό το φως κι' η θερμότης θα ταξείδευαν απ' τον
 'Ηλιο προς τη Γη. Υστερα θάφτανε στον πλανήτη
 μας μια τόσο έντονη ακτινοβολία, ώστε θα τον κα-
 τέστρεφε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Μας ενδιαφέρει όμως μια άλλη πληροφορία που
 μας δίνουν οι αστρονόμοι: Τα «νόδας» δημιουργούνται
 μόνον από άστρα μικρά, με πυκνή ύλη, που περιέ-
 χουν ελάχιστες ποσότητες υδρογόνου — του στοι-
 χείου δηλαδή που διατηρεί τη φωτιά του 'Ηλιου και
 των άστρων.

Πραγματικά, απ' τις πολλές εξηγήσεις που έχουν
 δοθεί για τη δημιουργία των «νόδας», φαίνεται πιθανό-
 τωτερ η πρόσφατη θεωρία του Γερμανού δόκτορος
 Μπέρμαν. 'Ο επιστήμων αυτός, απέδειξε ότι τα μι-
 κρά και πυκνά άστρα, που δεν έχουν πολύ υδρογόνο,
 είναι εκείνα κυρίως που βρίσκονται σε μεγάλη αστά-
 θεια και κινδυνεύουν κάθε στιγμή να καταστροφούν.

Μια άσημαντη αιτία μπορεί να προκαλέσει στα
 ούρανια αυτά σώματα την έκρηξη του επιφανειακού
 των στρώματος. 'Η ξαφνική ανάλαμπη που παράγε-
 ται από μια τέτοια αντίδραση, είναι το ισχυρό και
 παροδικό φως των «νόδας».

Κατά τη θεωρία αυτή, το ίδιο άστρο μπορεί να
 «εκραγεί» επανειλημμένως, μια φορά κάθε 10.000
 χρόνια περίπου. Μπορεί δηλαδή να γίνει «νόδας» πολ-
 λές φορές στο διάστημα της «ζωής» του.

Ευτυχώς, όπως έχουν διαπιστώσει οι επιστήμο-
 νες, ο 'Ηλιος μας έχει ακόμη άφθονη παρακαταθή-
 κη υδρογόνου, αρκετή για 1.000.000.000 χρόνια το
 λιγώτερο. Συνεπώς, επί 1.000.000 αιώνες, δεν κιν-
 δυνεύουμε να χάσουμε τις ευεργετικές ακτίνες του, ούτε
 και να καταστροφούμε από μια ξαφνική έκρηξη του.

Τα προσέκτα μιγάς δημαρχίνας

Στο Σάν - Χουάν του Πορτορίκο, εξέλεγε τελευ-
 ταιώς δημαρχος μια γυναίκα, η Φελίσα Ρινκόν ντε
 Γκατιέ, με πλειεψηφία 12.000 ψήφων. 'Η καινούργια
 αυτή δημαρχίνα δεν πίνει ούτε καπνίζει. Όταν πη-
 γαίνει στο γραφείο της, δεν παραλείπει να στολίζει
 μ' ένα λουλούδι τα μαλλιά της. Αποδίδει δε την επι-
 τυχία του φύλου της στο ότι οι γυναίκες που παί-
 νουν ένα αξίωμα, δεν γίνονται άμέσως ματαιώδεις
 κι' αυταρχικές όπως οι άντρες.

Η σκληρόκαρδη γρηά

Το παρχμυθάκι σας

Μια φορά κι' ένα καιρό ήταν μια γρηά
 πολύ κακιά και πολύ τσιγκούνα. Μπαίνον-
 τας ένα μεσημέρι σπíti της είδε την αγα-
 πημένη καρδερίνα μιας γειτόνισσας της
 να τρώει ένα σπειρί σιτάρι από το μέρος
 που το είχε άπλωμένο.

Καταφουρκισμένη η γρηά έπιασε το καύ-
 μένο το πουλί, το έκοψε τη γλώσσα κι'
 έπειτα το άφησε να φύγει.

Η γειτόνισσά της σαν έμαθε πόσο σκλη-
 ρά τιμώρησε το άγαπημένο της πουλί ά-
 πελήτισκε κι' έπειδή η καρδερίνα δεν έα-
 ναγύρισε στο σπíti πήρε τον άντρα της
 και ξεκίνησαν να πάνε να την βρουν.

Πέρασαν βουνά, ποτάμια, λαγκάδια φω-
 νάζοντας κάθε στιγμή:

— Πού είσαι, καρδερίνα μου, με την κοι-
 μένη γλώσσα; Πού πήγες και κρύφτηκες;
 'Αφού πέρασαν δυό μέρες, ύστερ' από
 πολλόν κόπο, ανακάλυψαν στο τέλος το κα-
 ταφύγιο της καρδερίνας. Μια φωνή γλυ-
 κιά τους φώναζε:

— Από δω, από δω, έλατε!...

Οι δυό γέροι έτρεξαν για να πάνε κον-
 τιά στην καρδερίνα βαδίζα συγκινημένοι.
 Καί τότε βρέθηκαν μπροστά σε μια ώ-
 ραία κοπέλλα, γιατί η καρδερίνα ήταν μια
 κόρη μαγεμένη που ξαναβρήκε τη μορφή
 της. 'Η κοπέλλα τους είπε πως θα γύριζε
 πια κοντά στον πατέρα και τη μητέρα της.
 Κι' έπειδή ήταν εύτυχημένη που ξανάβλε-
 πε τους θετούς γονείς της, που τόσο την
 είχαν περιποιηθεί και της φάνηκαν τόσο
 καλοί, τους πήρε και τους έφερε μέσα σε
 μια σάλα στρωμένη με ποάσινα φύλλα. Γέ-
 μισε ένα τραπέζι με φρούτα και για να
 τους διασκεδάσει κάλεσε όλα του δάσους
 τα πουλιά που κελαίδησαν γλυκά και χό-
 ρεψαν μπρός τα μαγεμένα μάτια τους, έ-
 ναν ηχηρό και χαρούμενο χορό. Έτσι
 πέρασαν όλη την ημέρα τους οι γέροι πά-
 ρα πολύ ευχαριστημένοι.

Μα όταν βράδυσε θέλησαν να γυρίσουν
 στο σπíti τους. 'Η κοπέλλα έβαλε τότε
 μπροστά τους δυό καλάθια από λυγαριά,
 για να διαλέξουν εκείνο που τους άρεσε
 πιο πολύ από τα δυό.

— Προτιμάτε το βαρύτερο ή το ελαφρό-
 τερο; τους ρώτησε.

— Έπειδή είμαστε γέροι και οι ώμοι
 μας δεν σηκώνουν μεγάλο βάρος, χάρισέ
 μας το πιο ελαφρό, απάντησαν εκείνοι.

Η κοπέλλα συμφώνησε και τους έδωσε
 το δεύτερο.

Όταν γύρισαν στο σπíti τους, το άνοι-
 ξαν και βρήκαν μέσα χρυσάφι, άσημι και
 πετράδια.

Ποτέ δεν έβαλαν με το μυαλό τους ότι
 θα έρχόταν μέρα που θα γίνονταν τόσο
 πλούσιοι. Κι' από τη στιγμή εκείνη το
 σπíti τους έγινε το πιο εύτυχημένο.

Όταν η κακιά και τσιγκούνα γρηά έ-
 μαθε πως η καρδερίνα χάρισε τόσα αγα-
 θά στα φτωχή γειτόνισσα κόντεψε να σκά-
 ση από το κακό της.

Την άλλη μέρα λοιπόν πήγε στους γεί-
 τονές της για να μάθει το μέρος όπου έ-
 μενε η κοπέλλα.

— Λυπάμαι για το κακό που της έκα-
 να, όπως είπε, και θέλω να της ζητήσω
 συγγνώμη!

Οι καλοί άνθρωποι πίστεψαν τα λόγια
 της κακιάς γρηάς και μαρτύρησαν το κα-
 ταφύγιο της κοπέλλας.

Πήρε λοιπόν το δρόμο η σκληρόκαρδη
 γρηά κι' άρχισε να φωνάζει:

— Πού είναι η καρδερίνα με την κοι-
 μένη γλώσσα;
 'Η κοπέλλα όμως που αναγνώρισε τη

φωνή της κακιάς γρηάς, έκλεισε την πό-
 ρτα της και δεν της άπορίθηκε.

Η γρηά όμως επέμενε και με τα ξεφω-
 νητά της την άναγκασε να τη δεχτεί.

— Τι ζητάς από μένα; τη ρώτησε.

— Σου ζητάω συγγνώμη!... της είπε με
 προσποικητη μετάνοια η μοχθηρή γρηά.

Η καυμένη η κοπέλλα δεν πίστεψε τα
 λόγια της. Θυμήθηκε το κακό που της
 είχε κάνει, μα ώστόσο πήγε κι' έφερε πάλι
 δυό καλάθια. Τάβαλε μπροστά της και της
 είπε να διαλέξει.

— Είμαι πολύ γερή εγώ και μπορώ να
 κρατήσω στον ώμο μου ακόμα πιο βαρύ-
 τερα καλάθια, είπε η άπληστη γρηά.

Καί σήκωσε στον ώμο της το βαρύ κα-
 λάθι, γεμάτη χαρά, γιατί νόμιζε πως είχε
 μέσα πολλούς θησαυρούς.

Δεν είχε κάνει όμως το μισό δρόμο και
 κάθησε σε μια πέτρα να ξεκουραστεί. 'Η
 περιέργειά της δεν την άφησε σε ήσυχία.

Άνοιξε λοιπόν το καλάθι και ξεπεταχτη-
 καν από κεί μέσα βάρδαχοι, σκορπιοί και
 πολλά άλλα μαμούνια που άρχισαν να την
 κυνηγάνε. Κατατρομαγμένη η γρηά, κα-
 τάλαβε πως ούτε η κακία, ούτε η πονηρία,
 ούτε η φιλαργυρία δεν ώφελούν. Έτρεξε
 λοιπόν στο σπíti της κι' ώρκίστηκε να
 γίνει μια καλή γυναίκα...

Κι' έτσι έγινε κι' έζησαν όλοι καλά και
 μες καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Μου φαίνεται πως ο Γιαννάκης έχει
 κάνει μεγάλες προόδους στο βιολί!...

Η έλπη

Το ποιηματάκι σας

Δεν σε φοβάμαι, κύρ-βερρία,
 όσο άγρια κι' αν σφύριζε
 έχω τις ρίζες μου βαθιά,
 — έλεγε μια μικρή έλπη —
 άδικα φοβερίζεις!

Δεν σε φοβάμαι, κύρ-βερρία,
 πρέπει πια να το νοιώθω,
 — έλεγε μια μικρή έλπη —
 τας αν μου δέρης τα κλαδιά
 δεν θα με ξεριζώσεις!

Δεν σε φοβάμαι εγώ, βερρία,
 πριν από σε πέρασαν χίλιοι,
 μα χάθηκαν γιατί έγω
 γεννώ και δίνω τον καρπό
 που ανάβει το καντήλι.

N. KAMBYΣΗΣ

Μισά και μισά

Η ιστοριούλα σας

‘Ο Νίκος κι' ο Τάκης είναι φίλοι άχώρι-
 στοί. ‘Ο,τι έχουν το μοιράζονται άδελφικά.
 Μισές καραμέλλες ο ένας, μισές ο άλλος.
 Δέκα βάλους ο ένας, δέκα βάλους ο άλλος.
 Την περασμένη Κυριακή συμφώνησαν να
 μοιράσουν, κατά τη συνήθειά τους, ό,τι θα
 τους έδινε ο πατέρας τους το μεσημέρι.

Το απόγευμα που συναντήθηκαν στο
 δρόμο ο Νίκος έδωσε κι' έδωσε του Τάκη
 μια μπανάνα που του είχε χάρισει ο μπαμ-
 πάς του.

— ‘Η σειρά σου, του λέει κατόπιν. Τι
 θα μου δώσεις;

‘Ο Τάκης σηκώνει το χέρι του και του
 δίνει έναν ηχηρότατο μπάτσo!

‘Ο καμένος ο Νίκος τα χάνει. Τα μά-
 τια του βουρκώνουν.

— Γιατί τόκανες αυτό; ψιθυρίζει.

Κι' ο Τάκης του άπαντά συγκινημένος
 κι' αυτός.

— ‘Ο μπαμπάς μου μου έδωσε δυό μπά-
 τσους γιατί δεν τον άφηνα να κοιμηθί με
 τις φωνές μου και σούδωσα τον ένα. Έτσι
 δεν είχαμε συμφωνήσει;

MIKY - MAΟΥΣ

Χιονόμωρ

— Γιαννάκη, χρυσό μου, λέει η μαμά στο
 γιό της, μην είσαι τόσο εγωίστης. Δώσε
 και της αδελφούλας σου ένα κομματάκι πά-
 στα. Δεν βλέπεις πως και οι κόττες άκόμη
 μοιράζουν την τροφή τους με τα μικρά τους;
 — Ναι, μαμά, το ξέρω, άπαντά ο μι-
 κρός. Θα το έκανα κι' έγω αν ήμουν κόττα
 γιατί θα έδινα σκουλήκια και όχι πάστα!

— ‘Η μητέρα. — Λιλιόκα, αν ξανακάμης
 άταξίες, θα σε κλειδώσω στο κοττέτσι!
 Λιλιόκα. — Πολύ καλά, μαμά. Άλ-
 λα στο λέω από τώρα: αύα δεν θα κάνω!

— Πετράκης. — Γιάννη, δεν μπορώ να
 καταλάβω τον τηλεγράφο. Πας ενώ χτυ-
 πάς εδώ ακούονται στη Θεσσαλονίκη;
 Γιάννης. — Τόσο εύκολο πράγμα
 δεν μπορείς να καταλάβεις! Δεν βλέπεις
 το σκυλί που άμα το πατήσει στην ουρά
 φωνάζει από το στόμα;

— ‘Ο δάσκαλος, όταν ο Τάκης δεν ξέρη
 καλά το μάθημά του τον αναγκάζει να το
 ξαναπεί μια και δυό φορές.

Την περασμένη βδομάδα η μαμά του
 τον πήρε στο θέατρο. ‘Η πρωταγωνίστρια
 τραγούδησε τόσο ώραια ώστε οι θεαταί
 την άναγκάσαν να ξανατραγουδήσει δυό
 και τρεις φορές το ίδιο τραγούδι.

Κι' ο Τάκης έκπληκτος ρωτάει:
 — Μαμά, γιατί την έβαλαν να το ξανα-
 πει; Ήταν άμελέτητη;

— Έλα, Ντινίτη, να σε ακούσω στα μα-
 θήματά σου. Τι είχατε σήμερα στη φυτολο-
 γία;

— Για τη μυγδαλιά.

— Καλά. Για πώς μου, λοιπόν, πια
 είναι η πιο κατάλληλη εποχή που μπορεί
 κανείς να κόψει τα μυγδαλά;

— Όταν... δεν τον βλέπει κανείς!

— Δάσκαλε. — Διονυσάκη, με πόσα
 λάμδα γράφεται η λέξις τρελλάς;
 Διονυσάκης. — (μ' έτοιμότητα). —
 Άναλφως με την τρέλλα που έχει!

Τὰ νευροτοξικά ΑΕΡΙΑ

Ο ύπνος ως πολεμικό όπλο

Σε μία πρόσφατη συγκέντρωση των μελών της αμερικανικής Χημικής Εταιρείας, ο στρατηγός Άντονι Μάκ Γλάις, διευθυντής των χημικών υπηρεσιών του στρατού, μίλησε για μερικές μεθόδους που μπορούν να επιτρέψουν τη διεξαγωγή του πολέμου χωρίς αιματοχυσία.

Κάθε τόσο γίνεται λόγος για τον καλούμενο χημικό πόλεμο και τα καταστρεπτικά αποτελέσματά του. Αλλά αναρωτήθηκαν ποτέ ποιά είναι τα ιδεώδη αέριο για τη διεξαγωγή ενός τέτοιου πολέμου;

Κατά το Γάλλο στρατιωτικό συγγραφέα Α. Ντυκόκ, μόνο το «αέριο του ύπνου» μπορεί να θεωρηθεί ότι ανταποκρίνεται πλήρως σ' αυτό το σκοπό. «Φαντασθήτε, γράφει, ότι, κατά τη στιγμή της έναρξης του πολέμου, η χώρα Α πλημμυρίζει τη χώρα Β μ' αυτό το αέριο. Όλοι οι κάτοικοι της δεύτερης χώρας θα βυθισθούν άμεσα σε ύπνο, μ' όλες τις προσιτάβιες τους να παραμένουν σε κατάσταση εγρηγόρσεως. Οί πιδ εύρωστοι θα μπορούσαν ίσως ν' ανοίγουν από καιρό σε καιρό τα μάτια τους, αλλά, την άμεσως επόμενη στιγμή, θα βυθίζονταν πάλι σε νάρκη. Μερικοί «άρχηγοι», χωρίς σε ειδικά μέτρα προστασίας που θα είχαν ληφθεί γι' αυτούς, θα παρέμεναν ίσως έζυπτοι. Άλλα κανείς δεν θα ήταν σε θέση να εκτελέσει τις διαταγές τους. Στην κατάλληλη στιγμή, οί στρατιώτες της χώρας Α που θα ήταν έφωδιασμένοι με ειδικά μέσα προστασίας, θα εξωρμούσαν έναντι της χώρας Β και θα κατελάμβαναν άμαχτη τα διάφορα επίκαιρα σημεία της. Όταν οί κάτοικοι της χώρας Β ξυπνούσαν από το λήθαργό τους, θα έβλεπαν ότι δεν είχαν να κάνουν πια τίποτε, θάσκυβαν το κεφάλι και θα ύποτασσονταν στους νικητές».

Αλλά υπάρχει το «αέριο του ύπνου»;

Οί Γερμανοί επιστήμονες είχαν ασχοληθεί με την παρασκευή του από την εποχή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου και, κατά το διάστημα των ετών που μεσολάβησαν έκτοτε, φαίνεται ότι έκαναν σημαντικές προόδους πάνω σ' αυτό το κεφάλαιο. Αλλά αν δεν είχαν κατορθώσει ν' ανακαλύψουν το αέριο του ύπνου, είχαν παρασκευάσει, όμως, άλλα παρεμφερή αέρια κι' είχαν μελετήσει τον τρόπο της έκφενδονίσεώς των. Ένα απ' αυτά ήταν η άστυλοχίνη. Κατά τους Αμερικανούς επιστήμονες Ρενγουάιτ, Γκρήκ και Χίφ, έξη μόνο κυβικά εκατοστά μετρά απ' αυτή την ουσία είναι αρκετά για να κατεβάσουν την αρτηριακή πίεση 1.000.000 ατόμων μέχρι του σημείου της λιποθυμίας.

Οί ειδικοί πιστεύουν, όμως, ότι οί Αμερικανοί και Ρώσοι έρευνήται έχουν σήμερα άλλες κατευθύνσεις, παίρνοντας ως βάση τον τρόπο της μεθόδου της άσθενειας του ύπνου από τη μινιά «ατσε-ατσε».

Μεγάλη σημασία αποδίδεται, έξ άλλου, στα καλούμενα νευρικά ή νευροτοξικά αέρια. Με το όνομα αυτό είναι γνωστόν το υδροκυάνιο (πρωτοσικόν οξύ) και το χλωριούχο ή βρωμιούχο κυάνιο.

Τα αέρια αυτά επιδρούν κυρίως στο νευρικό σύστημα και προκαλούν το θάνατο λόγω παραλύσεως των νευρικών κέντρων.

Η επίδραση των εκδηλώνεται κατά στάδια, ές έξης:

1) Μία μικρή δόση των έν λόγω αερίων προκαλεί κατά πρώτον λόγον συστολή της κόρης του οφθαλμού και βάρος στα βλέφαρα, όπως στην περίπτωση του ύπνου.

2) Όταν αυξηθεί η ποσότης του αερίου, η λειτουργία της αναπνοής δυσχεραίνεται σε μεγάλο βαθμό, όπως στην περίπτωση της άσφυξίας.

3) Μετά τους πνεύμονες, προσβάλλονται οί αδένες εσωτερικής έκκρσεως, που παύουν να εκπληρώνουν την άποστολή των. Το στόμα γίνεται τότε κατάξερο και οί βλενογόνοι της ρινοφαρυγγικής καλωτήτσας διαστέλλονται μέχρι διαρρηξεως.

4) Έμφανίζονται κατόπιν οδυνηροί σπασμοί των μυών όλου του σώματος.

5) Οί πνεύμονες άδυνατούν ν' απομακρύνουν τις βλέννες που σχηματίζονται μέσα στις κυψελίδες και που συσσωρευόμενες άπειλούν με έμφραξη το όργανον της αναπνοής.

6) Όταν οί δόσεις είναι πολύ μεγάλες, έπέρχεται παράλυσις της καρδιάς, του έγκεφάλου και του αναπνευστικού συστήματος με άποτέλεσμα το θάνατο.

Η κυριώτερη επίδρασις των έν λόγω αερίων είναι ότι καταστρέφουν μία ειδική ουσία που υπάρχει στον οργανισμό και που έλέγχει και ρυθμίζει τις παρορμήσεις που δίδονται από τα νεύρα στους μύς. Με τον τρόπο αυτό διευκολύνεται η διείδυσις του αερίου στα βαθύτερα όργανα του σώματος.

Τα αέρια αυτά είναι άχρωα και άοσμα και καμμία συσκευή δεν είναι ικανή να μās προειδοποιήσει εγκαίρως για την παρουσία των. Οί ιδιότητές των αυτές καθιστούν προβληματική την προστασία των πληθυσμών.

Είνε, έξ άλλου, έκτ'— διείδυτικά και οί προσωπίδες άποδεικνύονται ελάχιστα άποτελεσματικές. Μόνον οί ισχυρές δόσεις άτροπίνης κι' η τεχνητή αναπνοή μπορούν να σώσουν τον άνθρωπο που εισέπνευσε ένα αέριο αυτό του είδους.

Αλλά είναι αυτόν— άτι όταν πρόκειται για μεγάλες μάζες ανθρώπων— μία στρατιωτική νανάσα, ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού μιας πόλεως κτλ.— ή—

μέσων καθίσταται άδύνατη.

Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

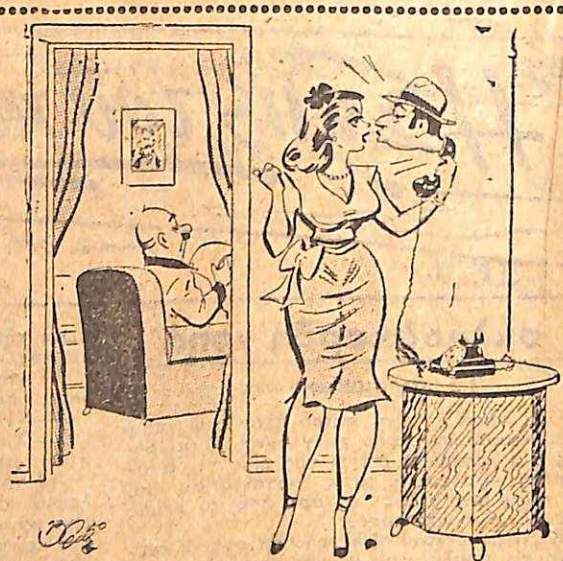
Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

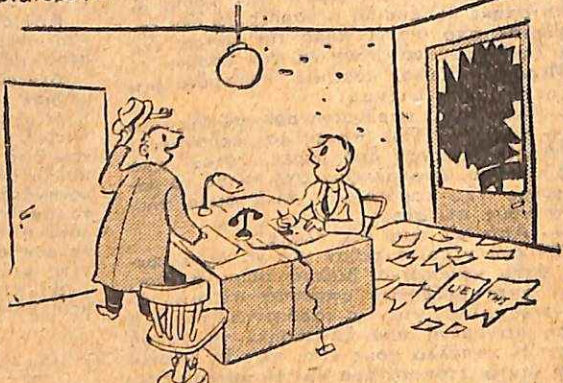
Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

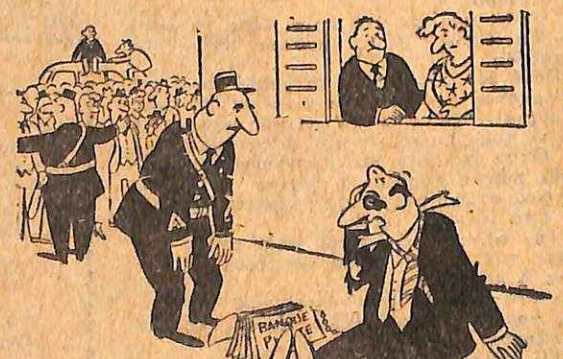
— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Τί έγινε; Πηγε πάλι κανείς να ζητήσει αύρησι από τον προϊστάμενο;... (Μαρίου)

— Πού πούλανε τις τσιράντες;...

— Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

— Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

— Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

— Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

— Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

— Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

— Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

— Είνα μαζί μου 30 εκατομμύρια!... Έ. βέβαια, με τόσα χρήματα δεν πηγαίνει κανείς σήμερα πολύ μακριά!...

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή, αγάπη μου. Θα μās πάρη χαμπάρι ο Περίανδρος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
"Η ΚΟΠΗΚΗ"
ΡΑΠΤΙΚΗ ΜΕ ΑΠΟΛΥΤΗ
ΘΕΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΜΑΤΑ

ΑΙΟΥ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
των Σχολών των Παρισίων
GUERRELAUVIGNE - ECOLE PIGIER
Ακαδημία Κοπτικής DAIDOU FILS
ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 4
Μπουμπουλίνας

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Έλπις Παυλάτου

Βραβείον "Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών", 6ος Κρήτης 6 (πάρδος Αιωνίων πλατεία Βαθής). Δέχεται καθ' έγκληση. Τηλέφωνον 52-869.

ΣΚΟΝΑΚΙΑ
ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ
ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

PERMANANT
RICHER
Μιαν Παναγιώτη
Κρέμα & Λοσιόν από
Χυμώνα Ελαιοειδών Φυτών
Σταδίου 56 Τηλ. 34-418

Ανωθ. ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ Ο ΦΑΡΟΣ

ποθέτω ότι αυτά τα σχεδιάζετε εάν βραχυπρόθεσμα, γιατί βέβαια, λογικά κρινόντας, δ' αντιληφθήτε ότι δεν είναι πράγματα σωστά και αξιοπρεπή!

Ξανθόν Τύραννον, Τρίπολιν: Θα μου επιτρέψετε, αγαπητή μου, ν' αμφιβάλλω αν αληθινά νοιάσαστε ποτέ βαθύτερη συμπάθεια για τον νέον αυτόν που είναι άριστος κι' εξαιρετικός, σ' όσα αγαπεί τεράστια και όμως έσείς επαύσατε να τον αγαπάτε, όπως λέτε. Βρίσκω λοιπόν επιπόλαιη τη σκέψη που κάνετε, δηλαδή το να προσπαθήσετε πάλι να τον αγαπήσετε, τάχα! Γι' αυτό το πιο λογικό και αξιοπρεπές που έχετε να κάνετε είναι να του μιλήσετε καθαρά και τιμια: "Οτι δηλαδή στην αρχή τον πλησιάζετε, συγκινημένη από το αίσθημά του και τον συμπάσχετε, και να τον αγαπήσετε. Μα αφού οι διαθέσεις σας δεν πήραν τέτοια εξέλιξη, προτιμώτερο φυσικά, είναι να σταματήσετε ως εδώ γιατί το να κάνετε συνηθισμένα ακόμα γιατί, θα απέθινε μάστιγα και στενόχωρο και για τους δύο σας.

Δυστυχισμένην μικρούλα, Βόλον: Και οι δυο «Αυσιές» που σχεδιάζετε, αγαπητή μου, είναι κακές, γιατί και το ζήτημα που προέκυψε είναι γενικά άσχημο. Μα πιστεύετε αληθινά πως μπορεί ένας άντρας 30 τώσων χρονών, με αρκετή πείρα στη ζωή και με κάποιο όπωσδήποτε παρελθόν, ν' αποβλήσει σε σας, μια μαθητιούσα μόλις 15 χρονών; Πρόκειται ίσως για ένα καπρίτσιο. Και αυτός μόνον δεν έχει, ούτε διακινδυνεύει να χάσει τίποτα. Έσείς όμως, που απειρήσθηκα σήμερα κι' αδύα παιδούλα, θα πέσετε με πάθος στα δίχτυα του, λογαριάζετε, άραγε, πως θα μπορούσατε να ξεμπελέξετε και πως θα ξαναβρήτε την ψυχική σας γαλήνη και τον εαυτό σας, όταν αύριο αυτός θα ξαναπαρή το ζήτη του και θα τρέξη γι' άλλες αισθηματικές περιπέτειες, ξεχνώντας εσάς; Προκειμένου λοιπόν να νιώσετε τέτοιες απογοητεύσεις και ψυχικούς κλονισμούς, δεν βρίσκετε πως καλύτερα είναι να κυττάξετε τα μαθήματά σας και τις φιλικές και οικογενειακές σας σχέσεις, ήσυχα κι' άμεριμνα;

Κι ενδυνεύει η αγάπη η αρετή: Θα είναι ίσως θεοτέλλη η αδαφή της αγάπης σας, αφού μόλις σας πρωτοείδε σας πολιορκήσε άγρια και αδιάντροπα, παντρεμένη αυτή και μητέρα δύο παιδιών! Οποιοδήποτε έσείς κάνετε καλά που δεν ενδύσατε στο έδαφος αυτό πάθος της και όφειλετε να κρατήσετε την ίδια αξιοπρεπή και τίμια στάση, περιφρονώντας την κι' αυτήν και τις έπιταλές και τις εκδηλώσεις της. Αν όμως συνεχίσει να εκτίθεται έτσι, τότε να την προειδοποιήσετε ότι θα τα φανερώσετε όλα στους δικούς της — και στην ανάγκη θα πρέπει να το κάνετε, γιατί έτσι κι' εκείνη θα συγκρατηθώ από τον ήθικό καθήκον και σεις θα ησυχάσετε απόλυτα, αυξάνοντας την άφουσή σας στην καλή σας αρραβωνιστική! Μην επηρεασθώ και μην διαλέξετε από τις παγίδες της εξαλλής αυτής κυρίας, που με τόσο χαίρεται διακινδυνεύει την πίστι και την υπόληψή της!

Γιατί να φύγεις; Β.Ε.: 'Αγαπητή μου, αντί να θρηνητεί και να παραπονιόσθε και στο ψευδώνυμό σας ακόμα, γιατί ο πρώην γείτονάς σας έφυγε, πριν καλά-καλά γνωρισθήτε, θα πρέπει να κάνετε με ανακούφιση το σταυρό σας και να ευχαριστήσετε τον Θεό, που σας φωτίσε και δείξατε απέναντί στον... πολύ όλιγον «κύριον» αυτόν την στάση την τίμια και εύπρεπή που του δείξατε. Αυτός, εύτυχως, κατάλαβε ότι είχε να κάνει με σοβαρό και ήθικό κορίτσι κι' έπειθε βέβαια δεν ενοήσατε τα πρόστυχα κι' έλκευα του σχεδίου, γι' αυτό έφυγε. Κι' ένευε την αφέλεια να κλάτε γι' αυτό! Τι θέλατε δηλαδή; Να μπλέξετε στα δίχτυα του και αύριο να κλάτε για πολύ χειρότερες συνέπειες;...

«Ζω με την ελπίδα...»
«Έχουν περάσει είκοσι χρόνια από τότε που τον γνώρισαν, μου γράφει η «Ανύπαντρη Χήρα» και ζω με τη μοναδική ελπίδα στη

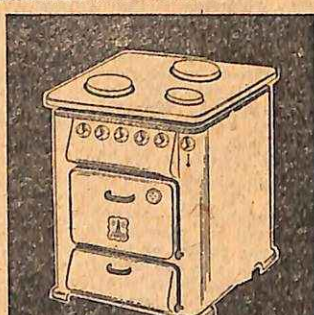
Καλά ξέει η μαμά
ότι τα ρούχα με το
σαπουνι αρνι γίνονται
πιο άσπρα και
από το χιόνι!..

ΔΙΤΣ

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΥΙΟΝ 51-15
30.000-55.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

Μαντάρισμα

Από σκάρων, σκίσιμο, κάψιμο κλπ. πολυετής εργασία εις Γαλλίαν, ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ενδυμασίαι, Καμπανιόνες, Παλτά. Πολύ επιμελημένο ράψιμο. Ραφείον το «ΓΑΛΛΙΚΟΝ» ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥΠΗ
Πλατεία 'Ομονοίας 9, απ' όροφος (παραπλεύρως Καφερείου «ΑΘΗΝΑΙΟΝ»). Τηλέφωνον 54 - 744.

Ηλεκ.ΚΟΥΖΙΝΑ
FAROS
ΟΛΗ ΕΜΑΓΕ
MOD. 1951
3 ΕΣΤΙΕΣ, 2 ΦΟΥΡΝΟΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΡΕΥΜ. 25%
ΕΓΓΥΗΣΙΣ 10 ΕΤΩΝ

ζωή μου πως μια μέρα θα γυρίσω...
Είχαν αγαπηθώ πρό είκοσαετίας. Άλλα μια μέρα, χωρίς να το θέλη, έσκότασε κάποιον ο άσχημος της, κι' έφυγε στην Αφρική. Έκει βρίσκεται είκοσι χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα έλαβε τρία γράμματά του. Της γράφει πν την αγαπά, αλλά δεν της λείει να θ' αγγίσει.

«Τι να κάνω;» Αυτό ζητά τώρα να της πω. Και της απαντώ: Είσαστε σε ηλικία που δεν χωρεί δισταγμός. Η θα φύγετε, κατόπιν συνηθισμένης, να πάτε να τον βρήτε, ή να παύετε να έλπίσετε και να παντρευθήτε αυτόν που σας προσεύχεται. Άλλη καλύτερη λύσις δεν υπάρχει.

«Αχ μέν» Ο νε έρω: Βλέπετε έναν άνθρωπο που άδιαφορη για την αγάπη σας, για τη ζωή σας. Πιστοποιήσατε ακόμα ποσο έπιτολαιο είναι και εξακολουθείτε να τον αγαπάτε; Κι' αν αυτός ο άνθρωπος, βελήση να σας παντρευτεί μια μέρα, νομίζετε ότι μπορεί να γίνη ο ιδανικός σύζυγος και να δημιουργήση μια ευτυχισμένη οικογένεια; Να είσατε βέβαια ότι θ' άρχιση τα ίδια, λόγω του χαρακτήρος του και θα υποφέρετε πολύ στη ζωή σας. Αφημονήστε τον, λοιπόν, και φροντίστε να πάρετε έναν έντρα αντίθετο σας, αξιο των αισθημάτων σας.

«Μόνον στο δύσβατο μονοπάτι Λ.»: Αρχίσατε τίμια και άρατα το ειδυλλίον σας. Τι σας έμποδίζει να το συνεχίσετε; Τις έπιτολές, να τις συνεχίσετε, και αφού σκεφθεί, να τις συνεχίσετε, και αφού την αγαπάτε τόσο πολύ να είσατε συνεχώς ευγενικός και με τους γονείς της. Έτσι μόνον θα κρατήσει μαζί της, ως που να απολυθήτε και να μπορούσατε να την παντρευθήτε, με την εύχ των γονέων της.

«Καρδιά που έλπιζει»: Σύνον: Αυτός σέβεται την οικογενειακή σας φιλία και δεν τοκμά. βέβαια, να σας δώση και καταλάβετε ότι σας αγαπά. Μη τον προκαλέσετε. Αφήστε τα πράγματα να εξελιχθούν κανονικά και μέσα στο πλαίσιο της οικογενειακής γνωριμίας και φιλίας.

«Πηγαίνω να καρδιά, Β. Δ.»: Πρέπει, πρώτ' απ' όλα, να είσατε ειλικρινής με τον αρραβωνιαστικό σας, κι' όλα αυτά που γράφετε σε μένα να τα γράψετε σε εκείνον και να τον παρακαλέσετε να σας βοηθήσει και να σας βγάλει από το άδιέξοδο. Έπίσης να τα γράψετε και στο θείο σας. Κι' έτσι ο ένας από τη μία, κι' ο άλλος από την άλλη θα σας βοηθήσουν να πραγματοποιήσετε το όνειρό σας το ταχύτερο και θα σας βγάλουν από τη μαύρη ζωή που περνάτε.

«Μια καρδιά που χτυπά»: Ε. Μ.: Μου γράφετε ότι δεν υπάρχει υπόψη εύτυχία χωρίς αυτόν. Που τη βρίσκετε έσείς την ευτυχία; Μέχρι της στιγμής η όλη συμφορά και η στάσις του δεν ήταν τίμια, γιατί δεν πραγματικά σας αγαπούσε δεν θα ζητούσε να είσατε θέτη, αλλά θα πηγαινε απ' ευθείας στην καρδιά του λέγοντας γιατί δεν πρόκειται για κανένα νεαρό που για άντρα 28 ετών, με θεσι που μπορεί να φτιάση οικογένεια. Άρα η γνωριμία του είχε άλλο σκοπό κι' όχι το γάμο.

«Ωμορφη μικρή»: Αφού έχετε οικογενειακές σχέσεις εδώ και πολλά χρόνια, κι' αφού λέτε ότι είσας ένας κύριος εξαιρετικός, τότε γιατί δεν σέβεται την αξιοπρεπεία σας και την τιμή της οικογένειάς σας; Η διαφορά της ηλικίας δεν είναι μεγάλη. Να μη διατάξετε να του πείτε ότι δεν θα πάτε άλλη φορά ραντεβού μαζί του. Αν έχω καλό σκοπό, να σας ζητήση από τους γονείς σας, να έπονένην γι' αυτόν, Νέα Πεντέλη: Ο άνθρωπος φέρθηκε τίμια απέναντί σας. Κ' έπειθε είναι ένας καλός φίλος σας έδωκε και μια πη συμβουλή. Σεις όμως δεν παρεξηγήσατε και τον βρήσατε, γιατί είσατε άλλα στο νου σας. Σας συμβούλευα, λοιπόν, να τον άκούσατε κι' ν' απομακρύνετε τον άγαπότη με τον «διδάκτη γοήτρου» και θα είσατε σ' αυτήν τη ζωή.

«Αγαπήν και χωρί-μους»: Φανήκε πάντοτε ειλικρινής, φανήτε άλλη μια φορά τώρα και α της τα πείτε όλα. Οι ευγένειες πολλές φορές βλάπτουν. Έτσι θα το πάρη απόφασι και θα κανονίση τη ζωή της. Φανήτε αυστηρός.

«Μικρή που ξέρει να

περιφρονή, από τη Σάμο»: Οποιο χαρακτηρισμό κι' αν του δώσατε εκάποτε πολύ άσχημα. Αυτός είναι ο χαρακτηρισμός του και ο ίδιος θα μείνη. Έπομένως δεν σας επιτρέπεται να τον θυγείτε. Μπορείτε ν' αποσυρθήτε από το δρόμο του και να βρήτε έναν άλλο που να σας ταιριάζη καλύτερα.

«Παράξενη μικρούλα από τη Σάμο»: Αυτό εξαρτάται από σας. Σεις ως γυναίκα, ως σύζυγος, ως μητέρα θα κάνετε το σύζυγό σας εύτυχισμένο. Χρειάζεται σεβασμός και απεριόριστη αγάπη. Να του τα προσφέρετε για να ζήσετε ευτυχώς.

«Μαραμένο άγγ...»: Νομίζω ότι δεν χρειάζεται η συνέχισή των αγάσων, αφού μόνη της μεταπήδησε από τον έναν στον άλλο. Αν επίστρέψη σε σας να μη τη δεχθήτε.

«Η τέμνη»: Γιατί τον χαρά του αν παντρευτεί άλλη, αλλά αν δεν

το έχη κάνει; Αν πάντως επιμένη ο πατέρας σας, τότε, σε κατάλληλη στιγμή, να του πείτε να μην επιμένη γιατί δεν θα περάσετε καλά, αφού δεν υπάρχει η παραμικρή συμπάθεια.

«Αγαπήν που δεν θα σβύσρη, Κ. Τ.»: Μου γράφετε ότι κατάλαβε πως είσατε πλάσμενοι ο ένας για τον άλλο, επίσης ότι καταλάβατε καλά τι θα πη αγάπη. Είσαστε πολύ νέοι και δεν μπορείτε ίσως να καταλάβετε ούτε το ένα ούτε το άλλο. Έπειτα από 5-6 χρόνια θ' αντιληφθήτε ότι μόνον ένας ένθουσιασμός σας παρσούρει σήμερα.

Διάβολον με 5 πόδια: Να πάτε ο ίδιος να εξομολογηθήτε στον παπα για το κακό που έγινε και να του ζητήσετε τη βοήθειά του: Να μεσολαβήση δηλαδή για να σας βγάλη την άδεια. Αν ο παπας άρνηθί να πάτε στην Μητρόπολι και θα σας το δώσουν όπωσδήποτε.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ταξιδεύετε δια
NEAN YORPKHN
και
ΠΑΡΙΣΙ
Με την
TWA

ΓΑΛΛΙΑ
5 πτήσεις εβδομ.
8,15 ώρες

ΙΤΑΛΙΑ
7 πτήσεις εβδομ.
3,15 ώρες

Αί' εξασφάλισιν θέσεων τηλεφωνήσατε
εις 26.125, 30.093
ή εις το Γραφείον Ταξιδίων σας.

Έχετε έμπιστοσύνην στην
TWA
TRANS WORLD AIRLINES
ΑΜΕΡΙΚΗ - ΕΥΡΩΠΗ - ΑΦΡΙΚΗ - ΑΣΙΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Α. Μ. ΝΙΔΙΑ: Σας εύχριστώ εν πρώτοις για την τόσο έμπιστοσύνη που τρέψετε για μένα, έφ' όσον σας είδαν τόσοι και τόσοι διάσμοιοι γιατροί και καθηγηται Σκάτοι και Λονδρέζοι. Παρ' όλον που η πάθησις σας δεν είνε της ειδικότητός μου, εν τούτοις θα σας απαντήσω σχετικώς. Η ήπατική ανεπάρκεια παρουσιάζει όλα τα συμπτώματα και τις βασιανιστικές ενόχλησεις που αισθάνεσθε. Πλην όμως δεν μπορεί ν' αποδώσ αμέλεια ή πλάνη στον Ευρωπαίο γιατρό που άφησε τη χολή, γιατί δεν θα προείβαινε σε μια τόσο σοβαρή έγχειρση, αν προηγουμένως δεν είχε πείσθ άκτινολογικώς, εργαστηριακώς και κλινικώς περί του άναγκαιού της επέμβασως. Δυστυχώς, βλέπετε, τα όργανα παίζουν το καθενα το ρόλο του στον οργανισμό μας και κάθε άφαιρέσι των παρουσιάζει και κάποιον αντίκτυπο. Άλλ' όταν καθίσταται αναγκαία λόγω βλάβης ή άφαιρέσι των πρέπει ν' αποφασίζεταί το ταχύτερον για ν' αποφευχθούν επικινδυνώτερες συνέπειες για την γενική υγεία. Η έλλειψη της χοληδόχου κύστεως επιτείνει τα συμπτώματα της δυσκιλιότητος, του βάρους, της δυσκοιλιότητος. Ακολουθήσατε την τακτική που σας καθώρισαν οι παθολόγοι σας και πριν πάντων αφήσατε τις σιτοθεραπείες... Η χρόνια κρυπτική άμυγδαλίτις έφ' όσον δεν είνε διατηρημένη δεν μπορεί να παρουσιάση αυτά τα όσα συμπτώματα. Πάντως καλά θα κάνει να εξετασθήτε από ένα ειδικό γιατρό, γιατί πολλές φορές μια άμυγδαλίτις ή ένα δόντι προκαλεί πολύ πιο δυσάρεστες συνέπειες, απ' ό,τι μια ήπατική ανεπάρκεια.

Μαραμένο πανσεδάκι: Διάβασα με μεγάλη προσοχή το πολυεπίλο γράμμα σας. Συμπνώνω πολύ για την κατάστασι σας αυτή και σας συμβουλεύω ν' αφήσετε τους ένδοισμούς σας και δικως αναβολές ν' αποσταθή για μια λεπτομερή εξέταση σ' ένα καλό νευρολόγο γιατρό. Χρειάζεται θεραπεία και μάλιστα μακρά κι' επιμελημένη. Ίσως και με παραμονή σας ως έσωτερικής άσθενούς μέσα σε κλινική. Εάν παραμείνατε αυτή την κατάστασι άργότερα θα βρήςθε πολύ μετνοιομένη. Άπορώ πως τόσο χρόνια δεν το είπατε στους δικούς σας ή μάλλον πως οι δικοί σας δεν έλαβαν τα ένδεκνυόμενα μέτρα για την θεραπεία σας. Μη χειρότερα. Με μια έπιτοστημένη θεραπεία θ' απαλλαγίτε τελείως των βασιανιστικών συμπτωμάτων της παθούσας σας.

Κον Γάντς: Το ελάττωμα το οποίο παρουσιάζετε όφειλεται σε διαταραχή των αδένων έσω εκκρίσεως. Χρειάζεται για να υποβληθήτε στην λυομονική θεραπεία, για τον καθαρισμό της όποιος απαραίτητος είναι ο προσδιορισμός του βασικού σας μεταβολισμού. Η άλλη κακή συνήθεια σας δεν έχει καμμία άπολύτως επίδρασι επί του ελαττωματός σας. Ν' απευθυνθήτε λοιπόν σ' ένα γιατρό ή στο νευρολογικό τμήμα ενός των Δημοσίων Νοσοκομείων για τον βασικό μεταβολισμό σας και εκεί αναλόγως του αποτελέσματος, θα σας καθώρισουν και την δέουσα θεραπεία.

Γ.Γ.Γ.Γ. Βασανισζόμενον, Χανιά: Η περίπτωση σας είναι παραπάνω απ' ό,τι φανερώνεται με τον «Κον Γάντς». Δεν έχω να σας πω τίποτα εκείνον παραπάνω. Το μόνο που δεν έρω είναι αν στα Χανιά υπάρχει μηχανήμα βασικού μεταβολισμού. Η θεραπεία που χρειάζεσθε είναι λίγο μακροχρόνια, άλλ' όταν γίνη όπωσ πρέπει και η υγεία σας θ' αποκατασταθώ και τα αντίσθητικά σωματικά ελάττωματά θα βελτιωθούν.

Παρ. Αγγελοδιδί Γ. Σ. Τ. 12: Αγαλλισθήνθαι καί Παλαμίστην Θ. και σ' εμένα. Και σας άσπασα, δι'τι γράφα παραπάνω προς «Κον Γάντς» και «Βασανισζόμενον, Χανιά» Παραμια έπακρίτως περίπτωσης.

Μ.Γ.Κ. Κατσαριανή: Αυτές οι θεραπείες που μου γράφετε είναι πολύ επικινδυνές και τα φάρμακα αυτά δεν μπορούν να ληφθούν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Γενικός Διευθυντής

Γιατί είναι λιγώτερο τα άρσενικά

Οι «υπογυναικωμένοι» σύζυγοι θα παρηγορηθούν, αν μάθουν ότι τα ίδια συμβαίνουν και... όχι εις Παρίσιους, αλλά στο ζωικό βασίλειο!

Τί να πουν, π.χ. τα άρσενικά ενός είδους ψαριών του γλυκού νερού, που αναλαμβάνουν να φυλάττει αποκλειστικά τη θήλη με το πολύτιμο περιεχόμενό της; Τα θηλυκά αδιαφορούν τελείως γι' αυτήν, αφού γεννήσουν μέσα τ' αυγά τους.

Ακόμη ταπεινωτικότερα είναι τα οικογενειακά καθήκοντα ενός μικρού ψαριού του Ινδικού και του Ειρηνικού ωκεανού. Το θηλυκό γεννάει τ' αυγά του μέσα σε δυο σακουλάκια, ενωμένα μεταξύ τους μ' ένα νήμα, και τα κρεμίζει ύστερα σ' ένα άγκιστρώτο κοκκαλιό που προεξέχει απ' το μέτωπο του σιζύγου. Έτσι, το άρσενικό είναι υποχρεωμένο να τα κουβαλάει διαρκώς μαζί του, ως ότου εκκολαφθούν.

Αφού οι θηλυκοί βράχχοι γεννήσουν τ' αυγά τους, κολλημένα μεταξύ τους σαν αλυσίδα, οι άρσενικοί τα παραλαμβάνουν και τα τυλίγουν γύρω απ' τα πόδια τους. Κρύβονται ύστερα σε κάποιο ασφαλισμένο καταφύγιο, όπου μένουν φυλακισμένοι εκούσια ως ότου βγούν απ' τ' αυγά οι απόγονοί τους.

Στα περισσότερα «γατόψαρα» των θαλασσών της Αμερικής και της Αυστραλίας, το άρσενικό κρατάει μέσα στο μεγάλο στόμα του επί εβδομάδες ή επί μήνες τ' αυγά — που έχουν μέγεθος μπιζελιού — ως ότου εκκολαφθούν. Στο διάστημα αυτό, δεν μπορεί να φάει καθόλου. Εύτυχώς, έχει χάσει τελείως την όρεξί του.

Ένας βράχχος της Χίλης — ο άρσενικός πάντα — κρατάει τ' αυγά μέσα στο στόμα του, ως ότου οι γυρίνοι μεταμορφωθούν σε τελειούς μικρούς βράχχους και πηδήσουν έξω. Αυτός όμως κατάρθωνει τουλάχιστον να τρώει στο μεταξύ...

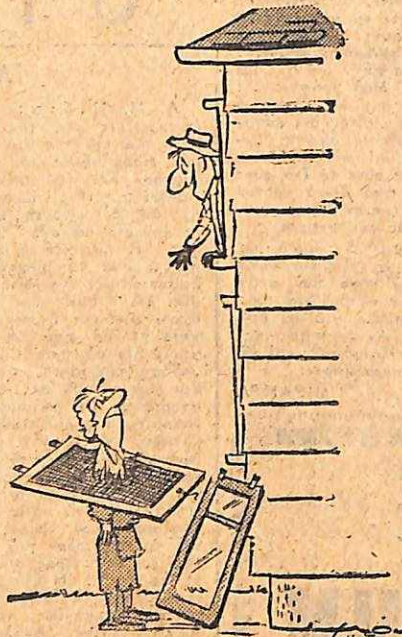
Ωστόσο, αυτές οι ταλαιπωρίες δεν είναι τίποτε, μπροστά στον κίνδυνο που αντιμετωπίζουν οι άρσενικοί σκορπιοί κι' οι άρχοντες για να ζευγαρωθούν. Αμέσως μετά τον τρυφερό έναγκαλισμό, η συμβία τους δεν διστάζει να τους καταβροχθίσει... εκτός αν προλάβουν να φύγουν και να γλυτώσουν. Γι' αυτό 'σως είναι μικρότεροι και πιο ευκίνητοι οι άρσενικοί, ώστε να ξεφεύγουν εύκολότερα απ' την αγριότητα των θηλυκών.

Έχει παρατηρηθεί εξ άλλου ότι, στο ζωικό βασίλειο, τα άρσενικά ζουν λιγώτερο απ' τα θηλυκά, και γενικώς ο αριθμός τους είναι μικρότερος. Αυτό αποτελεί μια οικονομία της Φύσης, επειδή τα άρσενικά προσφέρουν λιγότερο υλικό απ' τα θηλυκά για το σχηματισμό της νέας γενεάς, επομένως δεν υπάρχει λόγος να ζουν πολύ και να καταναλώνουν τροφή. Για τον ίδιο λόγο, οι μέλισσες φροντίζουν να σκοτώσουν κάθε χρόνο τους άρσενικούς «κνηφνες», στην αρχή του χειμώνα.

Συχνά, τα μικρόσωμα άρσενικά ωριμάνουν ψαριών μένουν συνεχώς κοντά στα θηλυκά, ώστε να γονιμοποιήσουν τ' αυγά τους αμέσως μόλις γεννηθούν. Κάποτε μάλιστα, κολλάνε πάνω στο σώμα τους — ιδίως στην κοιλιά, στα βράγχια ή στο κεφάλι. Τα χείλη τους κι' η γλώσσα τους αφομοιώνονται τότε με το δέρμα του θηλυκού. Τα δόντια, τα βράγχια και τα πτερύγιά τους εκφυλίζονται. Τα αιμοφόρα αγγεία τους ενώνονται με του θηλυκού, και ζουν στο εξής παρασιτικά, εις βάρος του. Διατηρούν όμως πάντα τα απαραίτητα όργανα αναπαραγωγής.

Το φαινόμενο αυτό παρατηρείται ιδίως στα ψάρια που ζουν σε μεγάλα βάθη. Με το σκοτάδι που επικρατεί εκεί κάτω, δύσκολα τα άρσενικά βρίσκουν ένα θηλυκό. Όταν λοιπόν τύχη να το βρουν, σπεύδουν να κολλήσουν άπαντα του... ισοθίως!

Κι' επειδή μιλήσαμε για το σκοτάδι των βαθών, προσθέτουμε ότι, στα μεγάλα αυτά βάθη υπάρχουν και ψάρια που έχουν δικό τους φωτισμό, κάτι σαν ηλεκτρικό λαμπιόνι εμπρός στα σύντομα τους.

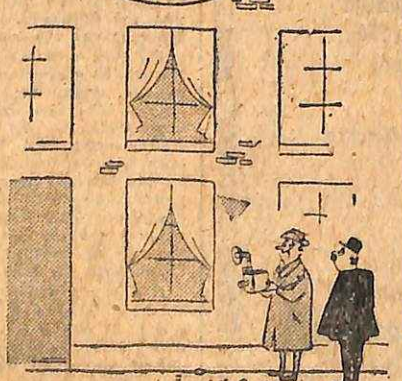

— Μου κάνετε τη χάρη να μου δώσετε το παράθυρο που μου έπεσε;...

ΩΡΑΙΑ ΡΕΚΛΑΜΑ

— Και είναι γερά τα παπούτσια σας;
— Να φαντασθίτε πως είκοσι χρόνια που τόχουμε το μαγαζί, ποτέ δεν παρουσιάστηκε κανείς να πάρη δεύτερο ζευγάρι!...

Ο ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

— Τί κάνεις εδώ εδώ;
— Περιμένω να δείξη το ρολόι δώδεκα και μισή!...

Μακάβριο χιούμορ

Στο νεκροταφείο του Μπρούκλιν βρισκόταν άλλοτε καρφωμένη στην είσοδο ή εξής επιγραφή:

«Τάφοι πρώτης τάξεως σε μοναδική το ποθεσία. Θυμασσία θέα προς τη θάλασσα. Απόλυτος ησυχία. Όποιος επισκεφθή μία φορά το νεκροταφείο μας δεν θα θελήσει πια ποτέ να το εγκαταλείψει!»

Σ' ένα νεκροταφείο στο Παρίσι ένας απαρνηγός σύζυγος είχε χαραξίσει την εξής φράση, επάνω στην πλάκα του τάφου της γυναίκας του:

«Τα δάκρυά μου, αλλοίμονο, είναι αδύνατον να σε αναστήσουν... Κι' από τότε που τόνοιωσα αυτό, όλο κλαίω...κλαίω!...»

Σ' ένα άλλο παρισινό νεκροταφείο, σε μία επιτάφια πλάκα, είναι χαραγμένη η εξής επιγραφή:

«Ενθάδε κείται ο Ζωρζ - Έμιλ - Ιούλιος Ζ... καταστηματοάρχης δερματίνων ειδών. Ή απαρνηγός της χήρας του συνεχίζει τις εργασίες του καταστήματος όδου Κοντέ αριθμός 104. Σπεύσατε».

Να τώρα μερικά εξωφρενικά επιτύμβια από ένα νεκροταφείο του Σικάγου:

«Ενθάδε κείται το σώμα του Ρόμπερτ Μούρ. Τί να σάς πω γι' αυτόν; Πέθανε από την πολυφαγία! Αν άκουγε όμως τη γυναίκα του Σάρα θα ζούσε ακόμα και δεν θα τον έτρωγε το χώμα!»

«Χαρήτε για το θάνατο του νεκροθάφτη Μωρίς. Αν εξακολουθούσε να ζή θα μάς έθαβε όλους!»

«Ενθάδε κείται η Ρεβέκκα Ρύγκερ. Δόξα τω Θεώ, δεν έχει πια την ανάγκη του σπιτονοικοκύρη! Έδώ κανείς σκληρός ιδιοκτήτης δεν κάνει εξώσι στη φτώχη του νοικοκυριού. Για να μην έχη κανείς τις φροντίδες του νοικοκυριού και τον τρόπο των εξώσεων, πρέπει να κατοική εδώ!»

«Εκείνος που αναπαύεται κάτω από αυτή την κρύα πλάκα άνομαζόταν Γκλάντ. Στα νεύρα του πέρασε πολλές φουρτούνες, αλλά τώρα έφτασε σε ασφαλή λιμένα κι' αναπαύεται στο χώμα. Κύριοι, μη τον κλαίτε, γιατί τώρα βρίσκεται στον Παράδεισο, όπου δεν υπάρχουν γιατροί και φαρμακοποιοί!»

«Ενθάδε κείται ο θεός μου Τζιμ Σμιθ που έχασε τη ζωή του, γιατί δεν θέλησε να ξοδέψη λίγα χρήματα για ν' αγοράσει ένα φάρμακο. Θα έσκαζε όμως απ' το θυμό του, αν μάθαινε πόσα πολλά χρήματα ξοδεύτηκαν στην κηδεία του!»

Ο Ουίλλιαμ Τζέιμς απ' τον Άγιο Φραγκίσκο ζήτησε απ' τη γυναίκα του να γράψη στην πλάκα του τάφου του όταν πεθάνει τα εξής:

«Ω, αγαπημένη μου, που τα νεύρα σε ένοησιάζουν, μία μέρα θα γίνης σαν κι' εμένα. Έτοιμάσου λοιπόν να με ακολουθήσεις».

Η χήρα του όμως, λίγο καιρό μετά το θάνατό του, πρόσθεσε στην πλάκα του τάφου του και τα εξής:

«Να σε ακολουθήσω, αγάπη μου; Είμαι πρόθυμη. Αλλά σε ποιόν τόπο; Στον Παράδεισο ή στην Κόλαση;»

Σ' ένα νεκροταφείο, τέλος, του Σικάγου υπάρχει η εξής επιτύμβιος επιγραφή:

«Εδώ έφύτεψαν το άμθος των γυναικών, τη σύζυγό μου Μάρλεν Ρότζερς, ηλικίας 50 ετών! Παρακαλώ το Θεό να μη φυτρώσει. Από τότε που κοιμάται αυτή στην τάφο της κοιμώμαι κι' εγώ ήσυχα στο κρεβάτι μου».

Φαντάζονται οι αναγνώστες μας τί θα είχε τραβήξει απ' τη συμβία του ο κακός τυχός αυτός Αμερικανός για να... τραβή στο άπανενομένο αυτό επιτύμβιο.

Ματίας Μζόρ δεν ήξερε ποτέ για λογαριασμό τίνος εργαζόταν. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν το ποσόν. Αν τον πλήρωναν καλά, δεν θα δυσκολευόταν να πιάσει όλο τον κόσμο στον αέρα. Είχε γύρω του μερικούς συνεργάτες, που ήταν ικανοί για όλα. Για να ξεπερνάσουν έναν άνθρωπο ή να βουλιάσουν ένα καράδι. Κι' οι «δουλειές» δεν έλειπαν ποτέ.

Αυτή τη φορά, επρόκειτο για το «Άστρο της Ανατολής». Ένα έμπορικό σκάφος που θάφευγε για το Χόνγκ - Κόνγκ. Το πλοίο αυτό, λοιπόν, δεν έπρεπε να φτάσει στον προορισμό του. Αυτή ήταν η εντολή. Τό γι'αυτό, ο Μζόρ δεν το ρώτησε, ούτε τον ενδιέφερε.

Κατά τις τρεις ημέρες που το «Άστρο της Ανατολής» έμεινε στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, βρήκε την ευκαιρία ν' ανεβή αρκετές φορές επάνω και μελέτησε με προσοχή τα πάντα. Έπειτα έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες στον Χότο - Σάμ, τον Κινέζο, που έκανε όλην πώς πουλούσε ενθύμια στους ναύτες. Θ' ανέβαινε στο πλοίο λίγη ώρα προτού φύγη και θα τοποθετούσε εκεί που έπρεπε το μηχανήμα. Τα υπόλοιπα θα γίνονταν μόνα τους.

Το «Άστρο της Ανατολής» ξεκίνησε κατά τις τρεις. Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Χότο - Σάμ πήγε να βρή τον Μζόρ, στο κέντρο όπου συναντιόνταν πάντα.

— Όλα εν τάξει, του είπε.
— Πού έβαλες το μηχανήμα;
— Δεν μπόρεσα να κατεβώ στο άμπάρι, γιατί θα με καταλάβαιναν. Μα κι' εκεί που τόδελα είναι καλύτερα. Τώρα μέσα σε μια στίβα σχοινιών που βρισκόταν πλάι στη σκάλα του λεβητοστασίου.

Και, τριβώντας τα χέρια του, πρόσθεσε:

— Θα ίδης ότι δεν θα μείνει ούτε ρουθούνι!

— Καλά, είπε ο Μζόρ. Για ποιά ώρα το κανόνισες;

— Για τις έννιά. Κεϊνη την ώρα θα βρίσκονται στον ώκεανό.

Ο Μζόρ άναψε ένα τσιγάρο.

«Αγαπώ τον Τζιμ πιο πολύ κι' από τη ζωή μου...».

— Όπου και νάναι, είπε, θαρθή ο φίλος μας. Έμφανίστηκε πραγματικά σε λίγο. Ήταν ένας άνθρωπος μέσης ηλικίας, με πρόσωπο άπαθές και παγερό.

— Λοιπόν; ρώτησε.
— Το «Άστρο της Ανατολής» θα βουλιάσει στις έννιά, άπάντησε ο Μζόρ.

Ο άνθρωπος μισάνοιξε τα χείλη του σαν να ήθελε να χαμογελάσει κι' έπειτα κινήθηκε για να φύγη.

Ο Μζόρ τινάχτηκε από τη θέση του και τόν έπιασε από το μπράτσο.

— Τα λεφτά! του είπε.
Ο άλλος άνασήκωσε τους ώμους.

— Για ποιά πράγμα; ρώτησε.
— Για τη δουλειά...

— Η δουλειά δεν έγινε ακόμη... Μόλις άκούσετε στο ραδιόφωνο το πρώτο Σ. Ο. Σ. του «Άστρου της Ανατολής» έλατε στο μέρος που ξέρετε για να σάς πληρώσω...

Ο Μζόρ συμφώνησε.

— Ως τις έννιά, είπε στον Κινέζο, όταν ο άλλος έφυγε, έχωμε έξω άφες... Πάω στο σπίτι μου να ξεκουραστώ λίγο...

Όλη αυτή η ιστορία μ' έχει έκνευσει... Θα ξαναδρεθούμε εδώ...

Και ξεκίνησε για το σπίτι του. Όταν έφτασε εκεί, φώναξε τη Τζέννυ, την κόρη του, που ήταν το μόνο πλάσμα που αγαπούσε στον κόσμο. Της είχε φτιάξει μια γερή προίκα κι' όνειρευόταν πως θα την έκανε βασίλισσα μια μέρα. Μόνο που το τρελλοκόριτσο είχε μπλέξει μ' αυτόν τον Τζιμ, που ήταν ο πιο φτωχός από τους ναύτες του λιμανιού και που στα μάτια του Μζόρ δεν άξιζε για τίποτε.

Μα η Τζέννυ δεν ήταν στο σπίτι. «Σίγουρα θα έχη πάει με το Τζιμ, μωρουχούρισε ο Μζόρ. Μου φαίνεται πως είναι καιρός να πάω στο Χότο - Σάμ δυο λέξεις σ' τ'αύτι... Μια μαχαίριά ανάμεσα στις πλάτες κι' όλα θα τελειώσουν. Ή Τζέννυ, βέβαια, θα κλάψη λίγο, αλλά θα της περάση. Κι' έπειτα, θα είναι για το καλό της...».

Άνοιξε κατόπιν ένα ντουλάπι, πήρε από κει ένα μπουκάλι με ούισκι κι' ένα ποτήρι και πήγε να ξαπλώθη στο κρεβάτι του.

Δρομοτικό διήγημα

— Θα μου το πληρώση ο Τζιμ, ξαναείπε με θυμό, καθώς έφερνε στο στόμα του το ποτήρι με το ούισκι.

Έκείνη τη στιγμή, τα μάτια του έπεσαν σ' ένα χαρτί που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι. Το πήρε στα χέρια του και διάβασε:

«Αγαπημένε μου πατερούλη, συχώρεσέ με. Δεν ήθελα να σε κάμω να λυπηθείς, αλλά αγαπώ τον Τζιμ πιο πολύ κι' από τη ζωή μου. Κι' επειδή ήξερα πως τον μισούσες αποφάσισα να φύγω μαζί του. Ο Τζιμ κατάφερε να εξασφαλίση δυο θέσεις στο «Άστρο της Ανατολής», που φεύγει απόψε. Θα παντρευτούμε μέσα στο πλοίο...».

Η Τζέννυ έγραφε κι' άλλα πολλά ακόμα, αλλά ο πατέρας της δεν μπόρεσε να τα διαβάση. Ένα δόλοσυρο πέπλο άπλώθηκε, ξαφνικά, μπροστά στα μάτια του και το χαρτί έφυγε από τα χέρια του. Έπειτα, άσπασε έναν ύποκυφο ρόγχο κι' έπεσε ανάσκελα πάνω στο κρεβάτι. Ήταν νεκρός! Η δυνατή συγκίνησης που ένιωσκε, διαβάοντας το γράμμα της κόρης του τον είχε σκοτώσει.

Κόντευαν μεσάνυχτα, όταν ο Χότο - Σάμ μπήκε στο σπίτι και πήγε κοντά στο Μζόρ.

Καλά το κατάλαβα πως σε είχε πάρει ο ύπνος! είπε. Και συνέδεσε τη φράση του με μια βλαστήμια.

Έπειτα πήρε μια καρέκλα και κάθισε πλάι στο κρεβάτι.

— Ξύπνα! φώναξε, δίνοντάς του μια γροθιά στα πλευρά. Ή δουλειά χάλασε!

— Άλλα δεν πήρε καμμία άπάντησι.

— Η δουλειά χάλασε! ξαναείπε τραντάζοντάς τον από τους ώμους. Το «Άστρο της Ανατολής» συνάντησε μια μεγάλη τρικυμία στη θάλασσα... Το πλοίο γέμισε από νερά... Καταλαβαίνεις;... Κι' η βόμβα δεν λειτούργησε... Έπρεπε να την είχαμε κλείσει μέσα σ' ένα σιδερένιο κουτί... Αλλά αυτό ως μας γίνη μάθημα για άλλοτε... Το ραδιόφωνο άνηγγιλε πριν από λίγη ώρα πως το «Άστρο της Ανατολής» έφτασε στη Σάντα Λουσία. Το πλοίο βρίσκεται σ' αεροθρόνηση κατάστρασι.

Αλλά από τους επιβάτες δεν έπαθε κανείς τίποτε... Ο σπίκος είπε όλα τα ονόματα... Αλλά δεν μου λές, τί ιδέα ήταν αυτή να βάλης μέσα σ' αυτό το καράδι, που προοριζόταν να βουλιάσει, την κόρη σου;...

Τραντάξε και πάλι το Μζόρ. Τότε μόνο κατάλαβε πως δεν άνεπνεε και πως ήταν παγωμένος.

— Μου φαίνεται πως πέθανε! ψιθύρισε τρομαγμένος ο Χότο - Σάμ. Αλλά για ποιά λόγο;

Τα μάτια του πέρασε, ξαφνικά, πάνω στο γράμμα της Τζέννυ που είχε πέσει στο πάτωμα. Όταν το διάβασε, κατάλαβε τα πάντα.

Δυστυχισμένε Μζόρ! είπε, ρίχνοντας ένα βλέμμα συμπονητικό στο μέρος του νεκρού. Φοβήθηκες πως θα γινόσουν φονιάς του παιδιού σου... Μα ο Θεός δεν θέλησε να γίνη αυτό το έγκλημα! Η κόρη σου ζή! Αλλά σύ δεν θα το μάθης ποτέ! Ποτέ!

Εκείνη τη στιγμή, τα χείλη του νεκρού μισάνοιξαν. Θάλεγε πως χαμογελούσε, σαν να είχε καταλάβει τα λόγια του συντρόφου του. Αυτή τουλάχιστον ήταν η εντύπωση του Χότο - Σάμ, που ένιωθε μια μεγάλη ευχαρίστηση γι' αυτό. Το ότι είχαν χάσει την αμοιβή για τη βρωμοδουλειά που είχαν σκαρώσει δεν τον ενόιαζε καθόλου. Δεν του χρειαζόταν τέτοια λεφτά. Στο μέλλον θα προσπαθούσε να ζήσει σαν τίμιος άνθρωπος. Μ' αυτή την απόφασι έφυγε σε λίγη ώρα από το σπίτι του Μζόρ.

XENRY MORTON

Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΛ

Η Έθνική ποδοσφαιρική ούδας της Αγγλίας

Δύει το ξαπρό του Μάθιους

Το αναπάντεχο πάθημα της Αγγλίας στο Παγκόσμιο Ποδοσφαιρικό Πρωτάθλημα της Βραζιλίας έγινε μάθημα για τους Ιθύνοντες την Αγγλική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία.

Χωρίς ύστερισμούς και καυγάδες αναγνωρίστηκε πως το ποδόσφαιρο προέδωσε καταπληκτικά στην Ευρώπη και στη Νότιο Αμερική.

Αντιθέτως, έμεινε στάσιμη στη Μεγάλη Βρετανία. Δόθηκε έκει μεγαλύτερη προσοχή απ' ό,τι έπρεπε στους αγώνες του Αγγλικού Πρωταθλήματος και στους Αγώνες του Κυπέλλου και αγνοήθηκε το έθνικο ποδόσφαιρο, η έθνική ομάδα, τα νέα ποδοσφαιρικά συστήματα, η νέα τακτική.

Έτσι, το αγγλικό ποδόσφαιρο έμεινε προσηλωμένο στην παλαιά αγγλική ποδοσφαιρική σχολή και δεν συγχρονίστηκε.

Από το 1950 όμως αποφασίστηκε η ανασυγκρότησής του, όπως δήλωσε ο Γενικός Γραμματέας της Ομοσπονδίας Σέρ Στάλεϋ Ράου.

Βρισκόμαστε στις αρχές της ποδοσφαιρικής περιόδου. Αναγγέλλονται κι έγιναν αγώνες Αγγλίας, Σκωτίας, Ουαλίας και Ιρλανδίας. Τό Νοέμβρη πάλι η έθνική ομάδα της Γιουγκοσλαβίας, που έκανε καλή εμφά-

νισι στους Ολυμπιακούς του 1948, αγωνίστηκε στη Μεγάλη Βρετανία και η έθνική της Έλβετίας έπαιξε με την αντιπροσωπευτική της Ουαλίας.

Το μεγάλο όμως ερώτημα είναι ποιοί παίκτες θα αποτελέσουν φέτος μονιμώτερα την έθνική της Αγγλίας.

Κατά τον Πέλικτον, τερματοφύλακας δεν μπορεί να είναι άλλος από τον Γουίλλιαμς. Είναι ο πιο εύκινητος, έτοιμος, ακροβατικός κι' έξυπνος τερματοφύλακας, που διαθέτει σήμερα η Αγγλία, εφάμιλλος των μεγάλων άσων Χέμπερ και Χάρντι. Μονάχα ο Μέλαντον, που πέρσο τιμήθηκε με το αξίωμα του εισηγητή στο Τσαστερφίλντ του Ντερμπυσάιρ, θα μπορούσε να σταθή κοντά του.

Για τους οπισθοφύλακας δεν υπάρχουν μεγάλες δυσκολίες. Ο Ράμσεϋ της Τότενχαμ ως δεξιός οπισθοφύλακας είναι ακαταγώνιστος. Μεθοδικός, μαχητικός, απροσπέλαστος βαδίζει στα ίχνη των περιφημών Κρέσγουελ, Γκουντσολ, Γουότγουορθ της περασμένης εικοσιπενταετίας. Ο Τζων Άστον της Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ θα είναι ο συντροφός του, άριστερος οπισθοφύλακας. Δεν είναι βέβαια ταχύς όπως ο Έκερσλ του Μπλάκμουν Ρόβερς, αλλά διαθέτει μεγάλη πείρα και τελευταία βρίσκεται σε εξαιρετική φόρμα.

Ράιτ, Χιους και Ντίκινσον θα είναι οι μέσοι (χάφ). Δυναμικό τρίο σαν τους παρπαζόν δεν εύκολοθρίσκεται. Ο Χιους βέβαια δεν είναι ο ιδεώδης κεντρικός μέσος (σέντερ χάφ), εφάμιλλος του Φράκλιν. Στόν τελευταίο όμως δεν έχει ακόμη δοθεί άφεςις άμαρτιών από την Αγγλική Ομοσπον-

δία για το σφάλμα του να αποδράση για τη Μπογότα της Κολομβίας και έτσι δεν πρέπει να υπολογίζεται. Τό βάρος λοιπόν θα πέση στον Χιους.

Μετά τις ήττες στη Βραζιλία προσπάθησαν μερικοί να καταλογίσουν ευθύνες στο Ράιτ. Αυτός όμως αντιμετώπισε ψυχραιμία τους επικριτές τους και στους τελευταίους αγώνες του με τη «Βούλφ» ένθουσιασε κυριολεκτικά τα πλήθη.

Όσο για το Ντίκινσον είναι ο παίκτης που αγωνίζεται σκληρά και στα 90 λεπτά του αγώνος. Μόνον ο Γουότσον της Σάντερλαντ είναι σε θέση να παίξει για αναπληρωματικός του.

Από τους κυνηγούς ή γραμμής Φίνιελ, Μάνιον, Μίλμπαουν, Μπέιλι και Μύλλεν είναι οι ιδεωδέστεροι. Ο Φίνιελ πρώτος θα αντικαταστήσει τον βετεράνο Μάθιους ως έξω δεξιά, ενώ ο Μύλλεν είναι ο καταλλήλότερος για έξω αριστερά. Ο Μίλμπαουν είναι ταχύς, καλός σουτέρ και περιφημός οδηγός, εξαιρετός για κεντρικός κυνηγός (σέντερ φόρ). Παραπλευρώς του θα χη τον περιφημο μέσα δεξιά Μάνιον και τον έξω τσου υπέρροχο μέσα αριστερά Μπέιλι.

Με αυτή τη σύνθεσι η έθνική της Αγγλίας μπορεί να προσαρμοσθή στις τελευταίες απαιτήσεις του σύγχρονου ποδοσφαίρου. Οι είκοι είναι της γνώμης πως η έπιθετική γραμμή πρέπει να είναι πιο ελαστική, πιο ευέλικτη, πιο γοργή, πιο αποτελεσματική. Με τους Φίνιελ, Μάνιον, Μίλμπαουν, Μπέιλι και Μύλλεν θα έχη ασφαλώς καλύτερη τύχη, απ' ό,τι είχε στο Παγκόσμιο Κύπελλο της Βραζιλίας.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Χρήσιμες εφευρέσεις

Χιλιάδες Αμερικανοί εφευρέτες κάθε χρόνο παρπαζόν να κάνουν πιο άνετη την καθημερινή ζωή και να διευκολύνουν τη δουλειά της νοικοκυράς.

Πολλές φορές, η ιδέα τους είναι απλή και πρακτική, σαν το αυγό του Κολόμβου. Π.χ. ένα κουτάλι τετράγωνο επιτρέπει στη νοικοκυρά να ξύσει κάθε υπόλειμμα φαγητού απ' τις γωνίες της κασέρνας, όπου δεν μπορούν να χωθούν τα συνηθισμένα στρογγυλά κουτάλια.

Το παλιό εργαλείο για το «πλάσιμο» της ζύμης σε φύλλα μπορεί ν' αντικατασταθί μ' ένα νέο μηχανήμα, που κάνει τη δουλειά αυτή μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Ένα άλλο μικρό μηχανήμα ακονίζει τα μαχαίρια, και συγχρόνως τα γυαλίζει. Ένα περιστροφικό μαχαίρι, που κάνει 60.000 στροφές στο λεπτό, κόβει οτιδήποτε φαγώσιμο σε φέτες, που το πάχος τους μπορεί να γίνη ελάχιστο, ως 1 δεκάκις χιλιοστό του χιλιοστού μέτρου!

Κάποιος Τζωρτζ Φράζερ, απ' τη Φιλαδέλφεια, επενοήσε ένα εργαλείο, που βγάδι τα βρασμένα αυγά δόκιμα μέσα απ' το τσούφι τους.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ανω - κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1. ΚΗΠΟΣ — ΜΑΔΕΡΙ. 2. ΑΠΑΣ — ΠΙ. 3. ΑΝΙΑ. 4. ΑΡΑ — ΑΛΑΣ — ΑΝΩ. 5. ΣΑΣΑ — ΚΑΝ. 6. ΑΔΗΝ — ΤΣΑΡΟΣ. 7. ΑΜΑΛΙΑ — ΟΜΩΣ. 8. ΟΞΥ — ΑΙΝΟ. 9. ΡΙΣ — ΩΡΟΣ — ΣΑΜ. 10. ΤΕ — ΑΝΑΝΑΣ — ΝΑ. 11. ΟΡΑΝ — ΜΙ — ΚΑΤΙ. 12. ΣΑΛΑΜΙ — ΤΙΜΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1. ΚΑΜΑΡΑ — ΑΡΤΟΣ. 2. ΗΠΑΡ — ΔΑ — ΙΕΡΑ. 3. ΠΑ — ΑΣΗΜΟΣ — ΑΛ. 4. ΟΣΟ — ΑΝΑΣ — ΑΝΑ. 5. ΡΑΣ — ΑΥΣΟ. 6. ΠΑΛΑΤΙ — ΡΑΜΙ. 7. ΜΙΣΑ — ΣΑΛΟΝΙ. 8. ΙΣΚΑ — ΙΣΑ. 9. ΔΑΣ — ΑΡΟΝ — ΣΚΙ. 10. ΕΝ — ΑΝΟΜΟΣ — ΑΜ. 11. ΡΙΟΝ — ΣΩ — ΑΝΤΙ. 12. ΙΑΣΩΝ — ΣΗΜΑΙΑ.

Μαχινές σταυρός

Οι αριθμοί πρέπει να τοποθετηθούν ως εξής, για να έχετε οριζοντίως και καθέτως σύνολο 45 :

7.
8. 10. 13.
11.
5.

Η ένδεκακτη ερώτησις

Ο Ιππότης ρώτησε τη βασιλοπούλα: «Ποιά είνε η ερώτησι, στην οποία δεν ξέρετε ν' απαντήσετε;». «Αν εκείνη ήταν άνικανη να του δώση την πρόπουσα απάντησι, ο Ιππότης δάχε ήδη κερδίσει. Αν πάλι του απαντούσε, θα πρέπε να του υποδείξη η ίδια την ερώτησι στην οποία δεν ήξερε ν' απαντήσῃ, κι' έτσι ο Ιππότης θα της υπέβαλλε την ερώτησι αυτή τη δωδεκάτη βραδυά.

Ερωτήσεις

1. Σύμφωνα μ' ένα θρύλο, η Αγγλίδα Ιωάννα κατάρθωσε να γίνη Πάπας, με το όνομα Ιωάννης Η', απ' το 855 ως το 857. Πάνω στο θέμα αυτό έχει γραφή η περίφημη «Πάπισσα Ιωάννα» του Ροίδη. Δεν πρόκειται όμως για ιστορική πραγματικότητα. 2. Θεωρητικώς, ναι. Στην πράξι όμως δεν μπορεί, εφόσον πρέπει να εγκριθούν απ' τη Βουλή των Κοινοτήτων οι απαιτούμενες πολεμικές δαπάνες. 3. Η Βασίλισσα Άννα (1702-1714) είχε 17 παιδιά.

Άλυσίδα λέξεων

1. ΠΟΥΤΣΙΝΙ. 2. ΝΙΤΡΙΚΑ. 3. ΚΑΤΣΙΚΙ. 4. ΚΙΤΡΙΝΟ. 5. ΝΟΤΙΑ. 6. ΑΤΟΜΑ. 7. ΜΑΤΙΑ. 8. ΑΤΣΑΛΑ. 9. ΛΑΤΡΕΙΑ. 10. ΑΤΟΠΑ. 11. ΠΑΤΩΜΑ. 12. ΜΑΤΑΙΑ. 13. ΑΙΤΗΣΙΣ.

Οι τρεις γυιεί

Η Μητρίδης υιός δεν μπορούσε να νεί ο πολιτικός (2). Ο Σωφρονιάδης δεν μπορούσε, ως παράλυτος, να παίξη γκολφ, άρα ο γυιός του δεν ήταν ο πολιτικός (3). Ο πολιτικός λοιπόν ήταν ο Ιωαννίδης υιός. Εφόσον ο Σωφρονιάδης υιός δεν μπορούσε να παίξη τέννις με τον πατέρα του (4), αποκλείεται νάταν ο δικηγόρος (3). Είδαμε ήδη ότι δεν ήταν ο πολιτικός. Άρα ήταν ο τραπεζίτης. Κι' ο Μητρίδης υιός ήταν ο δικηγόρος.

Πρωτότυπη εφημερίς

Στο Σάν Φραντζίσκο της Καλιφόρνιας κυκλοφορεί μία εβδομαδιαία εφημερίς, που περιέχει μόνο άγγελίες εκείνων που επιθυμούν ν' αλλάξουν διόσκους γραμμοφώνου.

Μιά περιπέτεια του Φωσκόλου στην Έλβετία

Το άτυχο ειδύλλιο του με την κυρία Πεσταλότζι

Κι' οι πιο μεγάλοι άνθρωποι ταρασύνονται πολλές φορές σε πράξεις ποταπές και χυδαίες. Είνε σπάνιοι, ωστόσο, εκείνοι που έχουν τό θάρρος να τις ομολογήσουν. Ο ποιητής Ούγος Φώσκολος αποτελεί μία α-πό τις σπάνιες αυτές εξαιρέσεις.

Είχε πάει το 1815 στην πόλι Χόττινγκεν της Έλβετίας, κοντά στη Ζυρίχη, και κεί γνωρίστηκε με κάποιον Πεσταλότζι— συνώνυμο απλώς του μεγάλου παιδαγωγού— που του έκανε μεγάλες περιποιήσεις και, μία μέρα, τον προσκάλεσε στο σπίτι του για να τον γνωρίση στη γυναίκα του.

Εκόντευε να βραδυάση, άφηγείται ο ποιητής. Η οικοδέσποινα μού έδωσε την εντύπωση μίας νέας ως 20 χρόνων, άκατα ψηλής και αδύνατης, με μαύρα κι' εκφραστικά μάτια. Ήν και κάπως μικρά, και καστανά μαλλιά. Ήταν ντυμένη με κομψότητα, μ' όλο που δεν θα μπορούσε να τη κανείς πως ακολούθουσε τη μόδα κι' όλη της η εμφάνισις είχε κάτι το πολύ γοητευτικό.

Αυτή ήταν η πρώτη εντύπωσις. Έπειτα από μερικές μέρες, ο Φώσκολος την ξαναείδε στο δρόμο κι' ανακάλυψε τότε πως δεν ήταν ψηλή, αλλά... κοινή σχεδόν και πως φαινόταν τό λιγώτερο 28 χρόνων. Στη δεύτερη περιγραφή μιλάει και πάλι για τα μικρά μάτια και τό αδύνατο σώμα της κυρίας Πεσταλότζι.

Ωστόσο ο Φώσκολος την άγάπησε και μάλιστα, παράφορα, αν και σύμφωνα με τις περιγραφές του δεν ήταν και πολύ όμορφη.

Άλλ' η κυρία Πεσταλότζι δεν έδειξε κανένα ένθουσιασμό για

35 Χρόνια πείρας και έπιτολήμένης μελέτης των τελευταίων ουδημάτων κοπτικής των Παρισίων μας διδούν την ικανότητα να εκπαιδεύουν οήμερον εκείνας που θα γίνουν οι μεχιζίες μοδίστρες της αυριαν.

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΟΥΣ ΚΑΙ ΚΙΤΣΟΠΛΑΘ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 31Α

τό αίσθημά του. Χωρίς να τό απακρούη έντελώς, ωστόσο, βαυκάλλιζε τό Φώσκολο με άριστους υποσχέσεις, έτσι που η ζωή του ποιητή κατάντησε μαρτυρική. Και τό χειρότερο ήταν πως δεν άργησε ν' ανακαλύψη ότι η άγαπημένη του τον «πρόδιδε». Κι' όχι μ' έναν μόνο...

Ο άνθρωπος που άγαπούσε ιδιαίτερος ήταν ένας ηλικιωμένος κύριος, με άριστοκρατική εμφάνισι κι' ευγενικούς τρόπους, ο Τζιάκομο Φορέστα. Θα μπορούσαμε να τον αποκαλέσωμε «φιλό της καρδιάς». Η κυρία Πεσταλότζι βυθίζονταν σε μεγάλη λύπη, όταν κάποιος άπρουπτο έμπόδιο δεν του επέτρεπε να περάση κάτω από τό παράθυρό της και να της χαμογελάση, όπως συνήδιζε να κάνει πρωί και άπόγευμα.

Άλλ' είχε κι' έναν δεύτερο φίλο, τον Ιούλιο Σορέλλι, που ήταν ο τύπος του ευδύμου και καλόκαρδου νέου.

Η ανακάλυψις αυτή βύθισε τον Φώσκολο σε μεγάλη άπελπισία. Και, σε μία στιγμή, τό λογικό του σκοτίσθηκε. Κάθισε τότε κι' έγραψε στον Πεσταλότζι μία άνώνυμη έπιστολή, όπου του εξιστορούσε τις σχέσεις της γυναίκας του με τό Σορέλλι και τον Φορέστα και του υποδείκνυε τί έπρεπε να κάνει για να τις πιστοποιήση κι' ο ίδιος.

Άλλα, μόλις ταχυδρόμησε αυτή την έπιστολή, οι τύψεις μήτηκαν στην ψυχή του. Κι' άσχησε ν' αναρωτιέται με ποίο τρόπο θα μπορούσε να την πάρη πίσω.

Άλλοίμονο! Δεν μπορούσε πια να γίνη τίποτε... Την άλλη μέρα, η έπιστολή βρισκόταν στα χέρια του Πεσταλότζι.

Για μερικές βδομάδες, ωστόσο, ο ποιητής δεν παρατήρησε καμμία μεταβολή στην οικογενειακή ζωή των Πεσταλότζι. Μία νεισική ζωή, άνικανος να συγκαταστήσει περισσότερο την άγωνία του, πήγε να τους έπισκεφθή.

Τόν υποδέχτηκε ο σύζυγος. Συζητησαν μαζί για αρκετή ώρα και, σε μία στιγμή, ο Φώσκολος ρώτησε τον οικοδεσπότη μήπως η γυναίκα του ήταν άρρωστη.

—Ελπίζω ότι όχι, απάντησε ο Πεσταλότζι. Δεν ήταν τουλάχιστον πριν από μία βδομάδα, όταν έφυγε από δω...

—Η κυρία Πεσταλότζι πήγε ταξίδι.

Ναι, απάντησε ο σύζυγος. Άλλά δεν πρόκειται να γυρίση ποτέ απ' αυτό. Η γυναίκα μου άποφάσισε να εγκαταλείψη τα εγκόσμια και πήγε να κλειστή στη μονή των Καρμυλιτών του Ζέρμπιν... Καταλαβαίνετε ότι δεν μπορούσα να έναντιωθώ στην άπόφασί της...

Δεν χρειάστηκαν περισσότερα στο Φώσκολο για να καταλάβη πως η κυρία Πεσταλότζι δεν είχε πάρει μόνη της την άπόφασι να εγκαταλείψη τα εγκόσμια, άλλ' ότι την είχε άναγκάσει σ' αυτό ο άντρας της. Κατάλαβε επίσης ότι ήταν ο πειθυσμός γι' αυτό τό σιωπηλό οικογενειακό δράμα...

Ο ποιητής δεν έαναίειδε ποτέ τη γυναίκα αυτή που τόσο άγαπούσε κι' έφυγε σε λίγο από την Έλβετία με την καρδιά πλημμυρισμένη από πόνο και τύψεις...

Μιό καρφίσο στο μάτι

Ο στρατηγός Άλέξης Κουράτζκι, αρχηγός της άστυνομίας, κάλεσε στο γραφείο του τον συνταγματάρχη Βαρκώφ. Κι' άφού διέταξε να μη τους ένοχλήση κανείς, άρχισε μία σπουδαία συνομιλία μαζί του. Στο τέλος, του είπε, άκουμπώντας τό χέρι του στον ώμο του:

—Αν τελειώσετε την ύποθεσι που σας άνέθεσα με τη συνηθισμένη σας φρόνησι και ικανότητα, θ' άναμειφθήτε πλουσιόπαροχα. Προπάντων όμως έχεμύθεια!

Ο συνταγματάρχης βγήκε άπ' τό γραφείο. Ο Κουράτζκι άρχισε να διαδάζει ένα έγγραφο. Έξαφνα άκουσε ένα έλαφο κρότο, σαν να χε πέσει στο πάτωμα, κάποιον πράγμα μεταλλικό. Άνασκήρτησε, κύτταξε γύρω του κι' είδε να λάμπη, κάτω από μία κουρτίνα, ένα χρυσό βραχιόλι.

Τράβηξε άμέσως τό ρεβόλβερ του, άρπασε κι' άνασκήωσε την κουρτίνα. Πίσω απ' αυτήν ήταν κρυμμένη μία νέα κι' ωραία γυναίκα, με λεπτή φυσιογνωμία.

—Ποιά είσθε; Τί θέλετε έδω; τή ρώτησε άπότομα ο στρατηγός.

Βλέποντας πως δεν του άπαντούσε, πρόσθεσε, με μία άγρια λάμψη στα μάτια:

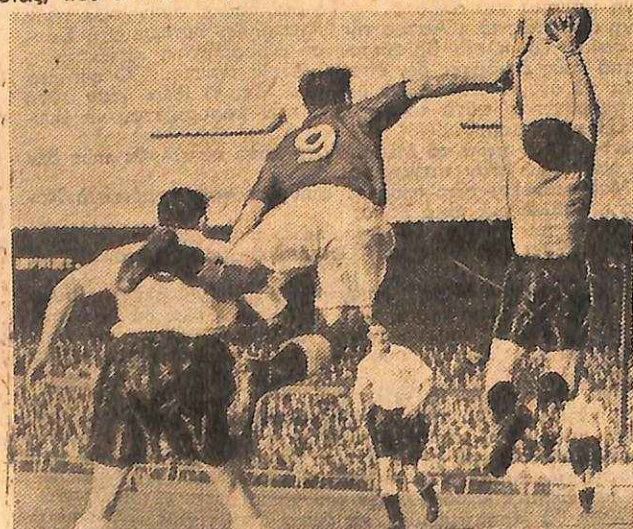
—Καταλαβαίνετε τί σημαίνει για σας η παρουσία σας έδω;

—Ναι, τό θάνατο! άπάντησε γαλλικά η άγνωστη.

—Έτσι που λέτε, παιδιά μου... Μακρόν πρό βραχέος περισπάται!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Ο περιφημος τερματοφύλακας της έθνικής ομάδας της Αγγλίας Γουίλλιαμς με μία έπιτυχή άπόκρουσι σώζει τό τέρμα του από τον Λορτχάουζ, που άπειθείται μ' ένα άέριστο ματσο κι' έπικινύνει όλως.

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ τῶν ὑψηλῶν πιέσεων

Ὅπου ἡ ὕλη ἀλλάζει ιδιότητες

Μέσα σὲ κάθε ἄτομο τῆς ὕλης ὑπάρχουν — ἐν ἀναλογία πάντοτε — τεράστια κενά μεταξύ τοῦ πυρήνα καὶ τῶν ηλεκτρονίων πού τὸ ἀποτελοῦν. Ἐπίσης ὑπάρχουν κενά μεταξύ τῶν ἀτόμων πού ἀπαρτίζουν τὰ μόρια. Τέλος, τὰ μόρια τῶν ὑγρῶν ἔχουν κενά ἀνάμεσά τους, στὰ ὁποία εἰσχωροῦν τὰ μόρια τῶν αὐγῶν πού διαλύονται στὰ ὑγρά αὐτά.

Μ' ἄλλα λόγια, ἡ ὕλη ἀποτελεῖται κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος της ἀπὸ κενό. Τί μεταβολὴ λοιπὸν θὰ ὑποστή, ἂν ὑποβληθῇ σὲ τεράστιες πιέσεις, πού θὰ φέρουν πρὶν κοντὰ τὰ συστατικά της τὸ ἐνα μὲ τ' ἄλλο;

Ὁ καθηγητὴς Μπρίνγκμαν, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ, ἐργάστηκε ἐπὶ 40 χρόνια, γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Οἱ προηγουμένως σχετικές ἐρευνες εἰχαν γίνοι ἀπ' τὸ Γάλλο φυσικὸ Ἀμαγκιά, πού πέτυχε πιέσεις 4.000 ἀτμοσφαιρῶν. Ὁ Μπρίνγκμαν λοιπὸν, μὲ συσκευὴς δίκης τοῦ ἐφευρέσεως, ἔφτασε ὡς τὴς 425.000 ἀτμοσφαιρῶν (πού ἀντιστοιχοῦν σὲ πιέσι περίπου 450 τόνων σὲ κάθε τετραγωνικὸ πόντο ἐπιφανείας)!

Αὐτὸ εἶνε τὸ μέγιστό πού μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ στὴν πράξι. Ἀπέχει ὡστόσο πολὺ ἀπ' τὴν πιέσι, στὴν ὁποία ὑπολογίζεται ὅτι διασπάται ἡ ὕλη κ' ὅτι μεταβάλλεται στὰ ἀερῶδη συστατικά της. Πράγματι στὸ ἐνα τρισεκατομμύριο ἀτμοσφαιρῶν, τὰ ηλεκτρόνια θ' ἀποχωρίζονταν ἀπ' τοὺς πυρήνες τῶν ἀτόμων καὶ θὰ συμπεριφέρονταν σὰν ἀέριο. Ἐνὰ «ἀέριο» ἀπὸ νετρόνια θὰ μπορούσε νὰ ἐπιτευχθῇ μὲ πιέσι 100 τετράκις ἑκατομμυρίων ἀτμοσφαιρῶν.

Οἱ ὑψηλές αὐτές πιέσεις παράγονται γενικῶς μὲ ὑδραυλικά πιεστήρια. Ἀσχοῦνται σὲ πολὺ μικρὲς ἐπιφάνειες, σὲ μικρὰ δειγμάτια ὕλης, κλεισμένα μέσα σὲ στενοὺς μεταλλικοὺς κυλίνδρους μὲ ἐμβόλα. Τὸ ὅριον ἀντοχῆς ἐνὸς τέτοιου κυλίνδρου ἐξαρτάται ἀπ' τὸ ὕλικό του. Τὸ ἀτσάλι π. χ. ἀντέχει σὲ 23.000 περίπου ἀτμοσφαιρῶν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμβόλον ἀρχίζει νὰ παραμορφώνεται, πέρα ἀπὸ μιὰ ὀρισμένη πιέσι. Γιὰ τὸ ἀτσάλι, τὸ ὅριον αὐτὸ εἶνε 30.000 ἀτμοσφαιρῶν. Ὁ καθηγητὴς Μπρίνγκμαν μεταχειρίσθηκε ἕνα εἰδικὸ κράμα, τὸ «καρμπολόυ», μὲ τὸ ὁποῖο μπόρεσε νὰ φτάσῃ τὴς 67.000 ἀτμοσφαιρῶν.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ συνδυασμοῦ μεγάλων πιέσεων καὶ ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν ἐνδιαφέρουν ἰδιαιτέρως τοὺς γεωλόγους, γιὰ τοὺς βοηθοῦν στὴ μελέτη τῶν ἀντιδράσεων πού συνέβησαν στὸ φλοιὸ τῆς γῆς.

Πολὺ ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἐπίσης ἡ ἐπίδρασις τῶν ἱσχυρῶν πιέσεων στοὺς μικροοργανισμούς, τὰ μικρόβια καὶ τοὺς ἰούς. Μικροσκοπικὰ μονοκύτταρα πρωτόζωα ἀντέχουν σὲ πιέσι 800 ἀτμοσφαιρῶν, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε. Μὲ 3.000 - 7.000 ἀτμοσφαιρῶν ἀποστεριώνεται τὸ γάλα, γιὰτὶ σκοτώνονται τὰ μικρόβια πού περιέχει. Τὰ ἐνεργὰ κύτταρα διαφόρων ὄγκων γίνονται ἀδρανῆ μὲ πιέσι 1.800 ἀτμοσφαιρῶν. Ἐνὰ μικρόβιο ὅμως πού ὑπάρχει συνήθως στὴς ἀποσυντεθειμένες ὁργανικές οὐσίες, ἀντέχει ἀκόμη καὶ στὴς 17.500 ἀτμοσφαιρῶν!

Τὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ Μπρίνγκμαν συνεχίζονται. Ἀναμειβθῆκε δὲ ἤδη γιὰ τὴν ἐργασία 40 ὁλοκληρῶν ἐτῶν μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ τοῦ 1946.

Υστερὰ παρατήρησε ὅτι, ἂν θυσιάσθῃ ὁ κυλίνδρος σ' ἕνα ὑγρὸ πού ὑφίσταται πιέσι 30.000 ἀτμοσφαιρῶν, τὸ ὕλικό του (ἀτσάλι ἢ «καρμπολόυ») ἀλλάζει ιδιότητες. Κύριως, γίνεται πολὺ ἀνθεκτικότερο στὴς πιέσεις στὸ ἐσωτερικὸ του. Ἐτσι, ὁ καθηγητὴς Μπρίνγκμαν μπόρεσε ν' ἀνεθῇ ὡς τὴς 425.000 ἀτμοσφαιρῶν.

Γιὰ τὴν παρακολούθησι τῶν μεταβολῶν τῆς συμπεριφορῆς ὕλης μεταχειρίσθηκε μικροσκοπικὰ ηλεκτρικὰ ὄργανα μετρήσεως, ἐγκατεστημένα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κυλίνδρου, σ' ἕνα χώρὸ μὲ διαστάσεις ἐνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ μέτρου τοῦ πολυ. Ἀλλὰ κ' ἡ μέτρησις τῶν πιέσεων ἀποτελεῖ ἕνα τεχνικὸ πρόβλημα. Θεωρητικὰ, θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ μὲ τὴ συνῆδισι τοῦ κυλίνδρου μ' ἕνα δοχεῖο μὲ ὑδράργυρο, ἐφωδισμένο μὲ κατακόρυφο σωλήνα, ὅπως ἀκριβῶς μετράται ἡ συνθιγμένη ἀτμοσφαιρική πιέσις μὲ τὰ ὑδραυρικά βαρόμετρα. Θάπρεπε ὅμως τότε νάχη ὁ σωλήνας αὐτὸς ὕψους... 30 χιλιομέτρων, γιὰ τὴν μέτρησι μιᾶς πιέσεως 30.000 ἀτμοσφαιρῶν!

Ὁ καθηγητὴς Μπρίνγκμαν μεταχειρίσθηκε λοιπὸν μιὰ ἄλλη μέθοδο μετρήσεως, βασισμένη στὴν παρατήρησι ὅτι μὲ τὴν πιέσι μεταβάλλεται ἡ ηλεκτρικὴ ἀντίστασις ἐνὸς σύρματος ἀπὸ «μαγγανίνης». Ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε λεπτότερη στὴν ἐφαρμογὴ τῆς καὶ μπορεῖ ν' ἀποτύχη γιὰ διαφόρους λόγους. Ἐπιτυγχάνει π. χ. μόνο μὲ γερμανικά σύρματα ἀπὸ «μαγγανίνης», κ' ὄχι μὲ ἀμερικανικά.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων τοῦ Μπρίνγκμαν ἔχουν ὄχι μόνον θεωρητικὸ, ἀλλὰ καὶ γενικὸ πρακτικὸ ἐνδιαφέρον. Ἐξακριβώνεται π. χ. πόσο μπορεῖ νὰ συμπιεσθῶν οἱ διάφορες βιομηχανικὲς πρώτες ὕλες. Τὸ τιμῆντο γίνεται ἀνθεκτικότερο μὲ τὴν πιέσι, καὶ τὸ ἀτσάλι πιὸ ἐυκόλοκατέργατο.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Μπρίνγκμαν κατόρθωσε νὰ παραγάγῃ ἐντέλως νέες μορφές ὕλης. Μετέβαλε π. χ. τὸ κοινὸ κίτρινο φωσφόρο σὲ ἀσπρὸ καὶ κρυσταλλικὸ πού δὲν ἀναφλέγεται στὸν ἀέρα. Ἐξ ἄλλου, σὲ πιέσι 40.000 ἀτμοσφαιρῶν καὶ θερμοκρασία ἀνω τῶν 175 βαθμῶν, ὁ ὑγρὸς βειοὺχος ἀνθράξ (πού χρησιμοποιεῖται στὰ πυρηνελασιουργεῖα) γίνετα μιὰ μαύρη στερεὰ οὐσία καὶ διατηρεῖ πιά μονίμως αὕτη τὴ μορφή. Ὁ κίτρινος ἀσβεστίτης παίρνει χρώμα ἀνοιχτοῦ μπλε... ὁ πράσινος φθορίτης γίνετα μωβ. Τὸ μαῦρο ὑποξείδιον τοῦ μολύβδου γίνετα γκριζό, μπλε καὶ τελικὰ πράσινο κ' ἀποκτὰ μιὰ μεταλλικὴ λάμψι. Ὁ ὁπάλιος μεταβάλλεται σὲ χαλαζία.

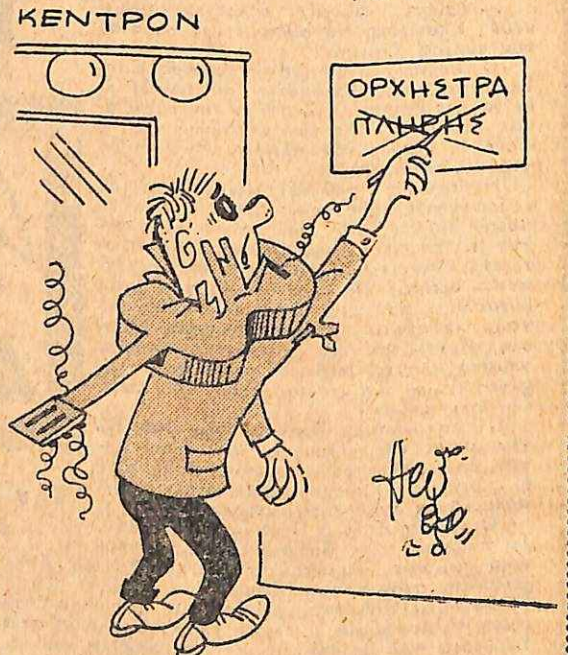
Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ συνδυασμοῦ μεγάλων πιέσεων καὶ ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν ἐνδιαφέρουν ἰδιαιτέρως τοὺς γεωλόγους, γιὰ τοὺς βοηθοῦν στὴ μελέτη τῶν ἀντιδράσεων πού συνέβησαν στὸ φλοιὸ τῆς γῆς.

Πολὺ ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἐπίσης ἡ ἐπίδρασις τῶν ἱσχυρῶν πιέσεων στοὺς μικροοργανισμούς, τὰ μικρόβια καὶ τοὺς ἰούς. Μικροσκοπικὰ μονοκύτταρα πρωτόζωα ἀντέχουν σὲ πιέσι 800 ἀτμοσφαιρῶν, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε. Μὲ 3.000 - 7.000 ἀτμοσφαιρῶν ἀποστεριώνεται τὸ γάλα, γιὰτὶ σκοτώνονται τὰ μικρόβια πού περιέχει. Τὰ ἐνεργὰ κύτταρα διαφόρων ὄγκων γίνονται ἀδρανῆ μὲ πιέσι 1.800 ἀτμοσφαιρῶν. Ἐνὰ μικρόβιο ὅμως πού ὑπάρχει συνήθως στὴς ἀποσυντεθειμένες ὁργανικές οὐσίες, ἀντέχει ἀκόμη καὶ στὴς 17.500 ἀτμοσφαιρῶν!

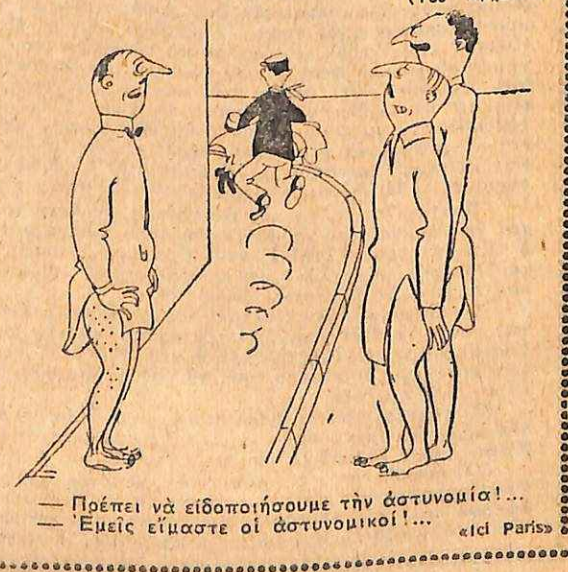
Τὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ Μπρίνγκμαν συνεχίζονται. Ἀναμειβθῆκε δὲ ἤδη γιὰ τὴν ἐργασία 40 ὁλοκληρῶν ἐτῶν μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ τοῦ 1946.

— Ἀμάν, Βαγγελίστρα μου, δὲν πάω σπῖτι μου ἀπόψε!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἡ ἁμαρτωλὴ

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα τοῦ τσαγιού, ἡ φίλη μας ἡ Λουκία, ἄρχισε νὰ μᾶς διηγῆται τὴν παρακάτω τραγικὴ ἱστορία:

— Εἶχα ἄλλοτε μιὰ γειτονοπούλα. Καθόταν στὸν ἴδιο δρόμο καὶ τὰ παράθυρά μας βρίσκονταν ἀντικρυστά. Κάθε ἀπόγευμα ἐβγαζὰ τὸ παιδάκι μου στὸ μπαλκόνι κ' ἐκεῖνη, πίσω ἀπ' τὸ τζάμι, παρακολουθοῦσε κάθε κίνησι τοῦ μικροῦ. Τὸ κούταζε ὥρα πολλή καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν παράξενα, τόσο παράξενα πού φοβόμουν.

Ἦταν μιὰ νέα πολὺ ὠραία καὶ κομψή. Ὅλοι τὴν ἤξεραν στὴ συνοικία. Ἦταν, ὅπως ἔλεγαν μιὰ «πεταλούδα τοῦ ἔρωτος» κ' αὐτὸ φαινόταν ἄλλωστε καθαρά ἀπ' τὰ πολὺ βαμένα χεῖλη της, ἀπ' τὰ μαύρα μάτια της, βαμένα κ' αὐτά, κ' ἀπ' τὸ περπατήμα της. Δὲν εἶχε καμμιὰ φίλη. Πάντα μόνη, ψυχρή, περὶφανη, ἀδιapάστη, ἀδιάφορη στὴς ματιές τῶν γυναικῶν καὶ στὸ κουτσμπολιό τους, τραβοῦσε τὸ δρόμο της, τὸ δρόμο τῆς ἀπωλείας.

Γιὰ ποῖο λόγο κούταζε μὲ τόση ἐπιμονὴ τὸ παιδί μου; Εἴν' ἀλήθεια πῶς ὁ μικρὸς μου Τάκης ἦταν χαριτωμένος κ' ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν καϊδεύουν καὶ νὰ τὸν φιλοῦν. Μόλις ἦταν πέντε χρονῶν καὶ δὲν εἶχε γινεῖ παρὰ ἐμὲν, τὴ μητέρα του, γιὰτὶ ὁ πατέρας του, ὁ ἀγαπημένος μου Παῦλος εἶχε σκοτωθῇ στὸν πόλεμο κ' ἀναπαύονταν σ' ἕνα μακρὺν νεκροταφεῖο τῆς Ἡπείρου.

Αὐτὸ τὸ ἀνεξηγητὸ ἐνδιαφέρον τῆς «πεταλούδας τοῦ ἔρωτος» γιὰ τὸ παιδί μου μὲ συγκινούσε, ἀλλὰ καὶ μὲ φόβιζε.

Μήπως ἡ ἐλευθέρη ζωὴ στὴν ὁποία, ἀγνώστο γιὰ ποῖο λόγο, εἶχε παρασυρθῇ δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἐπιφάνεια; Μήπως στὸ βάθος τῆς καρδιάς της φώλιαζε ὁ πόθος τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς τιμῆς ζωῆς, μήπως ὄνειρευόταν τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἀγνότητα ἐνὸς φτωχικοῦ, ἀλλὰ εὐτυχισμένου νοικοκυριοῦ, μ' ἕνα παιδάκι στὸ πλάι γι' αὐτή, ἕνα ἀγγελόπαιδί πού θὰ ἦταν γι' αὐτὴ ἡ χαρὰ, ἡ παρηγορία, τὸ μόνον στήριγμα της στὸν κόσμον αὐτό;

Κι' ἂν, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὸ τὸν πόθο της, μού ἐκλεβε καμμιὰ μέρα τὸ παιδί μου; Στὴ σκέψι αὕτη ἀνατρίχιασα σύγκορμη, σταμάτησα ἡ καρδιά μου. Ἀρξίσα νὰ παρακολουθῶ τὴ νέα αὐτή, νὰ ἐπιβλέπω τὸ παιδί μου, νὰ μὴ τὸ ἀφήνω ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντὰ μου.

Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴν αὐστηρὴ ἐπιβλεψι, ἔπιασα ἑαφνικὰ ἕνα δειλινὰ τὴν «πεταλούδα τοῦ ἔρωτος» νὰ κρατᾷ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί μου καὶ νὰ τὴ φίλη μὲ λαχτάρα. Ὁμολογῶ ὅτι θυμωσα. Χωρὶς νὰ τῆς μ' ἤλω, ὥστόσο, πῆρε τὸ ν' ἐρᾷ μου κ' ἀνέβηκα σὲ σπῖτι.

Ἀὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ ἐνοχλοῦσε, μὲ νευρίαζε...

Μιὰ μέρα πῆγα τὸ μικρὸ μου Τάκη στὸν Ἐθνικὸ κήπον νὰ παίξῃ. Τυχαιῶς βρισκόταν κ' αὐτὴ ἡ νέα ἐκεῖ. Τὸ παιδάκι μου μόλις τὴν εἶδε, ἔτρεξε κοντὰ της καὶ βρέθηκε ἀνάμεσα στὰ πόδια της. Ἡ νέα χαίδεψε τὸ μικρὸ μου στὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια της. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ τόσο γλυκερὰ ἔκφρασι, τόσο φωτεινὴ πού μούκανε ἐντύπωσι. Τῆς χαμογέλασα καὶ μού χαμογέλασε κ' αὕτη. Ἰ' σὲ λίγο τὸ πρόσωπό της πῆρε πάλι τὸ συνήθισμένο ἀδιapάστο ὕφος της.

Ἡ νέα εἶχε τώρα ἀπομακρυνθῇ καὶ στεκόταν στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου. Ἐνῶ τὸ μικρὸ μου ἔπαιζε μὲ ἄλλα παιδάκια, ἐγὼ κουβέντιαζα μὲ κατὶ γνωστὴς μου «τὴν παρέε» αὕτη νέα, πού, πρὶν πέρα ἀπὸ μᾶς, μόνη, κούταζε κάθε τόσο τὸ ρολοὶ της σὰ νὰ περιμένε κάποιον. Μὲ τὴν κουβέντα δὲν πρόσεχα καὶ τόσο τὸ μικρὸ μου πού, κάποια στιγμὴ, θέλοντας νὰ πάρῃ τὸ τόπι τοῦ πού εἶχε πέσει στὸ δρόμο, ἐφυγε ἀπ' τὴν εἴσοδο τοῦ κήπου.

Αὕτὴ τὴ στιγμὴ περνούσε ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο. Ἀκούστηκε ἄξαφνα μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας καὶ ὕστερα ἄλλες φωνές. Τρελλὰ ἀπὸ τρόμο, θέλησα νὰ τρέξω, μὰ μιὰ ἀλλή γυναικὴ εἶχε τρέξῃ πρὶν ἀπὸ ἐμὲ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί μου ἀπ' τὸ θάνατο. Κι' ἡ γυναικὴ αὕτη ἦταν ἡ «πεταλούδα τοῦ ἔρωτος». Ἐσῶσε τὸ παιδί μου, μὰ αὕτὴ τὴν παρέσυρε τὸ αὐτοκίνητο κάτω ἀπ' τὴς ρόδες του.

Τὴ μετέφεραν στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο κ' ἐγὼ δὲν ξέρω μὲ πόσα τραύματα. Ἀπ' τὸ ὠραῖο τῆς πρόσωπο ἔτρεχε αἷμα. Ἀγρύπνησα ὅλη νύχτα κοντὰ της. Παρὰτρίωντας τὸ Θεὸ νὰ τὴ σώσῃ. Ἡ ἀτυχὴ παραλήρουσε κ' ἕνα ὄνειρο ἀκούγοντας κάθε τόσο: «Λαλάκη!...». Τὸ πρόφερε μὲ τόση γλύκα πού δάκρυα μού ἀνέβαιναν στὰ μάτια.

Τὴς πρῶνές ὥρες ξαναβρήκα, γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴς αἰσθησεῖς της. Μ' ἀναγνώρισε καὶ μού χαμογέλασε. Τῆς φίλησα τὰ χεῖρα, ἐνῶ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀβρόνι ἀπ' τὰ μάτια μου. Ἐκείνη ψιθύρισε:

— Μοιάζει τόσο τὸ παιδάκι σας μὲ τὸ Λαλάκη, τὸ παιδί μου... μοιάζει τόσο!... Τὰ ἴδια μαλλιά... τὰ ἴδια μάτια... τὸ ἴδιο χαμόγελο... Παράξενο ἀλήθεια!... Εἶχα κ' ἐγὼ ἕνα παιδάκι... τώρα θάνατι μεγάλο σὰν τὸ δικό σας... Ὁ πατέρας του μού τὸ πῆρε μακοῖ... μαζί του... στὴν Ἀμερική... Ἐκεῖ τὸν περίμενε μιὰ ἄλλη γυναικί... πού τὸν παντρεύθηκε... Αὕτὴ τώρα εἶναι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου...

Ἡ φωνὴ τῆς ὥς αὐτὴ ἀκούγονταν καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια της. Ἦταν ἡ μητέρα πού ἐκλείγε γιὰ τὸ χαμένο παιδί της. Ἐνοιωθα ἕναν κόμπο στὸ λαιμό...

Ἡ παράξενη αὕτη γυναικὴ ἔζησε ἀκόμα λίγες ὥρες. Δὲν μπόρεσαν νὰ τὴ σώσουν. Εἶχε πάθει ἐσωτερικὴ ἀιμορραγία. Ὅλη ἡ συνοικία μᾶς ἔμαθε καθεκαστὰ. Καὶ ὅλοι τώρα προσεύχονταν γι' αὐτή. Ὁ θάνατός της τὴν εἶχε ἐξιλεώσει... Ὁ Θεὸς τῆς εἶχε συχωρεῖ... ὅλα της τὰ ἁμαρτήματα γιὰ τὴν ἡρωική της πράξι...

Τώρα «ἡ πεταλούδα τοῦ ἔρωτος» ἀναπαύεται γαλήνῃ, ἥρεμα γιὰ πάντα, κάτ' ἄπὸνα κυπαρίσι στὸ νεκροταφεῖο. Κι' ὁ τάφος της εἶνε πάντα γεμάτος δροσερὰ λουλούδια πού τῆς πηγαινόουμε κάθε Σάββατο.

Γιὰτὶ κανένας δὲν λησμόνησε τὴν τραγικὴ, τὴ μεγαλοψυχὴ αὕτη ἁμαρτωλή. Ἐγὼ, μάλιστα, δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ. Σ' αὕτη, στὸν ὑπέρκοι αὐταθυσία της, χρωστάω τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ λατανετοῦ μου παιδιοῦ.

Ἐπαιξαν τὴ γυναικὴ τους ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Μιὰ ἀπίστευτη ὑπέθεσις στὰ δικαστήρια

Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ μικροῦ δωματίου εἶχε βολῶσει ἀπ' τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων, κ' ἦταν ζεστὴ καὶ πνιγερή. Μὰ ὁ γκάνγκστερ Βιντσέντζο Μαρβάτσι δὲν ἰδρῶνε τόσο ἀπ' τὴ ζέστη, ὅσο ἀπ' τὴν ἀγωνία τοῦ γιὰτὶ ἔχανε συνεχῶς στὰ χάρια. Ἀπὸ πολλὴν ὥρα τώρα, ἡ τύχη τὸν κυνηγοῦσε ἀλύπτητα...

— Κλάρα! φώναξε στὴ νέα κ' ὠμορφὴ γυναικί του. Φέρε μου ἐκεῖνα τὰ λεφτά πού σου εἶχα δώσει γιὰ ν' ἀγοράσῃς καινούργιο φουστάνι! Ἐκείνη κατόυφισε καὶ παραπνέθηκε δειλά:

— Θὰ μού τὰ πάρῃς πίσω Βιντσέντζο; Κι' ἐγὼ πού τὰ περιμένα τόσο καιρό!... Δώσε μου τὰ! Ἐάντα ἐπιτακτικὰ ὁ ἄντρας της. Τ' ἀρπαξῇ, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ δακρυσμένα μάτια τῆς Κλάρας. Μὰ ὁ Ρίνο Βιντσιγκουέρα, ὁ ἄλλος γκάνγκστερ, πρόσεξε τὴ θλιβὴ τῆς νέας γυναικίς κ' ἐνοίωσε συγκίνησι... Ὡστόσο, αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ κερδίσῃ σὲ λίγο καὶ τὰ χρήματα τοῦ φορέματος.

— Ἀκουσε, Ρίνο! φώναξε τότε μ' ἔξασι ὁ Μαρβάτσι. Μού πῆρες ὅλα μου τὰ λεφτά... 40.000 λιρέτες! Τὰ παίξεις κ' ἐγὼ ξέρω. Ἐγὼ θὰ ποντάρω τὴ γυναικί μου! Ἄν κερδίσῃς καὶ πάλι, θάνατι δική σου! Ὁ Ρίνο συσφώνησε... κ' ἡ Τύχη τὸν εὐλόγησε ἀκόμη μιὰ φορὰ.

Ἡ ἀπίστευτη αὕτη ἱστορία εἶνε γνωστὴ τελευταίως, ὅταν ὁ Μαρβάτσι κατέφυγε στὰ δικαστήρια τῆς Νεαπόλεως, ζητώντας νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Ρίνο νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὴ γυναικί του.

Δὲν ἦταν δικαίον παιγνιδι! παραπονεθῆκε. Ἡ Κλάρα μού ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ 40 χιλιάδες λιρέτες... Ὁ Ρίνο ἐπωφελήθηκε ἀπὸ μιὰ στιγμιαία τρέλλα μου.

Ὁ κατάπληκτος δικαστὴς κάλεσε τὸ Ρίνο καὶ τὴν Κλάρα. Κι' ὁ πρῶτος παρουσίασε τότε μιὰ δέλωσι, πού τοῦ εἶχε υπογράψῃ ἄλλοτε ὁ Μαρβάτσι:

«Ὁ κάτωθι ὑπογεγραμμένος Βιντσέντζο Μαρβάτσι δηλῶ ὅτι παραχωρῶ τὴν σύζυγόν μου Κλάραν εἰς τὸν Ρίνο Βιντσιγκουέρα ἀντὶ ποσοῦ 40.000 λιρετῶν».

Δὲν μπορεῖτε ν' ἀγοράζετε καὶ νὰ πουλεῖτε γυναικίς, σὰν νάταν ἐπιπλά! ἔσπασε ὁ δικαστὴς. Ἡ συμφωνία αὕτη εἶναι παράνομη κ' ἀντίθετη πρὸς τὴν ἠθική. Στὴν ἐποχὴ μας, οἱ γυναικίς δὲν εἶναι ἐμπορεύματα, οὔτε «μίζας» τυχερῶν παιγνιδιῶν!

Μὰ ἡ Κλάρα δὴλῶσε κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν ἠθέλε νὰ ξαναγυρῇ στὸν ἄντρα της, γιὰτὶ εἶχε ἀγαπήσῃ τὸν ἄνθρωπο πού τὴν κέρδισε στὰ χάρια! Κοπιᾶζοντας γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὑπομονήν του, ὁ δικαστὴς τῆς ἐξήγησε τότε ὅτι μπορούσε νὰ πάσῃ διαζύγιο καὶ νὰ παντρευθῇ νόμιμα μὲ τὸ Ρίνο της...

Ὡστόσο, τὸ περιστοτικὸ αὐτό, ὅσο κ' ἂν φαίνεται ἐκπληκτικὸ, δὲν εἶναι μοναδικὸ στὴν ἐποχὴ μας. Πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια, σὲ μιὰ παρισινὴ χαρτοπαικτικὴ αἰθούσα, ὁ Γάλλος ἡθοποιὸς Ζυλ Μπερρύ, ἡλικίας 61 ἐτῶν, ἔχασε ὅλα του τὰ χρήματα, τ' αὐτοκίνητό της γυναικίς του, τὸ γούνοιο παλτό της καὶ τὸ περικνέζικο σκυλάκι της... Στὸ τέλος, δὴλῶσε ψυχρὰ, ἡσυχᾶ:

— Ὅλα παίξω τὸ μόνον θησαυρὸ πού μού ἀπόμεινε: τὴ γυναικί μου.

Αὐτὸς ὅμως φάνηκε τυχερώτερος ἀπ' τὸ Μαρβάτσι: Κέρδισε, κ' ἐστὶ κράτησε τὴ γυναικί του!

Δὲν ἔχει περάσει ἐπίσης πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε πού δυὸ ἐπίσημοι Μουσουλμάνοι, περαστικοὶ ἀπ' τὸ Παρίσι, ὁ πᾶσας τὸν Μαρῶκου «Ἐλ Γκλαού κ' ὁ Τούρκος μπέης Μεχμέτ Τζελεντίν, ἔπαιξαν μιὰ νύχτα στὰ χαρτιά 500 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα! Ἀφού πληρώσε τὸ τεράστιο αὐτὸ ποσὸν στὸν τυχερὸ πᾶσά, ὁ Τζελεντίν ἔπαιξε κ' ἔχασε τὴν ἀγαπημένην τοῦ σύζυγο, μιὰ ὠραιοτάτη Κιρκασία 20 ἐτῶν.

Ὁ πᾶσας, ἀπὸ εὐγένεια, ἀρνήθηκε νὰ τὴν πάρῃ. Ἐπενέβη ὅμως ἡ ἴδια καὶ τοῦ εἶπε περηφάνως:

— Ὁ ἄντρας μου πληρώνει πάντα τὰ χρέη του! Τὸ ἐκκυστικὸ χαμόγελο πού συνάδωνε αὐτὰ τὰ λόγια της, νίκησε τοὺς τελευταίους δισταγμοὺς τοῦ πᾶσα, κ' ἐστὶ ἡ ὠραία Κιρκασία πέρασε στὸ χαρμὶ του.

Τὰ καινούργια παπούτσια

Ἐνὰ εἰδικὸς σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ραούβ, συνιστᾷ ν' ἀγοράζῃ κανεῖς καινούργια παπούτσια πάντα ἀργά τ' ἀπόγευμα. Τότε μόνον ἔχει τὴς μεγαλειότερες πιθανότητες νὰ βρῇ ἐκεῖνα πού τοῦ ταίριαζουν. Γιὰτὶ τὰ πόδια προσηύονται κάπως στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἐπομένως, ἂν ψάξουμε παπούτσια τὸ πρωῒ, τὸ βράδυ μπορεῖ νὰ μᾶς σφιγγοῦν.

Η κόρη με τα χρυσά μάτια

— Είναι εύκολο να φτάσετε στη Γκαρντάγια, κύριε. Ο αυτοκινητόδρομος θα σας οδηγήσει στις πύλες της πόλεως, ανάμεσα από την έρημο του 'Αλγερίου. Δεν θα μετανοήσετε για την πρόσκλησή μου.

Κι' ο 'Ιμπν - 'Ισεν υποκλίθηκε μπροστά στο νεαρό διπλωμάτη. Ο Μωρίς δέχθηκε το χέρι του.

— Θάρρο σίγουρα, αγαπητέ μου, μόλις θα είμαι έλευθερος.

Πραγματικά, ακολουθώντας τις συμβουλές του «καίτη», μόλις πήρε την άδεια του, ο Μωρίς μπήκε στο αυτοκίνητό του κι' έφτασε στη «μυστηριώδη» Γκαρντάγια.

Σε λίγο στο γραφικό ξενοδοχείο του, ο Μωρίς δέχτηκε την επίσκεψή του 'Ιμπν - 'Ισεν.

— Είναι χαρούμενος για την επίσκεψή σας, κύριε. Καλώς ήλθατε στη Γκαρντάγια. Ο 'Αλλάχ άσ σας εύλογη. Θά με υποχρεώσετε, κύριε, να μείνω στο σπίτι μου. Θά σας γνωρίσω και την κόρη μου, που μιλάει και γαλλικά.

Ο Μωρίς δέχτηκε την πρόσκληση και μερικές ώρες αργότερα έμπαινε στα πολυτελή διαμερίσματα του 'Ιμπν - 'Ισεν.

Το ωραιότερο στόλισμα του σπιτιού του καίτη ήταν η νεαρή του κόρη, η Τζίκια, που οι κόρες του μαύρων ματιών της άδωναν μια χρυσή σφένια λάμψη, κάτω από τα μακρυνά ματωσίνορα και τα βελουδένια βλέφαρα. Ήταν αλβινά ένα χαριτωμένο, γοητευτικό πλάσμα κι' ο Μωρίς δεν χόρταινε να την κυττάζει.

— Σας άρεσει η πόλι μας, κύριε;

— Ήταν η φωνή της, μια φωνή μαγευτική, κρυστάλλινη.

— Είναι ένα όνειρο, δεσποινίς...

Η Τζίκια κοκκίνισε, τόσο ήταν φανερό πως το κομπλιμέντο ήταν για την ίδια. Για να κρύψει την τασαχή της γύρισε στη Γαλλίδα παιδίστρα της και η συνομιλία γενικήθηκε. Ο Μωρίς έτοιμαζόταν να φύγει, όταν ο 'Ιμπν - 'Ισεν του είπε:

— Αύριο θα φάμε στην καλοκαιρινή μας κατοικία, στην όσκι της Γκαρντάγια. Γιατί δεν έρχεστε και σεις; Ή συντροφιά σας θα μάς είναι ευχάριστη.

Ο Μωρίς δέχτηκε με χαρά και γύρισε στο ξενοδοχείο του ευτυχισμένος.

Οι διακοπές του νεαρού διπλωμάτη κυλούσαν γρήγορα. Και κάθε μέρα γι' αυτόν ήταν μία καινούργια γοητεία, όταν κουβέντιαζε με τη Τζίκια.

Μια μέρα, η νέα τον παρακάλεσε να τη συνοδεύσει στον κήπο.

Περπάτησαν κάτω από τη σκιά των δέντρων. Κάποια στιγμή, η Τζίκια γύρισε και του είπε:

— Βλέπετε αυτόν τον τοίχο δίχως παράθυρα; Έκεί πίσω μένει η μητέρα μου, η βασίλισσα του χαρεμιού και σκλάβας των εθίμων μας. Αυτού μέσα θα τελειώσει και η άτυχη Τζίκια, ύστερ' από ένα χρόνο, όταν θ' αναγκαστεί να κρύβει το πρόσωπό της από τα μάτια των αντρών.

— Πώς γίνεται αυτό; εφίπε ο Μωρίς. Άφου σας είδαε τί πολύτιμο δώρο είναι η έλευθερία, γιατί θέλει να σας κλείσει στο χαρέμι ο πατέρας σας;

— Ο πατέρας μου είναι Μουσουλμάνος και υπακούει στους νόμους της φυλής του.

Είχε κάτι το θλιμμένο η φωνή της και τα μάτια της ήταν μελαγχολικά. Ο Μωρίς ένοιωσε συμπόνια για τη νεαρή αυτή ύπαρξη.

Από κείνη την ημέρα, η εικόνα της Τζίκια δεν τον εγκατέλειπε.

— Ένα βράδυ, πουλάμπε μαγευτικά το φεγγάρι, οι δυο νέοι συναντήθηκαν ξανά στον κήπο. Μόλις είδε το Μωρίς, η Τζίκια έτρεξε κι' έπεσε στα πόδια του, κλαίγοντας.

— Κύριε, μη μ' εγκαταλείπετε στην τύχη μου. Πάρτε με μαζί σας. Λυπηθήτε τη μικρή Τζίκια.

Ο Μωρίς προσπάθησε να την παρηγορήσει, μα οι λυγμοί της δεν έπαυαν.

— Ηούχαε, Τζίκια, θά σε βοηθήσω. Θά μιλήσω στον πατέρα σου. Ίσως τον πείσω.

— Δεν έλπιζα τίποτα από τον πατέρα μου.

Ο Μωρίς ένοιωσε άπειραν τη τρυφερότητα να τον πλημμυρίσει. Τότε της είπε σιγά:

— Τζίκια, θά κάνω ό,τι μπορέσω ώστε τα χρυσά σου μάτια να μην είναι πιά θλιμμένα.

— Θά με πάρετε μαζί σας;

— Ναί, μα όχι κρυφά. Θά σ' έχω πάντα κοντά μου, αν θά θέλεις, αν δέχεσαι να γίνεις γυναίκα μου...

— Μα τότε μ' αγαπάτε, Μωρίς; φώναξε η Τζίκια.

— Ναί, Τζίκια, σ' αγαπώ πολύ.

— Κι' εγώ σ' αγαπώ από καιρό, Μωρίς, από τότε που σε πρωτοείδα...

Ο Μωρίς την αγκάλιασε τρυφερά και τη φίλησε γλυκά στο στόμα.

— Σου ζητώ το χέρι της Τζίκια, 'Ιμπν - 'Ισεν, είπε ο Μωρίς στον πατέρα της νέας.

— Ο αφρικανικός ήλιος σάς πήρε τα μυαλά, κύριε. Η Τζίκια δεν ανήκει στη φυ-

λή σας, ούτε στον κόσμο το δικό σας, απάντησε εκείνος.

— Η Τζίκια μου ανήκει. Αγαπιόμαστε κι' ελπίζω, να μη μάς εμπόδισετε να παντρευτούμε.

— Θά το σκεφτώ, κύριε. Θέλω καιρό για να το σκεφτώ. Στο μεταξύ θά ξαναγυρίσετε στη Γαλλία. Οι διακοπές σας τελειώσαν.

— Θά γυρίσω γρήγορα πίσω για να παντρευτώ τη Τζίκια. Και είμαι σίγουρος πως ο συγχρονισμένος ο πολιτισμένος καίτη της Γκαρντάγια δεν θά γίνει σκλάβος των παραδόσεων.

Ο Μωρίς έφυγε δίχως να ξαναδύ τη Τζίκια. Έφυγε μετανιωμένος γιατί δεν είχε απαγάγει την αγαπημένη του εκείνο το βράδυ που τους έλουσε το φεγγάρι. Του φαινόταν πως ξανάκουγε τους λυγμούς της και την απελπισμένη έκκλησή της: «Πάρτε με μαζί σου, σώσε με!»

Ο Μωρίς ξαναπήγε στο υπουργείο των Εσωτερικών, στο Παρίσι και ξανάρχισε τη δουλειά του. Μα η εικόνα της Τζίκια τον βασάνιζε. Ήταν να ξαναγυρίσει στην Γκαρντάγια.

Είχαν περάσει μερικές βδομάδες όταν, ένα πρωί, με πολλή εκπλήξη, δέχτηκε την επίσκεψή της «μαντεμουάζελ» Μαρριάννας, της Γαλλίδας παιδαγωγού της Τζίκια.

Το πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο.

— Πώς βρίσκεστε στο Παρίσι; τη ρώτησε. Τί κάνει η Τζίκια;

Η Μαρριάννα άρχισε να κλαίει κι' ο Μωρίς ένοιωσε ένα κακό προαισθήμα.

— Είχατε παρατήσει τη μικρή δίχως μια λέξη, άφου της πήρατε την καρδιά, εφίπε η Μαρριάννα. Απελπίστηκε τόσο η Τζίκια όταν φύγατε!...

— Ρώτησε τον πατέρα της αν θά ξαναγυρίσετε. Και ο 'Ιμπν - 'Ισεν της απάντησε «όχι» και πως είχε φύγει δίχως καν να θελήσει να την αποχαιρετήσει. Αυτά της είπε ο 'Ιμπν - 'Ισεν.

— Παιζάτε με την καρδιά της, κύριε...

— Φέμματα, φώναξε ο Μωρίς. Είχα συμφωνήσει με τον πατέρα της να ξαναγυρίσω για να παντρευτούμε. Θέλετε να μείνω μαζί μου; Θά φύγωμε αύριο με το αεροπλάνο...

— Περίττον, κύριε. Ούτε σεις, ούτε εγώ θά ξαναγυρίσουμε στην Γκαρντάγια, εφίπε η Μαρριάννα μ' απελπίσασα.

Ο Μωρίς τὰ είχε χάσει. — Μα τί συνέβη; ρώτησε με αγωνία. Πού είναι η Τζίκια;

— Μέσα σ' έναν κήπο, λουσιμένο από το φεγγάρι, ανάμεσα στα χλωμά τριαντάφυλλα που τόσο τ' αγαπούσε η άμοιρη νέα, όταν ζούσε. Γύρω από το ακίνητο σώμα της δεν υπάρχουν πιά οι τοίχοι του χαρεμιού. Δεν υπάρχουν πιά στα κλειστά μάτια της δάκρυα απελπίσας και την καρδιά της, που έπαυε να χτυπά, δεν την πλημμυρίζει ο έρωτάς της για σάς. Ο έρωτάς της για σάς που την έκανε να πέσει στο ποτάμι και να πνιγεί!

ΠΙΕΡ ΡΕΝΟΥΑΡ

Ανατολίτικο Χιονόμωο

Εμπορικές δουλειές

Μια μέρα ο Ναστραδίν Χότζας είπε στη γυναίκα του:

— Φατμά, ο γάιδάρος μας κατάνησε ένα ζωντόβολο. Μα τον 'Αλλάχ, δεν αξίζει τίποτα. Είναι ένα φορήμι! Θά τον πάρω και θά τον πάω στην αγορά να τον πουλήσω.

— Και πώς θά πηγαίνεις στο χωράφι, Ναστραδίν;

— Αυτό σ' στενοχωράει; Όταν μάς έρθουν βολικά τα πράγματα παίρνουμε άλλο ζωντανό. Από γαϊδάρους είναι γεμάτη η Ανατολή.

— Τό συλλογίστηκες καλά; Να μη μετανιώσεις ύστερα.

— Μείνε ήσυχη, γυναίκα. 'Εγώ δεν πέφτω ποτέ έξω στους λογαριασμούς μου. Τάχα τετρακόσια!...

— Κάνε όπως καταλαβαίνεις, Ναστραδίν, του είπε η γυναίκα του.

Ο Χότζας πήρε το γαϊδάρο, πήγε στο πα'άρι κι' είπε στον ντελάλ:

— Άν μου πουλήσης το γαϊδάρό μου θά σου δώσω ένα καλό ματζίνι. Αμέσως ο ντελάλος στάθηκε πλάι στο γαϊδάρο κι' άρχισε να ξεφωνίζει:

— Τρεχάτε να προφτάσετε!... Τρεχάτε να αγοράσετε έναν γαϊδάρο, που όμοιος σαν αυτόν δεν υπάρχει σ' όλη την Ανατολή!... Είναι γρήγορος, δολεφτής, δεν κάνει πείσματα, είναι μικρός στην ηλικία, τρώει λίγο και δουλεύει πολύ. Τρεχάτε να προλάβετε!...

Ο Χότζας ακούγοντας όλ' αυτά τὰ παϊνέματα του ντελάλου ένθουσιάζτηκε, τὰ πήρε στα σοδορά και μουρμούρισε:

— Μπρέ έχω έναν τέτοιο γαϊδάρο άνεχτίμωο και θέλω να τον πουλήσω; Τί κουταμάρα πηγαινα να κάνω!

Κι' αρπάζοντας το καπίστρι από τὰ χέρια του ντελάλου, τράβηξε για τὸ σπίτι του σέρνοντας πίσω του τὸ γαϊδάρο του.

Εκεί μόλις αντίκρυσε τη γυναίκα του, της φώναξε:

— Φατμά, έδωα να δης τί έπιτυχία είκαμα. Γλῦτσα τὸ γαϊδάρὸ μας ἀπὸ τὸ πούλημα. Κάποιος μάλιστα ήθελε να τὸν αγοράσει σε διπλάσια τιμὴ ἀπὸ ὅ,τι αξίζει, μα δὲν τούκανα φυσικά τὸ χατήρι.

— Μπράβο, Χότζα, φώναξε ἡ γυναίκα του. Κι' ἐγὼ εἶχα σήμενα μιά μεγάλη ἐμπορικὴ έπιτυχία. Πέρασε κάποιος πὸν πουλούσε σαποῦν - χαλδὰ, αγοράσα μιά ἱκὰ καὶ τούδωσα τὸ χρυσὸ βροχιόλι μου!

Ο Χότζας, πὸν εἶχε συνέρθει ἐν τῷ μεταβῶ ἀπὸ τὸν ένθουσιασμό του, ακούγοντας τὴν καινούργια κουταμάρα τῆς γυναίκας του, ἔπασε τὰ γένεια καὶ με τὰ δυὸ του χέρια καὶ τῆς φώναξε:

— Μπράβο, γυναίκα! 'Εσὺ ἀπὸ μέσα κι' ἐγὼ ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι, θά τὸ ρημάξουμε τὸ νοικοκυριὸ μας!

— Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευση ὁποιοῦδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῦ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διεθνήσεως τοῦ «Πησσοῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ἰνστιτούτο Τυπογραφίαν: Φραγκίσκος Μασταρέτας, Μελεάδου 9, Ἀθήναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ Ἑτησίαν Δρχ. 180.000
Ἑξάμηνος » 90.000
Τρίμηνος » 45.000
Ἐμβάσματα Ἑσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἑσωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοισῆς πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Παπαγεωργίου.

Ἡ προφητεία τῶν νεκρῶν

Παράξενο διήγημα

Ἡ γυναίκα τοῦ φύλακα τοῦ νεκροταφείου Χαγιέμ εἶχε πολλὰς δουλειές ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τὸ σπίτι ἦταν ἄνω - κάτω καὶ ἡ κουζίνα ἐπίσης. Εὐτυχῶς ἦταν καλὸς καιρὸς καὶ θά στέγνωσαν τὰ ρούχα πὸν εἶχε πλύνει τὸ πρωί.

Στὶς δώδεκα ὁ πιστὸς κι' ἀφοσιωμένος Χαγιέμ γύρισε σπῆτι τοῦ κουρασμένου ἀπὸ τὸ ἀναγκαστικὸ ξενύχι.

Χρυσή μου γυναίκα! ἔλεγε ὁ Χαγιέμ καὶ κοιμήθη, εἶπε στὴν Ἀϊσά, πὸν ἔστρωνε τὸ τραπέζι.

Εἶχατε πολλοὺς νεκροὺς σήμερα, ἀγάπη μου; ρώτησε αὐτὴ τὸν άντρα της μ' ένδιαφέρον.

— Ὦ! ναι, ἀπάντησε ὁ Χαγιέμ μ' ἓνα στεναγμό. Αὐτὴ ἡ χολέρα δὲν θ' ἀφήσει κανέναν ζωντανό. Ἀπόψε θά φέρουν πάλι εἴκοσι πεθαμένους. Εἶνε ἀτελείωτα.

Ο Ἀλλάχ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ μὰς τὴν συμφορὰ καὶ τὸ θάνατο! Φάγε γρήγορα, γλυκό μου ταίρι, τὴ σούπα σου, θά σε ζεστάνῃ. Σοῦ ἔχω βάλει μέσα δυὸ πιπεριές κόκκινες. Ἐχεις κονιάκ στὸ νεκροταφεῖο;

— Ναί. Μοῦ φτάνει να περάσω κι' αὐτὴ τὴ νύχτα. Κάνει κρύο γλυκειά μου Ἀϊσά κι' εἶμαι παγωμένος!...

Ο Χαγιέμ ἔφαγε, κοιμήθηκε δυὸ ὥρες καὶ πῆγε πάλι στὴ δουλειά του. Εἶχε πέσει μεγάλη ἐπιδημία στὴν πόλι καὶ τὸ νεκροταφεῖο ἦταν διαρκῶς ἀνοιχτό. Όταν νύχτανε, οἱ κατοικοὶ ἔφεραν ἐκεῖ τοὺς πεθαμένους τοὺς. Ο Χαγιέμ γονάτιζε κοντά τους, ἔλεγε μιά προσευχὴ καὶ ὕστερα βοηθούσε τοὺς νεκροθάφτες στὴν ταφή. Κάθε μέρα τὰ ἴδια. Ἐκείνο τὸ βράδυ ὁ Χαγιέμ ένοιωσε στὴν καρδιά του μιά μεγάλη μελαγχολία. Τὰ μεσάνυχτα πῆγε καὶ κάθισε σὲ μιά παλιά καρέκλα, πῆρε τὸ μπουκάλι με τὸ κονιάκ κι' ἔπῃε λίγο γιὰ νὰ ζεσταθῇ. Ήταν πολὺ κουρασμένος καὶ σιγὰ - σιγὰ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Κι' ἄξαφνα, μέσα πὸν μισοϋπνι τοῦ άκουσε φωνές, φωνές πὸν ἔβγαιναν ἀπὸ τοὺς τάφους:

— Ξέρεις ὅτι αὐριο θά ἔχουμε ντυζίνες νέους συντρόφους; εἶπε μιά φωνή.

— Ναί, ναι, θά πεθάνουν πολλοί! ἀπάντησε ἄλλη φωνή.

— Θά πεθάνῃ κι' ἡ ὥραία, ἡ ἀγαπημένη γυναίκα τοῦ Χαγιέμ.... ἡ Ἀϊσά!...

— Ναί, μα δὲν θά πεθάνῃ ἀπὸ χολέρα. Θ' ἀνεβῇ στὴν ταράτσα της ν' ἀπλώσῃ τὰ ρούχα πὸν ἔπλυνε καὶ θά τὴ δαγκώσῃ μιά ὀχιά!...

Ο Χαγιέμ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μαχαίρι νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι του. Βλέποντας τὴν Ἀϊσά ἐπιλωμένη εὐπρόσ του, με μιά κόκκινη κηλίδα στὸ στήθος ξεμέθυσε ἀμέσως.

— Ἀλλά!... φώναξε. Ἡ προφητεία τῶν νεκρῶν βῆκε ἀληθινή!... Νὰ τὸ δάγκωκα τῆς ὀχιάς!... Μά-Νὰ τὸ μαχαίρι μου ἀντικατέστη-ποὺ τὸ φίδι!... Εἶμαι ἓνας καταραμένος!... Γλυκειά μου Ἀϊσά!...

Καὶ ρίχτηκε πάνω στὴν γυναίκα του κλαίγοντας ἀτελείωτα.

ΖΑΝ ΠΙΚΑΡ

Πὸς τὸ πῆρε τζάμπα

Ἐνας ὀπλοπώλης τοῦ Λίνκολν (Ἡνωμένες Πολιτεῖς) ὑπέβαλε μὴνυσι ἐναντίον ἐνὸς ἀγνώστου, πὸν, ἀφοῦ διάλεξε ἓνα περίστροφο, ζήτησε νὰ τοῦ τὸ γεμισοὺν καὶ κατόπιν, παίρνοντάς το στὸ χέρι του γύρισε τὴν κάνη πρὸς τὸ μέρος τοῦ καταστηματοῦ καὶ τὸν ὑπαλλήλων κι' ἔφυγε ἀνενόηλτος.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Σήμερα θά σας γράψω συνοπτικά τὸ συμπέρασμα τῶν κυριότερων ἐκ τῶν δημοσιευθέντων σημειωμάτων μου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν υγείαν καὶ τὴν ὁμορφιά. Αὐτὸ τὸ κάνω ἰδίως γιὰ νὰ κατατοπίσω ἔστω καὶ με συντομία τὶς πολυπληθεῖς νέες, ἀναγνώστρίδες μας, πὸν δὲν ἔχουν παρακολουθεῖ ὡς τώρα καὶ γι' τὸ... διαρκῶς παραπονούνται ἐπὶ ἐπιστολῆς των. Ἀλλὰ τὰ κοινωπεράσματα θά χρησιμεύσουν καὶ γιὰ τὶς παλιές μας ἀναγνώστριδες.

1) Μὴν παρασύρεσθε ἀπὸ ἀνεύθυνες καὶ ἀντεπιστημονικῆς συμβουλῆς ἀνθρώπων ἔξωθεν πρὸς τὴν ἱατρικὴ καὶ ἀπειρὸν τῆς δερματολογίας. Μὴ δίνετε πίστις σὲ διάφορες συστάσεις φιλενάδων σας γιὰ καλλυντικά, πὸς τάχα ἀνακάλυψαν κατὶ καλύτερο καὶ μὴ μεταβάλλετε τὸ πρόσωπό σας σὲ δειγματολογίου, γιὰτὶ τὰ καλλυντικά αὐτὰ μποροῦν νὰ συμφωνοῦν με τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος τῆς φιλῆς σας, ἐνὸ τῇ δικῇ σας μορφῇ νὰ τὴν καταστρέφουν. Ἀμα βρῆτε ὅτι τὸ καλλυντικὸ σας συμφωνεῖ με τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας, μὴ μὴν τὸ ἀλλάξετε εὐκόλως, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθεῖτε νὰ μεταχειρίζεσθε τὸ ἴδιο πάντοτε, ἐκτὸς ἀν ἀλλάξῃ ἡ ποιότης της. Πολλὲς φορές σὲ διάφορα άτομα με τὴν ἀλλαγὴ τῆς ηλικίας ἡ λόγω ἰδιαίτερων συνθηκῶν δημιουργημένων κατόπιν παθήσεως (ἔσω ἐκκρίσεις, φυματίωσης, λοιμώδεις παθήσεις) ἡ ἀλλαγὴς κλίματος, μεταβάλλεται ὁλόκληρα καὶ ἡ ποιότης τῆς ἐπιδερμίδος των καὶ ἀπὸ λιπαρὰ π.χ. μετατρέπεται σὲ μετρία ἢ ξηρά.

2) Κάθε γυναίκα ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου της, ἐν ἃ χ. εἶνε ξηρὰ ἢ λιπαρὰ, γιὰτὶ ἡ περιποίησις ποὺ ἐπιβάλλεται σὲ μὴ περίπτωση δὲν εἶνε καθόλου ἡ ἴδια με τὴν περιποίησις τῆς ἄλλης. Ὅσες ἔχουν τὸ δερμα ξηρό, ἐκτὸς τῆς χρήσεως γλυκεροεικῶν καλλυντικῶν, πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὰ ὑγρά, τὸ βαρὺ τσάι, τοὺς δυνατοὺς καφέδες, τ' ἀλπίσματα καὶ ἐν γένει τὶς ἐρεθιστικὰς τροφές, νὰ κάνουν δὲ γενικῶς χρῆσιν λιπαρῶν τοισμάτων. Ἀντιθέτως, ἐκείνες πὸν ἔχουν λιπαρὸ δερμα, ἐκτὸς τῶν συνηθισμένων, πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὶς λιπαρές ἐν γένει τροφές καὶ νὰ προτιμῶν στεγνές, χορταρικά ἄβρωτα, λεμονάδες καὶ πολλὰ φρούτα.

3) Νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε σαποῦνι γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ προσώπου σας γιὰτὶ γρήγορα θά ξεραθῇ, θά θαμπώσῃ καὶ πρῶτα θά γεμίσῃ ἀπὸ ρυτίδες. Σπανίως ἐπιτρέπεται σὲ παθολογικῆς μόνο καταστάσεως ἡ χρῆσις σαπουνίου. Αὐτὸ θά σας τὸ κανονίσῃ ὁ δερματολόγος ἰατρός σας. Ἀντὶ σαπουνίου μπορεῖτε νὰ καθαρίσετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἓνα κρόκο αὐγοῦ καλοχτυπημένο μαζί μ' ἐνδομύκη ποτῆρι χλιαρὸ νερό. Με τὸ ἀρράδες αὐτὸ μίγμα καθαρίζει καλὰ τὸ δερμα καὶ μαλακώνει.

4) Ἄν ἔχετε ἑλαφρὸ νυθιδί στὸ πρόσωπο, μὴν τὸ πειράξετε ποτὲ, γιὰτὶ θά τὸ μεταβάλλετε, ὁπωσδήποτε, σὲ πραγματικὴ ὑπερτρίχωση. Ἐάν ὅμως ἔχετε πυκνὲς καὶ σκληρῆς τρίχες, νὰ πάτε σὲ πολὺ πεπεισμένο γυναικῶ γιὰ τὴν ἀφαίρεσίν των, γιὰτὶ ἡ ἐργασία αὕτη εἶνε πολὺ λεπτή καὶ ἡ κακὴ ἐπιμέλειά ἐνὰ ἀνδρ' εἶνε δὲν θά τις καταστρέψῃ ριζικά, ἀντιθέτως πολὺ πιθανὸν νὰ προκαλέσῃ ἀνεπανόρθωτες βλάβες, οὐλές καὶ δυσμορφίες τοῦ προσώπου.

5) Νὰ μὴ ἐνδετε, νὰ μὴ ζουλάτε καὶ νὰ μὴ σπᾶτε ποτὲ τὰ μπιμπικίσια ἢ τὰ στυράκια τοῦ προσώπου σας, γιὰτὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο διαρκῶς πληθαίνουν καὶ ὀφθαλμοὶ στὸ δερμα ἀντιστοιχιστικὰ στίγματα καὶ οὐλές, πὸν παραμένουν παντοεινὰ.

6) Νὰ δίνετε μερίστη σημασία πάντοτε στὸ ζήτημα τῆς υγείας, τῆς διατροφῆς καὶ τῆς ἡμέρας, γιὰτὶ ἡ ὀρατοὺς εἶνε ὁ καθάρτης τῆς γενικῆς υγείας. Νὰ καταπολεμεῖτε ἐπίσης τὴν δυσκοιλιότητα καὶ νὰ φροντίζετε πάντοτε γιὰ τὴν τακτικὴ ἐμμηνορροίαν. Ἡ δυσκοιλιότης καὶ ἡ ἀνεπάρκεια τῶν ὁρμῶν εἶνε οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῆς ὁμορφίας σας.

7) Νὰ προτιμᾶτε τὶς ρευστὲς κρέμες (γλυκερῆς) καὶ ν' ἀποφεύγετε τὶς κρέμες (ἐλαιώδεις), ἀν δὲν συντρέχῃ ἰδιαίτερη γιὰ τὴ χρῆσιν τοῦ λόγου, ὡς π.χ. ὑπερβολικὴ ξηρότης τῆς ἐπιδερμίδος, λεηνητοποίησις, ἀτελείωτα, καθαρῶν καὶ ὀφθαλμολογικῶν ἀπορροφῶντα εὐκόλως, καθαρίζον τὴν ἐπιδερμίδα καλύτερα, δὲν ἀντιγουν τοὺς πόρους καὶ, πρὸ πάντων, δὲν υποβοηθοῦν στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τυχόν ὑπάρχοντος νυθιδίου.

8) Νὰ μὴν χρησιμοποιεῖτε τὴν ἡμέρα ἀνοιχτὲς ποδιές, χτυπητὰ κακιά, ριμὲς στὰ μάτια καὶ λιπαρὰ μανιέττ στὰ μανουλά.

9) Νὰ ἔχετε πάντοτε ἀτομικὴ τασακάρα καὶ εἶδη ὑγιεινότητος. Ὅπως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ κοινὴ βούρτσα τῶν δοντιῶν, τὸ ἴδιο δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ κοινὲς σαποῦνες, πινέλλα καὶ ὑφάσματα. Ἐνὸ θ' ἀποφεύγετε σοβαρὰς μολυσματικὰς καὶ δερματικῆς παθήσεως τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπου.

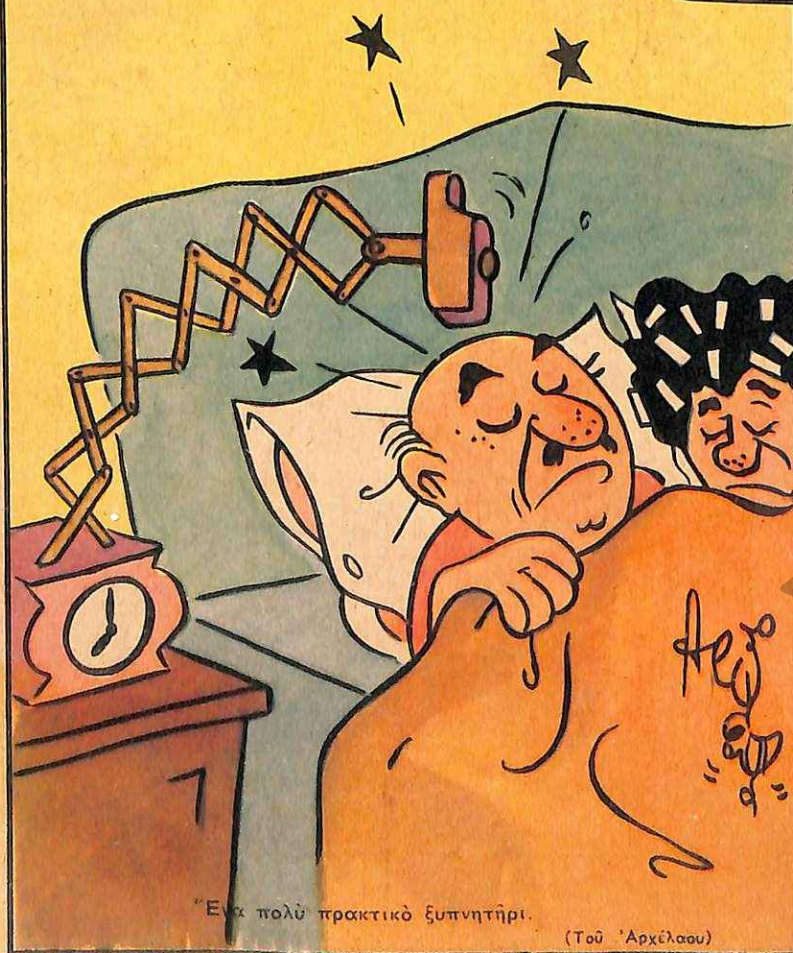
10) Νὰ περιποιεσθε καταλλήλως τὸ τριχωτὸ δερμα τῆς κεφαλῆς γιὰ νὰ διατηρῆτε πάντοτε πλούσια καὶ ὀρθὰ μαλλιά. Βασίς τῆς περιποιήσεως εἶνε ἡ ποιότης τοῦ τριχωτοῦ δερμάτος, ἐν ὅλῃ, εἶνε λιπαρὸ ἢ ξηρό. Πρέπει νὰ εἶδη τὸν τριχωτὸν ὑπάρχει φάρμακο, πακέτια, γιὰ ὅλα τὰ εἴδη τῶν τριχωτῶν παθήσεων. Τὸ φάρμακο γιὰ νὰ εἶνε ἀποτελεσματικὸ πρέπει νὰ κατανοῖται ἀναλόγως τῆς αἰτίας τῆς τριχωτῆς πάθησεως. Ὅλες τὶς περιπτώσεις ἡ καθαριότης τοῦ τριχωτοῦ δερμάτος εἶνε ἀπαραίτητη. Ν' ἀποφεύγετε ἐπίσης τὶς συχνὰς βάρεις τῶν τριχῶν, πὸν καταστρέφουν τὴν ἐλαστικότητά των.

— Τόν κύριο Ζαχαρία δέν μπορείτε νά τόν δήτε, γιατί αύτή τή στιγμή παίρνει τό μπάνιο του!...

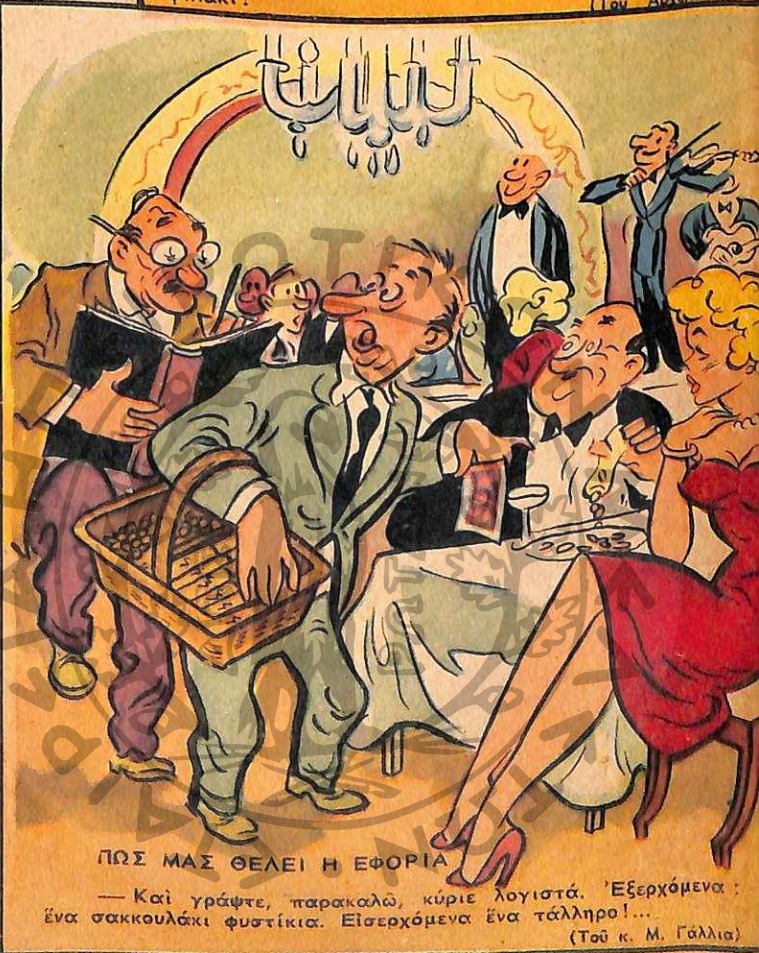

— Άλλό, Τζίμ... Κατέβα νά μου δώσης ένα φιλάκι! (Τού 'Αρχέλαου)

Ένα πολύ πρακτικό ξυπνητήρι.

(Τού 'Αρχέλαου)

ΠΩΣ ΜΑΣ ΘΕΛΕΙ Η ΕΦΟΡΙΑ

— Καί γράψτε, παρακαλώ, κύριε λογιστά. Έξερχόμενα: ένα σακκουλάκι φυστίκια. Είσερχόμενα ένα τάλληρο!...

(Τού κ. Μ. Γάλλια)